

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SHERRILYN
KENYON

HOUSE OF

ICE

SHADOWS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

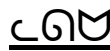
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

HOUSE OF ICE & SHADOWS

SHERRILYN KENYON

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar Sherrilyn Kenyon'ın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, mekanik veya dijital herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemiyle satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

YAPAY ZEKÂ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini ve/veya büyük dil modellerini metin veya başka herhangi bir ortam üretmek üzere "eğitmek" için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın herhangi bir üretken YZ ve/veya büyük dil modelinin eğitimi ve geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

BUZ VE GÖLGELER EVİ Woodward McQueen, LLC © 2026

Kapak Tasarımı Telif Hakkı © Dar Albert Wicked Smart Designs

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Oliver-Heber Yayınları tarafından yayınlandı.

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Epilog

Sherrilyn Kenyon'ın diğer eserleri

Yazar Hakkında

Oliver Heber Kitapları

ÖNSÖZ

"Kraliçe sizinle görüşmek istiyor."

Gisela Bloodthorn, süslü siyah kılıcını temizlemeyi bırakıp, nadir bulunan sakın zamanında onu rahatsız etmeye cüret eden yakışıklı sarışın sentora baktı.

Eğer Adsel kraliçenin odasına kraliçenin işi dışında başka bir nedenle girmiş olsaydı veya başka bir yaratık olsaydı, kraliçe onun kafasını duvara mızrakla çakardı. Ama Kraliçe Meara'nın sağ kolu olan uşağı olduğu için, onun gazabından kurtulmuştu. Kraliçeyle uğraşmak zaten herkes için yeterli bir cezaydı. Zavallı adamın sefaletine bir de bunu eklemesine gerek yoktu.

Kraliçesinin huzurunda silah taşımamasının yasa dışı olduğunu bildiği için kılıcını bir kenara bıraktı.

Kadın ayağa kalkar kalkmaz, Adsel onu odasından çıkarıp, yaldızlı koridordan kraliçenin gösterişli, süslü taht odasına götürdü; oda o kadar abartılıydı ki, gözlerinizi kapatmamak imkansızdı.

Meara'nın mobilya konusunda zevki olmasa da, kişisel görünümü söz konusu olduğunda zarif bir hayvandı. Kahverengi at tarafı her zaman bakımlıydı. Uzun siyah saçlarını, mücevherli tacıyla iç içe geçen karmaşık bir örgü serisi halinde toplardı. Askeri subayların resmi üniformalarına benzer lacivert bir ceket giyen Meara, tam anlamıyla asil bir hükümdar gibi görünüyordu.

Adsel daha adını açıklayamadan Gisela onun etrafından dolanıp boğazını temizledi. "Beni çağırdınız mı, Majesteleri?"

Protokoldeki bu ihlal Meara'yı kızdırmaya yetmişti, bu da Gisela için sorun değildi. Meara'nın sık sık söylediği gibi, Gisela'nın tek amacı onu sinirlendirmektir.

Bu, onun çok başarılı olduğu birçok şeyden sadece biriydi.

Meara homurdanarak Gisela'nın önüne geçti. "Senin eşsiz... yeteneklerine ihtiyacım var."

Gisela, "Ne? Tatlı bir şeyler için suikastçını çağırmanın mı?" gibi alaycı bir şey söylememek için çenesini sıkarak zorunda kaldı.

Sonuçta Meara onu, birinin öldürülmesini istemesinden başka hiçbir sebeple çağırılmıyordu.

Bu konuda da gerçekten çok iyiydi. Her şey Meara ve maiyeti sayesindeydi.

"Yani, kraliçem?" Meara'nın oyun oynamaya istekli görünmesi nedeniyle o da oyuna katılabilirdi.

"Kral Deciel ile yaptığım sözleşmenin yazılı olduğu aphaswere'i bulup koruma altına almam için bana getirmeni istiyorum."

Şok olmuş bir halde, bu beklenmedik göreve kaşlarını çatı. Birini mi koruyacaktı? Meara hasta mıydı? Hiç kimsenin hayatının korunmasını istememişti. Ölüm. Kargaşa. Kaos. Bunlar onun yaşam biçimiydi.

Kraliçe, acımasızlığı ve gaddarlığıyla tanınıyordu. Elbette bu acımasızlık başkaları tarafından gerçekleştiriliyordu, ama her zaman merhametsizdi.

"Ya bu aphaswere reddederse?" Bu, iyi bir tahmindir çünkü onlar, kendi bedenlerine sihirli bir şekilde sözleşmeler yazan ve iyi geliştirilmiş becerileriyle şartları garanti eden savaşçı bir ırktı. Bir kez yapıldıktan sonra, imzalayanın sözleşmeden kurtulmasının tek yolu, şartları derisinde tutan aphaswere'yi öldürmektir.

Bu, kulağa geldiğinden çok daha zordu.

Meara'nın gözleri karardı. "İtiraz etse de etmese de umurumda değil. Buraya getirin. Ne gerekiyorsa yapın, yeter ki aphaswere'nin ölmesine izin vermeyin."

"Peki ben hangi aphaswer'i arıyorum?"

Kraliçesi, etrafındaki herkesin zihin okuyabildiğini varsaydığı için çoğu zaman hayati ayrıntıları atlıyordu. Hatta Meara'nın sürekli değişen düşüncelerini takip etmekte zaman zaman zorlananlar bile vardı.

Sinirlenen Meara ona alaycı bir şekilde baktı. "Elbette Kral Deciel ile olan sözleşmemi taşıyan kişi o."

Bu tamamen yararsızdı ve ona hangi iblisin peşinden gönderildiğine dair hiçbir fikri vermedi.

Kraliçenin bu sözleşmeyi istemesi mantıklıydı. Meara yalnızca sentorların anavatanı Thassalia'nın kraliçesi iken, Deciel on üç krallığın tamamının Yüksek Kralı ve tek boynuzlu at ırkının ve onların Licordia topraklarının hükümdarıydı.

Ama şimdi kafası daha da karışmıştı. Dash ve ordusuyla savaş halindeydiler, öyleyse Kral Dash'i öldürmek daha mantıklı bir hedefken neden bir sözleşmeli iblisin peşine düşsünler ki?

"Majesteleri, kralı sizin yerinize ben idam edeyim mi?"

Bu, Meara'nın öfkeyle homurdanmasına neden oldu. "Nedenini sanıyorsun, aptal? İkimizin de diğerinin krallığına saldırmamıza izin verilmemesinin yanı sıra, birbirimizi öldürmemize de izin verilmiyor. Ya da birbirimize herhangi bir zarar vermemize. Hiçbir şekilde. Şartlar bunlardı." Başını sallayarak dişlerini gıcırdattı. "Buna nasıl razı oldum, inanamıyorum."

Ah. Bu talihsiz bir maddeydi ve kraliçesine hiç benzemiyordu. Meara'nın böyle bir şeye asla razı olacağını hayal edemiyordu.

Sarhoş olmadığı veya geçici olarak aklını kaçırmadığı sürece.

Meara alaycı bir şekilde, "Dash'i tanıyorsam, ki tanıyorum, çoktan haydutlarından birini iblisi bulup öldürmesi için görevlendirmiştir. Muhtemelen hepsi birden. Önce iblise ulaşın ve hayatını kurtarın. Onu buraya getirin ki biz de onu koruyalım. Benim krallığıma girdikten sonra onu öldürmeleri savaş eylemi olur. Bu yüzden onu olabildiğince çabuk buraya getirin." dedi.

"Evet, kraliçem." Gisela başını eğdi ve bir adım geri çekildi.

Tam çıkmaya başlarken Meara onun kolunu yakaladı. "Beni hayal kırıklığına uğratma." Tehditkar tonu etkileyiciydi.

"Asla başarısız olmam." Bu bir övünme değil, sadece bir gerçeğin ifadesi.

Meara onu serbest bıraktı. "Peki ya Gisela?"

"Evet?"

"Yolculuğunuz sırasında onun haydutlarından herhangi birine rastlarsanız, onları da öldürün. Ve eğer bunu benim için başarabilerseniz, size en çok istediğiniz şeyi vereceğim."

Bu sözler üzerine kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu bir hile...

Öyle olmak zorundaydı. Meara asla kimseye istediğini vermezdi.

Bu yüzden şartları netleştirmeye özen gösterdi. "Yani, kraliçem?"

"Özgürlüğünüz. Şerefim üzerine yemin ederim. Canavarı hayatta tutun ve buraya geri getirin, bir daha asla bana hizmet etmek zorunda kalmamanızı sağlayacağım. Sizi hizmetimden kurtaracağım."

Bu sözler aklına iyice yerleşene kadar bir dakika boyunca kıpırdıyamadı. Meara bu havucu daha önce hiç kullanmamıştı.

Ve haklıydı, Gisela'nın en çok istediği şey buydu: Bir daha asla öldürmek zorunda kalmamak...

Meara'nın kılıcı olmak zorunda kalmayacağım, hatta o kaltakla konuşmak zorunda bile kalmayacağım.

Bu, uğruna ruhunu bile satabileceği tek şeydi.

Özgürlük... onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Ama heyecanlanmaması gerektiğini de biliyordu.

Dahası, düşüncelerini veya duygularını Meara'ya belli etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden yüz ifadesini gizli tuttu ve Meara'nın Gisela'nın kalbinin bu ihtimal karşısında ne kadar hızlı attığını anlamamasını sağladı.

Boğazını temizleyerek başını eğdi. "Evet, Majesteleri." Başka bir şey söylemeden, her zaman hazırda tuttuğu kılıcını ve küçük seyahat çantasını almak için odasına doğru yöneldi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir süredir göreve gönderilmemişti. Meara onu genellikle yanında tutardı.

Meara ona güvenmiyordu zaten.

Kraliçe kimseye güvenmezdi. İşte tam da bu yüzden Gisela'yı yanında tutmuş ve onu acımasızca eğitmişti. Kraliçenin kişisel suikastçısı olarak Gisela'nın görevi her zaman Meara'yı rahatsız eden her şeyi veya herkesi ortadan kaldırmaktı. Hakaret ne kadar önemsiz veya kasıtsız olursa olsun fark etmezdi.

Gisela'nın hoşuna giden ya da istediği bir şey değildi, ama eğitimini aldığı tek meslek buydu. Ve bu işte son derece iyiydi.

Gisela, bu sefer bir hayat kurtarabileceği ve bir hayat almayacağı için minnettar bir şekilde seyahat pelerinini kaptı. Bir kez olsun soylu bir amaca hizmet etmek iyi hissettirdi.

Ve sonunda özgür olmak?

Baş dönmesi hissiyle yumruklarını sıktı, sonra heyecanını tekrar bastırdı.

Elbette, ciddi bir sorun vardı. Belirli bir aþaswere'yi nasıl bulabilirdi? Binlercesi vardı. Kelimenin tam anlamıyla binlerce. On binlerce.

Üstlendiği görev oldukça zorlu bir görevdi.

Ya başaı ya da öl. Meara'nın kuralı buydu. Kraliçesi merhametten eser tanımazdı.

Gisela da öyle yapmadı.

O canavarı bulacağım ve onu geri getireceğim. Ne pahasına olursa olsun.

O sadece düşmanlarından önce Aþaswere'ye ulaşabilmek için dua etti.

1

Gisela bu yerden nefret ediyordu. Dilencinin Pençesi. Ne kadar aptalca bir isimdi bu? Ama trollerin, devlerin ve ogrelerin yaşadığı Vaskalia'nın kalbinde yer aldığı düşünülduğünde, daha kötü bir isimle anılmaması bir şanstı.

Sonuçta, o grup yaratıcılıklarıyla pek tanınmıyordu.

En azından, parşömen üzerine resim çizen altı iri, fildişli devin oturduğu bir masanın yanından geçene kadar böyle düşünüyordu.

“Lars, biraz daha gölgelendirmeye ihtiyacı var. Ama bir öncekine göre çok daha iyi. Gerçekten geliyorsun.”

Bu beklenmedik yorum onu gerçekten durdurdu. Sadece çizimlerini nasıl geliştirecekleri hakkındaki konuşma değil, aynı zamanda eserlerinin ona göre oldukça etkileyici olduğu gerçeği de onu durdurdu.

Pekâlâ, o zaman. Dev stereotipini yeniden gözden geçirecekti. Anlaşılan, devler yaratıcı ve çok yetenekliydi.

Aklından çıkaramadığı şey, devlerin diğer ırklara önem vermemesi gerçeği.

Lars başını kaldırıp alaycı bir ifadeyle onu süzdüğünde bu kanıtlanmış bir gerçektir. "Ne bakıyorsun insan?"

İnsan değildi. Ama insan gibi görüldüğü için onu düzeltme zahmetine girmedir.

"Sanatınıza hayran kaldım. Papatyaları çok sevdim. Çok güzel ve başarılı bir çalışma olmuş."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Şişkin gözlerini iki kez kırptırdı, sonra gülümsedi... belki de. Devlerin gülümsediğini, hapşırdığını veya salya

akıttığını anlamak zordu.

Özellikle de kalabalığın arasına karışıp uzaklaşırken peşinden gelmediği için, memnuniyetle gidecekti.

Bu, dokuz çeşit sorun demektir.

Kendisi de her türlü belaya bulaşan Xaydin Kazakh, kadının bara girdiği anda kendi tipini tanımıştı. Uzun boylu, ince yapılı ve dikkat çekmemeye çalışan biriydi...

Aynı düşüncelere sahip insanlardı.

Elbette onun nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu, ama su gibi hareket ediyordu. Akıcı ve zarif. Her adımı kararlıydı. Başını örten kapüşonuyla etrafındaki herkesi izlerken bir yandan da sadece kendisinin tanıdığı bir şeyi ya da birini aramaya devam ediyordu.

Lanet etmek.

Aslında onun adını öğrenmek istiyordu ve bu hiç ona benzemiyordu. Hormonları hiçbir zaman hayatını yönetmemişti. Özellikle de sahip olduğu yaşam amacı varken.

Parmaklarının arasında bir madeni parayı yuvarlayarak onu dikkatlice izledi. Bu krallığın yerlisi olmak için çok ufak tefekti. Boyu daha çok bir insana, elfe veya sidhe'ye benziyordu. Belki de Tenmarun'a.

Ya da bir vites değiştirici.

Şekil değiştirenlerden neredeyse bir aphaswere kadar nefret ediyordu. Bazı günler bu nefret eşit olabiliyordu.

Yaklaştıkça, bir trol ile konuşmak için durdu.

Kadının söyledikleri onu çok kızdırdı. Trol, şiddetli bir hırıltıyla ayağa kalktı.

Onu görmezden gel. Sincabın değil. Bu, üvey kardeşi Masakage'nin ona öğrettiği ve "Sana ait olmayan veya seni ilgilendirmeyen şeylerin peşinden koşma. Kendi bahçene bak, başkalarının da kendi bahçelerine bakmasına izin ver" anlamına gelen bir sözdü.

Masakage'nin kanunu.

Ne yazık ki, bu onun işi değildi. Başkalarının işlerine burnunu sokması karşılığında para alıyordu.

Trol, kadını geriye itti ve elinde bir sopayla ayağa kalktı. Xaydin, trolün yüz ifadesinden onu bu sopayla öldürmeyi planladığını anlayabiliyordu.

Hiç tereddüt etmeden, sahanın diğer ucuna koştu ve sopayı tek eliyle yakaladı.

Trolün gözleri öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle irileşti. "Kendi işine bak."

Xaydin, omzunun üzerinden kılıcını çekmiş ve kendini savunmaya hazır olan kadına baktı. "Terbiyene dikkat et." Trolün üzerine bir yumruk attı, trol sendeledi.

Trol ileri doğru atılmaya başlayınca, arkadaşı onu kolundan yakaladı ve yanına yapıştırdı. "Yapma... Kim olduğunu görmüyor musun?" diye fısıldadı trolün kulağına.

Xaydin'in kimliğini fark edince gözleri daha da irileşti. Bu, canavarın içindeki tüm öfkeyi emdi ve silahını indirip eğildi. "Affedin efendim. Bunu kastetmedim. Asla bilerek size böyle davranmazdım."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim." Xaydin sopayı bıraktı ve kadının görünmesi için kenara çekildi.

Kadın, kaşlarını çatmış bir şekilde olduğu yerde donakalmıştı; bakışları ondan saldırganına kaymıştı.

Trol kadına doğru eğilerek selam verdi. "Affedersiniz hanımefendi. Saygısızlık veya zarar verme niyetim yoktu." Sonra da sakince yerine geri döndü.

Gisela, kendisini öldürmek üzere olduğundan emin olduğu bir durumu tamamen tersine çeviren adamın karşısındaki görüntüsü karşısında şok oldu.

Birincisi, onu kurtaran adam çok iri yapılıydı. Kadın neredeyse onun omuzlarına bile ulaşamıyordu ve bir kadın için son derece uzundu.

Dalgalı siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve adeta tanrılar tarafından yontulmuş gibi duran yüzünü çerçeveliyordu. Hayatında daha yakışıklı bir adam ya da bu kadar kusursuz yüz hatları görmemişti. Siyah gözleri, giydiği süslü siyah deri zırhla uyum içindeydi. Bu zırh, onun büyük olasılıkla soylu olduğunu ve Meara'nın sarayında tanıştığı soyluların çoğundan daha zengin olduğunu gösteriyordu.

"Yardımaınıza ihtiyacım yoktu," diye fısıldadı.

O karanlık, zeki bakışlar çektiği kılıcına yöneldi. "Eminim onu yenebilirdin. Eninde sonunda. Ama Vaskalia'da bir insanın bir silahla trol kanı akıtması... zafer, seni öldürmesinden bile daha acı verici bir şekilde hayatına son verirdi."

Gisela, onların yasalarını bilmediğini fark edince nefesi kesildi. Herkesin ayak parmağını çarpmak gibi önemsiz bir şey için ölümüne kavga ettiği Thassalia'ya o kadar alışmıştı ki, Vaskalia'da saldırıya uğrarsa ve karşılık verirse başına neler geleceğini hiç düşünmemişti. "Kendimi savunuyordum."

"Fark etmez. Burada vatandaş değilsin ve yabancılara müsamaha göstermiyorlar."

Etrafına bakındığında, adamın ne kadar haklı olduğunu anladı. Herkes ona kanlı gözlerle bakıyordu.

Ölümü yakındı ve bunun tek sebebi, hiçbir mantığı olmayan aptal bir yasayı öğrenmeye zahmet etmemiş olmasıydı.

Önündeki adam eğildi ve kadının kulağına usulca fısıldadı: "Güvenlik görevlileri gelip seni gözaltına almadan önce beni takip et."

Hiç düşünmeden öyle yaptı ve sokağa çıktıkları anda kendine lanet etti. Gisela hemen durdu. "Beni bir tuzağa mı çekiyorsun yoksa aklında kötü bir şey mi var?"

Kaşlarını çatarak yavaşça arkasını döndü ve ona inanmaz bir ifadeyle baktı. Ölümcül bakışları ve tavrı olmasaydı, ifadesi komik olurdu. "Ne amaçla? Belli ki çok az paran var, hatta hiç yok. Ve seni kurtardıktan sonra sana tecavüz edeceğimi düşünüyorsan, başkalarını anlama yeteneğin kesinlikle yok demektir."

Haklıydı. O, bu beceriyi öğrenmek için hiç vakit ayırmamıştı. Onun işinde bunun bir önemi yoktu. Diğerleri iki kategoriye ayrılıyordu: görmezden gelinenler veya öldürülenler.

Bu yabancı, onun daha önce karşılaşmaya alışık olmadığı üçüncü bir kategori oluşturunuyordu.

"Diğerleri hakkında bildiğim tek şey, onlara asla güvenilemeyeceğidir." Hangi kategoriye girerlerse girsinler. "Yüzünüze bir şey söylerler, arkanızı döndüğünüz anda ise tamamen zıt bir şekilde davranırlar. Beni kurtardığınız trol, koluna hafifçe çarptığım için, içeceğini bile dökmediği için kafatasımı parçalamaya hazırды. Bu küçük suç için kan dökmeye hazırды. Hiçbir uyarıda bulunmadı. Sadece ayağa kalkıp benimle yüzleşirken iğrenç bir gülümsemeyle baktı."

Xaydin, başkaları söz konusu olduğunda kendi görüşünü ve deneyimini dile getirdiğinde içten içe irkildi. Her konuda haklıydı.

Ve birbirlerini tanımıyorlardı. Kadının şüpheli olmasını suçlayamazdı. Çok fazla yaratık korkaktı ve kendilerinden daha zayıf olanlara

saldırıyordu. Vücutundaki yara izleri bunu kanıtlıyordu.

Hareketleri ve kılıcı göz önüne alındığında, güçlü bir savaşçı olsa da, bir dev, trol veya canavar karşısında yine de belirgin bir dezavantajdaydı.

“Haklısınız hanımefendi. Ama başkaları tarafından avlanan birçok varlık gördüm. Tek amacım sizi sağ salim buradan çıkarmaktı. Bunu da başardım.” Ona kısa bir reverans yaptı. “Rica ederim.” Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitti.

"Beklemek!"

Xaydin onun çağrısına şaşırdı. Yavaşça ona doğru döndü. "Evet?"

Gisela da onun yaptıklarına en az onun kadar şaşırmıştı. Onu neden durdurduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tek bir şey dışında...

“Bu gece kalabileceğim güvenli bir yer var mı? Benim gibi birine yer kiralayacak bir otel var mı?”

Başını salladı. "Hayır... Vaskalia'da insanlar hoş karşılanmıyor. Kasabada bir gece bile kalmanıza izin verecek bir han bulabileceğinizi sanmıyorum."

Oysa onu tanıyorlardı ve burada ondan korkuyorlardı. Bunu anlamıştı. O da insan değil miydi?

Belki de bir büyücü ya da şekil değiştiren biri?

Hayır. O zırh ve tavırla olmaz. Daha çok paralı asker gibi. Zor zamanlar geçiren bir soylu. Bu mantıklı olurdu. Genellikle krallıklar arasında dolaşım iş ararlardı.

"Paralı asker misin?" diye sordu.

"HAYIR."

Daha fazlasını söylemesini bekliyordu, ama o sadece bu kısa ve özlü sözü söyleyebildi. İlginç.

Eğer bir han yoksa, yatacak bir yer bulmak için bir ara sokak bulurdu. "Öyleyse, bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Xaydin, gece için ne yapacağını bilerek, uzaklaşırken lanetler savurdu. Bazı sokaklardaki bir ara sokak sorun olmazdı belki ama burası o kasabalardan biri değildi. Derthal, geleneklerini ve yasalarını bilmeyenler için ölümcül bir yerdi. Muhafızlar onu yakalayıp muhtemelen öldürürdü...

Önce ona akıl almaz şeyler yaptılar.

Sana ne?

Her krallıkta hayat ucuzdu. Vaskalia da bu konuda diğer yerlerden farklı değildi. Ama...

"Eğer bir geceliğine bana katlanabilirsen, odamı seninle paylaşırım."

Ona verdiği bakış ejderha ateşini bile dondurabilirdi. "Affedersiniz?"

"Yatak arkadaşı konusunda pazarlık yapmıyorum, sevgilim. Gece için zaten bir düzine iyi teklifi reddettim. Sana sabaha kadar güvenli bir yerde uyumanı teklif ediyorum. Yatağı sen kullanabilirsin. Ben odanın karşısındaki yerde, kıyafetlerimle uyuyacağım."

"Bunu neden teklif ediyorsunuz?"

Anılar zihninde canlanınca dişlerini sıktı. Ama her zaman olduğu gibi, onları saf bir kararlılıkla bastırdı. Geçmiş asla ona hükmetmeyecekti. O ağırlığın altında ezilmeyi reddetti. "Koruyucusu olmayanlara neler olduğunu gördüm. Ben sadece eşit veya daha iyi beceriyle karşılık verebilenler için bir avcıyım. Bana güvenin ya da güvenmeyin. Benim için fark etmez. Ama burada sokaklarda uyursanız, Muhafızlar sizi alacak ve sonuç sizin için iyi olmayacak."

Gisela bu sözlerle neden inandığını bilmiyordu. Güven, ona sevgi veya iyilik kadar yabancıydı. Bu kavramların hiçbirine inanmıyordu.

Hiç de değil.

Ona güvenmek için hiçbir sebebi yoktu. Evet, onu kurtarmıştı ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. İkiyüzlülüğün hüküm sürdüğü Meara'nın sarayında yaşıyordu. Bir iyilik her zaman karşılığında bir iyilik gerektiriyordu ve sonra yardım ettiğiniz kişi hiçbir sebep yokken size sırtını dönüyordu.

Bu hayatta güvendiği tek şey, her an birilerinin boğazına yapışacağıydı. Ve çoğu zaman hiçbir sebep yokken.

Yapma.

Ama başka nerede kalacaktı ki? Ahır güvenli olmazdı. Oraya herkes girip çıkabiliyordu ve sık sık da çıkıyordu. Bu yerdeki beş hana da gitmişti ve hepsi "onun gibisine" oda kiralamayayı reddetmişti.

Yarın, aşwere'yi aramaya başlamak için Yemin Adası'na gitmesi gerekecekti. Bu da berrak bir kafa gerektiriyordu, yani iyi bir gece uykusu.

Ama bu kadın bu adamla aynı odada nasıl uyuyabilirdi ki?

Daha kötüsünü de yaptın.

Doğru. Ve geçen hafta boyunca yolda kaldıktan sonra, saldırıya uğrama korkusuyla nemli çalılıkların arasında uyuduktan sonra, bir yatakta uyumak güzel olurdu. Gerçekten de, geceyi geçirebileceği güvenli ve rahat bir yer istiyordu.

Pekala o zaman. Tetikte kalacak ve onun sözünü tutmasını sağlayacaktı.

"Çok iyi. Teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için."

Başını ona doğru eğdi, sonra elini uzatarak ilk ziyaret ettiği hanı işaret etti: Mor At. Yine tuhaf bir isim, ama eleştirecek ne hakkı vardı ki?

Beklenmedik iyiliğine minnettar kalan kadın, oraya doğru yöneldi.

Sanki arkasında kimsenin olmasını istemediğini biliyormuş gibi yanına çöktü. Ya da belki de onu rahatlatmak için yapmıştı. Kadın, adamın kollarını da göğsünde kavuşturmuş, silahlarından uzak tuttuğunu fark etti.

Ama en belirgin ipucu, yürüyüşündeki ağırbaşlılıktı. Aslında, daha uygun bir tanımlama, gösterişli yürüyüşü olurdu. Gerçek bir savaşçının yürüyüşüydü. Pürüzsüz, istikrarlı ve onun istediğinden daha seksiydi. Bu, kendisiyle ve dünyadaki yeriyle barışık bir adamdı.

İyi bir mücadele arzulayan ve kaybetmekten korkmayan biri.

Ayrıca ona yapışmış bir incelik havası da vardı. Bu, onun da onun kadar sarayda zaman geçirdiğini gösteriyordu. Bu, onun buyurgan savaşçı duruşuyla çelişen bir şeydi. Çoğu savaşçı sadece çağrıldıklarında saraya gelir ve mümkün olan en kısa sürede ayrılırdı. Tüm o dedikodular ve ikiyüzlülük yüzünden, genellikle saraydan her ne pahasına olursa olsun kaçınırlardı.

Ancak, saray mensuplarıyla yeterince vakit geçirmişti ve onun da diğer soylular gibi aynı kraliyet eğitimi aldığını fark etmişti.

Hana vardıklarında adamın kapıyı açıp önce onun girmesine izin vermesiyle bu durum kanıtlandı. Kesinlikle görgü kuralları konusunda resmi bir eğitim almıştı.

Neredeyse bomboş olan meyhane salonunu geçip merdivenlere doğru yöneldiklerinde, keskin bir ses onlara seslendi.

"Hey! Orada ne yapıyorsun?"

Yanındaki kadın, mekanın sahibi olduğunu sandığı dev yaratığa bakmak için durdu. "Odamıza gidiyorum."

"Biz burada onun gibileri kabul etmiyoruz. Derhal buradan ayrılması gerekiyor."

Üzerine ölümcül bir aura çökmüştü. Adını bile koyamayacağı bir aura. Aslında vücudunda ve yüz ifadesinde çok ince bir sertleşmeden başka bir şey yoktu, ama bu kesinlikle yanlış anlaşılamazdı.

Ve korkunç.

Han sahibi yutkunarak şöyle dedi: "Ben... şey... yani normalde onun gibileri kabul etmiyoruz. Ama sizin için, efendim... Lütfen onu diğer misafirlerin gözünden uzak tutun, efendim... lütfen."

Hiçbir şey söylemeden, nazıkçe dirseğinden tuttu ve onu merdivenlere kadar eşlik etti.

"Neden herkes senden bu kadar korkuyor?" diye sordu.

Dudaklarının hafifçe kıpırdaması, bu sorunun onu eğlendirdiğini ona gösterdi. "Korkunç bir varlığım. Fark etmedin mi?"

O da kesinlikle aynı fikirde olurdu. "Mesele bu değil. Onlar senin hakkında öyle bir şey biliyorlar ki, ben de bilmem gerektiğini hissediyorum."

Sözlerine itiraz edercesine kaşını kaldırdı.

"Yani, korkutucusun. Ama onların tepkileri daha da fazlası. Sen kimsin? Gerçekten?"

"Bu gece oda arkadaşımın. Bilmen gereken tek şey bu." Soldaki ikinci kapının önünde durdu ve kapıyı açtı.

Gisela içeri girdi, sonra durdu. Yatak devasa, hatta dev ve trol boyutundaydı ve yastıklarla doluydu. Ama onu asıl ilgilendiren bu değildi.

İçeride, üzerinde ağır altın işlemeler bulunan siyah kapüşonlu bir pelerin giymiş başka bir kişi daha vardı; bu işlemlerin simya sembolleri olduğunu tahmin ediyordu. Az kalsın ona çarpacaktı.

Zırhlı iki kolu pelerininin uzanarak kapüşonunu indirdi.

İlk düşüncesi, yokai, tengu ve oni'lerin yaşadığı kuzeydeki krallık Tenmaru'dan geldiği idi. Ama elf kulakları vardı. Tenmaru halkının boynuzları veya onları insanlardan, perilerden ve elflerden ayıran başka özellikleri vardı. Ancak bildiği kadarıyla hiçbirinde olmayan şey sivri kulaklardı.

Öte yandan, zırhlı kesinlikle Tenmaru ordusuna aitti, yüz hatları da öyle. Koyu, derin bakışlı gözleri son derece büyüleyiciydi ve tıpkı bilinmeyen arkadaşının gibi kusursuz bir yüze sahipti.

"Roji no akuma'yı görmeye mi geldiniz?" diye sordu ona, oldukça belirgin bir aksanla.

Sorusu üzerine kaşlarını çatı. "Bu terimi anlamıyorum."

"Sokak şeytanı," dedi Xaydin kapıyı kapatırken arkasından.

Başını, neredeyse çarptığı sözde iblise doğru eğdi. "Masakage... odamda servet peşinde mi koşuyorsun? Hakaretlerin hiç bitmeyecek mi?"

Güldü. "İçki paramı ödüyor, X. Ama hayır. Seni görmeye geldim ve geldiğimde içeri bir kadın girdiğini görünce şaşırdım."

Gisela'nın endişesi daha da arttı.

Arkadaşı X, başını yana eğerek Masakage'nin arkasındaki yerde duran uyku tulumuna baktı. "Senin gibileri kabul etmedikleri için yatacak yer mi arıyorsun?"

Masakage elini salladı ve avucunda uzun, kıvrımlı bir baston belirdi. Bastonun tepesinde büyük bir kristal vardı. Kristal parlamaya başladı ve odayı güzel bir mavi ışıqla aydınlattı.

Ancak o zaman Gisela, X'in odasının köşesinde onun için güzel bir köşe hazırladığını görebildi. Çaydanlık, fincan ve küçük bir kase yiyeceklerle tamamlanmış bir köşe.

Masakage, elini zarif bir hareketle geçici çalışma alanını işaret etti. "Sakıncası olmayacağını düşünmüştüm, kardeşim. Yalnız olmadığını bilseydim..."

İkisi de ona merakla baktı.

"Başka bir yerde uyuyacağım." Bir adım geri çekildi.

"Burada kimse size zarar vermeyecek, hanımefendi." Masakage ona gülümsedi.

"Söylediklerinin arkasında duruyor. İnshū, onun gözetimi altında olduğunuz sürece size bakacağını ve sizi koruyacağını buyurmuştur. Onun yanında olmak, annenizin kollarında olmaktan daha güvenli."

Annesininki değildi ama duyguyu anlıyordu. Gisela şüphleyle X'e baktı. "İnshū?"

X pelerinini çıkardı. "Tenmarun misafirperverlik yasası. Kalın... sizi canımız pahasına koruyacağız."

Gisela kaşını kaldırdı... tek bir sorun vardı. "Sen Tenmarun değilsin."

Yine Masakage'ye baktı. "Odamda kamp kurdu. Kurallarına karşı gelirim, şeref sözü gereği boğazımı kesecek. Ama ona asla böyle bir sebep vermem."

İçgüdüleri ona her ne pahasına olursa olsun ikisinden de uzak durmasını söylüyordu. Masakage'nin etrafında da çok dikkatli olması gerekiyordu, ama nedense onlarla olması gerekenden daha rahat hissediyordu.

Üstelik X isimli adamla daha da rahat hissediyordum ve bu hiç mantıklı değildi.

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım ikiniz de gitmemi tercih edersiniz."

"Hiç de umurumda değil." X, Masakage ile konuşmadan önce pelerinini bir sandalyenin üzerine serdi. "Onunla barda karşılaştım."

Masakage bu söz üzerine kaşlarını çattı. "Karşılaştınız mı?"

X, şakayla karışık onu itti. "Aklını, ev dediğin o pis düşüncelerden arındır. Onu bir trolün elinden kurtardım."

Masakage, Gisela'ya sert bir bakış attı. "Onunla konuşma zahmetine girmiş olman bile beni şaşırtıyor. Bu sana hiç benzemiyor."

"Yaşlandıkça daha sakinleşiyorum." X, ekipmanından bir uyku tulumu çıkardı ve Masakage'nin hazırladığı paletin yanına yere koydu.

Masakage dikkatini ona çevirdi. "Odaya bizimle mi geleceksin yoksa ayrılacak mısın?"

Onlara güvenmeyin.

Yapma.

Onlar birbirlerini tanımıyorlardı. Hayatında hiç kimse onu korumamıştı. Yine de iki adamdan da herhangi bir ihanet sezmedi.

Hatta tuhaf bir şekilde samimiydiler, ki bu da tüm kavramlar arasında en yabancı olanıydı.

Masakage, kemerindeki siyah kadife keseye uzandı. Küçük bir madeni para çıkardı ve inceledi. "Tehlikeli bir yolculuktasın. Geçmişin derin bir üzüntü ve acıyla dolu. Kimseye güvenmek senin doğanda yok. Gördüklerime bakılırsa anlıyorum. Ama yakında korkunç bir karar vermek zorunda kalacaksın; bu karar ya geleceğini daha iyiye doğru değiştirecek ya da seni doğduğun karanlığa geri gönderecek."

Parayı ona uzattı. "Tekrar söylüyorum, bu gece bizimle kalmaya davetlisiniz. Eğer ikimizden biri size zarar vermek isteseydi, çoktan yapmış olurduk."

"Ve dediğim gibi, onun kültürü, ona sebep vermediğiniz sürece size zarar vermesine izin vermez. Eğer İnshū'nun kurallarına uymazsa, tanrıları onu cezalandırır. Şahsen ben tanrıların bizi zaten sebepsiz yere cezalandırdığını düşünüyorum, ama onun inancına sahip değilim."

X konuşurken Gisela garip gümüş paraya baktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir tarafında altı kılıç, diğer tarafında ise bir oni'nin resmine benzeyen garip bir amblem vardı. Şişkin yanakları ve dişleri olan yüzü onu yargılıyor gibiydi. "Falcı mısınız?" diye sordu Masakage'ye.

"Ben birçok şeyim." Asasını yere vurdu ve ışık söndü.

Başka bir şey söylemeden yatağına geri döndü.

Odadan çıkmaya başladı, ancak ayakları onu engelleyemeden daha da içeriye doğru sürükledi.

Masakage iki küçük kil fincan daha yarattı ve zarif bir şekilde içlerine çay doldurdu. Fincanlardan birini X'e uzattı ve X de fincanı aldı. Ardından

bir fincan daha doldurdu ve ona uzattı.

Hareketlerinde öyle bir zarafet vardı ki, keşke onun zarafetinin yarısına bile sahip olabilseydi diye düşündü.

Yere oturmuş, elinden geleni aldı. "Teşekkür ederim."

Kendisi de bir yudum almadan önce başını ona doğru eğdi.

"Adın ne?" diye sordu Masakage.

"Gisela." Küçük bardağı Masakage'ye geri verdi. "Çok lezzetliydi. Tekrar teşekkür ederim."

X köşede zırhını çıkarırken, Masakage bardağı alıp içine baktı. "Daha ister misin?"

Hayır demeliydi ama gerçekten de çok lezzetliydi. Daha önce hiç bu kadar rahatlatıcı bir şey tatmamıştı. Sanki bir kucaklamayı içiyordu. "Evet, lütfen."

Bardağı yeniden doldurup ona geri verdi, sonra toprak kabını karıştırdı. "İkinizden biri aç mı?"

Siyah keten bir tunik ve pantolon giyen X, derme çatma yatağına oturdu. "Biliyorsun, nadiren yemek yerim."

"Peki ya sen?" diye sordu Masakage ona.

Utanç verici bir şekilde, midesi guruldadı. İki gündür kurumuş, bayat ekmek ve sert peynirden başka bir şey yememişti. Ve onları da ancak idare etmesi gerektiği için az miktarda tüketiyordu.

Nazik bir gülümsemeyle bir kase ortaya çıkardı ve içine pirinç ve tavuklu bir çeşit sos koydu. Kokusu inanılmazdı. "Bu karee."

Ona uzattığında, ne ikram ettiğini bilmese de hiç tereddüt etmeden aldı. Gerçekten de umurunda değildi.

Kendi kasesini ve kaşık yerine kullandığı iki çubuğu alırken X'e baktı. "Hâlâ bize güvenmiyor, kardeşim."

"Onu mu suçluyorsun? Ben de bize güvenmiyorum... çoğunlukla da kendimizi tanıdığım için."

Masakage güldü. "Korkma Gisela. Benim iznim olmadan kimse bu odaya giremeyecek."

"Yani uyurgezerlik yapmamanızda fayda var."

Gisela, X'in sözleri karşısında şaşkına döndü. "Neden?"

X, daha önce bilmediği güçlerini kullanarak arkasındaki kapıyı açtı. Girişe doğru küçük bir top fırlattı. Top kapıdan geçer geçmez parçalara ayrıldı. "Masakage'den daha iyi tuzak kuran yok."

Bu etkileyiciydi. Ama onu düşündürdü... "Peki ben nasıl girebildim?"

Masakage bir yudum su içti. "X'in odasına döndüğünü hissettim, bu yüzden içeri girebilmen için koruma kalkanımı indirdim."

"Ya ben ayrılmak istersem?"

"Zaten ayarladım, böylece uyuyabilirsiniz. Burada kimse sizi tutmayacak. Sadece hepimizin, bize zarar vermek isteyebilecek herkesten uzakta, huzur içinde uyuyabilmemizi sağlamak istiyorum."

Bunlar gerçekten korkutucu güçlerdi. "Sen bir büyücü müsün yoksa sihirbaz mı?"

Ona gülümsedi. "Ben senin 'öteki' diye adlandıracağın türden biriyim."

O son kelime aralarında havada asılı kaldı. Diğerleri kendi dünyalarında çok geniş bir alanı kaplıyordu.

Elindeki garip paraya baktı ve adamın ne kadar güçlü olduğunu merak etti.

X, kadının ona baktığını fark edince duraksadı. "Kendini şanslı say. Çoğu insan bir sokak serserisinden fal baktırmak için yüklü miktarda para ödemek zorunda kalıyor. Çok azı ücretsiz fal baktırabiliyor."

"Gerçekten mi?"

Masakage omuz silkti. "Hepimizin geçimini sağlaması gerekiyor. Ben bir sokak iblisiyim, fare değilim." Ses tonunda, onun ne iş yaptığını bildiğini gösteren bir nüans vardı.

"Peki, seni devler diyarına getiren nedir?" diye sordu X'e.

"Ben burada yaşıyorum."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Ogrelerin, trollerin ve devlerin anavatanında bir insan mı? İnsanlara veya insana benzeyenlere karşı doğuştan gelen nefretleri göz önüne alındığında, daha önce burada onlardan biri olmayan birinin yaşadığını hiç duymamıştı.

"Hande mi kalıyorsunuz?"

X duvara yaslandı. "Bu değil. Ben normalde kuzey topraklarında dolaşırım."

"O halde sadece geçip gidiyorsunuz, değil mi?"

"Öyle diyebilirsiniz."

Kendisinden bile daha gizemli olan X'ten umudunu kesen kız, dikkatini Masakage'ye çevirdi. "Peki ya sen?"

"Kernan'a giderken buradan da geçiyordum."

Taşadamlar krallığı. İlginç. "Onların da devler kadar bize sıcak bakacaklarını sanmıyorum." Gerçi daha önce hiç Taşadamlarla

karşılaşmamıştı. Onlar kendi krallıklarının sakin yaratıklarıydı ve nadiren sınırlarının ötesine geçerlerdi.

"Aslında çok hoşgörölüler. Taştan yapıldıkları için başka hiçbir türden tehdit hissetmiyorlar. Sadece bir büyücü veya sihirbaz onları öldürebilir. Bu yüzden bu tür yaratıklar ve tüm sihir, anavatanlarında kesinlikle yasaklanmıştır ve bu yüzden krallıklarını sık sık terk etmezler."

X buna burun kıvırdı. "Büyün olmadan ölürsün. O senin için tenin kadar doğal bir şey."

"İdare ederim."

X alaycı bir şekilde, "Meşhur son sözler. Mezartaşınıza yazdırayım mı?" dedi.

Birbirleriyle o kadar rahatlardı ki. Bu yüzden onlara hayran kaldı. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşı olmamıştı ve başka biriyle bu kadar rahat olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"İkiniz ne zamandır birbirinizi tanıyorsunuz?"

"Çocukluk," dediler tam bir senkronizasyonla.

Bu her şeyi açıklıyordu. Muhtemelen arkadaştan çok aile gibiydiler. Gerçi ikisinin de nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordu. Ama yakın ilişkilere sahip olacak kadar şanslı olan başkalarına şahit olmuştu.

Onun varlığını kabul etmek istemediği bir yanı, bu tür insanları kıskanıyordu.

"Kraliçe Meara için ne zamandır suikastçılık yapıyorsunuz?"

X'in beklenmedik sorusu karşısında nefesi kesildi. "Affedersiniz?"

"Üzerinde Thassalian arması bulunan siyah kılıcınız sizi ele veriyor. Dikkatli bakışlarınız, aksanız ve tavırlarınız da öyle."

Tabii ki öyle oldu. Gisela kaçmayı düşündü. Onlarla aynı yatakta yatmayı asla kabul etmemeliydim. Daha iyisini biliyordu. Kimseye güvenilemezdi ve onlara bu kadar yakın olmak, onu ve alışkanlıklarını incelemeleri için fırsat veriyordu.

"Yemin Adası'na gidiyor." Masakage geriye yaslanıp ona baktı. "Sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz."

"Bir apaswere'yi öldürüp kraliçesinin Licordia'yı işgal etmesini sağlamak. Ama buna gerek yok."

Sözleri onu anında meraklandırdı. "Neden böyle söylüyorsun? Şeytanı zaten öldürdün mü?"

Güldü. "Hayır."

"O halde iblis hâlâ hayatta olabilir."

Adamlar birbirlerine anlam veremediği bir bakış attılar.

“Çok uzun sürmeyecek.” X, fincanını Masakage'ye uzattı. “Xaydin Kazak bu göreve atandı.”

Bu isim, adeta bir yıldırım gibi içinden geçti. "Xaydin Kazak mı?" diye tekrarladı.

Masakage bardağı yerine koyarken kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

“Sadece şöhretiyle.” Babası bir aşaswere tarafından tahttan indirilip öldürülen bir prensti. Bu nedenle Xaydin, hayatının amacını olabildiğince çok aşaswere öldürmek olarak belirlemişti. Kahramanlıkları efsaneviydi.

Onun deli olduğuna dair söylentiler de vardı.

Görevi birdenbire çok daha zorlaştı.

Bu da daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. "Yüksek Kral'ın düşmüş bir prense böyle bir görevi emanet etmesine şaşırdım."

Adamlar arasında yine tuhaf bir bakışma oldu. Kesinlikle onun bilmediği bir şey biliyorlardı.

Soru neydi?

"Yüksek Kral'ı tanıyor musunuz?" diye sordu.

X, alaycı bir gülümsemeye omuz silkti. "Birkaç kez yollarımız kesişti."

Bu, midesinde bir yumru oluşmasına ve kötü bir hisse kapılmasına neden oldu. "Sen onun haydutlarından biri misin?"

Yüzü karardı. "Neden böyle bir şey soruyorsunuz?"

Çünkü eğer öyle olsalardı, onları öldürmek zorunda kalırdı.

"Bana meraklı diyebilirsiniz."

“Meraklı olmaktan çok uykulu görünüyorsun.” Masakage yatağa doğru baktı.

Beklenmedik bir yorgunluk dalgası onu vurdu. Uzun bir yolculuk günü olmuştu... Aşaswere'lerin yaşadığı Yemin Adası'na doğru giderken tam bir hafta yolculuk yapmıştı.

Buraya sadece adalarına geçmek için bir feribot veya tekne bulması gerektiği için uğramıştı. Gece bu kadar geç saatte bunu yapamazdı, çünkü gün batımından sonra oraya kimsenin tekneyle gitmediği söylenmişti.

Kendini durduramadan, büyük bir esneme sesi çıkardı.

Masakage ona, "Belki de yatağa gitmelisin?" diye sordu.

Dev birini bile rahatlıkla alabilecek büyüklükteki yatağa, üzerindeki kıyafetlerle birlikte, başını sallayarak girdi.

Elini dairesel bir şekilde salladı ve bunu yaparken yumuşak bir battaniye onu örttü. İnanılmaz derecede rahattı.

Bu da onu daha da yorgun düşürdü.

"Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi.

Gisela'nın akli başında olan tarafı ona kalkıp uyumak için özel bir yer bulmasını söyledi. Ama böyle bir rahatlığı bırakmak zordu.

Hayır, imkansızdı.

Daha iyi bilmeseydi, yatağın onu yerinde tuttuğuna yemin ederdi.

Dayanamadı, tekrar esnedi ve sonra uykuya daldı.

Xaydin üvey kardeşine sırttı. "Ne yaptın?"

"Kısa bir uyku nöbeti. Hiç bilmeyecek."

"Umarım öyle değildir. Davranış biçimine bakılırsa, tam bir savaşı olduğunu tahmin ediyorum. Bir şey fark ettin mi?"

Masakage ona alaycı bir bakış attı. "Bunu yaptığımı biliyorsun."

"Paylaşacak mısın?"

Bardağını kenara koydu. "Başkalarıyla iyi geçinemiyorum."

Bu kesinlikle doğrudu. Xaydin, ilk tanıştıkları günü hâlâ hatırlıyordu. Masakage domuz pisliğine bulanmıştı. Meara'nın uşağının zavallı çocuğun omuzlarına yığıldığı işlerle boğuşuyordu. O zamanlar Masakage'nin güçleri gelişmemiş ve tahmin edilemezdi.

Akraba olduklarını bilmeyen Xaydin, başkaları tarafından çok kötü bir şekilde zorbalığa maruz kalan çocuk için çok üzülmüştü.

Bir trolün gayrimeşru oğlu olan Xaydin, peri annesi sayesinde hiç beklemediği güç ve yetenekleriyle doğmuştu. Bu güçleri, arkadaşlarından herhangi birine sataşan o pislikleri cezalandırmak için kullanmıştı.

Ama bu onun için iyi sonuçlanmamıştı.

Ne kadar direnirse, cezaları o kadar ağırlaşıyordu. Ne yazık ki, direnmek onun en iyi özelliği idi.

En azından ona insanüstü bir acı toleransı kazandırdı. Ve ruhunda asla iyileşmeyen bir burukluk bıraktı.

Bu durum onun için sorun değildi. Birkaç arkadaşı, Masakage ve kız kardeşleri dışında, zaten başkalarıyla birlikte olmaktan hoşlanmıyordu. Çoğu insanla uğraşmayı çok yorucu buluyordu.

Masakage, birkaç istisnadan biriydi. Üvey kardeşi diğerleriyle birlikte Meara'nın sarayında rehin tutulurken, resmi olarak "Kanun Kaçakları"ndan biri olarak kabul edilmemişti. Neden akrabalıklarını kabul etmeyi reddettiği

bilinmiyordu. Kardeşi bu açıdan gizemliydi ve Xaydin'in başkalarını yargılamak gibi bir niyeti yoktu.

Masakage tabaklarını kaldırdı. "Sence onunla ne yapmalıyız?"

Xaydin omuz silkti. "Tam emin değilim. Sanırım kim olduğumu öğrendikten sonraki tepkisine bağı."

"Ve onun, sizin öldürmeye geldiğiniz canavarı korumak için gönderilmiş olması gerçeğı de var."

Bunun üzerine kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi buydu. Sen onun baş düşmanısın, X."

Bu yeni bir şey değildi. Çoğı insanın baş düşmanı gibiydi. "Peki ya?"

Masakage eşyalarını topladı, sonra da yatağına uzandı. "Gerçekten mi?"

Kardeşinin tuhaf tek kelimelik yorumuna başını salladı.

Ancak bu haber, Gisela'nın çelişkili hedeflerine nasıl tepki vereceğini düşünürken kesinlikle üzerinde düşünölmesi gereken bir şeydi.

Xaydin, üşümesin diye battaniyeyi onun etrafına çekmek için kendi güçlerini kullandı. O, son derece güzel bir yaratıktı ve Xaydin, onun nasıl olup da o aşağılık sentor kraliçesine hizmet etmeye başladığını anlamaya çalışıyordu.

Muhtemelen onlar gibi rehin alınmıştı. Ancak o, rehin tutuldukları süre boyunca onu hiç görmemişti.

Bu da hiçbir şey ifade etmiyordu. Düzinelerce rehine vardı ve hepsi aynı yerde tutulmamıştı.

Meara, tutsaklarını herkese ve her şeye karşı kışkırtmaktan büyük zevk alıyordu. Eğer Haydutlar onun kardeşleri olmasaydı, özellikle babasının ölümünü öğrendikten sonra, sonunun nasıl olacağı belli değildi.

Hayatının her günü, diğerk kanun kaçaklarını bulma şansına sahip olduğu için minnettardı. Sadece onlar sayesinde güvende kalmış ve nispeten aklı başında kalmıştı.

"Onu öldürmeli miyiz?"

Xaydin bu soru karşısında şok oldu. "Ne zaman bu kadar kana susamış oldun?" Normalde bu tür düşünceler onun alanıydı.

"Hayat... ve ağabeyim... bana bazen ilk hamleyi yapmanın en iyisi olduğunu öğretti."

Ben bir pislik herifim.

Kardeşine daha verimli şeyler öğretmeliydi. Mesela tığ işi veya seramik gibi.

Xaydin ona, "Peki ya Inshū?" diye hatırlattı.

"Tanrılar anlayacaktır."

Vay canına. Masakage bu gece çok kötü bir ruh halindeydi. "O, apaswere'nin peşinde. Vaktini onun peşinde harcasın."

Masakage bardağını alıp Xaydin'e doğru uzattı. "Yaprakların falına bakabilir misin?"

"Benim yeteneğim değil." Ama yine de bardağı aldı ve içine baktı. Gördüğü tek şey dibinde öğütülmüş kahve telvesiydi.

"Onun yolculuğu sadece Yemin Adası'ndan ibaret değil."

Xaydin, Masakage'nin sadece kil bir fincanın dibinde dönen birkaç toz tanesine bakarak bunu nasıl bilebileceğini merak etti. Ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Başka ne görüyorsun?"

"Ne yaparsan yap, ona Dash'e hizmet ettiğini söyleme sakın."

Bu oldukça kolaydı. "Ona hizmet etmiyorum."

Masakage gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Öyle yaptı, ama ruhunun bir köşesinde kardeşini kızdırmaktan hoşlanan bir şey vardı. "Neden?"

"Bulduğu her kanun kaçacağını infaz etmesi emredildi." Kupayı Xaydin'den geri aldı, suyla duruladı ve diğer tabaklarıyla birlikte çantasına koydu. "Bu seni de kapsıyor."

"Öyleyse belki de onu idam etmeliyiz."

"Gördüklerime dayanarak söylemiyorum."

Xaydin bu ses tonunu beğenmedi. "Bana neden fikrini değiştirdiğini söyle. Birkaç saniye önce çok istekliydin."

Masakage cevap vermedi. "Dinlen. Buna ihtiyacın olacak."

Bu durum midesinin kramp girmesine neden oldu. "Geleceği görebilme yeteneğinden nefret ediyorum, özellikle de bu bilgiyi paylaşmadığın zaman."

"Yalnız sen değilsin. Ben de bundan çok rahatsız oluyorum."

Bu, Masakage'nin daha önce hiç itiraf etmediği bir şeydi. İlginç. "Bunu kontrol etmenin bir yolu var mı?"

Başını salladı. "İnan bana, denedim."

Kahretsin. O zaman ona hiç de özenmiyordu. Başkaları geleceği bilmek isteyebilirken, o istemiyordu. Onu ilgilendiren tek şey burası ve şimdiydi. Gelecek zaten gelecekti ve onun gelecek için hiçbir planı yoktu.

"Hiç vizyonunuz yanıldı mı?"

Masakage başını salladı. "Geleceği görebilme yeteneğinden ne kadar nefret ediyorsam, bana hiçbir şey göstermediğinde ve hazırlıksız yakalandığımda daha da çok nefret ediyorum."

"Bu çok berbat bir durum."

"Evet, öyle." İçini çekerek kapıya doğru döndü. "İyi bir gece uykusu çek, X. Dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Bu bir uyarı mı?"

Masakage geri dönerek ona para dolu çantasını uzattı.

Normalde reddederdi.

Ancak bu gece meraklandı, bu yüzden elini uzatıp bir tane çıkardı. Bir tarafında bir iblis figürü, diğer tarafında ise kılıçlara benzeyen şeyler vardı.

Onu Masakage'ye uzattı, Masakage ise kaşlarını çatarak ona baktı. "Altı kılıç."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senin yolculuğun onun yolculuğuna bağlı."

"Bu benim kardeşimden mi yoksa sokak serserisinden mi?"

Masakage, "Sokak şeytanı," diye düzeltti.

Xaydin burnunu kırıştırdı. "Tanıdığım Masakage de bizim gibi sokak serserisiydi."

Alaycı bir şekilde, "Geçmişte yaşama, X. Trajediye takılıp kalmak kimseye, özellikle de trollere iyi gelmez." dedi.

Belki de öyleydi, ama ne kadar çabalasa da geçmişi geride bırakmakta zorlanıyordu. Babasını kaybetmek onu daha önce hiçbir şeyin yapamadığı şekilde derinden sarsmıştı. Meara'nın sarayında yaşadıkları ise daha da zordu. "Nasıl başa çıkıyorsun?"

"Tek seferde bir nefes al, kardeşim. Tek seferde bir nefes." Ve bununla birlikte, tekrar uykuya dalmak için yana döndü.

Xaydin sessizliği dinledi. Çok hareketli bir meyhanenin üstünde yaşadığı için sessizliğe pek rastlamazdı. Meara'nın sarayında çocukken onu uyutan şey, acı dolu çığlıklar ve merhamet dilenenlerin sesleri olmuştu.

Hâlâ kulaklarında yankılanan sesler. Bu yüzden bir meyhanenin üstünde yaşıyordu. Sessizlik ona rahatsız edici geliyordu ve ondan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Tüm hayatı boyunca haksızlıkları düzeltmeye çalışmıştı. Bu, babasının ona yüklediği bir sorumluluktan.

Büyük kardeşinden daha güçlüsün. Daha zekisin. Bu yüzden gitmelisin ve bu yüzden Zagrın'u evde tutmalıyım. Tek başına asla hayatta kalamaz.

Zagrun...

Diğer üvey kardeşi, her nefesinde ondan nefret ediyordu. Keşke babası Masakage'nin bakış açısına sahip olsaydı, Xaydin'i acı çekmeye gönderirken kendi öz kardeşini evde tutarak kendi ölüm fermanını imzaladığını anlardı.

Zagrun aptaldı ve babasının düşmanları, özellikle de amcası tarafından kolayca yoldan çıkarılıyordu.

En azından onun kaderini paylaşmıyorsun.

Doğru. Çocukken sadece kısa bir süre köleleştirilmişti. Amcaları yaşadığı sürece Zagrun bir daha asla özgürlüğün tadını çıkaramayacaktı. Bu yüzden onu öldürmedi. Babalarının çektiği kâbusu göz önünde bulundurarak kardeşini tek bir gün bile acıdan kurtarmaya niyeti yoktu.

Bu aynı zamanda diğer trollerin ona saygı duymasının ve mevcut kralın, herkes Xaydin'in Vaskalia'nın meşru kralı olduğunu bilmesine rağmen, ona saldırmaya cesaret edememesinin de sebebiydi.

Kral Gregun'un ona saldırmaya kalkışması yapacağı son hata olurdu. Eğer ona saldırmaya kalkarsa veya bir suikastçı gönderirse, Xaydin tacı başından alıp onunla boğardı.

Amca olsun ya da olmasın.

Düşüncelerini bu konudan uzaklaştırmaya çalışarak, yatağındaki kadına baktı.

Ve işte ben yerde yatıyorum...

Babası yanıliyordu. Aptal olan babasıydı, Zagrun değil.

Artık aklında başka şeyler vardı ve bedeni dinmeyen acılarla doluydu.

Kanlı rakamlar. Onu öldürme emri almış bir kadından başka kime arzu duyabilirdi ki? Üstelik varoluş amacı kendininkine tamamen zıt olan bir kadına.

Bir yemin koruyucusunu korumak. Ne gülünç bir düşünce. Yemin Koruyucularının korumaya ihtiyacı yoktu.

Onun tarafından takip edildikleri zamanlar hariç.

Ne büyük bir ironi!

Zavallı Gisela. Görevinde başarısız olursa Meara'nın ona ne yapacağı belli değildi. Ve ne yazık ki, başarısız olacaktı. Meara, Dash'e sözleşmelerini taşıyan aphaswere'lerin başını teslim edeceğine söz vermişti ve tam olarak bunu yapmayı amaçlıyordu.

Güzel cazibelere aldırış etmeyin.

Akıl sağlığını Dash'e borçluydu ve tüm aþaswere'lerin ölümünü de babasına yaptıkları yüzünden sorumlu tutuyordu.
Hiç kimse onu bundan alıkoyamazdı.

2

Gisela, nefis bir kokuyla yavaşça uyandı. Bir an için hayalindeki çocukluk evinde olduğunu sandı ve içi sıcacık bir hisle doldu.

Ta ki gerçeği hatırlayana kadar.

O kimdi ve nereye gönderilmişti?

Sonra aklına erkekler geldi.

Bok!

Doğrulup oturduğunda paniğe kapılmaya başladı, ta ki hâlâ tamamen giyinik olduğunu görene kadar.

Dahası, odada yalnızdı. X ve Masakage'ye ne olmuştu? Köşelerine baktığında tüm eşyalarının toplanmış olduğunu gördü. Onlardan eser yoktu.

Tek bir iplik bile yok.

Yalnız başına kaldığı için çok sevinmesi gerekirdi. Bunun yerine, garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Bu hiç mantıklı değildi. Onların anlaşmanın kendi üzerlerine düşen kısmını yerine getirdikleri için minnettar olmalıydı. Rahatça ve taciz edilmeden uyumasına izin vermişlerdi.

Sözünün eri insanlar...

Bunun mümkün olabileceğine inanmazdı. Ama işte buradaydı. Güvende.

Rahatsız edilmemiş.

Ve hayatının ne kadar acı bir göstergesiydi bu ki, "güvenli" ortam bile onu rahatsız ediyordu. Sürekli tetikte, saldırıya uğramaya hazır bir şekilde yaşamaya o kadar alışmıştı ki, bir anlık huzurun tadını çıkaracak kadar rahatlayamıyordu.

Çok üzgünüm.

Ve halletmesi gereken bir işi vardı. Eşyalarını toplayıp ayrılmaya hazırlandı.

Tam kapıya vardığı sırada kapı açıldı.

Gisela geri çekilerek dövüşmeye hazırlandı.

Ta ki X'i görene kadar. X, onun bakışlarıyla karşılaşınca duraksadı. "Rahat olun hanımefendi. Barış içinde geldim."

Ancak o zaman kılıcını çektiğini fark etti. "Özür dilerim." Hızla kılıcını kınına soktu. "Eski alışkanlıklar."

"Anladım." Elindeki tabağı ona doğru uzattı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

"Ah. İkinizin çoktan ayrıldığını sanıyordum."

"Tam yapacaktık ama aşağıdakiler sizi doyurmayacağı için, orucunuzu bozmanıza izin vermemek adına bir şeyler yemenizi sağlamak istedim." Rahatsız bir yüz ifadesi takındı. "Belki sizi yerler... ama orucunuzu bozmanıza izin vermezler."

Ne kadar nazik biri, ilgilendi. "Teşekkür ederim." Bunu gerçekten içtenlikle söyledi. İnsanların alışkanlıktan verdiği otomatik bir yanıt değildi bu.

Başını eğerek tabağı yatağın yanındaki küçük masaya götürdü ve bıraktı.

Başka bir şey söylemeden koridora doğru yöneldi.

"X?"

Kapı eşiğinde durup arkasına baktı. "Evet?"

"X'in gerçek anlamı nedir?"

Tereddüt etti. İlk başta cevap vereceğini düşünmemişti, ama uzun bir duraksamanın ardından ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Xaydin."

Sonra kapıyı kapattı.

Bu isim ona yumruk gibi çarptı.

Xaydin mi? Doğru mu duymuştu acaba?

Onun peşinde olan o muydu?

"Aman Tanrım..." Her şey zihninde bir anda canlanınca nefes alamadı.

Onun X'i, tüm apaswere'leri öldürmeye yemin etmiş trol prensiydi...

Yemin Bozan Xaydin Kazak.

Tanrı aşkına, bu efsanevi adam nasıl olabilir ki? Öte yandan, insanların bir insandan bu kadar korkmasının nedenini anlamak da mantıklıydı.

Oysa o insan olmamalıydı.

"Hiç de trol gibi görünmüyorsun." Hiç de değil. Sadece kocaman, kaslı vücudu bile trolde çok insana benziyordu.

Ya da en azından onlar hakkında bildikleri kadarıyla.

Ama ya oysa? Bu, onun, korumakla yükümlü olduğu kişiyi öldürmeye gittiği anlamına geliyordu.

Üstelik onun görevinin ne olduğunu biliyordu! Bunu dile getirecek kadar nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Konuşmayı bırakmalıydı. Ya da hiç konuşmamalıydı.

Tam bir aptalım!

Hayır, yolda çok uzun süre yalnız kalmıştı ve daha iyisini bilmesine rağmen, arkadaşlığına memnuniyetle yaklaşmıştı.

Kendine ve onlara çok kızan kadın, On Üç Krallık'taki en ölümcül yaratıklardan birinin peşine düşmek için hemen odadan çıktı.

Belki de hepsinin en ölümcülü.

Bu da dizlerinin neden titrediğini açıklıyordu. Bu durum onu daha da öfkeliyordu çünkü korkudan nefret ediyordu. En çok da bu savunmasızlık hissinden nefret ediyordu. Ben bundan daha iyiyim.

O, düzinelerce adamı öldürmüş, eğitilmiş bir suikastçiydi.

Ama vahşetleriyle ünlü olanlar onlar değildi. Binlerce yıllık tecrübeye sahip diğer savaşçıları avlayanlar, inanılmaz bir beceri gerektiriyordu.

Eşi benzeri görülmemiş bir aptallık derecesi.

Korkularınızın sizi yönetmesine izin vermeyin...

Bu durum ona, kraliçe tarafından birini öldürmek için ilk kez gönderildiği zamanı hatırlattı. Elleri titremiş, tüm vücudu ağrıyordu. Kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu. Varlığının her parçası altüst olmuştu, sanki bilinmeyen bir bedenin içindeymiş gibi hissediyordu.

Ve o canı alırken kendine yukarıdan baktığında, sanki başka bir yerdeymiş gibi hissetmişti. Sanki kontrol edemediği eylemler gerçekleştiren bir yabancıyı görüyormuş gibiydi.

Artık o çocuk değilim.

Doğru.

O zamandan beri çok yol kat etmişti. Çok daha fazlasını yaşamıştı.

Bu bir sorun olmamalı ve midesi sinirlerle dolu bir karmaşaya dönüşmemeli.

Ama işte oradaydı.

Merdivenlerden aşağı indi ve sabah kahvaltılarını yapan troller, devler ve ogrelerle dolup taşmış olan hana girdi. Diğerleri ona açıkça küçümseme

ve nefretle bakıyordu.

Önemli olan onlar değildi. O, siyah zırh giyen yarı trolü ve büyücü arkadaşını hedef alıyordu...

Xaydin, Gisela'nın handan ayrılıp eşyalarını atlarına yükledikleri yere doğru yöneldiği anı anladı. Bu, seyahat etmek için ata veya hatta istediği zaman sihirle yarattığı malzemelere ihtiyaç duymayan Masakage için nadir bir durumdu. Sadece Kernan'a doğru gidiyor olması ve oraya ışınlanmak için sihrini kullanamayacak olması bunu bir zorunluluk haline getirmişti.

Xaydin'e gelince...

Yemin Muhafızlarının onunla aynı beslenme gereksinimleri yoktu. Birkaç günlük erzak yüklemesi ya da kavrulmuş, kurutulmuş bedenlerinden yemek yapması gerekiyordu. Ve bir noktayı kanıtlamak için birini yemeye ne kadar meyilli olsa da, görünüşleri o kadar mide bulandırıcıydı ki, beslenmek için derisini yüzmektense kendi çizmelerini çiğnemeyi tercih ederdi.

Kardeşi de onun yaklaştığını görünce, Masakage ile eğlenmiş bir bakış alışverişinde bulundu.

Kararlı adımlarla caddenin karşısına geçti ve yanına gelene kadar durmadı. "Sen Yemin Bozan'sın."

"Bu benim unvanlarımdan biri."

Kadın şaşkınlıkla ağzını açtı. "Bunu inkar etmiyorsunuz, değil mi?"

"Bu doğru. Neden yapayım ki?"

"Çünkü peşinde olduğun kişiyi koruyacağımı biliyorsun."

Onun bu küstahlığına alaycı bir şekilde karşılık verdi: "Öyle düşünüyorsun. Ama tecrübem gösteriyor ki, zamanını boşa harcıyorsun."

Ona bakarken gözlerinde öfke parladı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Bunu asla yapmazdım. Ayrıca, azminize ve kararlılığınıza hayranım. Ve bu bizim için bir mesele olacağı için size bir indirim teklif ediyorum."

Gisela bu sözler üzerine donakaldı; aklından onun ne demek istediğine dair türlü türlü düşünceler geçti. Bunlardan bazıları o kadar da kötü değildi.

Diğerleri ise korkutucuydu.

"Bu indirimi açıklayın."

“Evet,” dedi Masakage ilgili bir sırtışla. “Düşüncelerini açıkla, kardeşim.”

Xaydin ona sırtıttı. "Karışma, fare." Sonra dikkatini ona çevirdi. "Senin için sürekli arkamı kollamak zorunda kalmak istemediğim için, seni aradığım aphaswere'ye götüreceğim. Eğer onu öldürmemi engelleyebilirsen, yaşayacak. Yoksa, kafasını Dash'e göndereceğim ve Dash'in kraliçene saldırmasına izin vereceğim."

Onun umursamaz tavrı, kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Bu bir oyun mu?"

“Kesinlikle hayır. Ben senin kraliçen değilim. Oyunlar oynamam.”

Masakage ona yaklaştı. "Aslında öyle değil. Çocukken bile öyle değildi. Sadece oturup, düşüncelere dalıyordu."

Xaydin onu itti. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

“Evet. Adaya feribotla mı gideceğiz?”

Xaydin'in kaşları çatıldı. "Sana davetiye göndermedim."

“Hayır, yapmadın. Merakım o kadar büyük ki şimdi gidemem. Bu muhteşem olacak. Benim işim bekleyebilir.” Masakage gülümsedi. “Ama seninki... bunu bütün krallıklar için bile kaçırmazdım.”

Xaydin hırladı. "Senden nefret ediyorum."

"Sana olan nefretim azalacak."

Onların etkileşimi onu şaşırtmıştı. Elbette, kardeşleriyle hiç vakit geçirmediği için bu tür şeyler hakkında çok az şey biliyordu.

Belki de normaldi?

Bunun bir önemi yoktu zaten. Bir arayış içindeydi ve kimse onu durduramazdı.

Xaydin çenesini az önce ayrıldığı hana doğru çevirdi. "Eşyalarını al. Hangi atın senin olduğunu söyle, seni beklerken ben de eyerini takayım."

Bununla ilgili tek bir sorun vardı. "Benim atım yok."

Kaşını kaldırdı. "Ayak mı, sihir mi?"

Onun buraya nasıl geldiğini sorduğunu biliyordu. Bu kesinlikle cevaplayamayacağı bir şeydi. En azından dürüstçe cevaplayamazdı, çünkü bu onun için utanç vericiydi. Ve bu konuda asla kimseye konuşmazdı.

O da verebileceği en doğru cevabı verdi: "Ayak."

“Sana bir at bulacağım. Git eşyalarını topla.”

Bunun bir şaka olup olmadığından emin olamayan kadın, ortak odalarına geri döndü ve hızla seyahat çantasını topladı. Onlar onu terk etmeden önce hızlı hareket etmeliydi.

Eğer gerçekten onu aþaswere'ye götürmeyi amaçlıyorsa, bu fırsatı kaçırmamalıydı.

Bunun kimin kazanacağını belli olacağı bir mücadele olacağını bilse de, galip gelmeye kararlıydı. Kimse onu bu görevinden alıkoyamazdı.

Çünkü eğer aþaswere'yi yanına almadan eve dönerse, Meara onu öldürtürdü.

Bu onun için sadece bir görev değildi.

Her şeydi.

3

"Bu bir hile mi?"

Xaydin, atını eyerlemeyi bitirirken Masakage'nin sorusuna göz kırptı.
"Hayır."

"Onunla gitmene gerçekten izin mi vereceksin?"

"Ben de öyle dedim."

"Neden?"

Hiçbir fikri yoktu. Gerçekten de yoktu. Kimseye ya da hiçbir şeye önem vermek onun doğasında yoktu. Ruhu kalbinden daha karaydı ve dürüst olmak gerekirse, bu durumdan memnundu ve değişme arzusu da yoktu.

Hiçbir bağına bağlı değildi. Sadece o ve intikam arayışı. Hiçbir zaman arkadaşlık ya da sohbet bile istememişti.

Tek istediği, Dash için canavarın kafasını kesmek ve tekrar yalnız başına yaşamaya dönmektir.

Ama Gisela gibi yaratıklar hakkında bildiği tek şey şuydu: Bir görevi olduğu sürece asla durmazdı.

Çünkü biz birbirimize çok benziyoruz.

Ama o aynı tutkuyu taşııyordu. Ne yapması gerekiyorsa yaptı ve olay bitti.

Hâlâ duyguları ve inançları vardı, bu da onu tehlikeli ve tahmin edilemez kılıyordu. Ve ihtiyacı olan son şey, peşinden gelen, onu yavaşlatmaya veya durdurmaya çalışarak görevini baltalayan böyle bir kişiydi.

Bunun üzerine kardeşine sıırttı. "Düşmanımı yanımda, gözümün önünde tutmak, en beklemediğim anda arkamdan gelme riskini almaktan daha

iyidir."

Masakage yüzünü buruşturdu. "Anladım."

"Hâlâ bizimle geliyor musun?"

"Bunu hiçbir şeye değişmem." Havada süzülerek eyerine oturdu. Uzun siyah saçları beline kadar dökülürken, güçleri cübbesini kusursuz bir şekilde etrafına sardı.

Xaydin gözlerini devirdi. "Bundan sonra sana prenses mi diye hitap etmeliyim?"

"Ancak bunu sevgi dolu bir şekilde yaparsanız."

Xaydin, gülmesini zor tutarak atın parasını ödemeye gitti. Umarım Gisela, kardeşinden biraz daha minnettar olurdu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim..." Ahır efendisi Xaydin'i görür görmez birden durdu. Yeşilimsi teni belirgin bir şekilde soldu. "Majesteleri." Uygun bir şekilde eğildi.

"Lütfen, yapmayın." Bu resmiyet onu kızdırdı. "Ben prens değilim."

Ahır sorumlusu etrafına tedirgin bir şekilde bakındıktan sonra fısıldadı: "Sen her zaman bizim prensimiz olacaksın."

Sadakatlerini takdir etti. Ama bu sözler tehlikeliydi. Amcası bu konuşmadan haberdar olursa ikisinin de kellesini alırdı. Gerçi Xaydin'in kendi çıkarlarını umursadığı söylenemezdi. Kavgayı memnuniyetle karşılardı.

Hayır, o dövüşü istiyordu. Amcasının kanını ellerinde hissetmekten daha çok hiçbir şey onu mutlu etmezdi. O canavarın hayatını kurtaran tek şey, tacı istememesiydi.

Ne büyük bir ironi ama!

Amcası, Xaydin'in isteseydi kendisine vereceği bir şey için babasını öldürmüştü. Güç, ona hiçbir zaman cazip gelmemişti. Hiçbir şekilde.

Aslında babasıyla yaptığı son konuşma da tam olarak bu gerçek üzerineydi.

Kral olacaksın. Bu senin kaderin.

Babası onu rehin olarak göndermemiş olsaydı, belki de bu teklifi kabul ederdi. Meara'nın sarayı, onu güç ve krallıktan sonsuza dek soğutmuştu.

Şimdi...

Babası ölmüştü ve kendisi de teknik olarak firariydi. Hem de çok göz önünde bir firariydi, ama yine de firariydi. Bu yüzden Vaskalia'da kalmayı seçti. Amcasının canını her zaman sıkacak bir bela olacaktı.

İçinde öfke kaynıyordu ama bunu bastırdı ve yapması gerekenlere odaklandı.

"En iyi atınızı ve eyerinizi satın almak için buradayım."

Ahır sahibinin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Elbette, Yüksek... efendim." Hızla uzaklaştı.

Xaydin, Masakage'nin beklediği yere doğru dışarı baktı.

Gisela hâlâ geri dönmemişti.

Onu neden arıyorsunuz?

Daha iyisini bilmeseydi, umursadığını düşünürdü. Ama bu saçmaydı. Onun için önemli olan tek şey babasının intikamını almaktı. Bir gün, onu öldüren Yemin iblisini bulacaktı ve bulduğunda...

Yeni bir lakabı olacaktı.

Yemin Bozan, yaratmayı amaçladığı yıkım için çok hafif bir isimdi. Belki de Ölüm Taciri daha uygun olurdu...

Ya da canavar. O ismi gerçekten çok sevmiştii.

"Bu işe yarar mı efendim?"

Xaydin, ahır sorumlusuna doğru döndü ve güzel siyah kısrığı gördü. Muhteşem bir attı. "Mükemmel. Ne kadar borcum var?"

Dizginleri devretti. "Hiçbir şey. Babanız iyi bir trol ve büyük bir kraldı. Gençken, babam hasta olmasına rağmen orduya alındım. Babanız tek oğlu olduğumu öğrenir öğrenmez, babamın son günlerinde ailemin yanında olmam için beni eve gönderdi. Eğer burada olmasaydım, annem ve küçük kız kardeşim sokaklara atılırdı. Bu iyiliği asla unutmadım. Şimdi Kral Benesh'in oğluna bakmak benim için bir onurdur."

Bu sözler onu derinden etkiledi ve incitti. Çünkü babası kendi çocuğunu korumaktan çok başkalarını savunmaya ve korumaya daha çabuk davranmıştı.

Seni gönderiyorum çünkü başkasının oğlunu Meara'ya göndermek doğru olmazdı. Kendim bu fedakarlığı yapmaya istekli değilken, başkasından nasıl böyle bir fedakarlık isteyebilirim ki?

Babasının iyi ve kötü yanı buydu. Eğer Xaydin'i evde tutsaydı, babası hâlâ hayatta olurdu.

Ama o zaman Xaydin, eskiden olduğu gibi acımasız bir herif olmazdı. Ya da bu kadar yetenekli bir dövüşçü de olmazdı.

Bunun için hem babasına hem de onu şu anki hayvan haline getiren sentor dişiye minnettardı.

“Teşekkür ederim.” Xaydin dizginleri aldı ve ellerini kollarına sokmuş, atın üzerinde oturan Masakage'ye doğru yöneldi. Bu garip, kibirli bir duruştu, ama zaten kardeşi de garip, kibirli bir varlıktı.

"Bu benim mi?"

Duraksadı ve arkasında Gisela'yı gördü.

Bunu nasıl başarmıştı? Kimse ona gizlice yaklaşmazdı. Ve kesinlikle hoşuna gitmemişti.

Bu durum, ona öfkeyle saldırmak istemesine yetmişti. Ama o kadar da aptal biri değildi. Gelecekte onu dikkatle izleyecekti. Bir daha asla böyle bir şey yapmamasını sağlayacaktı.

"Evet, öyle. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Gisela yavaşça ata yaklaştı. "İyiym, teşekkür ederim." dedi, ama at kişnedi ve sanki ondan korkmuş gibi geri çekildi.

“Şş...” Elini uzatarak nazikçe burnunu okşadı. At hâlâ huzursuzdu.

Xaydin homurdandı. "Üzerinde sentor kokusu olmalı."

Gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi, ardından ona eğlenmiş, çekingen bir gülümseme sundu. "Atlar beni hiçbir zaman pek sevmedi. Bu yüzden yürümeyi tercih ederim."

Xaydin elini uzatıp atın gözlerinin üzerine koydu. Güçlerini kullanarak hayvanı sakinleştirdi. Yine de at mutlu değildi. Gisela'da onu rahatsız eden bir şey vardı.

Ne kadar garip. Daha da garip olanı, güçlerinin ondan hiçbir şey algılamamasıydı. İnsan gibi görünüyordu.

Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Kimse ona ya da Masakage'ye bakarak soylarını tahmin edemezdi. Boyu dışında, kimse onun kısmen trol veya sidhe olduğunu asla bilemezdi.

Bu düşünceyle, ona ata binmesine yardım etti, sonra da kardeşine döndü. Onun damarlarında hangi kanın aktığını söyleyebilir misin?

Başını salladı. Neden soruyorsun?

Bir sezgi.

Onun gördüğünden daha fazlası vardı. Ama ne olduğunu bilmiyordu ve çözülmemiş bulmacalardan hoşlanmıyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak atına gitti ve kendini eyerin üzerine attı. Bir dakika onlara kaşlarını çatarak baktı. "Hazır mısınız?"

Gisela, bundan emin olmasa da başını salladı. Daha iyi bilmeseydi, iki adamın kendi aralarında düşünceleriyle konuştuklarına yemin ederdi.

Xaydin'in telepati yeteneği var mıydı? Meara'nın yoktu, onun da yoktu. Ama trollerin fiziksel güç ve boy dışında ne gibi güçlere sahip oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve görünüşe göre alaycılık durmak bilmedi.

Xaydin gözlerini üzerlerinde gezdirdi, sonra atını ileri doğru tekmeledi.

Gisela, Masakage'nin yanında at sürerek onu takip etti.

"Hiç Yemin Adası'na gittin mi?" diye sordu Masakage'ye.

"Hayır. Tam olarak gitmeyi tercih ettiğim türden bir yer değil."

Sesinde tuhaf bir ton vardı. "Ne tür yerlere sık sık gidersiniz?"

"İçinde gerçek canavarlar olanlar."

Xaydin alaycı bir şekilde, "Gerçek canavarların benim savaştığım kişiler olduğunu düşünmüyor musun?" dedi.

"Öyle demedim. Aphaswere'ler kendi özel cehennemlerindeler. O savaşları ya da görevinizi kıskanmıyorum."

"Görevi ne?" diye sordu Gisela.

Masakage başka yöne baktı.

Kısa bir tereddütten sonra Xaydin cevap verdi: "Babam bir aphaswere tarafından öldürüldü. Bir gün onu bulacağım ve bir daha asla can almayacağından emin olacağım."

"Ne zamandır arıyorsunuz?" Bu soruyu ağzından çıkarır çıkarmaz pişman oldu.

Gözlerindeki öfke o kadar yoğundu ki, üç kez daha aynı şeyi söyledi. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Baban öldüğünden beri," diye yanıtladı onun yerine. "Düşüncesizce ve aptalca bir soru sorduğum için özür dilerim."

Kendi babasına duyduğu duygular nedeniyle, diğer insanların kendi babalarına karşı aynı duyguları hissetmediklerini hatırlamakta zorlanıyordu.

Babacan sevgi. Onun için en yabancı kavramlardan biriydi. Tabii, anne sevgisi hariç. Onu da anlamıyordu.

Ya da aslında başka herhangi bir sevgi türü de olabilirdi. Onun dünyası bunun için çok acımasızdı.

Bu cehennem gibi dünyada herhangi bir aşkın nasıl hayatta kalabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. İnsanlar ihanet ediyor ve yalan söylüyorlardı.

Hiç kimseye güvenme.

Oysa işte buradaydı, düşmanı olan iki yaratığa güveniyordu. Belki de güven dememeliydi. Zıt hedefleri olduğunu bildiği kişilere güvenmek

imkansızdı.

Dahası, trol prensinin onun hakkındaki gerçeği öğrenirse onu öldüreceğini biliyordu.

Sıraya girin.

Ona zarar verecek tek kişi o olmayacaktı. Ölümünden zevk alacak uzun ve güçlü bir düşman listesi vardı. Bu listenin başında, eğer bu sır bir gün ortaya çıkarsa, annesi de yer alacaktı.

Bu dünyadan, bu görevden ne kadar nefret ediyordu.

Muhtemelen arkadaşlarından da nefret etmeliydi. Yine de tuhaf bir şekilde eğleneliydiler.

Ve yolculuk ederken, onları başka koşullarda, örneğin bir baloda, karşılaşacaklarını hayal edebiliyordu.

Ne kadar da saçma bir düşünce... O hiçbir zaman balo tipi biri olmamıştı. Meara bu tür şeyleri severdi. Çoğunlukla da parasını ve gardırobunu sergilemesine olanak sağladığı için. Kraliçe, başkalarına gösteriş yapma fırsatını asla kaçırmazdı. Ayrıca, kimsenin onu gölgede bırakamayacağı da bilinen bir sırdı; çünkü bunu başaranlar genellikle Meara'nın ahırlarında beslediği aç hayvanlara yem edilirdi.

Ya da onları boğarak öldürtmeyi emretti.

Gisela'nın her zaman gölgede kalmasının bir diğer nedeni de buydu. Kraliçeye rakip olmak gibi bir niyeti yoktu.

"Sessizleştin." Masakage atını onun atına yaklaştırdı. "Düşüncelere dalmış mısın?"

Öyleydi, ama bunu asla itiraf etmezdi. "Yemin Topraklarını hayal etmeye çalışıyordum."

Xaydin homurdandı. "Her yere benziyor. Orada yaşayan iblisler hariç. Onlar özellikle çirkinler."

"Nasıl yani?" Daha önce hiç aphaswere görmemişti.

Masakage elini kaldırdı ve kaldırdığında avucunun üzerinde mavi bir top oluştu. Girdap gibi dönen mavilerin içinde, devasa, çarpık bir varlığın görüntüsünü gördü. Etten kanatları ve tanımlayamadığı diğer uzantıları olan bir varlık... ve bunların hepsi yazılarla kaplıydı.

Kelimenin tam anlamıyla derisinin her santimi, göz kapakları ve kel başı da dahil. "İşte aphaswere."

Haklıydı. Her açıdan çok çirkindi. Gisela gözlerini ondan alamıyordu. "Hepsi böyle mi görünüyor?"

Xaydin omzunun üzerinden baktı. "Evet, yapıyorlar. Ne kadar çok etleri varsa, o kadar çok sözleşmeleri var. Büyülerini kullanarak uzuvlarını uzatıyorlar ve kayıtlarına yer açabilmek için başka vücut parçaları büyütüyorlar veya ekliyorlar. Bu işe yaramadığında, başkalarının, hatta kendi türlerinin bile derisini yüzüyorlar veya daha fazla sözleşme alanı elde etmek için kendilerini birleştiriyorlar."

Gisela, onun anlattıklarını duyunca yüzünü buruşturdu. Tam bir kâbus. Nasıl hayatta kaldılar? "Bunu başlatan neydi?"

"Tam bir sapık büyücü." Masakage elini kapatıp görüntü kaybolurken Xaydin dudaklarını büktü. "Yüzyıllar önce, bir başkasıyla yapılan bir sözleşmeyi uygulamak için Sidhe kralıyla bir anlaşma yaptı. Bu anlaşma, kendi derisine kanla işlenmişti ve iblisleri serbest bırakarak sözleşmelerini koruyacağına dair söz vermişti. O başladıktan sonra, diğer büyücüler, cadılar ve sihirbazlar onu takip etti. Her biri diğerini geçmek istedi ve sonunda başka bir amacı olmayan bir ırk yarattılar."

Masakage başını salladı. "Bu, başkasını takip etmeye ve onu geçmeye çalışmanın laneti. Er ya da geç, birinin en büyük hatası haline geliyor."

"Şimdi elimizde ruhu olmayan ve saçma şartları uygulamaktan başka amacı bulunmayan, yarı şeytani yaratıklardan oluşan bir ırk var." Xaydin'in sesindeki öfke elle tutulur derecedeydi.

"Babanız hangi sözleşmeyi ihlal etti?"

Xaydin durdu ve ona daha önce hiç görmediği kadar kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Yapmadı. Bir şekil değiştirici, babamın sözleşme yaptığı adam gibi davranıp sözleşmeyi bozdu. Artık bir sözleşmeleri olmadığını düşünen babam, bunu yapmaya hakkı olduğuna inanarak saldırdı. Tuzağa düşürüldü, ama aphaswere gerçeği umursamadı... ya da tüm bir krallığın başına gelecek sonuçları. Aldatılmış masum bir trolü öldürerek sözleşmeyi yerine getirdi."

"Bu yüzden Xaydin'in bir aphaswere'den daha çok nefret ettiği tek şey bir şekil değiştiricidir."

"Hepsine lanet olsun. Yanıp çürüsünler. Tercihen benim ellerimle."

Bu durum onun kanını dondurdu ve onun hakkında hiçbir şey bilmemelerinden memnun oldu.

Tek bir şey hariç... "Kral Dash'ten nefret etmiyorsun. O bir şekil değiştirici değil mi?"

Xaydin homurdandı. "O bir tek boynuzlu at. Sadece tek bir insan formuna bürünebilirler ve masum birinin ölümüne yol açacak aldatıcı bir

yalan uyduramazlar. Ayrıca, boynuzlarına bakarak güvenilir olup olmadıklarını anlayabilirsin."

Doğru. Tek boynuzlu atların boynuzlarının birkaç farklı tonu vardı. Hain olduklarında boynuzları gri, tehlikeli olduklarında ise kırmızı olurdu.

Ve kralınki gibi siyah...

Artık her şey belirsizdi. O, ölümün ta kendisiydi ve yoluna çıkan herkes için bir tehditti.

Masakage kardeşine homurdandı. "X'in zihninde bunlar aynı şey değil. Sadece gerçek şekil değiştirenler onun öfkesini uyandırır."

İyi bilmek. Güçlerini kontrol altında tutacağından emin olurdu. Tıpkı Meara'nın yanında yapmak zorunda kaldığı gibi. Kraliçe, özellikle de önünde herhangi biri şekil değiştirdiğinde deliriyordu. Bu yeteneğe duyduğu kıskançlık korkunçtu. Meara'nın tüm tek boynuzlu at ırkından nefret etmesinin sebebi buydu. Onların tamamen insana dönüşebilme yeteneğine sahip olmaları, kendisinin ise sentor formunda kilitli kalması, ona kişisel bir hakaret gibi geliyordu. Kraliçenin zihninde, tüm ırkı yanlış giden bir büyüydü. Genetik bir hata.

Meara kendi ırkını doğal olmayan bir şey olarak görüyordu. Ve bu öz nefret hayatındaki her şeyi mahvetmişti. Kraliçeleri için hiçbir şey yeterli değildi. Sahip olduğu her şey onu mutlu etmiyordu.

Bu asla yeterli olmayacak.

Gisela, apaswere'leri korumayı başarsa veya kraliçe, onların öfkesini çekmeden tek boynuzlu atlara saldıranın ve onları yok etmenin bir yolunu bulsa bile, Gisela bunun kraliçeyi tatmin etmeyeceğini biliyordu.

Meara mutluluktan habersizdi. Sadece vahşet ve sefalet biliyordu. Kraliçe bundan zevk alıyor ve etrafındaki herkesin de aynı derecede sefil olmasını sağlıyordu.

İçini çekerek Gisela, bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Geçmişe ya da değiştiremeyeceği şeylere takılıp kalmanın bir gereği yoktu.

Böylece bakışlarını etraflarındaki sık ağaçların arasına daldırdı.

Ta ki bir şeyin hareket ettiğini görene kadar. "Bu ne?"

"Ne..." Xaydin sözlerini bitirmeden karanlık bir gölge onlara doğru hızla yaklaştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Xaydin ne olduğunu zar zor fark etti ve gölge onu tamamen sardı.

Masakage küfürler savurarak gölgeye ateş topları fırlattı. Karanlık, Xaydin'i adeta yutmaya çalışır gibi sardı. Xaydin'in teni ve gözleri kıpkırmızı oldu.

Acımasız bir hırıltıyla kolunu savurdu ve bunu yaptığı anda karanlık közlere dönüştü.

Gisela hayretle baktı. "Bu neydi?"

"Aþaswere benim onun için geldiðimi biliyor." Xaydin'in sesi ifadesiz ve duygusuzdu.

"Bu sık sık oluyor mu?"

Xaydin, cildi ve gözleri normale dönerken ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Genç ve zinde kalmam için yeterli."

O gülümsemenin onu bu kadar yakışıklı, neredeyse büyüleyici yapmasından ne kadar nefret ediyordu. Nasıl yani?

Ondan nefret etmelisin.

Ama bu söylendiği kadar kolay değildi. Adam karşı konulmazdı ve kadın bunun nedenini bilmiyordu. Bir tür büyüleyici sihir miydi? Bir iksir miydi? Buna ne diyeceğini bilemiyordu. Tek bildiği, nefret etmesi gereken bir adama karşı bir çekim duyduğıdu.

Bilinmeyen güçlere sahip biri. Gerçek ortaya çıkarsa, korkunç güçler.

"Her zaman size mi saldırıyorlar?"

"Hayır. Normalde, kafalarını kesene kadar peşlerinde olduğumu bilmiyorlar. Ama Dash ve kraliçenizle yaşananlardan sonra, arkadaşımızın görevimden çok iyi haberdar olduğunu ve karşılaşacağımız günü korkuyla beklediğini tahmin ediyorum."

"Onu nasıl bulmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Benim kendime özgü yöntemlerim var."

Bakışları Masakage'ye çevrildi. "Öyleyse sihir."

Masakage başını salladı. "Düşündüğünüz türden değil. Evet, izleme için bir iksir hazırlayabilirim ama onun buna ihtiyacı yok."

"Troll güçleri mi?" diye tekrar denedi.

"Halkımı hiç tanımıyorsun, değil mi?"

Hayır, pek sayılmaz. "Thassalia'da hiç yoktu ve daha önce sınırlarımızın dışına hiç gönderilmemiştim." Meara, saraydakileri veya onu kızdıran soyluları öldürmesini tercih ediyordu. Bunların hepsi kraliçenin krallığı içindeydi.

"O zaman Meara hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun."

Xaydin'in ses tonundan hoşlanmadı. "Affedersiniz?"

"İkimiz de orada uzun yıllar yaşadık." Masakage'nin sesi çok daha nazikti ve Xaydin'in sesindeki zehirli tondan uzaktı.

Ama bu sözler, Xaydin'in neden öfkелendiğini açıklıyordu.

"Üzgünüm."

Xaydin kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Eğer onun topraklarındaysanız, rehindiniz ve onun esaret altında tuttuğu insanlara nasıl davrandığınızı biliyorum. Kimse bunu hak etmiyordu." Meara'nın acımasızlığıyla kimse bunu hak etmiyordu. O yılların dehşeti, hâlâ hafızasına kazınmıştı.

Meara ile geçirdiği zaman ne kadar kötü olsa da, Meara'nın esirlerine zevkle yaşattığı kabuslarla kıyaslanamazdı.

"Keşke onun misafirperverliğinden kurtulmuş olsaydınız."

Xaydin, ses tonundaki samimiyet karşısında şaşırdı. Duyduğu şey gerçek bir iyilikti. Bunu hatırlamasının tek nedeni, nadir rastlanan bir durum olması ve karşılaştığı birkaç seferde de hafızasına kazımaya çalışmış olmasıydı.

Çoğu canlı onun gibiydi. Ruhlarının derinliklerine kadar öfkeli ve kin doluydular. Öylesine acı çekiyorlardı ki, sırf inat olsun diye başkalarına saldırıyorlardı.

Kendisinde en çok nefret ettiği şey buydu. Her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar mutlu bir çocuktü.

Masakage'nin aksine, babası tarafından kabul edilmişti. Hatta sevilmişti.

Hayır. Çok kıymetli.

Babası, Xaydin'in diğer trollerden farklı olmasından memnuniyet duyuyordu.

Bu seni özel kılıyor evlat. Üç farklı dünyanın çocuğusun. Bu da demek oluyor ki, kemiklerine kadar hissettiğin gibi, diğerlerinden daha fazlasını biliyorsun. Annenin kanına da benimki kadar sadakat borçlu olduğunu asla unutma.

Kardeşiyle tanışana kadar bu sözlerin gerçek anlamını kavrayamamıştı. Masakage sonunda ona annelerinin ve güçlerinin önemini, ailesinin o kolunun tamamını ve miraslarını takdir etme duygusunu kazandırmıştı.

O gün aldığı derse, ne kadar acı olsa da, hâlâ minnettardı.

Gisela boğazını temizledi. "Sorumu cevaplamadın, biliyor musun? Bir apaswere'nin izini nasıl sürüyorsun?"

"Onu nasıl bulmayı planlıyordunuz?"

Yüz ifadesinden, cevap vermeyi reddetmesi üzerine bağırarak istediğini anlayabiliyordu. "Sor."

Kahkahalarla gülmeye başladı. Ta ki kadının ciddi olduğunu anlayana kadar. "Ve sen... ne sandın? Sana söyleyeceklerini mi?"

“Ona zarar vermeye çalışmıyorum. Onu sizden korumak istiyorum. Onu nasıl bulacağımı ve güvende tutacağımı neden bana söylemiyorlar?”

Çoğunlukla, saflarını sıklaştırdıkları ve yabancılardan trollerden ve devlerden bile daha çok nefret ettikleri için.

Ve başka bir konuya da değinmeden edemedi. "Sözleşmeyi elinde bulunduran kişinin erkek olduğunu nereden çıkardınız?"

Güzel yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Hepsini erkek sanıyordum."

“Hayır, değiller. Hatta bazıları çocuk bile.”

Gözleri dehşetle açıldı. "Çocukları mı öldürüyorsunuz?"

“Hayır!” Bu düşünce bile onu rahatsız etti. Ne tür bir canavar... Doğrusunu söylemek gerekirse, o bir canavardı. Ama asla bir çocuğa zarar verecek türden değildi ve onun hakkında böyle düşünmesi onu gereğinden fazla rahatsız ediyordu. “Çocukların kendilerini savunabilecek ve şartlarının yerine getirildiğini görebilecek yaşa gelene kadar sözleşme yapmalarına izin verilmez. Genellikle on beş veya on altı yaşlarında. Sadece bilginizi ve varsayımlarınızı kontrol etmenizi istedim. Bir şey aramadan önce, onu anlamak isteyebilirsiniz.”

Gözlerini devirdi. "Ne kadar kolaymış gibi anlatıyorsun. Sanki onlar hakkında bir tarih kitabı varmış gibi. Kaldı ki Kraliçe Meara seni bir iş için gönderdiğinde, çok soru sormazsın... ya da oyalanmazsın. Hemen gidersin."

Bu sözler ona yumruk gibi indi. Çünkü ne anlama geldiklerini çok iyi biliyordu.

Gisela haklıydı. Kimse Meara'ya soru sormazdı. Bunu yapmak onun kötü öfkesini uyandırırdı.

"Onun hizmetine nasıl girdiniz?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tıpkı senin gibi, babam da beni ona terk etti."

Bu sözler de onu incitti. Bilmediği şeyler hakkında birçok varsayımda bulundu. "A açıkça söyleyeyim, babam beni terk etmedi. Başka seçeneği yoktu."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Hepimizin seçim hakkı var. Baban trollerin, devlerin ve ogrelerin kralıydı ve bana onun seni güvende tutmak için ona karşı savaşamayacağını mı söylüyorsun?"

“Bundan daha karmaşıktı.” Ve bu, kendi başına mücadele ettiği bir şeydi. Babasını çok seviyordu, ama babasının Meara'nın taleplerine neden karşı koymadan boyun eğdiğini asla anlayamamıştı. Başka birini gönderebilecekken neden Xaydin'i gitmeye zorladığını da anlayamamıştı.

Gisela'nın da belirttiği gibi, bir orduları vardı ve annesinin ve babasının büyüüne de sahiplerdi. Kendi çocuğunu asla teslim etmezdi. Hiçbir şey karşılığında değil.

Her ne pahasına olursa olsun hayır. Çocuğu uğruna her alemdeki her şeytanla savaşırdı.

Babasının yeterince koruyucu olmaması gerçeğini affetmek zordu. Ama o hiçbir zaman babasının konumunda olmamıştı ve bu yüzden gerçekten minnettardı.

Belki o da aynısını yapardı.

Bu, onu sonsuza dek rahatsız eden bir kâbus oldu.

Krallığı uğruna çocuğundan vazgeçer miydi?

Bu durum onda bir merak uyandırdı. "Eğer krallığınızı güvence altına almanın ve halkınız için barışı sağlamanın tek yolu çocuğunuzu başka bir yere göndermekse, bunu yapar mıydınız?"

Gisela onun sorusuna kaşlarını çatarak karşılık verdi: "Hayır. Asla."

"Yani, çocuğunuzun kendini koruyabileceğine güvenmek yerine, krallığınızı savaşa mı göndereceksiniz?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla... gördüklerimle... Evet. Çocuğumun güvenliğini tanımadığım birine emanet etmektense, yetişkin askerleri ölmeye gönderirdim."

"Ya bu çatışmada ölecek masum çocuklar?"

"Onları korumak için anne babalarına ve askerlerime güvenirdim. Hiçbir şeyi güvence altına almak için masum birini cehenneme göndermezdim. Krallığını korumak bir çocuğun görevi değildir."

İşte oradaydı. Sesindeki o ton, onun da bir zamanlar rehin alındığını ona anlatmıştı. Ama nedense bunu kabul etmek istemiyordu.

Ama onun içindeki nefreti ve kini biliyordu. Bu, gece gündüz içinde yanan cehennem ateşiydi. Aslında hepsi. Meara'ya rehin olarak gönderilen herkes. Hiçbiri o travmayı karanlık ve öfkeyle dolmadan atlatamamıştı.

Bunu nasıl yapabilirlerdi?

Yıllarca dövölüp işkence görmüşlerdi. Ve tüm bunlar, sentor kraliçesinin ahlaksızlığı yüzündendi. "Üzgünüm, Gisela."

"Ne için özür diliyorsun?"

Cevap vermedi. Özellikle de ziyaret etmek için özel olarak geldikleri dükkana yaklaştıkları için buna gerek yoktu.

4

Atını öne doğru tekmeleyerek Gisela'yı Masakage'nin yanında bıraktı.

Gisela kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. "Nereye gidiyor?"

"Tanrıça ve Ay."

"Bağışlamak?"

Çenesini öne doğru çevirerek küçük kulübeye işaret etti. Bu mesafeden, bakımlı bir bahçesi olan küçük, sazdan çatılı bir ev gibi görünüyordu. "Önümüzde dükkan var. X'in geçişimiz için malzemelere ihtiyacı olacak. Eminim onları almak için buradayız."

"Bu kadar acele mi ediyorsunuz?"

Omuz silkti. "Kardeşimi sorgulamıyorum. Sadece sinir bozucu olması için yanındayım."

Ama meraklanmıştı. Kendi atını öne doğru tekmeleyerek, sağ taraftaki kaya bahçesinde garip, çarpık heykellerin bulunduğu küçük kulübeye koştu. Bu heykellerin düşman mı yoksa dost mu olduğunu bilmiyordu.

Ya da heykellerin temsil ettiği şey.

Onları umursamadan atından indi, sonra dikkatlice iterek açtığı eski demir kapıya gitti.

Burası kesinlikle bir ev değildi. Duvarlar el oyması raflarla kaplıydı. Her türlü şişeye dolu, muhteşem raflardı bunlar.

Ama sıradan cam şişeler değil...

İksirler. Farklı boyut ve şekillerde yapılmışlar. Hepsi çeşitli renklerde balmumuyla mühürlenmiş ve üzerlerinde bir çeşit totem bulunuyor.

Gisela daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ama en garibi, iksirlerin çoğunun canlı renklerle dönüyor olmasıydı. Sanki görünmez bir el içeriden

sıvıyı güzel desenler halinde döndürüyordu.

Çok garip.

Xaydin ona döndü. "Dışarıda beklemek ister misiniz?"

"İstemem." Burası keşfedilmeyecek kadar inanılmaz bir yerdi. "Bunlar ne?"

"Emeklerimin karşılığı."

Gisela, arkasından gelen derin ve baştan çıkarıcı bir ses duyduğunda nefesi kesildi. Döndüğünde, hayatında gördüğü en güzel kadınla karşılaştı. Uzun ve ince yapılıydı, simsiyah saçları ruhsuz gözleriyle uyumluydu. Gözleri, dudaklarıyla uyumlu olarak kırmızı ve siyah renklerle boyanmıştı. Gözlerinin arasında iki paralel çizgi vardı ve bunların üzerinde ince bir ay hilalini andıran bir motif bulunuyordu. Abanoz rengi kadife bir elbise giymişti ve kenarlarına simya sembolleri işlenmiş kan kırmızısı bir kapüşonlu pelerin takmıştı; bu pelerin, Masakage'nin giydiği siyah pelerine çok benziyordu.

Sessizce Gisela'nın etrafından dolandı. "Bırak kalsın. Kardeşinin aksine, burada ona zarar verebilecek veya bana karşı kullanabileceği hiçbir şey yok." Gisela'ya gülümsedi. "Sıradan yaratıklar her zaman hoş karşılanır. Cadılar, büyücüler, sihirbazlar ve benzerleri... pek değil."

Bu, kadının ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sen kimsin?"

"Adı Candara. Sagarian ve yarı elf."

Candara, şöminedeki büyük kazana doğru ilerlerken, "Ve hepsi cadı," dedi.

Bir peri elf cadısı. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Bu yüzden bu kadar korkutucu ve güzeldi. Onun gibi bir yaratığın ne kadar güce sahip olabileceği tahmin edilemezdi.

Candara, sanki düşüncelerini duymuş gibi ona baktı. "Oldukça fazla, ama dışarıdaki arkadaşınla kıyaslanamaz bile. Üvey kardeşimin içinde hepimizin istediğinden daha fazla iblis var."

"Üvey erkek kardeş?"

"Masakage, anlaşılan benimle birlikte surat asıyor."

"Kimseye surat asmam." Masakage, Candara'nın yanındaki dükkanda belirdi. "İçeri girmeden önce sadece bir an bekliyordum, çünkü ne tür bir ruh halinde olacağınızı veya varlığıma ne kadar tahammül edeceğinizi bilmiyordum."

Candara alaycı bir şekilde, "Hâlâ sokak aralarında mı dolaşıyorsun?" dedi.

"Bu da bir geçim kaynağı. Sizinkinden daha kötü değil."

Başını salladı. "Ne büyük bir yetenek israfı."

Yanındaki raftan mor, girdap şeklinde bir şişe aldı. "Ve bu senin için bir israf değil mi?"

"Faturalarımı ödüyor. Bazı günler çok iyi ödüyor. Sokak serserisi olmaktan çok daha iyi."

"Yeter artık." Xaydin içini çekti. "İkinizin de sorunlarınız olduğunu biliyorum, ama ateş toplarınız fırlayıp dükkanın yarısını yıkmadan önce daha fazla iksire ihtiyacım var."

Gisela bir şeyi fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. "Üçünüz de akrabasınız."

Candara başını eğdi. "Evet, annemiz Leanan sidhe idi."

"Ve kısmen," diye ekledi Masakage.

Bu da Xaydin'in kısmen sidhe ve kısmen oni olduğu anlamına geliyordu.

Gisela şansına lanet etti. Oni, trol ve sidhe ölümcül bir karışım oluşturuyordu. Kimsenin ona karşı koyamamasına şaşmamalıydı. Hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı.

Lanetli şansına inanamayan kadın, başını aşağıya eğdi, sonra bakışları Candara'nın kazanındaki hoş kokulu kırmızı şeye takıldı... "Bu ne? Bir aşk iksiri mi?"

Candara güldü. "Öğle yemeği. İster misin?" Parmaklarını şıklatınca elinde kazanın içindekilerle dolu bir kase belirdi. Kaseyi Gisela'ya doğru uzattı.

Kokusu harikaydı ama cadı kazanından bir şey yemeye kalkışacak kadar aptal değildi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Sen bilirsin." Kaseden bir yudum alırken Xaydin'e döndü. "İksirini seç, velet. İzleyiciler ve uyarılar arkada kaldı."

"Söylemesi kolay, yapması zor." Xaydin, bahsettiği şişeleri şöyle bir gözden geçirirken Masakage de kendine bir kase kırmızı güveç doldurdu.

Candara, beklemek için eski bir tahta tabureye oturdu. "Prenses, siz de bir iksir seçebilirsiniz. Ama dikkatli olun. Eserim sizi iki nedenden dolayı çağırıyor. Ya ona ihtiyacınız var ya da onun size ihtiyacı var. Akıllıca seçin."

Bu sözler onu şaşırttı. "Ne?"

Candara cevap veremeden, Xaydin büyük, damla şeklinde bir şişenin içinde bulunan gri, girdap gibi bir sisi aldı. "Melek Kıskançlığı mı? Bunu nasıl elde ettin?"

Candara omuz silkti. "Kıskançlık her yerde var. Tanrısal varlıklarda bile."

"Anlıyorum, ama bunu nasıl elde ettiniz?"

Ağzındaki lokmayı yuttu. "Ben senin yeteneklerini sormuyorum. Sen neden benimkileri soracaksın ki?"

"Anlaşıldı."

Ama Gisela özellikle üzerinde Tekboynuz Kanı yazan iksiri görünce mutlaka sormak istedi: "Burada kaç tane iksir var?"

"Hiçbir fikrim yok. İhtiyaç duyulduğunu bildiğimde yapıyorum." Çorbasından bir yudum daha aldı, sonra çenesini Gisela'nın arkasındaki rafa doğru salladı. "Şuraya bir göz atmak isteyebilirsin. İhtiyacın olanı orada bulacağına dair bir hissim var."

Masakage, başka bir tabureye oturup kız kardeşinin yanına geçti.

Gisela şişelere göz gezdirdi ve sonunda üzerinde tek bir kelime yazılı, canlı kırmızı, kalp şeklinde şişeyi gördü: Aşk. "Birinin kendine aşık olabileceğini düşünmemiştim."

Candara güldü. "Yaratıklar bunu her gün yapıyor. İstedikleri zaman aşık oluyorlar ve aşktan vazgeçiyorlar. Bu nedenle, aşk iksirleri yapmak kolaydır. Ancak, sandığınız gibi değil. Kalbi güçlendirmek ve kalp kırıklığına dayanabilmesini sağlamak için kaybedilen bir aşkın gözyaşlarından yapılır."

"Öyleyse neden 'Aşk' yazıyor?"

"Etikete bakın."

Şimdi "Kaybedilen Aşkın Gözyaşları" yazıyordu.

Nasıl yani? Kitabı ilk eline aldığı anda diğer kelimelerin orada olmadığına yemin edebilirdi. Şimdi daha yakından baktığında ise rafta her türlü gözyaşının olduğunu fark etti. "Bir Yazarın Gözyaşları?"

Başını salladı. "Çok özel ve güçlü bir karışım. Her türlü kaosa yol açar."

"Nasıl yani?" diye sordu Gisela.

"Yaratıcılık ve acı. Güçlü bir karışım. Ayrıca, çok tahmin edilemez. Acemi bir kullanıcıya veya kendini sihirli bir şekilde savunamayan herkese tavsiye etmem, çünkü çok yaratıcı bir iksir."

Bu çok korkutucuydu, bu yüzden bir sonraki sarı şişeye yöneldi. "Düşmanların Gözyaşları?"

"Bu da çok etkili, ama Düşmanların Kanı kadar değil. O kanın yanında türlü türlü uyarılar da geliyor."

Gisela'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Sadece tek bir sorusu vardı: "Bütün bu malzemeleri nasıl temin ediyorsunuz?"

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Benim yöntemlerim var."

Xaydin mor, girdap desenli bir şişe aldı. "Bunu alacağım."

Candara ona bir göz attı. "Ölülerle Konuşma yeteneğine de ihtiyacınız olabilir."

"Nedenini sorardım ama daha iyisini biliyorum. Teşekkür ederim." Başka bir iksir rafına geçti.

Gisela, aralarından seçim yapmanın çok zor olduğunu söylemeye başlayacakken, küçük, kare bir şişe dikkatini çekti. Diğerlerinden farklı olarak, girdap gibi dönmüyordu. Sabit bir koyu kırmızı renkteydi. Şişeyi eline alıp kaşlarını çattı. "Ejderha Ateşi mi?" Daha önce gördüğü büyük Ejderha Kanı şişesine hiç benzemiyordu.

Candara başını eğdi. "Bu çok özel bir iksir. Attığınızda hedefi tüketir ve geriye sadece küller bırakır."

Bu çok işimize yarayabilir. "Ne kadar?"

"Kardeşlerimle seyahat eden biri için bir sorun yok, ama uyarayım... sihir kullanmanın bir bedeli olacak ve bu bedeli ben söyleyemem, çünkü sihir sizden istediğini alacak." Gisela'nın tuttuğu iksire doğru çenesini salladı. "O iksir hakkında bildiğim tek şey, ateşini ruhunuzdan alacağıdır."

Bu, Gisela'yı ürperti. "Anlamı ne?"

"Tam olarak bilmiyorum. Tekrar söylüyorum, fiyatı ben belirlemiyorum. İksir belirliyor. Kullanmadan önce bir uyarıda bulunmak istiyorum, çünkü hiçbirinin etkisi aynı olmuyor. Maliyet, kullanıcıya ve kullanıma göre değişiyor. Sadece fiyatın asla düşündüğünüz gibi olmadığını unutmayın."

Xaydin başını salladı. "Çok belirsiz ve korkutucu. En sinir bozucu özelliği bu."

"Sevimli derken, ağabeyi demek istiyorsun. Sahip olabileceğim sinir bozucu veya korkutucu özelliklerin hepsi senden miras kaldı."

Gisela onların neşeli hallerine ve arkadaşlıklarına imreniyordu. Kardeşlerinden hiçbiriyle bu kadar rahat olamamıştı.

Masakage elini uzattı ve solundaki raftan bir şişe ona doğru fırladı. "Bunu ben alayım."

Candara kaşını kaldırdı. "İltifatınız için teşekkür ederim. Büyülerime karşı küçümseyici bir tavır sergilediğinizi sanıyordum."

"Bunu bu kadar ucuza satmanızdan nefret ediyorum. Ama sizin ve iksirlerinizin ne kadar güçlü olduğunun gayet farkındayım. Saygı duyuyorum."

Saçlarını okşadı, sonra Gisela'ya gülümsedi. "Küçük kardeşin sana her iltifat ettiğinde bu en büyük övgüdür."

"Sözüne inanıyorum."

Masakage, isimsiz iksirini yanındaki çantaya koydu. "Size ödeme yapamayacağımızdan emin misiniz?"

Başını salladı. "Bolca üretiyorum. Sadece aşk iksirleri bile altın değerinde. Ailemin kanından kâr edecek kadar alçak biri asla olmam... annem hariç."

"Onu son zamanlarda gördünüz mü?"

Masakage'nin sorusuna alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Yıllardır değil. Hala konuşmuyoruz." Xaydin'e döndü. "Ve keşke daha sık konuşsaydık."

"Konuşmak faydasız bir çabadır."

Xaydin'e başını salladı. "Nereden bileceksin? Bunu çok nadiren yapıyorsun."

Ona homurdandı, sonra kapıya yöneldi.

Gisela gülümsemesini gizledi. İksirini göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim. Hediyeniz için minnettarım."

Candara başını ona doğru eğdi. "Onu kullanman konusunda söylediklerimi unutma. Sonradan bana teşekkür etmeyebilirsin. Yolun açık olsun."

Masakage, ablasıyla yalnız kalabilmek için onların gitmesini bekledi. "Neyi söylemiyorsunuz?"

"Zaten bildiğiniz şey."

Hissettiği şeyi onun da doğrulamasıyla irkildi. "Gölgeleri ondan nasıl uzaklaştırabilirim?"

"Yapamazsın. Onu almaya geldiler ve onları nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Masakage ona kaşlarını çatarak baktı. "Burada bir sürü iksir var ama sürgün için hiçbir şeyin yok mu?"

"Elimde bolca büyü ve iksir var. Ama Gölgeler için hiçbir şeyim yok. Onlar çok sinsi."

Bu yüzden kardeşine yardım edebilmek için asıl seyahatini ertelemişti. Kimse onlarla uğraşmak istemiyordu. En beklenmedik anda sinsice ortaya çıkıyorlardı.

"Onları kim gönderdi?"

Candara omuz silkti. "Muhtemelen benden daha çabuk anlarsın. Düşmanları her yerde."

"Gisela onlardan biri mi?"

Yavaşça başını salladı. "Ama en azından ikilemde kalmış durumda. Efendisinden korkarken aynı zamanda ondan nefret de ediyor. Tasmaını tutana karşı dönebilir."

"Nasıl?"

"Vahşi bir hayvanı nasıl alt edersiniz? İyilikle."

Aynı şey onun ve kardeşi için de geçerliydi. En nadir özelliklerden biri. İhanet. Zulüm. Acımasızlık. Bunlar çoğu yaratığın temel özellikleriydi.

Ama nezaket...

"Keşke tek boynuzlu atlarla uğraşıyor olsaydık."

Kaşlarını daha da çattı. "Neden?"

"Boynuzlarının renginden kaba olup olmadıklarını anlayabilirsiniz."

Güldü. "Doğru. Doğalarını başkalarından saklayamazlar."

Evet, doğru. Onları alınlarında birer zafer nişanı gibi taşıyorlardı.

"Ve bana bir şeyi hatırlattın." Candara yanından ayrılıp uzak köşedeki küçük sandığa doğru yöneldi.

Birkaç saniye kadar karıştırdıktan sonra, ince, zarif bir tahta kutuyla geri döndü.

Ona elinde ne olduğunu sormadan önce, kadın kutuyu açtı ve içinde uzun, kıvrımlı altın bir asa belirdi.

İçine kötü bir his çöktü. "Bu ne?"

"Rahat ol. Ben tek boynuzlu at öldürmedim. Bu Amandine'nin asası."

Efsanevi tek boynuzlu at kraliçesinin adını duyunca nefesini keskin bir şekilde içine çekti. Söylendiğine göre, tüm ırklarının annesiymiş. "Nasıl yani?"

Efsaneye göre, ölüm döşğinde kızından boynuzunu kesmesini rica etmiş, böylece güçleri her zaman korunmuş olacakmış. Bu sayede ailesini ve halkını her zaman koruyabilecekmiş.

Bu, büyük kraliçenin emredeceği bir şeye benziyordu.

Candara ona asayı uzattı. "Xaydin, soyundan gelen biri için bir görevde olduğundan, soyunun son temsilcisini korumasına yardım etmek için bunu

sen taşımalsın."

Elindeki asa, sanki onaylarcasına ısındı. "Bu ne işe yarar?"

Elini sıkıca kavradı. "İhtiyacın olduğunda anlayacaksın. Ve bu yolculuk bittiğinde, onu emanetçisi olması gerekenlere geri teslim et."

Kral Dash. Adını söylemedi ama Masakage kimden bahsettiğini biliyordu. Böylesine kutsal bir nesneye layıkıyla davranabilecek başka kimse yoktu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle yanağından öptü. "Kendine dikkat et."

"Sen de."

Onu bırakmadan önce ellerini son bir kez sıktı ve geri çekildi.

Kalbi buruk bir halde onu orada bırakıp diğer ikisinin yanına gitmek için dışarı çıktı.

Zaten atlarına binmiş ve bekliyorlardı.

Xaydin bakışlarını kutuya çevirdiğinde kaşlarını çattı, ama kardeşinin huyuna sadık kalarak, bunun hakkında soru sormadı.

Gisela da öyle yapmadı.

Masakage olabildiğince hızlı bir şekilde atına bindi ve asasını yerine koydu. "Önden git, kardeşim."

Xaydin ona kaşlarını çattı. "Senin için oldukça neşeli bir ton, değil mi?"

"Her zaman huysuz bir herif değilim. Bunu çoğunlukla sana bırakıyorum."

Xaydin homurdanarak onları Candara'nın kulübesinden uzaklaştırdı. "Çocukken sizi boğmalıydık."

"Denemeye çalıştığınızdan oldukça eminim."

Gisela gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onların şakalaşmalarını dinlemekten hoşlanıyordu ve Xaydin'in kardeşleri dışında kimseden böyle bir arsızlığa asla tahammül etmeyeceğini hissediyordu.

Ve onlarla seyahat etmekten gerçekten keyif aldığını itiraf etmekten nefret ediyordu. Normalde başkalarının yanında olmaktan bile hoşlanmadığı düşünülüyordu bu oldukça tuhaftı.

Daha da garip olanı, onları henüz bir gün bile tanımamış olmasına rağmen, kendilerini onların grubunun bir parçası gibi hissetmesiydi.

Aklımı kaybettim.

Onlar düşmandı. Her zaman da öyle kalacaklardı.

Yine de onlarla kendi annesinden daha rahat hissediyordu. Bu ne kadar üzücüydü?

Bunu düşünmek istemeyen Meara, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken güneşin tenini ısıtmasına izin verdi. Gördüğü haritalardan, trol topraklarını Yemin Adası'ndan ayıran denize çok uzak olmadıklarını anladı; Yemin Adası, bürokrasi diyarıydı. Meara'nın daha önce hiç duymadığı bir kelimeydi. Thassalia'da sözleşme işi yapılmazdı.

Tartışmalar arenada çözüldü... Meara ise eğlenmek için olanları izledi.

Bu da Meara'nın tek boynuzlu atlarla sözleşme imzalamaya nasıl zorlandığı sorusunu akla getiriyordu. Elinden gelen her şeyle karşı koymuş olmalıydı.

Fakat Kral Dash'ten önce hüküm süren Kral Cratus'un da en az onun kadar vahşi olduğu söyleniyordu. Kendi oğluyla kavga edecek kadar vahşi olmasa da, sentor kraliçesini alt etmeyi başarmıştı.

Bu da Dash hakkında meraklanmasına neden oldu. Tek boynuzlu at kralını sadece ününden tanıyordu.

Vahşi ve acımasız. Tıpkı Xaydin gibi. Meara'nın şefkatli bakımının bir başka ürünü.

Gisela, Meara'nın rehinelerin ev sahibi olarak nasıl seçildiğinden hâlâ emin değildi.

On Üç Krallık ateşkesi imzalandıktan sonra Cratus, ebeveynlerinin kendisine veya birbirlerine saldırmayacaklarının garantisi olarak her kraliyet ailesinin çocuklarını Meara'ya göndermişti.

Herkesin değerlendirmesine göre tuhaf bir anlaşmaydı, yine de hepsi Yüksek Kral'ın emrine boyun eğmişti.

Ve hükümdarlar Cratus'tan çok korktukları için onu deviremediler ve bu yüzden kraliyet çocuklarının tüm bir neslini mahvettiler. Meara, acımasız emirlerine karşı bir araya gelip hayatta kalmak için toplanan Haydutlardan nefret etse de, Gisela neden böyle yaptıklarını anlıyordu. Keşke kendisi de onların arasında yer alma şansına sahip olsaydı.

Bunun yerine Meara, Gisela'yı tek başına, herkesten uzakta, sadece eğitimcilerinin gözetiminde hapsetmişti.

Sen benim kılıcım olacaksın.

Ve böylece, tam da dönüştürüldüğü silaha dönüştü. Acımasız. Soğuk. Her zaman yalnız. Her zaman tek başına.

Şimdiye kadar.

Asıl nefret ettiği şey, yol arkadaşlarıyla seyahat etmekten ne kadar keyif aldığıydı. Şu anda konuşmuyor olsalar bile, bu durumun rahatlatıcı bir yanı vardı. Saldırıya uğrarsa yardım alabilirdi. Yaralanırsa...

Aptal olma. Ona yardım edeceklerinin hiçbir garantisi yoktu. Neden yardım etsinler ki?

Çünkü bunu dün gece yaptı.

O senin kim olduğunu bilmeden önce.

Doğru. Ama aralarındaki düşmanlığa rağmen, ona karşı hâlâ nazik davranıyorlardı.

Belki de aptalca davranıyordu.

Her iki durumda da, başka bir hareketli kasabanın dışındaki limana doğru ilerlerken hiç konuşmadı.

Garip bir şekilde, denizi geçmek için tek bir feribot bekliyordu. Ama ahşap iskelelerde ve kıyı boyunca her boyutta tekneler sıralanmıştı.

"Gerçekten bu kadar çok insan Yemin Adası'na mı gidiyor?" diye sordu atlarından inerken.

"Kesinlikle hayır." Xaydin, atının burnunu okşadıktan sonra yaya olarak rıhtıma doğru yöneldi. "Genellikle kimse oraya gitmeye cesaret etmez."

Bu onu şaşırttı. "Öyleyse neden bu kadar çok tekne?"

"Bunlar çoğunlukla balıkçılar için. Adalar arasında gidip gelen sadece iki feribot var. Biri orada, diğeri bu tarafta kalıyor. Birinin ayrılması veya geri dönmesi gerekirse diye her zaman görevliler bulunuyor."

Kadın, sözde balıkçıların hepsine göz atmaya devam ederken, adamın sözleri onu daha da şaşırttı. "Bu çok fazla balıkçı teknesi."

Masakage kıkırdadı. "Troller ve devler çok balık yerler."

Hah... bu daha mantıklı geldi. Bunu kendisi de düşünmeliydi.

Ama o bir trol, dev ya da canavar değildi. Özellikle de ona yiyecek satın almasına izin vermedikleri için, ne yediklerini gerçekten bilmiyordu.

Xaydin tek kelime etmeden onları, bir trolün tek başına oturduğu en büyük tekneye doğru götürdü.

Xaydin'e kaşlarını çatı, sonra derin bir iç çekti. "Geri döndün."

"Her zaman, Ferris. Bugün nasılsın?"

"Seni karşıya geçirecek kadar ayık değilim. Uçmayı ya da bir ejderha yakalamayı öğrenemez misin?"

Xaydin ona homurdandı. "Ve senin o büyüleyici arkadaşlığından mahrum mu kalacağım? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü kötü bir şöhretim oluşuyor ve diğer müşterilerim sizi onların kıyılarına götürmemden dolayı çok kızgınlar. Başka bir hobi bulamaz mısınız?"

“Bu da çok hoşuma gitti. Ayrıca, Yüksek Kral için bir işim var. Onu mutlu etmek istemez misin?”

Trol suya tükürdü. "Tek boynuzlu atını al ve çok rahatsız bir yere sok. Yüksek Kral'a ihtiyacım yok. Ya da herhangi bir alt düzey krala da. Umurumda değil, hepsi çürüsün. Baban hariç. O iyiydi. Tek iyi olan oydu."

Somurtkan hayvana kıkırdarak, Xaydin küçük kırmızı bir madeni para torbası kaldırdı. "Peki ya en sevdiğin hobin?"

"Para kazanmayı seviyorum."

“Öyleyse bu tehlike primini de göz önünde bulundurun.”

Ferris homurdandı. "Eminim ki beni içine soktuğun tehlike için bu yeterli değil." Xaydin ve Masakage'nin durduğu yere doğru baktı. "Onlar da seninle mi?"

“Öyleler. Ve şunu bilmekten memnun olacaksınız ki, aradığım apaswere'yi kurtarmak için o kadın burada.”

Ferris tek kaşını kaldırdı. "Seni durdurabileceğini mi sanıyor?"

Başını salladı.

Trol kahkahalarla güldü. "Bu bile yolculuğa değer. Yıllarca bunun hikayelerini duyacağım." Ayağa kalktı. "Bin siz. Zaten başka kimseyi beklemiyorum."

Xaydin boynundaki siyah atkıyı çıkarıp atının gözlerini bağlamak için kullandı. "Sen de aynısını yapabilirsin. Bu, onları tekneye bindirmeyi çok daha kolaylaştırır ve yolculuk boyunca sakın kalmalarını sağlar."

Atlarla ilgili pek tecrübesi olmadığı için bu konuda ona güvenecekti. Ama tek bir sorun vardı. "Benim bir atkım yok."

“İşte.” Masakage ona uzun, mor bir kumaş uzattı.

Ona teşekkür ettikten sonra, onların hareketlerini taklit ederek atının gözlerini kapattı. Ya da en azından denedi. Onlarınkinden farklı olarak, atının kendi aklı vardı.

At, Xaydin'in ellerinden dizginleri hızla çekip aldığı anda, Xaydin atın yularını yakaladı. "Sakin ol oğlum. Sakin ol."

At sakinleşti.

Elini uzatarak kadının eşarbını istedi.

Utangaç bir şekilde, onu ona verdi.

Hiçbir şey söylemeden hayvanın gözlerini bağladı, sonra da dizginleri ona verdi.

Atı tekneye bindirirken yanakları kızardı. "Özür dilerim. Atlarla aram pek iyi değil. Beni hiç sevmediler."

"Sorun değil. İnsan ata binemem."

Bu sözler onu şaşırttı. "İnsan atı mı? Tek boynuzlu at mı demek istiyorsunuz?"

Xaydin başını salladı. "İnsanlara alışkın atlar. Trollerin, iblislerin, perilerin ve benzerlerinin farklı feromonları var. Atlar kokuya alışkın olmadıkları sürece bizden ürkek davranırlar."

Bu tamamen mantıklıydı ve daha önce hiç aklına gelmemiştir. "Ah. Benim kokuma alışkın değil."

Bu sözler üzerine Xaydin'in gözleri bir an karardı, ardından boğazını temizleyip başka yöne baktı.

Gisela, onun kendisine ilgi duyduğunu fark edince donup kaldı.

Bu düşünce, onda hem rahatsız edici hem de elektrik çarpması gibi bir etki yarattı. Bunun sebebi gücenmiş olması değildi.

Tam tersine.

Aksine, çok heyecanlanmıştı ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Yüzü kıpkırmızı olan kadın, geriye doğru bir adım attı ve Masakage'nin koyu renkli gözlerinde eğlenmiş bir parıltıyla ikisini de izlediğini gördü.

Atını hızla arkasına saklanarak yerine yerleştirdi.

Xaydin dişlerini gıcırdattı. "Hadi ama, Glory."

"Zafer mi?" diye sordu.

"Atımın adı bu. Seninkini sormayı unuttum. Ona bir isim verelim mi?"

Bunu hiç düşünmemiştir. "Masakage'nin bir adı var mı?"

"Bluden. Seninkinin adı da Gellen."

Atının boynunu okşarken, Masakage'nin sözleri onu şaşırtmıştı. "Gellen mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Kage hayvanlarla konuşuyor. Sinir bozucu yeteneklerinden sadece biri."

"Bütün hayvanlar mı?" diye sordu.

Masakage başını salladı. "X ile iyi anlaşmamızın sebebi bu. Onun dilini konuşabilen az sayıdaki yaratıktan biriyim."

Onları umursamadan Gellen'in boynunu kaşıdı. "Peki, ne düşünüyor acaba?"

"Tekneyi sevmiyor. Kavga etmek istiyor ama göremediği için denemeye cesaret edemiyor."

"Bunu uydurmadığını nereden bileceğim?"

Xaydin homurdandı. "Yaratıcı değil."

Ferris, Xaydin'in yanına gidip durdu. "Hazır mısın?"

“Elbette. Neden olmasın?” Xaydin’in ses tonunda onu biraz endişelendiren bir tını vardı.

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu.

“Çünkü birazdan fırtınalı sulara gireceğiz. Oturmanızı öneririm.”

Kıyı şeridinin görünmediği kadar uzaklaşana kadar ne demek istediğini anlamadı. "Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Ferris'e.

“İnsan nefes almayı nasıl bilir ki? Bu yolculuğu o kadar çok yapıyorum ki, atınız kadar kör olsam bile yolumu bulurdum.” Sakin denizin üzerinde onları zahmetsizce süzülerek götürerek bunu kanıtladı.

Ancak uzakta dalgaları görünce havanın o kadar da sakin olmadığını fark etti.

Onlara doğru gelen büyük dalgalar vardı.

"X?"

İkisi de Masakage'ye baktı.

Kaşlarını çatarak, Masakage onlara doğru ilerlerken oluşan kargaşayı inceledi. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu dalgalar Nereidlerle mi dolu?"

Xaydin küfretti. "Daha da kötüsü. Deniz kızları."

Bu durum onu daha da şaşırttı. "Aralarında bir fark var mı?"

"Biraz öyle," dedi alaycı bir şekilde. "Nereidler dost canlısıdır ve sadece tehdit edildiklerinde saldırırlar. Deniz kızları ve deniz adamları ise apaswere'yi korur ve onları tehdit eden herkesi öldürürler."

5

Xaydin Gisela'ya döndü. "Yüzebiliyor musun?"

"Hiç de bile."

Boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. Elbette yüzmeyi bilmiyordu. Bu onlar için neden kolay olacaktı ki? "Teknenin ortasına geçin ve kendinizi hazırlayın."

Bir yay ortaya çıkardı, okunu yayına yerleştirdi ve dalgalara nişan alarak birinin kendini göstermesini bekledi. Masakage, elinde bir ateş topuyla onun yanına geçti.

Xaydin sırtıttı. "Ateş suyla buluşunca ne olduğunu sana hiç anlatan oldu mu? Bunun hiçbir faydası olmayacak, sanki üzerlerine işemişsin gibi."

Masakage, ateş topunu suya fırlatmadan önce ona sinirli bir sırtıtışla baktı.

Patladı ve dalgalar deniz kızlarına doğru yayıldı.

"Ne diyordun kardeşim?"

Ona saygı duydu. "Ne güzel bir silah yapmışsın. Benim yayımı tamamen gereksiz kılıyor."

Masakage başını sallayarak bir ateş topu daha ortaya çıkardı.

Ferris dümeni içeri çekti ve pruvanın yanına oturdu. İçini çekerek Xaydin'e dik dik baktı. "Erkenden başlıyorlar. Onlar seni bu kadar çok istiyorsa sen kimsin ki?"

"Sıradan bir goblin olduğunu sandım. Özel bir şey yoktu."

Ama Ferris haklıydı. Bu, her zamankinden çok daha yoğundu. Normalde, sadece bir deniz yaratığıyla karşılaşır ve onu atlatmak çok az çaba gerektirirdi.

Atlar, kendilerine doğru gelen şeyi sezmiş gibi şaha kalkmaya başladılar.

Masakage dengesini korumak için diz çöktü.

Xaydin, kardeşi kadar zeki olmadığını kabul etti. Akıllı bir adam, Masakage, Gisela ve Ferris'in yaptığı gibi davranırdı: Gemisine odaklanırdı.

Ama o kan istiyordu. Onu denize atsinlar, onlardan bir parça alıp sonsuza dek onunla birlikte gidecekti.

Aniden, bir şey teknenin dibine çarptı. Çok sert bir şekilde. O kadar sert ki, adamı yere serdi.

Masakage, denize düşmeden önce onu yakaladı. "Bu neydi?"

"Hiçbir fikrim yok." Bu kadar güçlü bir darbe, basit bir deniz kızı veya deniz adamı olamazdı.

Tekneye tekrar çarptı.

Ferris kenara sıkıca tutundu. "Teknemi kırarlarsa, bana yenisini alacaksın!"

"Elbette. Eğer yaşarsan, memnuniyetle yaparım."

Yaşlı trol onun şakasından hoşlanmadı.

Ne Gisela ne de kardeşi aynı fikirdeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da bundan pek hoşlanmıyordu. Hele de bu kadar türbülans varken. Piranha sürüsü gibi teknenin etrafını sarmışlardı.

Ve ne yazık ki, hiçbiri ona hedef olacak şekilde kafalarını su yüzüne çıkaracak kadar aptal değildi.

Öğreniyorlar.

Tam da bunu düşünüyordu ki, içlerinden biri dalgaların arasından fırlayıp havaya yükseldi. Deniz adamı da onlara kendi ateş toplarını fırlattı.

Xaydin okunu fırlattığı anda Masakage karşılık verdi. Hedefi tam isabet etti ancak deniz adamından sekerek yara açmadı.

Ne oluyor be?

Onlardan daha fazlası sudan atladı. Hatta biri o kadar cesurdu ki tekneye bile indi.

Xaydin yayını bir asa ile değiştirdi, ancak daha vuruş yapamadan deniz adamı çığlıklar atarak ayaklarının dibindeki tahtalara düştü.

Ancak o zaman Gisela'nın elinde kanlı bir kılıç tuttuğunu gördü.

"Teşekkür ederim."

Başını salladıktan sonra, gemiye tırmanmaya çalışan bir diğerinin peşinden gitmek için hareket etti.

"Yapma!" Xaydin daha sözünü bitirmeden bir deniz adamı uzanıp onu suya çekti.

Gisela denize batarken çığlık atmaya çalıştı. Boğuluyordu, sudan başka hiçbir şey göremiyordu. Onu aşağı çekmek için elinden gelenin en iyisini yapan yaratığın ellerini hissediyordu.

Nefesinizi tutun!

Ama imkansızdı. Ne kadar çok mücadele ederse, o kadar çok nefes almaya ihtiyacı oluyordu.

İstemedenden de olsa koyu renkli suyu yuttu. Su gözlerini ve ciğerlerini yaktı.

Yüzebilen bir şeye dönüşmezsem boğulacağım!

Ama eğer güçlerini kullanırsa, Xaydin sırf inat olsun diye onu okuyla vurabilir.

Şekil değiştirenlerden nefret ediyor. Bunu yapma!

Panik yapmamaya çalıştı ama nasıl yapabilirdi ki? İnsan bedeninde yüzemiyordu ve bu kâbusun içinde nasıl su üstünde kalacağını bilmiyordu. Arkadaşını öldürücü bir öfkeye sürüklemekten bunu başaramazdı.

Tam suya daha da batarken, biri başını suyun üstüne çıkardı.

Xaydin kulağına, "Seni koruyorum," dedi. "Bana karşı koyma."

Kalbi gümbür gümbür atarken, rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı ve başını omzuna yasladı. O kadar minnettardı ki, eğer yapabilseydi, bunun için onu öperdi. Daha önce hiç kimse onu kurtarmamıştı.

Onu ancak yere düştüğünde bıçaklamışlardı.

Xaydin, sanki hiç çaba sarf etmeden onları feribota kadar yüzdürdü, sonra da Masakage'nin onu tekrar içeri alabilmesi için onu yukarı kaldırdı.

Gisela, Xaydin'e karşılık vermek için arkasını döndüğünde, deniz adamlarından biri su yüzüne çıktı.

O tepki veremeden, deniz adamı Xaydin'i arkadan yakalayıp suyun altına çekti.

"Hayır!" Gisela ona ulaşmaya çalıştı ama o kadar hızlı gitmişti ki yapabildiği tek şey bağırmak oldu.

Masakage suya dalmaya başladı, ancak Ferris onu durdurdu.

"Seni paramparça edecekler. Buna izin veremezsin!"

Gisela bu sözleri duydu ve insan bedeninde nasıl yüzeceğini bilmediğini hatırlatan sağduyusuyla da kendine geldi. Onu tamamen nefret ettirmeden onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hiç bir şey.

Ama yine de burada oturup onun ölmesini izleyemezdi. Canavarlarla tek başına savaşmasına izin veremezdi.

Kendini durduramadan suya geri daldı ve gerçek haline dönüştü.

“ÇABALAMAYI BIRAK!”

Xaydin yumruğunu deniz adamının boğazına indirdi.

Canavar, öfkeyle küfür ederek yüzgeciyle adamın kaburgalarına vurdu. "Lütfen durur musun?"

"Lütfen" demesi, deniz adamına tekrar vurmasını engelledi. Bir de su altında nefes alabildiğini fark etmesi. "Neler oluyor?"

"Kralım sizinle görüşmek istiyor."

Ciddi misin? "Medeni bir insan gibi davetiye gönderemedi mi?"

"Gelir miydiniz?"

Yani deniz adamının haklı bir noktası vardı. Yine de...

"Dikkatimi çekmenin daha iyi yolları var."

Deniz adamı ona doğru eğildi. "Bizi affedin. Size hiçbir zarar vermek veya hakaret etmek istemedik. Lütfen, Majesteleri." Aslında, akrabalarından oluşan bir grubun devasa bir koçbaşına benzeyen bir şey taşıdığı ters yöne doğru işaret etti.

Teknenin dibine vurmak için bunu kullanmış olmalılar. Bu şerefsizler gerçekten de akıllanıyorlarmış.

Xaydin, saldırganına "Adın ne?" diye sordu.

“Ningyoan Donanması Kaptanı Mersin.”

Bu ilginçti... ama mantıklıydı da. Ningyo halkının silahlı kuvvetlere sahip olduğunu daha önce hiç düşünmemişti. Su altındaki Ningyo ülkesini ziyaret etme imkanı olmadığı için, Yemin Adası'na her gittiğinde vatandaşlarını gözetlemek ve onlardan uzak durmak dışında, toplumları ve politikaları onun için pek ilgi çekici olmamıştı.

Onlar hakkında bildiği tek şey krallarının adıydı: Mardyth. Ve bunu da sadece Mardyth'in egemenlik alanındaki sularda dolaşanlar tarafından sıkça dile getirildiği için biliyordu.

Bilinenlerin çoğu, amfibi olan Nereidlerden geliyordu. Karaya çıktıkları her an, sık sık kendileriyle savaşan Ningyoanlardan sürekli şikayet

ediyorlardı.

Şimdi onlarla tanışmak için nadir bir fırsatı yakalamıştı. Kralın neye ihtiyacı olduğunu öğrenmesi de iyi olurdu.

"Pekâlâ, Yüzbaşı. Beni kralınızın yanına götürün."

Mersin elini Xaydin'e uzattı. Xaydin elini tutar tutmaz, deniz adamı onu denizin içinden çok uzak olmayan küçük bir şehre çekti. Aslında, Yemin Adası'nın güney ucundan birkaç fersah uzakta olduğundan şüphe ediyordu.

"Burası sizin sermayeniz mi?"

"Evet, öyle. Hyteri."

Xaydin, buranın onlarınkine benzediğini söylerdi, ama alıştığı köylere, kasabalara veya şehirlere hiç benzemiyordu. Birincisi, duvarlar mercan ve kabuklardan yapılmıştı. Denizin loş ışığında bile, göz alıcı bir şekilde parıldıyorlardı. Elbette, bunun bir kısmı, duvarlara canlı meşaleler gibi bağladıkları tuhaf görünümlü balıklardan kaynaklanıyordu.

Duvarlarda ayrıca ateş böceklerini andıran, ışıldayan bir şeyler de resmedilmişti.

Gerçekten büyülüydü. Ve özellikle de korunaklı bir kapıdan geçerek, etrafı sayısız binayla çevrili büyük bir kuleye doğru yüzdüklerinde daha da büyülü hale geldi. Nasıl bir şeyleri dışarıda tutmayı beklediklerini sorardı ama duvarların üzerinde kocaman bir kubbe vardı.

Mersin arkasına baktı ve sırtıttı. "Aynalı kubbe, yeryüzü sakinlerinin ve büyücülerin bizi bulmasını engelliyor."

Xaydin'in bir yanı etrafı daha fazla incelemek ve hatta burayı keşfetmek istiyordu, ama gerçekten de gerekenden daha uzun süre su altında kalmak istemiyordu. Doğrusu, tüm bunlar onu oldukça rahatsız ediyordu. Nefes alabiliyor olması bile...

Büyüyle başa çıkabiliyordu. Canavarlarla ise daha da iyi başa çıkıyordu.

Ama bu... bu, hayatında yaşadığı en doğal olmayan şeydi ve hiç hoşuna gitmedi.

"Kulede neden dev bir ayna var?"

Mersin duraksadı ve elini bıraktı. "Bu, düzenin zorla sağlanamayacağının, aksine nazikçe oluşturulması ve özenle korunması gerektiğinin ilahi bir hatırlatıcısıdır."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Nasıl yani?"

"Bu, dinimizin bir parçası. Tüm önemli binalar, büyük deniz tanrıçamız Sanow'a saygı göstermek için bir ayna ile işaretlenmiştir. Bu, onun karayı terk edip denizde yaşamaya başlamasının nedenini hatırlatır. Karadaki

kardeşleri zalimdi, bu yüzden onlardan uzaklaşmak için buraya geldi. Ama bir süre sonra yalnızlaştı. Bu yüzden yukarıdaki dünyaya geri döndü. Orası hala kaos içindeydi. Karaya geri adım attığında, dönüp denizde kendi yansımasını gördü. O yansımada, özlediği dinginliği ve huzuru hatırladı. Düzen. Karadaki kaos değil. Ve böylece denize geri döndü ve orada tanrı Enon'u buldu. Birlikte, bizim alanımızı ve ırkımızı yarattılar."

Onların olaylara bakış açısını beğeniyordu. Halkı, dünyanın Ofdan'ın göklerden yere ayağını vurup tüm yaratıkların kendisine boyun eğmesini emretmesiyle yaratıldığına inanıyordu. Yaratıklar reddedince, tanrı onları katletmiş ve kanları toprağa karışarak trolleri yaratmıştı. Bu da troll kültürünü ve zihniyetini özetliyordu. Hiç de barışçıl bir topluluk değillerdi.

Mersin ona reverans yaptı, sonra kulenin kapısını işaret etti. "Gelin, Majesteleri. Kralım sizi bekliyor."

Xaydin, Mersin'in arkasından yüzerek içeri girdi ve binanın içini süsleyen parlak renkli mercanları ve ıslıl ıslıl midye kabuklarını fark etti. İlginç bitkiler çatlaklarda sallanıyordu, uzun ve dar bir koridordan geçerek büyük bir taht odasına doğru ilerlerken, Xaydin bunların farkında değildi. Orada altı Ningyoan muhafızı vardı. Mavi kuyruklu Mersin'in aksine, onlarınkiler tamamen yeşildi.

Kuyrukları bir tek boynuzlu atın boynuzuna mı benziyordu? Yoksa göz rengi gibi doğuştan gelen bir özellik miydi? Bunu onlara soracaktı ama şu an böyle bir sohbet için doğru zaman gibi görünmüyordu.

Kral Mardyth'in kuyruğu göz alıcı altın rengindeydi ve tahtta oturmuyordu. Bunun yerine bir şezlongda uzanıyordu. Göğsü çıplaktı ve bileklerinde ve pazularında altın bantlar vardı. Altın rengi saçları ve parlak altın rengi gözleriyle, hafif saydam bir teni vardı.

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı Mersin. Görevden alındınız."

Mersin başını eğdikten sonra hızla geldikleri yöne doğru yüzerek geri döndü.

Xaydin, onun aceleyle geri çekilmesine kaşını kaldırdı. "Umarım buradan kurtulmak için tek aracım o olmaz."

Kral, Xaydin'in beklediğinden çok daha fazla güldü. Özellikle de bu kadar komik olmadığı halde.

Birkaç dakika sonra ciddileşti ve başını salladı. "Duyduklarıma bakılırsa, hiç de beklediğim gibi biri değilsin."

"Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum."

Mardyth gülümsedi. "Rahat ol. Bu bir iltifat. Karşılaştığımız devlerin ve trollerin çoğu boğulmakta olanlardır."

"Tahmin edeyim... onların ölüm yolculuklarında onlara yardım ediyorsunuz, değil mi?"

"Duruma bağlı. Eğer kibar ve saygılılarsa, evlerine kadar eşlik ederiz. Değillerse—" Dişlerini gıcırdattı. "Şöyle diyelim, köpekbalıklarının da yemek yemesi gerekiyor."

"Elbette, varlar. Karada da onlardan var. Sadece biz onlara akbaba diyoruz."

Kral kaşlarını çatı. "Ses tonundan anladığım kadarıyla bu bir iltifat değil."

"Tam olarak değil."

Kralın kuyruğu seğirdi.

Xaydin bunun bir rahatsızlık mı yoksa sadece bir alışkanlık mı olduğundan emin değildi. Ningyoalılar hakkında çok az şey bildiği için, onların hükümdarlarını nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

"Burada neden bulunduğunuzu merak ettiğinize eminim."

Alaycı bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Boğazını temizleyerek başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Kral elini kaldırdı ve bir hizmetkar küçük bir kutuyla ona doğru yürüdü. "Kim olduğumu bilmiyorsanız, ben Kral Mardyth'im. Ailem, tanrıçanın bu topraklardan ayrılıp tanrımızla evlendiği günden beri burada hüküm sürüyor. Dünya gençken." Kutuyu aldı ama hizmetkarı giderken açmadı. "Eminim biliyorsunuzdur, biz karada yaşayanların siyasetine karışmıyoruz."

"Yemin Adası'nı ziyaret ettiğimde beni boğmaya çalışmaları hariç."

"Umarım göz ardı edeceğiniz talihsiz bir geçmiş."

Elbette. Başka türlü neden düşünsün ki? Ama asıl soru, kralın hangi oyunu oynadığıydı? "Neden?"

"Çünkü aptal oğlum evden kaçtı ve onu bana geri getirmeniz gerekiyor."

Bu, daha önce hiç düşünmediği ilginç bir ayrıntıydı.

"Senin aptal oğlun mu?" Bunu tekrarlamadan edemedi. Çoğunlukla da çok komik bulduğu için.

Kral başını salladı. "Marstyn aşık olduğunu düşünüyor."

"Tahminime göre karada yaşayan bir canlıyla ilgili."

“Evet. İki ayaklı. Oğlum aptal gibi bir büyücüyle anlaşma yaptı ki o da iki ayaklı bir canavar olsun.” Şimdi kuyruğu öfkeyle seğiriyordu. Xaydin yavaş yavaş kralın ruh halini okumayı öğreniyordu.

Kralın gözlerinin daha da parlamaya başlamasının yanı sıra, "Onu bulun, geri getirin ve ben de hayatınızın geri kalanında adil ve kolay bir yolculuk geçirmenizi sağlayacağım." dedi.

Bu onun dikkatini ciddi anlamda çekti.

Kral, tahtından inerek Xaydin'e yaklaştı. "Dahası, işin bittiğinde sana bunu vereceğim." Kapağı açarak ona görünen şeyi gösterdi...

"Bebek emziği mi?"

Kral, hiç de hoşuna gitmeyen bir ifadeyle ona baktı. "Bu sayede, adamlarımdan birinin yanında bulunmana gerek kalmadan su altında nefes alabileceksin."

Bu, daha da faydalı oldu.

Xaydin kutuya uzandı. "İzin verir misiniz?"

"Lütfen." Kral kutuyu tutarken Xaydin emziği incelemek için kutudan çıkardı.

Ciddi anlamda, abisinin bebekken onu susturmak için dadısının ağzına koyduğu nesnelerden birine benziyordu.

Ama o bunu sorgulamaya kimdi ki?

"Ağzına koy ve dene."

Xaydin kralın sözünü dinledi, sonra yaşadıklarıyla kralın sunduğu gerçek hediye arasındaki farkı anladı. Emzik takılıyken, karada nefes almak gibiydi.

O ana kadar suyun ne kadar ağır olduğunu ve nefes almanın ne kadar zor olduğunu fark etmemişti.

Ancak bu durumda... o da denizde yüzen sıradan bir balık olurdu. Ev sahibinden hiçbir farkı kalmazdı.

Kral elini uzatarak onu istedi.

Xaydin isteksizce teslim etti. Normalde savaşırdı, ama onların yardımı olmadan su altında hayatta kalamayacağı için onlara karşı koymak son derece aptalca olurdu.

"Tek yapmanız gereken oğlumu geri vermek. Bu kadar basit."

"O kadar mı zor?" Xaydin çenesini kralın elindeki emziğe doğru uzattı. "Onu almak için geri döneceğim."

Kutunun kapağını kapattı. "Buna güveniyorum."

Xaydin tam suya geri çekilirken, odalarının dışından korkunç bir boğuşma sesi duydu.

"Ona ne yaptın sen! Bütün yüzgeçlerini alacağım!"

O tiz, kavgacı ses onu güldürdü.

Gisela.

Bu öfke patlamasını her yerde tanırdı. Ve bu sefer, öfke ona yöneltilmemişti.

İki muhafız, en sevdiği suikastçı aralarında kıvranırken içeri girdiğinde, gülmemek için kendini zor tuttu. Ona değil, muhafızlarının onu zapt etmek için harcadığı çabaya gülüyordu.

O, olağanüstüydü.

Bakışları ona odaklandığı anda, onlara yönelik öfke dolu sözlerini kesti. "Xaydin! Hayattasın. Tanrılara şükür!"

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, bu ifade ve sözler, varlığını neredeyse tamamen unuttuğu bir yanını harekete geçirdi. Daha iyi bilmeseydi, onun kendisini önemseydiğini düşünürdü.

Ama birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Dahası, araları çok bozuktu.

Bunun dışında.

Ona doğru, sanki onu kucaklamak niyetindeymiş gibi koştu. Ama tam bunu yapabilecekken, birden durdu.

Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı.

Xaydin gülümsedi. "Seni gördüğüme ben de sevindim."

Yanakları daha da kızardı.

"Anladığım kadarıyla o sizin arkadaşınız?" diye sordu kral, gözlerinde eğlenmiş bir parıltıyla.

Xaydin gerçekten gülümsedi. "Öyle ve askerlerinizin onu öldürmemesine sevindim."

"Kraliyet mensuplarını asla öldürmeyiz. Gayrimeşru olanları bile."

Bu sözler dikkatini çekti. Xaydin krala doğru döndü. "Affedersiniz?"

"O kızla arkadaş olduğuna göre, elbette biliyordur. O, Kraliçe Meara'nın gayrimeşru kızı."

6

Bu sözler Xaydin'i derinden sarstı. Gisela, Meara'nın gayrimeşru çocuğuydu...

"Şaka mı yapıyorsun?"

Gisela geri yüzdü ve kralın muhafızları geri çekilmesini engellemeseydi ondan daha da uzaklaşacaktı.

Daha önce hiç yaşamadığı türden bir öfke onu sardı -ki çocukluğu göz önüne alındığında bu her şeyi açıklıyordu.- O an, onun kalbini söküp ona yedirmek istedi. Annesi tarafından işkence gören her çocuğun çıkardığı aynı çığlıkları çıkarana kadar onu dövmek istedi.

Annesi.

Ve aslında onu, etrafımdakilere acımasızca yaşatılan aynı kâbustan meyhanede kurtardım.

Hayır, ona acımasızca yaşattıkları kâbus. Öyle derine sakladığı anılar ki, şimdi bile onlarla yüzleşemiyor. Bir ömür boyu inkâr içinde yaşamıştı. Bir ömür boyu unutmaya çalışmıştı.

Acı güçtür. Meara'nın hasta ve çarpık inancı bu. Ya acı seni tamamen yutar ya da acı seni daha güçlü bir versiyonuna dönüştürür. Üstesinden gelebileceğini ve yenilmez olabileceğini öğrenen birine.

Bu, ihtiyacı olmayan bir dersti. Kimsenin ihtiyacı olduğundan şüphe duyuyordu.

Ve bunlar onun soyundan gelenlerdi...

Meara, kendi isteğiyle imzaladığı bir sözleşmeden kurtulmak için kızını ölüme göndermişti.

Xaydin, anlamsız öfkesinin arasından bu düşüncenin sıyrılıp aklını mantıklı bir duruma getirmesiyle duraksadı. Meara, kendi çocuğunu bilerek ve kasten, muhtemelen kendi ölümüyle sonuçlanacak bir göreve göndermişti.

Tipik cadı kadın.

Ve bu, Gisela'nın davranış biçimleri ve korkusu hakkında çok şey açıklıyordu. Yine de...

Meara bir sentordu. Gisela değildi.

Kahretsin.

Meara'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da kendi ırkı olmayan her ırktı. Yine de başka biriyle çocuk sahibi olmuştu.

Başka bir şey.

Gönüllü müydü?

Her iki durumda da Gisela sadece kızı değildi. O, Meara'nın en büyük utancıydı ve eğer biri bu meseleyi öğrenseydi Meara iki kere altına yapsa ölürdü. Gisela'nın geçmişi hakkında bu kadar sessiz kalmasına şaşmamalı.

Annesinin sarayındaki deneyimlerine karşı çok anlayışlıydı. Onun çocukluğunun, onlarınkinden ne kadar daha kötü olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Meara bir anne olarak...

Ürperdi. Xaydin bundan daha kötü bir cehennem hayal edemiyordu.

“Sana zarar vermeyeceğim Gisela. Kimse doğduğu aileye yardım edemez ve anneni sana karşı kullanmayacağım.”

Gisela onun bu sözleri gerçekten söylediğine inanmak istiyordu, ama imkansızdı. Ve en kötüsü de, ondan nefret ettiği için onu suçlayamamasıydı. Annesi, herkese eziyet eden sefil, korkunç bir yaratıktı.

Meara'nın eğlence anlayışı buydu.

Yine de yavaşça ona doğru yüzdü ve elini uzattı. Koşmak istemesine rağmen, suyun içinde kendi alanında kaldı. Ama koşmak hiçbir zaman onun doğasında yoktu. Ya da varsa bile, annesi onu o kadar küçük yaşta bu özelliğinden mahrum bırakmıştı ki, koştuğu bir zamanı hatırlayamıyordu bile.

Nefes alışverişi düzensizdi, gözlerini kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaştı. Gördüğü tek şey samimiyetti. Ama buna güvenebilir miydi?

Ona güvenebilir miydi?

Ona bunu yapmaması için hiçbir sebep vermemiş olsa da, o yine de böyle bir şey yapmaya niyetli değildi. Kimseye değil.

Pişman olmayacağını umarak elini tuttu.

Kadın geldiğinde konuşmakta olduğu krala doğru baktı. "İşimiz bitti mi?"

"Evet, öyleyiz. Kaptan sizi teknenize geri götürecekt."

Bir gong sesi duyulduğunda Xaydin başını eğdi. Birkaç saniye sonra başka bir deniz adamı öne çıktı. Kralına saygıyla eğildikten sonra onları saraydan dışarı çıkardı.

Gisela, ayrılırken tek kelime etmedi. Bunun bir nedeni şehrin hala çok etkileyici olmasıydı, ama asıl sebep Xaydin'e ne diyeceğini bilememesiydi.

"Denize mi düştün?" diye sordu ona.

Yanakları o kadar kızarmıştı ki, suyun içinde parlayıp parlamadıklarını merak etti. "Parladılar."

Mersin homurdandı. "Duyduklarım öyle değil. Efendim, size zarar veren herkesi tehdit ederek peşinizden atladı."

"Hayır, yapmadım!" diye hızla karşılık verdi.

Kaptan Xaydin'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Öyle yaptım."

Xaydin onların tartışmasına gülüyordu. Ama en çok da, onu kurtarmak için denize atlama ihtimali onu garip bir şekilde heyecanlandırıyordu. "Yüzmeyi bilmiyorsun."

"Bu sayede benim suya atlamadığımı biliyorsunuz. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Gerçekten de öyle yaptı. Adamlarımdan dördü bunu ayrıntılı bir şekilde anlattı. Sizi bulup kurtarma konusundaki kararlılığından oldukça etkilendiler."

Xaydin ona bakmak için döndü.

"Yalancılar. Baş belasılar. Herkes bilir ki bir Ningyoan'a güvenilemez."

"Ama annen konusunda haklıydılar," diye hatırlattı ona.

"Dediğim gibi, baş belasılar."

Artık onun gözlerine hiç bakmıyordu. Teknelerinden çok uzak olmayan bir mesafede denizin yüzeyine çıkana kadar da tek kelime etmedi.

Masakage rahat bir nefes alarak Gisela'ya elini uzattı ve önce onun gemiye binmesine yardım etti. Xaydin kendini yukarı çekti, sonra Mersin'e döndü. "Teşekkür ederim, Kaptan."

Mersin, suyun altına tekrar kaybolmadan önce başını eğdi.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu Masakage.

Xaydin cevap vermedi. "Öğrenmek istediğim şey, neden bana yardım etmek için denize atlamadın?"

"Gisela içeri girdikten sonra, rehberimizin sizi boğularak ölmeye terk etmemesi için birinin burada kalıp önlem almasının en iyisi olacağını düşündüm."

Ferris mahcup bir şekilde başka yöne baktı. "Bunu yapacağımı söylemiyorum."

"Bunu yapardı." Masakage, Ferris'e sert bir bakış attı. "Onu burada tutmak için hem kendi hayatını hem de ailesinin her üyesinin hayatını tehdit etmek zorunda kaldım."

Ferris kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Peki, prensesimizin benim peşimden suya dalmasını engellemediniz mi?"

"Onu durdurmak imkansızdı, çok hızlı hareket ediyordu. Ayrıca, senin peşinden gittiğini ve ikinizin de geri döneceğini biliyordum."

Xaydin, kardeşinin kibirli tonuna ve az önce açıkladığı şeye tepki vermemesine kaşlarını çattı. "Prenses olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette. Kokusundan anlarsın. Onunla tanıştığım an, o sürtüğün kızı olduğunu anladım."

Bu durum, Masakage'yi iyice dövmek istemesine neden oldu. "Ve bana söylemeyi gerekli görmedin mi?"

"Onu aramızda tutmak istediğinize göre, bunu bildiğinizi ve ona göz kulak olmaya niyetli olduğunuzu düşünmüştüm."

"Sen tam bir ahmaksın."

Masakage homurdandı, sonra elini uzatıp Gisela'ya doğru salladı ve Gisela anında kurulandı. Ardından Xaydin'e döndü. "Özür dile."

Xaydin alaycı bir şekilde başını salladı. Samimiyetsiz bir özür dilemeye hiç niyeti yoktu. "Islak kalmayı tercih ederim."

"Öyleyse acı çek. Sırılsıklam olmak sana yakışır."

"Siktir git."

Masakage, Gisela'nın yanına oturdu. "Gerçekten korkunç bir canavar. Ama öfke nöbetlerinden çok zevk alıyorum."

"Tam olarak iyi değilsin, değil mi?" diye sordu Gisela.

"Annenle çok fazla zaman geçirmişsin. Nasıl bu kadar normal bir insan oldun, bu da baban hakkında beni düşündürüyor."

Sözlerine kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?"

Başını salladı. "Bu biraz gizemli. Nedenini bilmiyorum ama şu anki halinize bakılırsa iki ayaklıydı diye tahmin ediyorum."

Aniden sustu.

"Yoksa öyle miydi?" diye sordu Masakage.

Gisela, babasının soyuyla ilgili ona hiçbir şey söylemeye niyetli değildi. Bu, onu her şeyden daha çok sinirlendiren bir şeydi. "Önemli mi?"

Bu durum Xaydin'in delici bakışlarını ona yöneltmesine neden oldu. "Şekil değiştiren mi?"

En çok nefret ettiği şey.

Xaydin içinden küfretti. "Lanet olası bir şekil değiştirici! Atınızın olmamasına şaşmamalı." Masakage'ye baktı. "Ata ihtiyacı yoktu çünkü kendisi de bir şekil değiştirici olabiliyor. Atların ondan hoşlanmamasına şaşmamalı. Bunu biliyor muydunuz?"

"Tahmin ediyordum."

"Ve hiçbir şey söylemedi mi?"

Masakage ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Haberlere nasıl tepki vereceğinizi bilmiyordum, şu anki aşırı tepkiniz de bunu kanıtıyor. Ayrıca, bu yetenekleriyle görevinizde işinize yarayabilir."

Xaydin karşılık olarak hırladı.

Gisela yutkunarak, "Eğer bu seni rahatlatacaksa, bana olan nefretin sadece annemin nefretiyle kıyaslanabileceğini söyleyebilirim." dedi. Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

"Bu bana neden daha iyi hissettirecek ki?"

Omuz silkti. "Acı çekenler arkadaş arar. En azından bana öyle söylendi."

Xaydin başını sallayarak derin bir iç çekti. O da onlar gibi bir kanun kaçağıydı; ihanete uğramış ve işkence görmüş, hayat tarafından kırılmıştı. Yine de onu acımasızca büyüten annesine hâlâ bağlıydı.

Gisela gibi yaratıkları asla anlayamazdı. Ama kimdi ki yargılasın? Amcasının yaşamasına izin verdi, oysa o piç kurusunun kafasına bir hançer saplamalıydı. Hayat herkes için bir mücadeleyleydi ve hiç kimseyi acı ve kederden esirgemiyordu. Prens olmaları ya da dilenci olmaları fark etmiyordu.

Trajedi geldi. Bazen kıskanılanların peşine düşmekten özel bir zevk aldığını düşünürdü. Bir tür tulpa gibi. Birçok kişi, daha iyi durumda olduğunu düşündükleri kişilere kötülük dilediği için, bu durum onlara özel bir tür zarar veriyordu. Başkaları tarafından, sırf birinin daha kolay veya daha iyi durumda olduğunu düşündükleri için, sebepsiz yere çağrılan bir varlık.

Ama hayat böyle işlemezdi. Herkesin, dışarıdan ne kadar imrenilecek bir durumda görünürse görünsün, sorunları vardı.

Bu dersi çok az kişi öğrendi. Çünkü kıskançlık her türlü kötülüğü besledi.

Örneğin, kraliçenin sahip olmadığı yeteneklere sahip olduğu için kendi kızına sırt çeviren Meara gibi.

İğrenç, gerçekten.

“Anneni asla sana karşı kullanmayacağım. Ondan gelmenin senin suçun olmadığını ve hakkını yememek gerek, kalpsiz ya da zalim biri olmadığını gayet iyi biliyorum.” Xaydin ona nazik bir gülümseme sundu.

Bir an sonra kurudu.

Kaşlarını çatarak kardeşine baktı.

“Öyle bir ahmaksın ki, bazen gerçekte ne kadar yüreğin olduğunu unutuyorum.” Masakage, güçlerini kullanarak dümeni kaldırdı ve yerine geri koydu. Ferris'e de yerine dönmesi için işaret etti.

“Bütün bunları yapabiliyorsanız, neden birden kıyıya ışınlanmıyorsunuz? Neden bir tekneye ihtiyacınız var?”

Xaydin homurdandı. "Ve senin o büyüleyici arkadaşlığını özleyeceğiz mi? Bunu neden yapalım ki?"

Ferris kendi kendine mırıldanarak başını salladı ve yolculuklarına devam etti.

“Peki ne oldu?” diye sordu Masakage, Xaydin'e.

“Mardyth benden oğlunu bulup eve getirmemi istiyor.”

İnce kavisli kaşlardan biri kalktı. "Peki, dans programınız dolmaya başladı mı?"

"Gerçekten de." Sessiz kalan Gisela'ya baktı. Kesinlikle anlamadığı bir nedenden dolayı onu teselli etmek istiyordu.

Benim neyim var?

Ama yine de ona karşı koyamadı. Su tulumunu çıkarıp yanına oturdu ve ona bir içecek ikram etti.

Kadın alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi? Saraylarında yeterince su içmedin mi?" dedi.

Güldü. "İlginçti, değil mi?"

"Sence onların da Thassalialılar gibi oyunları var mı?"

Meara'nın en sevdiği eğlenceden bahsetmek, onu küfretmek istemesine neden oldu. Onun arenası ölümüne dövüşlerle doluydu... ne kadar kanlı olursa o kadar iyiydi. Meara buna bayılıyordu. En çok da, birbirine denk

olmayan yaratıkları karşı karşıya getirmeyi seviyordu. Küçük ve zayıf olanların çok daha büyük ve yetenekli rakiplerle karşılaşması. Daha vahşi olanların uysal olanlarla karşılaşması.

İlk dövüşünde, taş gibi bir adamla karşı karşıya gelmişti. Dövüşten sağ kurtulduğuna hala inanamıyordu. Hayatında gerçekten korktuğu tek zamandı. Dehşete kapılmıştı.

Pantolonuna nasıl işemediğini bilmiyordu. Meara o zamanlar annesinin genetiğinin ona sağladığı yetenekleri bilmiyordu. Fiziksel güce ihtiyacı yoktu. Telekinezi yeteneği kavgalarda katlanarak yardımcı oluyordu.

Ne yazık ki, bu güçler kimsenin kaçmasına yetmemişti. O, bu güçleri sadece kendi arenasında kullanmasına izin veriyordu. Dışarıda...

Meara, annesinin krallığındaki benzer güçlere sahip kişilerin bu güçleri kullanamamasını sağlamak için annesinin ulusunun üyelerine para ödemişti. Bu durum onu güçsüz bırakmıştı ve bugüne kadar güçlerinin onu yarı yolda bırakmasına tahammül edemiyordu. Bu, başa çıkmakta zorlandığı bir şeydi.

Artık kimse onu hapse atmayacak.

Önce kendini öldürürdü.

Ama şu anda, Gisela'yla birlikte olmanın verdiği yakınlık duygusuyla bu düşünceler uçup gitti.

"Bir dahaki sefere suyun altına çekildiğimde ve sen yüzme bilmiyorsan, kendini suya atmaktan vazgeçmeni istemek çok mu fazla?"

"Belki. Ama unutma, balığa dönüşebilirim."

"Tsk" diye homurdandı. "Annenin çekici olduğun için, zor durumda olan herkese karşı duyarsız olacağını düşünmüştüm."

"Olduğunuz gibi mi?"

İnsan, onun tam bir suikastçı olduğunu düşünürdü. Ve haklıydı, kendi türünden çoğu ona dönüp bakmazken o onu kurtarmıştı. "Ben sadece suikastçıları öldürürüm."

"Ve ben sadece ihtiyacı olanları öldürürüm... Meara'nın ne emrettiğine bakmaksızın." Ona samimiyetle bakarken gözlerinde öfke alev alev yanıyordu.

Doğruyu söyledi.

"Öyleyse biz birbirimize benziyoruz, sen ve ben."

"Aslında."

Ancak bu görevde, onun öldürmeye kararlı olduğu şeyi korumayı amaçlamıştı.

Bu çok ilginç olacak...

7

Gisela Őimdi Xaydin'in ona ne anlatmaya alıŐtıŐını anladı. Apaswerler hiç de dűŐűndűŐű gibi deŐildi. İlk bakıŐta çarpık ve korkuntular—bakması zor derecede irkinlerdi. Kanatları ve inanılmaz derecede uzanan garip vűcut parçaları vardı. oŐunun, kel kafaları ve gűz kapakları da dahil olmak űzere vűcutlarının her yerinde yazılar vardı.

Ve hepsinin kel kafası vardı. Çocuklar ve kadınlar bile.

Masakage, atlarıyla yavaşça kasabaya doŐru ilerlerken, "AŐızlarının içine de dűvme yapıyorlar," dedi.

Bunun ne kadar acı verici olabileceŐini hayal edince irkildi. "Bűtűn bunlar sadece bir sűzleŐmeyi korumak için mi?"

Başını salladı. "Onlar tam anlamıyla bűrokratlar."

Evet, űyleydiler. Ama en garip yanı, gűsteriŐli gűrűnűmleri dıŐında her Őey normal gűrűnűyordu. ArkadaŐlarıyla oturuyorlar, iŐlerini hallediyorlar, aileleri vardı.

Daha űnce gűrdűŐű diŐer tűm tűrler gibiydi.

Ve troller ve devler arasında ondan bile daha çok gűze arpıyorlardı. Daha uzun boyluydular da. BaŐka hiçbir grupta karıŐmaları műmkűn deŐildi.

Harabe halindeki bir ahıra doŐru ilerlerken onlara dűnűp bakanların bakıŐları bunu daha da belirginleŐtirdi. BakıŐlarından ve űfkesinden, Xaydin'in kim olduŐunu bildiklerini ve kasabalarında bulunmasından memnun olmadıklarını anlayabiliyordu.

Bu nefret seviyesi, kollarındaki tűyleri diken diken etti. Dikkatlerin merkezinde olmayı, hele de dűŐmanca bir Őekilde dikkat çekmeyi hiç

sevmiyordu.

Şehrin merkezindeki bir ahıra yaklaşırken, bir aþaswere onları karþılamak için dıþarı çıktı. Diğerklerinden farklı olarak, vücudunda pek fazla söz yoktu. Kırışık yüzü ve kel kafasının çoğı ifadesizdi.

"Henüz ölmedin mi?" diye sordu Xaydin'e.

Xaydin bu soruya homurdanarak karşılık verdi: "Çabalamaktan vazgeçmedim."

"Tahmin ediyorum." Bakışları ona ve Masakage'ye kaydı. Bir an onları inceledi. "Bir kereye mahsus bir sözleşmeyi bozmak yerine imzalamayı mı düşünüyorsunuz?"

Xaydin ona eğlenmiş bir sırıtışla baktı. "Hiç de değil. Sadece eğlence olsun diye geldiler."

"Ne zamandan beri başkalarıyla arkadaşlık kuruyorsun?"

Xaydin sırtıttı. "Onlardan kurtulmanın bir yolunu bulamadığım için, ne kadar kötü davranırsam davranayım, gitmiyorlar."

Athgar, atının dizginlerini almadan önce güldü. "Ben Athgar, hanımefendi, ya siz?"

"Gisela."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Dikkatini Masakage'ye çevirdi. "Tanıdık geliyorsunuz."

"Tenmaru Masakagesiyim. Ve birçok kardeşim var. Belki birine rastlamışsınızdır. Çoğumuz zamanımızın büyük bir bölümünü seyahat ederek geçiriyoruz."

"Belki." Atlarını ahıra götürdü, bağladı ve eyerlerini çıkardı. "Ne kadar süre burada kalacaksınız?"

"Kraliçe Meara ile ilgilenen aþaswere'yi arıyorum."

Athgar yüzünü buruşturdu. "Bu kolay olmayacak. Bizimle sözleşme yaptığı birçok kişi var."

Tabii ki yaptı. Annesi neden bunu herhangi birinin işine kolaylaştırsın ki?

"Bu daha eski bir aþaswere olurdu. Licordialılarla anlaşma yaptığı zamanlardan kalma."

Masakage'nin eyerini bir korkuluğı yerleştiren Athgar, alçak sesle ısıık çaldı. "Meyhaneden başlayın. Belki onlar biliyordur. Ama o kadar eski bir aþaswere'yi bulmak biraz zaman alacaktır."

"Her zaman öyle yap."

Athgar tekrar güldü. "Doğru... ve sana bir şey söylemeliyim sanırım."

"Ne?"

"Hayatınız için bir suikast planı var."

Gisela gözlerini kocaman açtı.

Ama bu sözler Xaydin'i hiç etkilemedi. "Başka ne beklenir ki?"

"Yine de dikkatli olun. Yüksek Muhafızlar her an gelebilir. Her zamanki gibi arama yapacaklar."

"Yüksek Muhafız mı?" diye sordu.

Xaydin, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Krallığı devriye geziyorlar, buraya ait olmayanları arıyorlar."

"Ya seni bulurlarsa?"

"Beni görür görmez öldürmek için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar."

Başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Bizim için de aynı şey geçerli mi?"

"Hayır. Genellikle yabancıları kıyılarından uzaklaştırırlar. Ayrıca, sen buraya bir aşaswere'yi korumaya yardım etmek için geldin ve o..." Xaydin kardeşine bakarken gülümsedi. "Dediğim gibi, o sadece yolculuğa eşlik ediyor... tıpkı kötü bir aft gibi."

Gisela, Masakage'nin yüzündeki kırgın ifadeyi görünce gülmek için kendini zor tuttu. Şok olması gerekirdi ama bu çok beklenmedik bir yorumdu.

Onlar onu bırakıp toprak yoldan kasabanın en büyük binasına doğru ilerlerken Athgar hiçbir şey söylemedi. Bina, diğer yapılardan dört beş kat daha büyüktü.

"Bu meyhane neden bu kadar büyük?" diye sordu.

"Sözleşmelerin çoğu burada yapılır. Bazıları çağrılabilir, tıpkı on yıllar önce sözleşme yapmak için Licordia'ya giden aradığımız kişi gibi, ancak çoğu burada kalır. Yani bir sözleşme istiyorsanız, seyahat riskini göze almaları gerekmemesi için sözleşmeyi oluşturmak üzere onlara gelmeniz gerekir."

"Gerçekten mi?"

"Sayıca kalabalık olmak güvenlik sağlar. Ortama karışmadıkları ve kolayca tespit edildikleri dış dünyaya çıkmaktan hoşlanmazlar. Bu da onları, ellerinde tuttukları bir sözleşmeyi bozmak isteyenler için hedef haline getirir. Burada kimin kim olduğunu anlamak için yetenekli bir iz sürücüye ihtiyaç vardır."

"Anladığım kadarıyla, bu konuda iyisiniz?"

“Aynen öyle. Ve bu beni kolay bir hedef haline getiriyor çünkü peşinde olduğum iblise haber gönderecekler ve beni öldürmek isteyenleri çağıracaklar.”

Bu ona mantıklı geldi ama aynı zamanda onu dehşete düşürdü. "Böylece saklanabilir."

“Hayır. Böylece kendine arkadaşlar bulup beni avlamaya gelsin.” Durdu ve ona döndü. “Onları nasıl bulduğumu sordun. Aramama gerek yok. Athgar şu anda aradığım iblise haber gönderiyor. Tek yapmamız gereken beklemek ve onlar da bizi tavernada veya biz ayrıldığımızda dışarıda saldıracaklar.”

Aldatmaca olduğunu söylemek istedi. Ama peşine bir sürü suikastçıyı göndermişken bunu nasıl söyleyebilirdi ki? Cesur bir hareketti.

"Ve bu yöntem sizin için her zaman işe yarıyor mu?"

"Henüz ölmedim."

Ama bu onu daha da şaşırttı. "Eğer durum böyleyse, neden şimdi hepsi sana saldırmıyor?"

“Onlar bürokratlardan ve avukatlardan oluşan bir millet. Her şey harfiyen yapılıyor. Bu yüzden bu kadar sinir bozucu oluyorlar. Beni öldürmek için gerekli evrak ve yetkilere sahip olmaları gerekiyor. Burası, herkesin sevmediği birini öldürebileceği Thassalia veya Vaskalia değil. Vatandaşları kavga çıkarmaz veya katı yasalarını çiğnemez. Bana gelebilecek tek apaswere, aradığım kişi ve tehdidini ortadan kaldırmak için onunla anlaşma yapanlardır. Geri kalanlar onun işlerine karışmayacak. Bu yüzden bize nefretle bakıyorlar ama bizi durdurmak için harekete geçmiyorlar.”

“Bu gerçekten de...” Söz bulamadı, bu yüzden “berbat bir durum” demekle yetindi.

“Evet ve hayır. En azından burada düşmanlarınızın kim olduğunu biliyorsunuz.”

Bunun birçok geçerli sebebi vardı. Tüm hayatını teyakkuz halinde geçirmişti. Her gölgeyi izleyip bir sonraki saldırıyı bekliyordu.

Ne yazık ki, Xaydin'in de aynı şeyi yaptığını anlayabiliyordu. Bu zor bir yaşam biçimiydi ve kimsenin bunu yaşamak zorunda kalmaması gerekirdi.

Hiç düşünmeden elini tuttu.

Xaydin, beklenmedik temastan neredeyse sıçradı. Elinin yumuşaklığı, daha önce hiç tatmadığı, ya da hatırlayamadığı bir şeydi.

Düşünmeye fırsat bulamadan elini hafifçe sıktı ve ona doğru dönerek gülümsedi.

Dudaklarını ısırarak utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve hızla başka yöne baktı.

Ancak eli hâlâ onun elindeydi.

Masakage aralarına daha da mesafe koydu. Ne yapıyorsun?

Xaydin, omzunun üzerinden kardeşine bakma isteğine karşı koydu. Kız ona doğru uzanıyor.

Belki. Ama dikkatli olun.

Her zaman. Genç, saf bir aptal değildi. Tehlikenin ne olduğunu fazlasıyla anlıyordu. Dostların ne kadar çabuk düşmana dönüştüğünü biliyordu.

Çoğu zaman sebepsiz yere. Küçük kıskançlıklar. Hiç niyet edilmemiş hayali hakaretler. Yaratıklar bunları ve daha fazlasını, bir arkadaşını veya sevgilisini yıkmak için nefreti haklı çıkarmak için kullandılar.

Xaydin bunu asla anlayamazdı. Şimdi bile, Gisela ona doğru uzanırken, içten içe tedirgindi. İyi şeyler asla uzun sürmezdi.

Kötü şeyler sonsuza dek sürdü.

Ya da en azından öyle görünüyordular. En çok da bundan nefret ediyordu. Bu yüzden dünyadan uzak, ailesinden ve arkadaşlarından uzakta, yalnız yaşamayı seçmişti. Böylece incinmezdi.

Yalnızlık hissi verse de güvenliydi ve hayatında güvenliğe çok az sahip olmuştu.

Ama elini tutarken yürürken, bunun hafif bir okşamadan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Ona güveniyordu. Bu, onun dünyasında o kadar nadir bir şeydi ki, bunun hakkında ne düşüneceğini bile bilmiyordu.

Meyhaneye vardıklarında, elini kılıcına koyabilmek için onun elini bıraktı. Onun ihtiyatlı davrandığını görmek onu memnun etse de, onun da kendisiyle aynı içgüdülere sahip olması onu üzdü.

O bir prenesti. Akrobaları gibi korunmalı ve gözetilmeliydi. Eğer Meara'dan başka bir sebep yoksa bile, bu yüzden nefret ediyordu.

Ama o kimdi ki konuşmaya? Annesi de en az onun kadar kötüydü. Onları doğurmuş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Meara'nın sarayında yıllarca işkence görmüşlerdi, annesi gelip onları kurtarabilirdi.

O, öyle yapmamayı tercih etmişti.

Eğer o cadıyla pazarlık edebilecek biri olsaydı, o kişi annesi olurdu.

Oysa o, gözünü yumdu ve onların acı çekmesine izin verdi.

Bu düşünceyi aklından çıkararak, onları arkadaki bir masaya götürdü; böylece kapıyı gözetleyebilir ve kimsenin onlara gizlice yaklaşmasından endişe etmezdi.

Gisela sandalyesini çevirerek kapıyı da görebilecek şekilde pozisyon aldı. "İstersen bir fareye dönüşüp neler bulabileceğime bakayım?"

Xaydin ona alaycı bir bakış attı. "Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Biliyorsunuz... yapabileceklerimi saklamanın bir nedeni yok."

"Saklanmak için birçok sebep var." Masakage çenesini üzerlerine doğru çevirdi. "Keşke bir fareye dönüşebilseydim."

Xaydin, masada bırakılmış bir avuç fıstığı kardeşine fırlattı. "Bir fareden daha iyisini yapabilirsin. Kaybolabilirsin."

Hafifçe gülümsedi. "Çok doğru." Sonra odayı taradı. "Acaba içlerinden birinin bir iki servete ihtiyacı var mı?"

O cevap veremeden Masakage işlerini halletmek için uzaklaştı.

Xaydin onlara içecek ısmarladı.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu Gisela.

"Bilmiyorum. Olmak isterdim ama bunun senin suçun olmadığını biliyorum. Yine de, bana bunu söylemesi gereken sen olmalıydın."

"Benim yerimde olsaydın bana söyler miydin?"

"O anki ruh halime bağlı olurdu."

Bunun üzerine gülümsedi.

Ve aklından geçen tek şey, elinin onun elinde olmasıydı. Bana ne oluyor? Düşünmesi gereken en son şey buydu.

Garson iki kadeh bal şarabıyla geldi ve yüzünü buruşturarak kadehleri masaya bıraktı. "İki kuruş."

Gisela bu miktara alaycı bir şekilde baktı.

Xaydin tek kelime etmeden cebinden paraları çıkardı ve masaya attı.

Yalnız kaldıkları anda kadın ona şaşkınlıkla baktı. "Neden bu kadar çok para ödedin?"

"Ölürsem, sarhoşken ölmek isterim. Yaşarsam, faturayı Dash'e keserim. Her iki durumda da sorun yok."

Gisela, adamın bal şarabının büyük bir kısmını içerken sergilediği umursamaz tavrına başını salladı. Kendi bal şarabını çok daha yavaş yudumladı. "Ölümlerle gerçekten barışmışsın, değil mi?"

"Herkes bir noktada ölür, hanımefendi. Benim yaptığım işi göz önünde bulundurursak, ölüm benim için daha erken gelebilir."

"Orada?"

"Ölüm tanrımız. Gerçek savaşçıların ruhlarını almak için bizzat geldiği söylenir. Bu yüzden troller bu kadar şiddetli savaşır. Hepimiz onun bizi sonsuza dek savaşacağımız, kadınlarla birlikte olacağımız ve içki içeceğimiz cennetimize götürmesi için dua ederiz."

"Kulağa hoş geliyor. Bizim cennetimiz yok."

"Sentorlar mı?"

Başını salladı. "Biz inanıyoruz ki, eğer layık isek, yeni bir aileye ve bedene yeniden doğarız. Eğer layık değilsek, varlığımız sona erer."

Bal şarabının son yudumunu içti ve yüzünü buruşturdu. "Sentorlar kendilerini değerli kılan şeyin ne olduğuna inanıyorlar?"

"Liderseniz liderlik yapın, takipçiyse takip edin. Kaderimizi kabulleniyoruz ve ona karşı savaşmıyoruz."

"Bu yüzden annenin emirlerine körü körüne uyuyorsun?"

Başını salladı. "Şekil değiştirenlerin neye inandığını bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Onlar, herkesle barış içinde yaşadıkları bir cennete inanıyorlar."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ronan. Birlikte büyüdüğüm Kanun Kaçaklarından biri. Ve sana kadar, tahammül edebildiğim tek şekil değiştiren oydu."

Açıklayamadığı bir nedenden dolayı, bu sözler onu sıcaklıkla doldurdu. "Düşman olmamıza rağmen mi?"

"Düşmanımın düşmanı dostumdur." Garsona daha fazla bal şarabı getirmesi için işaret etti.

Sebebini bilmiyordu ama onunla arkadaş olma düşüncesi hoşuna gidiyordu.

Birinin arkadaşı olmak hakkında ne biliyorsun?

Bu düşünce midesini bulandırdı. Doğruydı. Daha önce hiç arkadaşı olmamıştı. Kılıcını saymazsak tabii. Bu yüzden ona Brant adını vermişti. Aslında aptalca bir isimdi, ama çok gençti ve bir kılıç için güçlü bir isim gibi görünmüştü.

Brant onun hayatını birkaç kez kurtarmış olsa da, Xaydin kadar yakışıklı değildi.

Ne de o kadar alaycı...

Garson geri döndüğünde meyhanenin kapısı açıldı. Gisela önce hiç dikkat etmedi. Ta ki yeni gelen adam dönüp kapıyı arkasından kilitleyene kadar. Zaten doğrulmuş ve elini kılıcının kabzasına koymuş olan Xaydin'e şüpheyile bir bakış attı.

Aþaswere masalarına doğru ilerlerken oda sessizliğe büründü.

Koruması gereken yer burası mıydı?

Xaydin'in yüz ifadesine bakılırsa, durum bambaşkaydı. Tamamen gergin ve tedirgin görünüyordu.

Aþaslar onların önünde durdular. "Vaskalialı Xaydin mi?"

"Kim soruyor?"

Odadaki kişilerin yarısından fazlası neredeyse aynı anda ayağa kalktı ve aþaswere'ye doğru yaklaştı.

Sayılarını görünce kalbi korkuyla hızlandı. Xaydin bir şey hissetmiş olsa bile belli etmiyordu. Tamamen sakın görünüyordu. Ama bu kadar çok olmaları göz önüne alındığında, bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Bu benim karşılama partim mi?" diye sordu Xaydin.

Aþaswere'nin karanlık gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Artık sizin tarafınızdan avlanmaktan bıktık."

Ani bir şaşkınlıkla, Xaydin'in yakışıklı yüzünde yavaş ve sinsî bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

Daha iyi bilmeseydi, ağzının suyu aktığına yemin ederdi.

Sesindeki heyecanlı ton, aþaswere'lerden birkaçının bir adım geri çekilmesine ve aniden gergin görünmelerine neden oldu.

Ve bu, onun kendi endişesini gidermeye pek de yardımcı olmuyordu. Xaydin onun bilmediği neyi biliyordu?

Aþaswere'nin gözleri Xaydin'in umursamazlığı karşısında kısıldı. "Bunu bir oyun mu sanıyorsun?"

"Aþaswere'nin yok ettiği can sayısına bakılırsa, hayır. Acımasızca öldürüyorsunuz ve ırkınızın soğuk ve duygusuzluğu beni doğurdu." Ayağa kalktı ve kılıcını kınından çıkardı. "Gelin bakalım."

Bu meydan okuma, grubun yarısının gözlerinde korkuyla dağılmasına neden oldu; çünkü karşılarında neyle karşı karşıya olduklarını anladılar. Para peşinde koşan bir paralı asker değil, intikam hırsıyla dolu, savaşta tecrübe kazanmış bir savaşçıydı.

Geriye kalanlar...

Hemen saldırıya uğradılar.

Düşünmeden, şaka yaptığı fareye dönüştü. Ama bu dönüşüm sadece gruptan uzaklaşmak için yeterli oldu, sonra insan bedenine geri döndü ve yardım edebilmek için kendi kılıcını kınından çıkardı.

Aslında bunun pek bir önemi yoktu.

Xaydin intikamını alırken Aþaswereler adeta bez bebekler gibi savruluyordu. İntikam o kadar güçlüydü ki, Aþaswere kavgaya katılıp katılmamakta bile tereddüt ediyordu. Sayıca çok az olmasına rağmen, Xaydin oldukça neşeli görünüyordu.

Daha önce hiç kavgada bu kadar mutlu birini görmemişti.

Masakage, etrafındaki grubu yeşil sihirli ateşle geri püskürtüyordu.

En yakınındaki aþaswere'yi yakalayarak kılıcıyla ona saldırdı. Aþaswere intikam hırsıyla ona döndü ve bunu yaparken vücudu uzayarak ondan çok daha uzun boylu oldu. Kanatları da genişledi.

Büyük hata. Gisela'nın tahammül edemediği tek şey, birinin onu fiziksel olarak korkutmaya çalışmasıydı. Annesinin baskısı altında geçen uzun yıllar, bu tür davranışlara karşı onu çok hassas hale getirmişti.

Artık küçük bir kız değildi. Kendi başına savaş tecrübesi kazanmış bir savaşçıydı.

Boğazından hırıltılar çıkararak hızla taş kadına dönüştü ve aþaswere'leri havaya savurdu.

Etrafindakiler geri çekildi. Öfkesi kabaran kadın, hâlâ Xaydin'le dövüşen kişiye doğru yöneldi ve onun arkasını kollamayı amaçladı.

Tam ona ulaştığı sırada Xaydin arkasını döndü.

Bakışları kesiştiğinde, adam onun şaşkınlığını gördü. Ardından eğlendiğini fark etti ve kılıç darbesini savuşturmak için etrafından dolandı.

Xaydin öfkelenmek istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Ama Gisela'nın odanın tavanına kadar dolu halini görmek gülünçtü. O, devasa bir kaya parçasıydı. Etraflarındaki aþaswere'ye karşı dayanıklı bir kaya parçası.

İlk düşüncesi onun için endişelenmesine gerek olmadığıydı, ta ki aþaswerlerden biri ona şiddetli bir ateş topu fırlatana kadar. Ateş topu omzuna öyle bir kuvvetle isabet etti ki onu yere serdi ve kayalık teninde kötü bir yanık izi bıraktı.

Artık çok öfkeliydi. "Hey, serseri!" Kendi ateş topuyla karşılık verdi. Ardından hızlıca bir tane daha.

Çılgılık atarak geriye doğru sendelediler ve meyhaneden kaçtılar. Birkaç kişi daha onu takip etti.

Xaydin, Gisela ile diğerklerinin arasına girerek, bir sonraki adımda ne yapmayı planladıklarını görmek için bekledi.

Olayı başlatan aþaswere öne çıktı. "Artık sizin avınız değiliz. Ve artık burada hoş karşılanmıyorsunuz. Arkadaşlarınızı alın ve gidin."

Xaydin tartışmak istedi. Ama sayıca çok azdılar. Onların büyük bir kısmını dövüşte alt edebileceğinden emindi, ancak Masakage veya Gisela'yı uzun süren bir savaşa sokmak istemedi.

Tek başına devam edebilirdi.

Ama o asla başkasını riske atmazdı.

Bakışları aþaswere'lerin üzerinden, kapının yanında duran Masakage'ye kaydı. Kardeşi hâlâ avucunda parlayan yeşil bir top tutuyordu ve etrafındaki aþaswere'lere, hangisine bir sonraki ateş topunu fırlatacağına karar verir gibi bakıyordu.

Xaydin, her zaman güvenebileceği tek kişinin bu meydan okuyan tavrına karşı gülümsemesini bastırdı. Ve Masakage'nin incinmesine asla izin vermeyecekti. Elinden geldiğince buna engel olacaktı.

Derin bir nefes alan Xaydin, sorumlu aþaswere'ye döndü. "Gidiyoruz. Ama arkadaşının peşinde olan tek kişi ben değilim. Kral Dash bir kafa istiyor ve ben onu ona teslim edeceğim. Bir şekilde, o iblisle çatışacağım. Ya şimdi ya da o piç Dash'e saldırdığında."

Aþaswere'nin bakışları kısıldı.

Xaydin kılıcını kınına sokarken bu durum onu hiç etkilemedi.

Gisela insan formuna geri döndü. Sol eli, darbe aldığı sağ omzunun üzerindeydi. Parmaklarının arasından kan sızıyordu ve sırf bu yüzden bile, adam bu işi bitirmek istiyordu.

Onları bitirin.

Onu kanattıkları gerçeği... O da aynı şekilde karşılık vermek istiyordu.

Ama önce onları güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Elini ona doğru uzattı ve sağ eliyle tutmasını bekledi. Gözlerini düşmanlarından ayırmadan, onu dikkatlice meyhaneden dışarı çıkardı.

Hâlâ yeşil bir ateş topu tutan Masakage, arkalarından gelerek çıkış yollarını korudu ve düşmanlarından hiçbirinin arkalarına saldırmamasını sağladı. Bu kadar çok gözün onları izlemesi tedirgin ediciydi. Bir suikastçi olarak Gisela, gölgelerde çalışmaya ve asla dikkat çekmemeye alışmıştı.

Bu... bundan hiç hoşlanmamıştı. Xaydin'in buna nasıl katlanabildiğini anlamıyordu.

Binayı terk ederlerken, bir grup aþaswere onları dışarıya kadar takip ederek caddenin karşısına geçmelerini izledi.

Ahıra yaklaşırken hiçbiri konuşmadı. Bunun yerine, dikkatlerini kendilerinin ölümünü dilemek ve bu dürtüye göre hareket etmeye karar vermeleri ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için toplanmış olan gruba yneltiltiler.

Ancak ahırın kapısını açıp içeri girdiklerinde Xaydin kılıcının kabzasından elini çekti ve Gisela'yı bıraktı.

Masakage ona kasvetli bir gülümsemeyle baktı. "şey, eğlenceliydi. Sırada ne deneyelim? Piranha dolu bir dereye dalmak mı?"

"Ben varım. Ama sadece sen önce girersen."

Masakage başını salladı.

Gisela kıkırdadı. En azından birileri onun mizahını takdir ediyordu.

"şimdi aþaswere'yi nasıl bulacağız?" diye sordu.

"Hâlâ kendi yöntemlerim var, ama önce bir sıkıntıyı halletmem gerekiyor..."

"Athgar?"

Xaydin ona başıyla onay verdi. "Ağzı çok büyük olan bu canavardan pek memnun değilim." Bu sözleri söyler söylemez, ağzı büyük olan o canavarı, onu bıraktıkları ahırda buldu.

Athgar onları görür görmez gözleri faltaşı gibi açıldı ve terlemeye başladı. "Hiçbir yanlış yapmadım." Xaydin'in, Athgar'ın ne kadar suçlu olduğunu ona açıklayacak herhangi bir şey söylemeden veya yapmadan önce aceleyle konuştu.

Ve A+A'lar bunu biliyordu.

"Athgar... Athgar... Athgar... Sana neden inanmıyorum?"

"nk yalan söylüyor. Bunu anlamak için glerime bile ihtiyacım yok." Masakage, asasını havadan yok etti. Asanın ucundaki taş, ahırını aydınlatan ve onları yumuşak bir ametist parıltısıyla saran koyu, derin bir mor renkte parlıyordu.

"Ne planladıklarını ya da senin hayatına yönelik sözleşmede ne yazdığını bilmiyordum. Tekrar ortaya çıktığında Sigurd'a haber vermem söylendi. Sana saldıracaklarından haberim yoktu."

Xaydin gözlerini devirdi. "Ne planladığını sanıyordun? Doğum günü kutlaması mı?"

Masakage homurdandı. "Onların muhtemelen ne yapacaklarını biliyordu."

Athgar ona öfkeyle baktı. "Sen nesin? Zihin okuyucu mu?"

"Evet."

Bu durum, Aþaswere'nin Gisela'ya doğru dönerken yüzünün solmasına neden oldu.

Ama o da, diğer erkekler gibi, onun yalvarışlarından etkilenmedi. "Zihnini okumak zorunda değilim. Suçluluk, vücudundaki sözleşmelerden daha açık bir şekilde yüzüne yazılmış." Xaydin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sözleşmeyi bozmak için onu öldürmen gerekmiyor, değil mi? Sadece sözleşmenin yazılı olduğu uzvu kesemez misin?"

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Onları öldürmek çok eğlenceliydi. Sanırım Athgar'ı parçalara ayırmaya başlayıp neler olacağını görebiliriz."

Athgar kaçmak için döndü, sonra görünmez bir el onu yakalamış ve yerinde tutmuş gibi donakaldı.

Gisela, Masakage'ye bakarken kaşını kaldırdı. "Sen mi?"

Gülümsedi. "En sevdiğim yeteneklerimden biri."

"En iyi arkadaşlara sahibim." Xaydin, Masakage'nin güçlerine karşı mücadele eden Athgar ile arasındaki mesafeyi kapattı. "Vaktini boşa harcıyorsun. Senin yerindeydim ve bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Bununla birlikte, o lanetli pençeden kurtulmanın tek yolunu biliyorum. Keşke paylaşısam diye düşünüyorsundur eminim."

Bu durum Athgar'ı daha da tedirgin etti. "Benimle ne yapacaksınız?"

Xaydin kardeşinin gözlerine baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir an sonra Athgar kayboldu... en azından aþaswere formunda. Durduğu yerde, samanların arasında donmuş bir fare duruyordu.

Gisela ağzı açık kaldı. "Bu..."

"Athgar. Evet." Masakage parmaklarını şıklattı ve fare kaçıp gitti.

Xaydin başını salladı. "Bu da onu sorgulamayı daha da zorlaştırıyor."

Masakage güldü.

Gisela bu durumdan pek de memnun değildi. "Şimdi sözleşmelerine ne olacağı hakkında bir fikri olan var mı?"

Xaydin yanağını kaşıdı. "İyi soru. Bu, onların etkisini ortadan kaldırdı mı?"

Masakage omuz silkti. "Neden bana soruyorsun? Hiçbir fikrim yok. Sen bu konuda uzmansın."

"Bu konuda değilim, kesinlikle değilim." Xaydin derin bir iç çekti. "Neyse. Belki bir tuzağa düşer ve bu da onların sonunu getirir."

Gisela bu düşünceyi anlasa da, biraz tedirgin oldu. Xaydin, yaptıkları şey için hiçbir pişmanlık veya merhamet duymuyordu. Athgar'ın ihaneti için bunu hak etmediği anlamına gelmiyordu bu elbette.

Yine de bu durum onu rahatsız etti. Annesinin keyfi olarak uyguladığı adaletsizliğe çok benziyordu. Hayatı boyunca bu zulme maruz kalmış biri olarak, bunu başkasına yaşatmak istemiyordu.

Sen bir suikastçısın. Sana ne?

Bunu yapmamalıydı. Ve umursamasının da bir anlamı yoktu. Bunu ilk kabul eden kendisiydi. Ama en azından ruhunu kaybetmediğini bilmesini sağlıyordu. Annesi ondan neredeyse her şeyi almış olsa da, tüm insanlığını kaybetmemiştir.

Bu küçük lütfâ minnettar olan kadın, Xaydin'in eyerini almasını izledi. "Şimdi planımız ne?"

Sele çantasından Candara'nın şişelerinden birini çıkardı, sonra etrafına bakındı. "Bunu nereye koyalım?"

Masakage parlayan bir top yarattı. "Bu nasıl?"

"Bu işe yarar."

Ne planladıklarından haberi yoktu. Ta ki Xaydin şişenin üzerindeki balmumu mühürünü kırıp koyu yeşil sıvıyı parlayan topun üzerine dökene kadar. Bu, topun daha da parlamasına neden oldu. Eyerleri yerlerinden kayboldu ve atlarının üzerinde belirdi.

Gisela, onların sihir kullanmalarına ürperdi. "Sihirli güçlerin bir bedeli olması gerekmiyor mu?"

"Bu değil." Eyerleri işaret etti. "Bunlar gösteri amaçlı numaralar." Xaydin ona atının dizginlerini uzattı. "Candara'nın iksiri... başka bir hikaye. Onlar tahmin edilemez. Ödemenin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama yine de kullanıyorsunuz, değil mi?"

"Ben böyle aptal biriyim işte." Hiç zorlanmadan atına bindi.

Masakage homurdandı. "En azından kardeşim mantık hatalarını biliyor."

Doğru. Aslında, sarayda tanıştığı, kendilerini her konuda üstün gören züppeler göz önüne alındığında oldukça ferahlatıcıydı. Kendilerini küçümseme fikri akıllarına bile gelmezdi. Hep gösteriş yapmak ve övünmekle meşguldüler.

"Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir prenze benzemiyorsun," dedi kendi atına binerken.

"Daha çok dışarı çıkmalısın. Tanıdığım kralların ve prenslerin çoğu yeterince düzgün insanlar..."

Onu endişelendiren kısım, yeterli olup olmadığıydı.

Masakage atına bindiği anda top vızıldamaya başladı. İkisi arasında havada daireler çizerek yüzdükten sonra ahırdan fırladı.

"Hyah!" Xaydin atını ileri doğru tekmeledi ve topu yakalamak için hızla koştu.

Masakage'nin sıradaki kişi olmasını bekledi, sonra arkaya oturdu. Çoğunlukla arkasında kimsenin olmasından hoşlanmadığı için. Bu ona daha güvenli geliyordu. Bir şey yapacaklarını düşünmüyordu zaten. Onlara giderek daha çok alışıyordu.

Özellikle Xaydin, ve o bunun nedenini bilmiyordu.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Şimdi bile, onun kendisini korumak için nasıl harekete geçtiğini görüyordu. Daha önce hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı.

Buna ihtiyacı olmasa da, birinin onunla ilgilenmesi ferahlatıcıydı.

Umurunda değil, aptal herif.

Zihninde duyduğu sesin annesinin sesi olduğuna yemin etti. Bütün hayatı boyunca ona yeterince iyi olmadığını, yeterince zeki olmadığını, sevgiyi hak etmediğini söyleyen aynı ses.

Hatta nezaket bile.

Xaydin öyle biri değildi. İçinde bir ruh vardı. Sıcak bir ruhtu bu ve korkularına, çekincelerine rağmen onu kendine çekiyordu.

Ve şimdi bir topun peşinden koşuyoruz...

Doğrusunu söylemek gerekirse, kendini biraz gülünç hissediyordu. Bu işe yarayacak mıydı acaba?

"Gideceği yeri nereden biliyor?"

Masakage omzunun üzerinden ona baktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Öyleyse neden ona güveniyoruz?"

Xaydin ona gülümsedi. "Candara'nın iksirleri kusursuz. Asla başarısız olmazlar."

Ta ki yapana kadar. Her şeyin bir ilk zamanı vardı.

Masakage ona, "Bunu duydum," dedi.

Masakage'nin şakacı cevabına karşılık yanakları kızardı. "Özür dilerim. Ben negatif doğdum."

"Annen söz konusu olduğunda seni suçlayamam." Yanına gidebilmek için biraz yavaşladı. "Peki baban kim?"

Zihnini hızla boşaltmaya zorladı. Bu, asla açığa vurmadığı tek sırrıydı. Coğunlukla da buna nasıl tepki vereceklerini bilmediği için.

Kim nasıl tepki verirdi acaba? Annesinin ona en çok aşıladığı şey, babası hakkında asla tek bir kelime bile etmemesiydi. Bunu bilmesinin tek sebebi, annesinin Meara'nın en şiddetli öfke nöbetlerinden birinde ağzından kaçırıp ona söylemiş olmasıydı.

Annesinin yüzündeki şaşkınlığı, o sözler ağzından kaçarken hâlâ görebiliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Meara, ona o kadar öfkeyle saldırmıştı ki, Meara öleceğinden emin olmuştu.

Annesi onu boynundan yakalamış ve elini Gisela'nın ağzına kapatmıştı. Baskı o kadar yoğundu ki, annesinin onu boğacağından korkmuştu. "Kimseye söyleme! O ismi bir daha ağzından kaçırırsan, tanrılar şahit olsun, dilini kesip alına çivileyeceğim ve seni diri diri derini yüzdüreceğim. Anladın mı?"

Gisela, bu isim kafasında şok ve endişeyle yankılanırken başını salladı.

O anda, annesinin bildiğini anlamıştı. Kimsenin onun babasının kim olduğunu bilmesine asla gerek yoktu. Bundan hiçbir hayır gelemezdi.

Bunun üzerine Masakage'ye şöyle bir baktı. "Önemli mi?"

"Benden çok fazla acı saklıyorsun."

İlginç bir itirafta bulundu. "Bu, seni aklımdan tamamen çıkarabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette. X beni sürekli engelliyor. Ve Candara'yı hiçbir zaman okuyamadım."

İyi oldu. Birinin zihnini kurcalaması fikrinden hoşlanmıyordu.

"Kage!" diye çıkıştı Xaydin. "Maviye dönüyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Onu bulduk."

8

Parlayan top yoldan ayrılıp sağlarındaki ormana doğru yönelince yavaşladılar. Ormana girdikleri anda çalılıklar ve ağaçlar o kadar sıklaştı ki atlarından inmek ve atlarını geride bırakmak zorunda kaldılar.

Gisela örümcek ağlarının arasından koşarken küfretti.

Xaydin onu durdurarak gözyaşlarını silmesine yardım etti.

"Bunlardan nefret ediyorum!" Tiksintiyle titredi.

"Gerektiği kadar değil."

Onun tuhaf sözlerine kaşlarını çatı. "Anlamı?"

"Burada olduğumuzu birilerine bildirmekten mutluluk duyuyorlar."

Midesi bulandı. "Bir dakika? Ne? Ciddi misin?"

Xaydin başını salladı. "Onlar sadece bu adada yaşayan eşsiz bir tür. Aphaswere'lerin burayı kendi bölgeleri ilan etmelerinin sebeplerinden biri de bu. Ağları bir kanal oluşturuyor ve aphaswere'ler burayı izleyebiliyor."

"Uyarı olarak daha iyi bir şey bulamazlar mıydı? Mesela bulaşıcı bir hastalık gibi?"

Burun kıvırdı. "Şimdiye kadar senin hakkında öğrendiklerime bakılırsa, örümcek fobisi olan biri olduğunu düşünmezdim."

Muhtemelen güvenmeliydi ama onun şaka yaptığını anladı. "Hepimizin sırları var," dedi umursamazca. "Ve mantıklı korkularımız. Örümcekler kötü şeylerdir, onlardan uzak durmak en iyisidir."

Gözlerindeki eğlenmiş parıltı, onu olması gerekenden çok daha fazla ısıttı. Çok yakışıklı bir yaratıktı. Hem de korkunç derecede.

Bu düşünce aklından henüz geçmemişti ki, bir ok yüzünün yanından vızıldayarak geçti. O kadar yakındı ki, ona isabet etmekten kıl payı

kurtuldu.

Xaydin, daha da büyük bir şaşkınlıkla, onu yakaladı ve geldiği yöne doğru hızla döndü.

"Kendini göster," diye homurdandı.

Onlara doğru bir ok daha fırladı. Xaydin, oku yakalamak için güçlerini kullanarak büyük bir tahta kalkan yarattı. Ok, kalkanın tam ortasına yüksek bir sesle saplandı. Kalkanı ona uzattı, sonra ellerini birleştirip itme hareketi yaptı. Tam o anda, etraflarındaki havanın değiştiğini hissetti.

Birkaç saniye sonra biri bağırdı.

Xaydin, Masakage ile birlikte sesin geldiği yöne doğru koştu. Kalın bitki örtüsünün arasından geçip yerde kıvranan bir aþaswere görene kadar ne bulacaklarından emin değildi.

Gördüğü diğerleri gibi tamamen kel olan aþaswere, en az iki metre boyundaydı ve devasa, yarasa benzeri kanatlara sahipti. Göz kapakları ve dili de dahil olmak üzere vücudunun her santimetrekaresi yazılarla kaplıydı.

Xaydin'e sert ve suçlayıcı bir bakış attı. "Bana ne yaptın?"

"Ateşinize karşılık verdim."

Aþaswere öfkelenmişti. "Sana oklar fırlattım! Bu çok daha acı verici!"

Xaydin bir yay oluşturup oku gererken homurdandı. "İkisini karşılaştıralım ve her birinin ne kadar acı verdiğine bakalım mı?"

"Hayır!" Aþaswere ellerini yüzünü korumak için kaldırdı. "Zaten yeterince acı çekiyorum. Gerisi için sözüne güveneceğim."

Gisela, Xaydin'in her halükarda ok atacağını beklerken, Xaydin kaşlarını çatarak yayını indirdi.

Tam nedenini soracakken çocuk konuştu. "Kaç yaşındasın evlat?"

Aþaswer onun sorusu karşısında donakaldı. Panik dolu bir ifadeyle etrafına bakındı. "Bunun ne alakası var?"

Xaydin uzun ve abartılı bir iç çekişle, "Çocuk öldürmem," dedi.

Gisela kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesini aþaswere'ye doğru salladı. "O bir çocuk. On beş, belki on altı yaşında. Aradığımız kişi olmak için çok genç."

Ağzı açık bir şekilde aþaswere'ye döndü. "Haklı mı? O kadar genç misin?"

"Artık sözleşme imzalayacak yaştayım!"

"Ama öyle değil." Masakage parmaklarını şıklattı ve tüm kelimeler bedeninden silindi. "Hepsi sahte."

"Hayır!" diye bağırdı aþaswere. "Onları geri koyun! Onlar benim!"

Masakage ile şaşkınlık içinde bakıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Omuz silkti.

Xaydin pek de nazik değildi. "Bu bebek okulu büyü. Kendilerini veya başkalarını korumak için zaman zaman birbirlerinin kılığına giriyorlar. Kral Dash ve Kraliçe Meara arasındaki sözleşmeyi kopyalamayı sana kim söyledi?"

Genç aphaswer ona somurtkan gözlerle baktı.

Xaydin güçlerini kullanarak onu yerden kaldırdı. "Seni kanayana kadar yere mi vurmam gerekiyor gerçekten? Çocuk istismarına hiç meraklı değilim, ama eğer gerekirse, gerektiğinde ayağa kalkabilirim."

Aphaswere, Xaydin'in insafına kaldığını fark edince hayal kırıklığıyla kıvranıp homurdandı. Son bir bakış attıktan sonra inledi ve savaşmayı bıraktı. "Pekala. Saress yaptı. Artık yeterince büyüğüm ve kendiminkini yapabilirim!" Somurtkan bir gencin sesiyle söyledi.

Xaydin sırtıttı. "Sen de öyle mi yaptın?"

Çocuk gerçekten surat astı. "Bana sürekli çok genç olduğumu söylüyorlar, ama yapabileceğimi biliyorum. Keşke biri bana bir şans verse. Saress beni susturmak için bana kopyalar verdi. Ama ben yeterince büyüğüm. Biliyorum!"

Xaydin içini çekerek başını salladı. "Büyümeden önce benim gibi biriyle flört etmeye kalkışma, çünkü birileri başkasıyla anlaşp sırtını kaşıttırdığı için muhtemelen hayatına son verecek."

Bu onu tekrar öfkeliendirdi. "Nasıl dövüşeceğimi biliyorum."

Xaydin ona alaycı bir bakış attı. "Birine pusu kurmak, savaşmak değildir."

Genç adam hırlayarak kendisini tutan görünmez duvara doğru saldırdı.

"Öfke savaş kazandırmaz, genç aphaswere'im." Masakage'ye döndü. "Onu serbest bırakın."

Masakage tereddüt etti. "Saress'in nerede olduğunu biliyor."

Bu, Xaydin'in dikkatini çekti. "Emin misin?"

Masakage başını salladı.

Aphas, görünmez duvardan geri çekildi, ancak arkasındaki onu yerinde tutan duvara çarpmadan fazla ilerleyemedi. Kaçamayacağını anlayınca durdu ve onların gözleri önünde cesaretlendi. "Sizi ona götüreceğim... tek bir şartla."

Xaydin'in yüz ifadesinden pazarlıktan yorulduğunu anlayabiliyordu. "Peki, o zaman nedir?"

"Her biriniz benimle bir sözleşme yapmak zorundasınız."

"Asla olmaz." Xaydin'in sesi ifadesizdi, ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

Gisela onun samimi isteğini hemen geri çevirmedi. "Bir sözleşmeyi ne oluşturur? Ne kadar kesin olması gerekir?"

Çocuk omuz silkti. "Her şey olabilir. Birbirinize hakaret etmeyeceğinize dair bir söz bile olabilir..." Omuz silkti. "Gerçekten her şey olabilir."

"Bu o kadar da zor görünmüyor," dedi Xaydin'e. "Neden yapmayalım?"

"Çünkü eğer her gün sebze yemeye söz verirsiniz ve yemezseniz, oradaki küçük yaratık sizi bulup öldürür."

Bu durum, kadının aklında önemli bir soru işareti bıraktı: "Eğer kurallara uymuyorsan, bunu nereden bilecek?"

Cevap veren aþaswere oldu. "Bu bir büyü. Bozulduğunda derim yanar ve sözleşmeyi ihlal eden tarafın imzası parlar. Gerçekten oldukça acı verici ve suçluyu öldürene kadar yanmaya devam edecek. Ne kadar uzun sürerse, sözleşme o kadar çok yanar."

Ah. Bu çok kötüymüş. Onun yaşadığı sorunlardan çok daha kötüymüş. "Öyleyse neden bu kadar çok sözleşme istiyorsun?"

"Ben bir aþaswere'yim," dedi basitçe. "Eğer sözleşme taşımıyorsanız, dışlanmışsınız demektir. Halkım tarafından saygı görmek istiyorum. Sözleşme taşıyan en genç aþaswere sadece dokuz yaşındaydı. Ben on beş yaşındayım. Eğer on sekiz yaşına kadar kendi sözleşmelerimi imzalamazsam, adamızdan kovulacağım."

"Bu çok acımasızca." Ve bu ona kendi annesinin kendisine nasıl davrandığını fazlasıyla hatırlattı.

Ya benimle çalışarak geçimini sağla ya da sokakta dilenip fahişelik yap. Bir seçim yap. Hangisini seçtiğin umurumda değil. Ama seni bedavaya tutmayacağım.

En üzücü yanı neydi biliyor musunuz? Annesi bunu gerçekten kastetmişti.

Hayır, annesi hâlâ bunu kastediyordu. Çaresiz kaldığınızda bu acımasız bir gerçektir ve bu da karşısındaki çocuk için yüreğini acıtıyordu.

En son istediği şey onun incinmesini görmektir.

"Ona yardım edemez miyiz?"

Masakage başını salladı. "Başka büyücülerle asla anlaşma yapmam. Büyüyü karıştırmak iyi sonuç vermez. İşler birden çok şekilde patlamaya meyillidir."

"O zaman iki tane yapayım." Xaydin'in teklifi onu şaşırttı.

Aþaswere'nin başı dönüyordu. "Bunlar ne?"

"Yemin ederim kardeşimi öldürmeyeceğim. Beni ne kadar sinirlendirse de."

Masakage gözlerini devirdi.

"Acaba bizim de dahil olmamız için biriyle sözleşme yapmanız gerekiyor. Şartlar bunlar." diye yanıtladılar.

Ona baktı. "Gisela'yı öldürmeyeceğime söz veriyorum, yeter ki o da kardeşimi öldürmeyeceğine yemin etsin."

"Kendin için hiçbir şey yok mu?" diye sordular aþaswere.

"Beni umursamayın. Tek istediğim kardeşimin bu durumdan sağ çıkması."

Başını sallayarak Gisela'ya döndü. "Peki ya siz, hanımefendi? Katılıyor musunuz?"

"Anlaştık. Masakage'yi öldürmeyeceğime söz veriyorum. Zaten ona zarar verme niyetim de yoktu."

Xaydin ona sert bir bakış attı. "Bugün öyle. Ama işler değişir. Ne yazık ki, insanlar ve niyetleri de değişir."

Sanki onun yaşadığı ihanetleri kendisi de yaşamış bir adam gibi konuşuyordu. Kimse kendisini korumakla yükümlü olanlar tarafından vahşice muamele görmemeliydi. Ve onun kendi acısını bilmesinden nefret ediyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak, çocuğa döndü. "Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

Hâlâ heyecanlı olan adam, cebinden bir madalyon çıkardı. Altın ve gümüşten yapılmış madalyonun ortasında, daha önce hiç görmediği türden karmaşık bir desen vardı. Çizgiler kesişiyor ve etrafı, okuyamadığı bir alfabedeki kelimeler olduğunu tahmin ettiği yazılarla çevriliydi.

En ilginç kısmı, tam ortasının hafifçe yükselerek sivri bir noktaya ulaşmasıydı.

Madalyonu Xaydin'e doğru uzattı. "Yeminini tekrarla."

Yüzünü buruşturan Xaydin, konuşmadan önce boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. "Gisela'yı kasten öldürmeyeceğime söz veriyorum, yeter ki o da kardeşim Masakage'yi kasten öldürmeyeceğine yemin etsin."

Çocuk, Xaydin'in parmağını madalyonun üzerindeki noktaya bastırdı ve bir damla kan madalyonun üzerinden aktı.

Sonra Gisela'ya döndü. "Şimdi yeminini tekrarla."

"Masakage'yi kasten öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Parmak ucunu o noktaya bastırđı.

"Ah!" diye inledi, tüm vücuduna yayılan acıyla.

Çocuk izlerken hiçbir tepki vermedi.

Kanları madalyonun üzerinde karışınca, madalyon koyu, derin bir mor renge dönüştü. Bu sırada kan madalyondan parmağına doğru aktı ve ardından çocuğun teninde kelimeler belirmeye başladı.

Acıyla inledi, ama dudaklarında yavaş, keyifli bir gülümseme belirdi. Sevinçle kolundaki yazılara dokundu. "Sonunda!" Gözleri parıldayarak mutluluktan adeta zıpladı. "Teşekkür ederim! İkinize de!"

Gisela ona onlardan başka bir sözleşme için pazarlık yaptığını hatırlatmaya başladı, ama adam o kadar heyecanlıydı ki Gisela ayrıntılarla bu heyecanını bozmak istemedi. Bırakın bu anın tadını çıkarsın. Dünyada böyle bir mutluluk çok nadirdi.

Ve ne yazık ki, çok fazla insan bunu başkalarından çalmaktan zevk alıyordu. O onlardan biri değildi. Eğer yapabilseydi, bu mutluluğı korur ve herkesin hayatı boyunca tahammül edebileceğı kadar bundan pay almasını sağlardı.

Xaydin başını yana eğdi. "İyi misin?"

"Kan kaybından başım dönüyor," diye espri yaptı. "Ya sen?"

Adam onların yanına döndü. "Hâlâ bilgi istiyorum. Saress nerede?"

"Çok uzak değil. Kuzey kıyısında. Bir sözleşme daha imzalarsanız, sizi bizzat evine götürürüm."

Masakage, Xaydin'in kulağına yüksek sesle fısıldayabilmek için ona doğru eğildi. "Takip iksirimiz var. Ona gerçekten ihtiyacımız var mı?"

Xaydin bunu düşündü. Ta ki bakışları çocuğa kayana kadar. "Aþaswere rehberimizi kullanacağız."

"Çok yumuşak kalplisin. Umarım bundan pişman olmayız."

Xaydin'in gözlerindeki parıltı, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu, ancak yine de kardeşinin uyarısını dikkate almadı.

"Adın ne evlat?" diye sordu Xaydin.

"Fenrys."

"Öyleyse bizi Kuzey Kıyısı'na götürün. Ama dikkatli olun. Eğer bu bir tuzaksa..."

"Anlaşıldı." Kendi kendine mırıldanan Fenrys kanatlarını açtı ve uçtu. Onların üzerinde daireler çizdikten sonra, kadının doğru yön olduğunu düşündüğü yöne doğru yöneldi.

Gisela, tercih ettiği ulaşım aracına geçmek istedi, ta ki Xaydin'in şekil değiştirenlerden nefret ettiğini ve gerçek formunu görürse...

Onun nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi ki?

Birkaç dakika sessizce yürüdüler, Fenrys de hemen üzerlerinde uçuyordu. Zihninde, bir aþaswere gibi görünmek için ne gerektiğini düşündü. Zor olmayacaktı. Hatta bedenlerine yazılmış sözleşme kelimelerini taklit etme gücüne bile sahipti.

Büyük bir yanılısama.

Bu durum onun Xaydin hakkında meraklanmasına neden oldu.

"Şekil değiştirenlerden neden bu kadar nefret ediyorsun?" Soruyu daha o engelleyemeden ağzından dökülmüştü.

Yüzünde hiçbir ifade olmayan Xaydin, yavaşlayıp onun yanına gitti. "Ne?"

"Sadece senin neye karşı olduğunu merak ediyordum..." Demeden kendini zor tuttu ve bana "Şekil değiştirenler" dedi.

Cevap vermekte hiç tereddüt etmedi. "Biri babamı öldürdü, diğerleri de esaret altındayken annen için bizi gözetliyordu. Sen de onlardan biri miydin?"

"Hayır!" Bunu sormasına bile gücenmişti. Ama dürüst olmak gerekirse, sorması mantıklıydı. Annesinin kızıydı ve annesinin bu taktiklere başvurduğunu bizzat biliyordu.

Dahası, annesi bu tür bilgileri başkalarına karşı kullanmaktan ve onu öfkeliendirerek hedef aldığı düşmanlarına kötü muamelede bulunmasını haklı bulmasını sağlamaktan zevk alıyordu.

Annesi onu kaç kez günah keçisi olarak kullanmıştı? Ya da annesi kötü bir haber aldığında odada bulunan masum bir hizmetçiyi kaç kez dövmüştü?

Neden?

Annesi herkesin ona karşı komplo kurduğuna inandığı için, planlananlardan duyduğu korku yüzünden hiçbir anın tadını çıkaramıyordu.

Gisela böyle bir hayatı hayal bile edemiyordu. Zaten yeterince şüpheliydi, ama dünyadaki her insanın ona zarar vermek istediğine inanmıyordu.

Belki de insanlara daha iyi davranmalıydın anne. Dürüst olmak gerekirse, Meara, annesinin yaptıklarının verdiği suçluluk duygusunun kraliçeyi delirttiğine inanıyordu. Çünkü günün sonunda Meara, başkalarına

zulmettiğini ve bunun da ortadan kaldırmaya çalıştığı nefreti beslediğini biliyor olmalıydı.

“Annemin vicdansız olduğunu ve tahtını korumak için ne gerekiyorsa yapacağını gayet iyi biliyorum. Sana ve arkadaşlarına olanlar için üzgünüm.”

Xaydin çenesinin gevşemesini zorlukla engelledi. Başlarına gelenler için hiç kimse özür dilememişti. Babası bile. Tamamen nutku tutulmuştu. Özellikle de kadının bu sözleri gerçekten kastettiği apaçık ortada olduğu için.

Onları gerçekten içtenlikle söylemişti. Kimseden, özellikle de bir cadı kraliçesinin kızından samimiyet beklemezdi.

Lanet etmek.

Boğazını temizleyerek ona sert bir bakış attı. "Anlıyorum, Xaydin. Birbirimize asla güvenemeyiz. İhanete karşı korunmanın tek yolu bu."

Bu sözler onu derinden yaraladı. Sadece doğru oldukları için değil, aynı zamanda onun kendini koruma ihtiyacını anladığı için de. Yalnızlığı tercih etmesinin sebebi buydu. Sirtına bir hançer saplayamadığı için, sürekli kendini gözetlemek zorunda kalmıyordu.

Diğerleriyle birlikte...

Şüpheli zihnine engel olamıyordu. Başkalarına zarar vermekten zevk alan baş belaları yüzünden yıllarca içten içe kan kaybetmişti. Ya da daha kötüsü, kendi şüpheli eylemlerinden dikkatleri dağıtmak için günah keçisi arayanlar yüzünden. Hangi grubun cehennemde sonsuza dek kalmayı en çok hak ettiğine bir türlü karar verememişti.

Ama ona baktıkça, annesiyle akrabalığı olmadığına inanmak istedi. Belki, sadece belki de, dürüst biri vardı.

Ruh sahibi biri.

Geçmiş bu onun pek olası olmadığını söylüyordu. Tecrübesi, bunu düşünmesine bile gülüyordu. Yine de, o yakındayken içten içe küçük bir kıvılcım parlıyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Kanındaki trol, insan temel formuna sahip bir şekil değiştiriciyle birlikte olma düşüncesine bile alaycı bir şekilde yaklaşıyordu. Onlar kırılabilir ve güçsüzdü. Ama bu düşünce aklından geçerken bile, onun güçsüz hiçbir yanı olmadığını biliyordu. Çelik gibi bir özü vardı.

En zayıf halinde bile ona karşı koyabilmesini sağlayan bir şeydi bu. Belki de daha büyük bir şeye dönüşebileceğini bildiği içindi.

Ama o öyle yapmadı. Şimdi düşündüğünde, o kendi türünden diğerleri gibi şekil değiştirmiyordu. Tanıdığı şekil değiştirenler, işlerine geldiği zaman şekil değiştirmekten hiç çekinmezlerdi.

Gisela, olmaması gereken durumlarda bile kendini zayıf tuttu.

İlginç...

Ve bu durum onu nedenini merak etmeye itti. Kendinin o yönünden mi nefret ediyordu? Bu mantıklı olurdu.

"Pek yer değiştirmiyorsunuz, değil mi?"

Gözleri karardı.

"Sınırı aştıysam özür dilerim. Sadece bir gözlemdi."

Başını salladı. "Belki öyleydi, ama beni irkiltten o değildi. Şekil değiştirmeyi pek sevmem çünkü bu annemi çok kızdırır. At bedeninden hep nefret etmiştir. Gerçi bunu asla başkasına söylemez."

"İşte bu yüzden Licordialılardan nefret ediyor."

Gisela başını salladı. "İnsan da olabilirler, tek boynuzlu at da. İki tür arasında sıkışıp kalmış değiller."

"Kendinden nefret etmek üzücü. Değiştiremeyeceğin şeylerden nefret etmek. Eğer o kadar kötü biri olmasaydı ona acırdım..." Annesine hakaret etmeden önce kendini tuttu.

"Delilik bulaşmış kadın mı?"

Kaşını kaldırdı.

Ona gülümsedi. "Merak etme. Ona hakaret ederek duygularımı incitemezsin ya da beni kızdıramazsın. Onun tüm kusurlarının farkındayım."

"Sanırım öylesin." Tuhaf bir şekilde, ona uzanıp onu teselli etmek istedi. Bu, onun karakterine tamamen aykırı bir şeydi. Başkasını teselli etme fikri normalde onu tiksindirirdi. Ama Gisela söz konusu olduğunda...

Onu rahatlatma, gülümsetme ve hatta güldürme düşüncesi ona çok keyif veriyordu.

O çok farklıydı. Keşke nedenini bilseydi.

Ve bu düşünceyle birlikte bir başkası daha geldi... "İşte bu yüzden insana benziyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Annemi kızdırmak için insan olmayı seçiyorsun."

Yüzü kızararak bakışlarını kaçırdı.

Xaydin, onun bu büyük isyan eylemine güldü. Kusursuz değildi ama kusursuz derecede çekiciydi. Annesinden intikam almanın, Meara'nın

ruhunu bile satacağı kişi olmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Masakage, Xaydin'in diğer tarafına geçene kadar yavaşladı. Kardeşine alaycı bir bakış attı. "Ne?"

Masakage, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek, "İkinizin ne hakkında komplo kurduğunu merak ediyorum. Gülene kadar çok gergin görünüyordunuz. Endişelenmeye başladım." dedi.

"Korkacak bir şey yok. Sadece sevimli arkadaşımız hakkında daha fazla şey öğreniyoruz."

"Bu beni daha da korkutuyor," diye mırıldandı kendi kendine.

Eğer rehberleri tam o anda yanlarına inmeyi tercih etmeseydi, Xaydin ona bu konuda soru sorardı.

"Nedir?"

Fenrys çenesini kuzeye doğru çevirdi. "Kulübesi tam şurada. Kaçırmanız mümkün değil. Ama görünmek istemiyorum. Size yardım etmemeliyim. Bunun yüzünden başım büyük belaya girebilir."

"Çünkü siz daha çok sözleşme istiyorsunuz." diye söylendi Xaydin.

"Başka kimse bana bunları bulmamda yardım etmezdi." Elini çıplak kolunun üzerinde gezdirdi. "Bir sonrakini yazmaya hazır mısınız?"

"Doğru cevap olduğundan emin olduktan sonra. Dediğiniz gibi, protokolü ihlal ediyorsunuz. Bize yalan söylemediğinizden emin olmak istiyorum."

Fenrys, onun sözlerinden dolayı gücenmiş görünüyordu. En azından birkaç saniyeliğine. "Pekala. Sanırım biraz güvensizlik haklıymış." Büyük bir kayanın yanına gidip oturdu. "Ben burada bekleyeceğim."

Xaydin onu azarlamaya başladı ama alay etmeyi bırakmaya karar verdi. Çocuk gerçekten korkuyordu. Görev ile ömür boyu süren hayallerin çatışması yürek burkan bir durumdu. Kimilerinde büyük fedakarlıklara ilham verirken, kimilerinde ise...

İstediklerini elde etmek için inançlarına ihanet ettiler. Bu, katlanması zor bir durum. İki karar da kolay değildi.

Xaydin atından indi. "Başını dik tut, Fenrys. Bu uzun sürmeyecek."

Çocuk konuşmadı.

Xaydin, arkadaşlarını küçük, samimi bir kumsalda kurulu kulübeye kadar kısa bir mesafede götürdü. Bir apaswer için ne garip bir yerdi bu. Normalde dağlarda veya açık alanlarda, kendilerini arayanları gözetleyebilecekleri evleri tercih ederlerdi. Genel olarak, ondan daha fazla güven sorunları vardı.

Ama bu durumda farklıydı. Küçük kır evi denize bakıyordu, böylece sakinleri güzel manzarayı seyredip tadını çıkarabiliyorlardı.

Xaydin, yavaşça kapıya yaklaşırken elini kılıcının üzerine koydu.

Şaşkınlık içinde Gisela elini onun elinin üzerine koydu. "Aþaswere'yi öldürmene izin veremem biliyorsun."

Duraksadı ve ona baktı. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Gisela. Bunu o noktaya getirmeyelim."

"Biliyorsun, başka seçeneğim yok."

"Evet, dönebilirsin. Kraliçene geri dönmene gerek yok. Burada sana dokunamaz."

Gisela'nın kalbi, daha önce hiç aklına gelmemiş bir şey karşısında durdu.

O an, bunu daha önce hiç düşünmemiş olmasından dolayı kendini aptal hissetti.

Ama haklıydı. Geri dönmek zorunda değildi. Özgürdü. Annesi burada ona dokunamazdı.

Korku içini kapladı. Bildiği her şeyden vazgeçme düşüncesi... yabancılar arasında yaşama düşüncesi...

Evde hiç arkadaşın yok. Gerçek bir ailen yok.

Doğru. Annesi öz kardeşini ve Gisela'nın üvey kardeşini öldürmüştü. Meara'nın kendisinden başka kimseye bağlılığı yoktu.

Sadece Brant onun sadakatini kazanmıştı ve Brant'ın ev olarak adlandırdıkları yerin neresi olduğu umurunda değildi.

Peki, neden bunu yapıyordu? Kendisiyle neredeyse hiç konuşmayan annesinin gözüne girmek için mi? Bu durum Meara'nın birdenbire vicdan azabı çekmesine veya anne sevgisi geliştirmesine yol açacak değildi ki.

Büyük ihtimalle teşekkür bile etmez ya da "iyi iş çıkardın" demezdi.

Masakage başını salladı. "Onu şaşırttın ve kafasını karıştırdın, kardeşim."

Xaydin de aynı fikirdeydi. Gözleri içindeki savaşı ele veriyordu.

Onu rahatlatmak isteyerek ona döndü. "Sen korkusuzsun. Cesursun. Gözü peksin. Meara'nın seni sakat bırakmak için kullandığı zincirleri kır. Hayatında bir kez olsun, yaşa."

Her şeyi ne kadar da basit gösterdi.

Ama bu kadar basit miydi? On Üç Krallık çok genişti. Kolayca saklanabilirdi ve kimsenin onu Thassalia'ya geri sürüklememesini sağlayacak becerilere sahipti.

Bilinmeyen bir geleceğe doğru yürüme düşüncesinin, evde onu bekleyen sefaletten daha korkutucu olması ne kadar da korkunçtu.

Herkes böyle mi hissediyordu?

Xaydin, Gisela'nın çenesini nazikçe kaldırarak onun koyu renkli gözlerine bakmasını sağladı. "Sana tamamen güveniyorum. Kaderini değiştir, Gisela. Kolay değil. Ama başkasının kontrolü ele geçirmesine ve sana zorla kabul ettirmesine izin vermektense, kendin değiştirmen daha iyi. Bir düşün. Meara'dan sonsuza dek kurtulabilirsin."

Haklıydı. Ve bu çok korkutucuydu.

"Meara, onu korursam özgürlüğümü kazanacağıma söz verdi."

"Ona inanıyor musun? Eve döndüğünde seni öylece bırakacağını mı sanıyorsun?"

Evet demek istedi. Ama adam haklıydı.

Gisela annesini herkesten iyi tanıyordu. Meara, kimsenin güvenebileceği bir varlık değildi. Dash ile olan ittifakını bozmamasının tek nedeni bu sözleşmeydi.

O zaman bile, gerçekten denemişti. Dash kız kardeşinin katilini ararken, Meara, onu devirmeye çalışan isyancılara yardım ettiğini söyleyerek onun topraklarını "işgal etmişti". Şans eseri olan bu teknik ayrıntı, üzerine bir aþaswere'nin gazabını indirmemişti.

"Bunu bir görelim, sonra kararımı bildireceğim." Şu an için yapabileceği en iyi şey buydu.

Kaderini değiştirmek kolay bir şey değil ve öylece, anlık bir hevesle karar verilmemeli. Hele ki baskı altında hiç verilmemeli.

Xaydin, kulübeye doğru yönelmeden önce başını eğdi.

Şaşkına dönen kadın, Masakage ile panik dolu bir bakışma yaşadı. "Bu kadar mı? Öylece içeri girebilir miyiz?"

Omuz silkti. "Öyle görünüyor."

Pekâlâ, o zaman. Gerçi dürüst olmak gerekirse, biraz daha gizli bir şey beklerdi. Tabii ki, Xaydin'in devasa cüssesi, seksi tavrı ve melek gibi kusursuz yüz hatları göz önüne alındığında, gizli kalmasının imkansız olduğunu düşünüyordu. Genellikle akılda kalıcı bir iz bırakırdı.

"Hep böyle miydi?" diye sordu.

Masakage sadece başını salladı.

Derin bir iç çekerek, bir şeyler yapabileceği umuduyla onun peşinden gitti. Ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Boşunaydı. Ne kadar yetenekli bir savaşçı olsa da, onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Fiziksel olarak değil. Menzili çok uzundu ve çok iriydi. Belki daha hızlıydı ama o çok daha güçlüydü.

Elbette, alternatif formlarında da savaşabilirdi, ancak bu konuda o kadar yetenekli değildi. Ne de o kadar evik. şekil değiştirmek çok çaba gerektiriyordu ve başkasının derisinde savaşmak kolay değildi. Başka bir formdayken yaralanırsa, hemen eski haline dönerdi ve bu onun için daha da tehlikeli olabilirdi.

Üstelik, insan bedeni kadar ustalıkla kullanabildiği tek bir beden daha vardı.

Annesini son derece kızdıran o şey. O sır, babasının sırrı gibi saklı kaldı. Xaydin kulübenin girişine yaklaşırken Gisela adımlarını hızlandırdı.

Oraya varmadan önce kapı açıldı ve Fenrys ile aynı yaşlarda görünen bir aşaswere belirdi.

“Babamı görmeye mi geldiniz?”

Xaydin’in yüz ifadesinden, onun da bu soru karşısında kendisi kadar şaşkına döndüğünü anlayabiliyordu.

“Saress?”

Aşaswere başını salladı. "Babam. Siz onun arkadaşları mısınız?"

şimdi hepsi birbirlerine şaşkın bakışlarla bakıyorlardı. Neler oluyordu?

Xaydin şoktan ilk kurtulan oldu. "Tam anlamıyla arkadaş değiliz. Neden?"

“Eğer ona veda etmek istiyorsanız, fazla zamanınız yok. Doktor bir saat içinde öleceğini söyledi.” Onları mütevazı eve almak için kapıyı açtı.

Küçük kulübeye girdiğinde, Gisela, şöminenin büyüklüğüne ve ateşin üzerine konmuş büyük tencereye bakarak mutfak olduğunu sandığı odada durdu. Ama oraya masa ve sandalyeler yerine, denize bakan bir yatak koymuşlardı.

Mutfak sandalyeleri duvar boyunca dizilmişti ve diğer beş aşaswere gözyaşları içinde oturuyordu. Yatağın yanında, ölmekte olan bir erkeğin elini tutan bir kadın aşaswere vardı.

Onların yas tuttuğunu görünce gözleri yaşlarla doldu. Kabul edelim ki, normalde kendi duygularını bastıran, cesur bir savaşçıydı, ama başkalarının acı çektiğini gördüğünde savunmasız kalıyordu. Birini hızlıca öldürmek başka bir şeydi, acı çekmesini izlemek başka bir şey. Bu asla onun amacı olmamıştı. Acıdan hoşlanmazdı. Ne kendi acısından, ne de başkalarının acısından.

Kadın Xaydin'e baktı. "Hoş geldiniz arkadaşlar. Zamanında geldiğinize sevindim."

Saress, onun sözlerine karşılık başını salladı. "Onlar arkadaş değil, Asla. Onun kim olduğunu anlamıyor musun?"

Üçüne de kaşlarını çatarak baktı. "Hayır."

Saress acı bir şekilde güldü, sonra öksürdü ve hırıltılı nefes aldı. Tekrar nefes alabilir hale geldiğinde çenesini Xaydin'e doğru uzattı. "İşte efsanevi Yemin Bozan. Eminim ki kellesini almak için burada."

Oturan beş kişi hemen ayağa kalktı, dövüşmeye hazırlandı.

Saress, zayıf bir sesle, "Durun," dedi. "Son hatıramın ailemin kan içinde kalması ya da benim gibiler için savaşıması olmasını istemiyorum. Bu dünyayla işim bitti. Buradan nasıl ayrıldığının ne önemi var ki?"

Asla daha da şiddetli ağlamaya başladı.

Şaşkınlık içinde Xaydin ellerini kaldırdı. "Affedersiniz efendim. Hasta olduğunuzu fark etmedim ve bu odadaki kimseye zarar vermek niyetinde değilim."

Saress'in göğsünde acı bir kahkaha yankılandı. "Bütün aphaswer'lerin öldüğünü görmeye yemin ettin. Başka bir sebeple burada olduğuna gerçekten inanmamızı mı bekliyorsun?"

Xaydin bu soru karşısında irkildi. Çünkü haklıydı. Yıllarca cevap verenlerin izini sürmüş, onları öldürmekten ve sözleşmelerinin canlarıyla birlikte yok olup gitmesini izlemekten gurur duymuştu.

Ama onlardan birini ailesiyle çevrili halde, doğal nedenlerden ölürken ilk kez görüyordu. Onların da aileleri olduğunu ve diğerlerine benzer hayatlar yaşadıklarını biliyordu, ancak bu durumla yüzleşmek bambaşka bir şeydi.

Ve onların türünden ne kadar nefret etse de, aphaswere'lerin bugün huzur içinde geçme hakkına saygı duydu.

Ama onun bir sorusu vardı. "Neyin var senin?" Çünkü aphaswere'nin yaşlı olmadığı, sadece çok acı çektiği aşıkardı.

Asla, boğazı düğümlenmiş bir şekilde, "Ersi," dedi.

"Bu nedir?" diye sordu Gisela usulca.

Asla derin bir nefes aldı. "Bu, bizi çok sık etkileyen korkunç bir hastalık."

"Çok fazla sözleşme üstlenmekten kaynaklanıyor." Saress, Xaydin'e anlamlı bir bakış attı. "Büyü, içsel yaşlanmamızı hızlandırıyor. Dışarıdan orta yaşlı gibi görünsem de, içten içe çok yaşıyım."

Xaydin kaşlarını çatdı. "Bunu hiç duymadım."

"Bu konuda konuşmuyoruz," dedi oğlu. "Eğer duyulursa, bazıları bizimle anlaşma yapmadan önce iki kez düşünebilir."

Saress oğlunun elini tuttu. "Çoğumuz ölmeden önce sözleşmeleri mirasçılarımıza devrediyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Gisela ona baktı. "Bunu yapabiliyorlar mı? Daha önce sahte sözleşmelerde gördüğümüz gibi değil mi?"

Xaydin derin bir iç çekti. "Hayır. Aynı değiller. Ama şunu duydum: Sözleşmelerin bağlayıcı kopyalarını başkalarının üzerinde gösterebiliyorlar, ancak bunlar, asıl sahibi vefat edene kadar alıcı tarafından uygulanamaz hale geliyor."

"İşte bu da arkadaşını bu kadar tehlikeli kılıyor." Saress ona solgun bir gülümseme verdi. "Prens Xaydin, bizi yok etmeden önce kopyalarımızı oluşturmaya vaktimiz kalmamasını sağlamakta son derece yetenekli." Xaydin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ya da kopyalar varsa, onları da bulup yok ediyor."

Xaydin bir türlü anlayamadığı sebeplerden dolayı, içini acımasız bir suçluluk dalgası sardı.

"Prens, size sorabilir miyim, hangi sözleşmem sizi kapıma getirdi?"

"Kraliçe Meara ve Kral Cratus için olan ve Kral Dash'in miras aldığı kale."

"İyi."

"İyi mi?" diye sordu Masakage.

"Korktuğum şey, bunun evlilik sözleşmelerinden biri olacığıydı. Bir araya gelmelerine yardım ettiğim çiftlerden birinin, evliliklerindeki rolüm yüzünden birbirlerinden o kadar nefret edip beni öldürmeye kalkışacaklarını düşünmekten nefret ederdim."

Xaydin başını salladı. "Böyle bir şey için asla bir can almazdım."

Asla alaycı bir şekilde, "Sana ne? Bizi hiç tereddüt etmeden öldürdün zaten," dedi.

"Doğru değil, hanımefendi. Küçük sözleşmeler umurumda değil, çünkü çoğu asla onları bozmaz. Benim için önemli olan, başkalarına zorla yaptırılan ve aşırı kan dökerek yerine getirdiğim sözleşmelerdir. Başkalarının gereksiz yere öldürülmesine veya kurban edilmesine neden olan sözleşmelerdir."

Saress elini Asla'nın elinin üzerine koydu. "Çok sert olma sevgilim. Prens'in babası, uygulanmaması gereken bir şey yüzünden idam edildi.

Onun bize duyduğu öfkeyi anlıyorum, sen de anlıyorsun."

Asla sonunda, "Hepimiz onurlu değiliz," diye doğruladı. "Bazılarımız satın alınabilir. Üzüldüğünüz için üzgünüm, Majesteleri."

Ve onların birlikte geçirdikleri son anlara müdahale etme kararından ciddi anlamda pişmanlık duyuyordu. "Ailenizi rahat bırakacağım. Müdahale ettiğimiz için bizi affedin."

Kapıya doğru yönelirken Saress ona seslendi.

Bir an duraksadıktan sonra, hasta olan aþaswere'ye doğru döndü.

"Başımı kralınıza götürmeniz mi gerekiyor?"

Hayır. Dash, işin tamamlandığına dair sözüme inanacaktır.

"Bu merhametiniz için teşekkür ederim."

Bu merhamet değildi. Bu nezaketti.

Xaydin onları dışarı çıkardı, ancak fazla ilerleyemeden Masakage onu durdurdu.

"Onu iyileştirebilirim."

Xaydin, kardeşinin sözlerine şaşırdı. "Nasıl yani?"

"İsterseniz hayatını bağışlayacak imkanım var."

Gisela'ya şöyle bir göz atarak, kardeşinin niyetleri konusunda yanılıyor olmayı umdu. "Onun hayatını kurtarmak için bir can almamız gerekecek." Bu tür büyüler için ödenmesi gereken bedel buydu.

Masakage itiraz edercesine yüzünü buruşturdu. "Kara büyüden bahsetmiyorum, aptal. Onu şifalı otlarla iyileştirebilirim."

Gisela'nın yüzü aydınlandı. "Nasıl yani?"

"Onu hasta eden bir zehir. Tüm zehirlerin sihir gerektirmeyen panzehirleri vardır."

"Her zehir aynı değildir," diye hatırlattı Xaydin.

"Çoğu zehrin sihir gerektirmeyen panzehirleri vardır. Bu da onlardan biri."

"Bunu onlar için yapabilir misin?" diye sordu Gisela.

"Elbette yapabilirim."

Xaydin içinden kardeşine sessizce lanet okudu. Elbette, bunu yapabilirdi. Hayatını daha da zorlaştırmak için her şeyi yapardı. "Yani onu öldürmemi mi istiyorsun?"

Masakage ona alaycı bir bakış attı. "Hayır. Bir takas öneriyorum. O da hayatı karşılığında sözleşmeyi feshedecek."

Xaydin teklife ısınmaya başlar başlamaz Gisela'nın mutluluğu kayboldu. "Bir dakika. Hâlâ sözleşmeyi bozmayı mı düşünüyorsun?"

Düşünürken çenesini ovuşturdu. "Sözleşmeyi feshetmek değil, geçersiz kılmak gerekir."

"Anlam bilimi."

Xaydin, onun düşmanca sözlerine başıyla onay verdi. "Ve senin için en önemli anlamsal nokta, emirlerini yerine getirmiş olmandır. Korumak için gönderildiğin aphaswere yaşayacak. Anlamsal olarak, sana emredilen şeyi yapmış olacaksın."

Gisela bunu düşündü. Teknik olarak haklıydı. Vicdanen, eğer aphaswere hayatta olsaydı, annesinin emirlerini yerine getirirdi. Ama niyet bu değildi. Annesi sözleşmenin korunmasını istiyordu.

"Dash annemi öldürecek." Ve onunla sorunları olsa da, annesinin ölmesini istemiyordu, tam anlamıyla. Belki de annesinin daha iyi olacağına dair umudunu koruduğu içindi.

Daha iyi ol.

Annesi hayatta olduğu sürece, bozulan ilişkilerini düzeltebileceklerine dair umudu vardı. Ve umut çok önemliydi.

"Bu annenin kararına kalmış. Benim aksime, Dash rastgele öldürmez."

Öyle söyledi ama kadın onun rastgele kimseyi öldürdüğünü görmemişti. Hatta, eğer doğru olsaydı, Saress'i ölüm döşeginde bile öldürür ve umursamazdı.

Hayır, Xaydin'in korkunç ve acımasız şöhretinden çok daha fazlası vardı.

Çok daha fazlası.

Masakage, Xaydin'e "Onunla konuşalım mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Bakalım yaşamayı ne kadar çok istiyor."

Masakage grubundan ayrılıp kapıyı çalmaya geri döndü.

Kaşlarını çattı. "Onunla birlikte gitmeli miyiz?"

"Benim varlığım onları sadece tedirgin ederdi. Eğer yas tutmuyor olsalardı, normalde bana saldırırlardı." Kulübeye doğru gözlerini kısarak baktı. "Yas, insanlara tuhaf şeyler yaptırır. Hatta aphaswere'lere bile."

"Hiç kederi tanımadım. Bana mutluluk kadar yabancı bir şey." Dürüstlüğü kendisini bile şaşırttı. Neden böyle bir itirafta bulunduğundan emin değildi. Ama doğruydı.

"Hiç kimseyi kaybetmedin mi?"

Acı bir kahkaha attı. "Hiç kaybedecek kimsem olmadı."

Xaydin bu içten sözler karşısında irkildi. Ama anlıyordu. Kendisi de yalnız bir insandı. Sevdikleri onu savunmasız hale getiriyordu ve bunun

farkındaydı.

Çünkü kaybetmenin acısını biliyordu. Sevdiği insanların acı çekmesini ve ölmesini izlemişti, bu yüzden o acıyı tekrar yaşamamak için kendini herkesten uzak tuttu.

Bunu bilmemek...

Xaydin onun şanslı mı yoksa lanetli mi olduğuna karar veremiyordu. Lanetliydi çünkü bu, hiç arkadaşlık ya da aile tanımadığı anlamına geliyordu. Bu, içinde korkunç bir his uyandırdı.

O, onun içini kemiriyordu. Ve onun dürüstlüğünden etkilenen yanından nefret ediyordu.

Onun sıra dışı özelliklerinin güzelliğinden etkilendim.

Durun!

Ona karşı herhangi bir şefkat göstermeye gücü yetmiyordu. Bu yüzden bu duyguları sona erdireceğini bildiği şeye odaklanmaya karar verdi. "Kaç şekle dönüşebilirsin?"

Kaşlarını çatarak ona sert bir şekilde baktı. "Affedersiniz?"

"Sen bir şekil değiştiricisin. Irkın hakkında bildiğim kadarıyla, kolayca büründüğün ve daha zor büründüğün formların var. Genellikle hangi formlara büründüğünü merak ediyorum. İnsan formu dışında, en çok tercih ettiğin form hangisi?"

Daha iyi bilmeseydi, sorusundan dolayı utandığını düşünürdü... ki niyeti bu değildi. Onu incitmek istememişti, sadece kendini korumak istemişti.

"Buluştuğumuz kasabaya ulaşmak için tek bir yöntem kullandığınızı söylemişsiniz. Hangi yöntemdi?"

Gisela yanaklarının kızardığını hissetti. Sakın ona söyleme. Sakın yapma.

Bu, hayatı boyunca sakladığı bir sırdı. Onu açığa vurmak kolay değildi. İmkansızdı.

"Seni kızdırmak istemiyorum."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Neden bu kadar sessizsin? Kızmayacağım."

"Şekil değiştirenlerden nefret ediyorsun."

"Doğru, ama senden nefret etmiyorum."

Bu sözler onu hıçkırıklarla ağlattı. Birinin ona söylediği en nazik şeyin bu olması ne kadar korkunçtu. Aldığı en yakın sevgi ifadesiydi.

Ben çok acınası biriyim.

Çünkü bu sözler ona dokunmuştu. Normal bir hayat özlemi duymasına neden olmuştu.

Sarayda yaşamak ve hayatlarının zor olduğunu düşünenlerin önemsiz dertlerini dinlemek çok zordu. Ne kadar şanslı olduklarının farkında değillerdi. Kendilerine gösterilen sevginin değerini bilmiyorlardı.

Annesi gibi sahtekarlık ve yalanlarla uğraşanlardan değildi. Herkes kraliçelerini sevdiğini iddia ediyordu, ama Meara da Gisela kadar gerçeği biliyordu.

Kimse annesini sevmiyordu. Kızı bile. İşte bu yüzden annesi böyle korkunç bir canavara dönüşmüştü.

Annesinin gücü ve konumuyla birlikte gelen paranoya o kadar ileri gitmişti ki, Meara çoktan kimsenin samimi olamayacağına kendini inandırmıştı. Gisela'nın kendisinden nefret edeceğini tahmin ediyordu ve bu yüzden kendi davranışlarıyla bu sonucu garanti altına almıştı.

Çocukken annesini sevmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Ama acımasızlık, o sevgiyi demir toynaklarının altında ezmişti.

Böylece Gisela başını öne eğmeyi ve kimseye aldırış etmemeyi öğrenmişti.

Şimdi...

Dünyanın onu görmesini istiyordu ve daha da önemlisi, gördüklerinden bir kısmını istiyordu. Bu onu açgözlü mü yaptı? Bir arkadaş istemek?

Ona nazik davranacak biri mi?

"Diğerlerine göre daha çok tercih ettiğim bir form var." Gerçek, o engelleyemeden ortaya çıkmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu.

Gisela başını salladı, sonra da daha önce kimsenin yanında yapmadığı bir şeyi yaptı.

Doğum formuna geri döndü.

Xaydin, karşısındaki siyah tek boynuzlu atı görünce ağzı açık kaldı. Bu durum ne kadar şok edici olsa da, en çok dikkatini çeken şey boynuzuydu.

Kırmızıydı ama uçları siyahtı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş veya duymamıştı.

Tek boynuzlu atların karakteri ve yetenekleri, boynuzlarının renkleri taşıyıcılarına göre değiştiği için çevrelerindeki tarafından her zaman fark edilirdi. Beyaz boynuzlar çoğunlukla çocuklara aitti. Bu boynuzları taşıyanlar masum ve saf insanlardı. Turuncu boynuzlar, başkalarını cesaretlendiren ve tutkuyla yönlendirenlerden gelirdi. Mavi boynuzlar ise tek boynuzlu atın sakin ve huzurlu olduğunu gösterirdi. Bunlar, başkaları

arasında arabuluculuk yapan veya idari işlerde ve görevlerde bulunan tek boynuzlu atlardı.

Tek boynuzlu şifacıların yeşil boynuzları vardı, sarı boynuzlar ise azimli ve yaratıcı olanları simgeliyordu. Mor boynuzlar ise onların din adamlarını veya yüksek sezgi ya da sihir yeteneğine sahip olanları temsil ediyordu.

Gümüş boynuzlar genellikle yaşlılıkla birlikte gelirdi. Bilgeliliği ve fedakarlığı, büyük liderliği gösterirdi.

Sonra da kararsız ve aldatıcı olan gri boynuzlular vardı. Bu boynuzları taşıyanlara güvenilemeyeceği için Licordia'da dışlanmışlardı. Bencilce kıskançlıkları ve çıkarıcılıklarıyla ünlüydüler.

Ancak özellikle dikkat çekici üç renk vardı ve bunlardan ikisi son derece nadirdi.

Bu renklerin ilki siyah boynuzlardı. Güçlerini o kadar ustaca kullananlar, yollarına çıkan herkes tarafından korkulacak kişilerdi.

Kral Dash hayatının büyük bölümünde böyle bir canavardı. Kendi babasını öldürüp Licordia tahtını ele geçirdikten sonra kırmızı boynuzu siyaha dönmüştü. O meşhur siyah boynuz sayesinde herkes onun sahip olduğu gücü ve düşmanlarına ağır bedel ödetme mizacını biliyordu.

Ölen kız kardeşinin boynuzu altındandı. Kalbi temiz olanlar, altın boynuz taşıyanlar, özveriliydiler... başkaları için kendilerini feda etmeye hazırdılar. Yüzyıllar boyunca, Dash'in kız kardeşi altın boynuz taşıyan tek tek boynuzlu attı.

Bildiği kadarıyla Kraliçe Amandine'den beri kimse bunu yapmadı.

Dash düşmanları tarafından öldürülene kadar. Hayata geri döndüğünde ise daha önce kimsenin görmediği bir şeyle geri döndü...

Altınla çevrili siyah bir boynuz. Karanlık güçleri, sevdikleri için ölmeye hazır oluşuyla dengelenmişti. Krallığı için kendini feda etmeye hazırdı.

Ve son olarak da kırmızı boynuzlar vardı. Yaygın olmasalar da, Licordia'da azınlıktaydılar çünkü öfkeli ve saldırgan olanlara, ölümüne savaşmaya hazır olanlara aittiler.

Dash dışında, Xaydin daha önce karışık renge sahip herhangi bir tek boynuzlu at duymamıştı.

Siyah ve kırmızı renkleri onun güçlü olduğunu gösteriyordu.

Ve çok öfkeliydi.

Ancak mesele bundan daha fazlasını içeriyordu.

"Sen sadece şekil değiştiren biri değilsin," dedi, kadının onlara yalan söylediğini fark edince içini çekerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şekil değıştirenler tek boynuzlu atları kopyalayamazlar. Tek boynuz yerine iki boynuz gibi onları ele veren belirgin işaretler olmadan bunu yapamazlar. Bu, çok uzun zaman önce büyük Kraliçe Amandine tarafından kanlarına konulan bir lanetti. Sadece bir tek boynuzlu at, gerçekten bir tek boynuzlu at olabilir. Diğerleri kolayca tanınabilen ucuz kopyalardır... Meara gerçekten annen mi?"

Tekrar insan bedenine dönüştü ve çıplaklığını örtmek için hızla pelerinini aldı. Yüzündeki şok, onun haklı olduğunu daha da kanıtladı. Doğuştan şekil değıştiren biri, tek boynuzlu atları taklit edemeyeceğini bilirdi ve asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Hele ki bunu ilk tercih ettiğı şekil olarak iddia etmeyi hiç düşünmezdi.

Hayır, o doğuştan bir tek boynuzlu attı. Ve başka şekillere de bürünebiliyordu.

"Meara senin annen mi?" diye tekrar sordu, sırtını ona dönerek kıyafetlerini tekrar giymesine izin verdi. Artık cevabı bilmesi şarttı.

"Evet."

Xaydin küfretti. Eğer bu doğruysa, Gisela'nın babasını tanıyordu ve bu, Meara'nın tek boynuzlu atlardan neden bu kadar nefret ettiğini, özellikle de Gisela'nın yaşını göz önünde bulundurursak, çok iyi açıklıyordu.

Bu kadın Kral Dash'in kız kardeşıydi.

9

Xaydin, yeni keşfinin şokunu henüz atlatamamıştı. "Sen Cratus'un kızısın."

Aman Tanrım. Buna inanmak istemiyordu ama...

"Artık arkanı dönebilirsin. Giyindim."

Hâlâ sorusuna cevap vermemişti ve bunu mutlaka öğrenmeliydi. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Hayatımın büyük bir bölümünde böyleydi. Annem bir gece öfke nöbeti geçirirken yanlışlıkla itiraf etti."

"Peki, hiç kardeşlerinize ulaşmayı düşünmediniz mi?"

Soruyu alaycı bir şekilde karşıladı. "Bana inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Yine de, sadece bir tek boynuzlu at tek boynuzlu at olabilir. Seni gördükleri anda gerçeği anlardı." Ve şimdi onun kim olduğunu bildiğine göre, babasına ne kadar benzediği apaçık ortadaydı. Ve erkek kardeşine de. Kesinlikle Dash'in dişi versiyonuydu. Bunu nasıl fark etmediğini bilmiyordu. "Sorgulamazlardı bile."

Gisela bu sözlerin anlamını kavramaya çalıştı. Annesi, hepsinin onu öldüreceğine onu ikna etmişti. Babası ise onu annesine bağladığı için.

Çünkü kız kardeşi onun miras hakkına itiraz edebilirdi.

Ve diğer kardeşleri de sırf inat olsun diye.

O alçağın en son isteyeceği şey, aramızdaki yakınlığın bilinmesi. Tek boynuzlu atların istilaya cesaret edemeyeceğinin garantisi sensin. İki at ırkının kızı olarak, onların tahtının meşru varisisin!

Annesinin onların onu tanıyacağından bu kadar emin olmasının nedenini hep merak etmişti.

Şimdi anladı. Bu, annesinin almasını yasakladığı alternatif biçimdi. Annesi, sadece tek boynuzlu atların tek boynuzlu at olabileceğini biliyor olmalıydı.

Sen bir sentorsun! Kanımı göstermediğin için lanet olsun sana!

Gisela bir tek boynuzlu at olarak doğduğunda, annesi doğumuna şahit olan herkesi katletmişti.

Herkes. Hepsi de annesinin Licordia Kralı Cratus ile birlikte olduğunu gösteren yasadışı sırrını korumak için.

Gisela kan içinde doğmuştu ve annesinin onu kullanma isteği olmasaydı, o da katledilirdi. Bu yüzden, insana dönüşebilecek duruma gelene kadar tamamen tecrit edilmişti.

Ancak annesine asla doğuştan gelen haline dönüşmeyeceğine dair yemin etmesi şartıyla serbest bırakıldı.

Asla doğuştan olması gereken tek boynuzlu at olmasın.

Sanki Gisela'nın annesinin sentor genlerinin kanında kendini göstermek için daha fazla çaba sarf etmemesi onun suçuymuş gibi davranmıştı. Annesi, Gisela'nın bunu kendisini kızdırmak için kasten yaptığını düşünmüştü.

Kimsenin nasıl doğacağı konusunda bir seçeneği yoktu.

Sadece kim oldukları.

"Asla suikastçı olmak istemedim," diye fısıldadı, kendisini hazırlıksız yakalayan bir itirafta. "Sadece annemin beni kabul etmesini istedim."

Şaşkınlığına rağmen, Xaydin onu göğsüne çekti ve kucakladı. "Biliyorum canın acıyor ve üzgünüm. Her çocuk istendiğini ve sevildiğini hissetmeli."

Nereden bilebilirdi ki? Anne babasının hiçbirinde zerre kadar ebeveynlik kaygısı yoktu. Babası, erkek kardeşlerini vahşice muamele görmeleri için teslim etmişti. Dash ve Ryper'ı ayrı ayrı büyütülmek üzere ayırmıştı. İkizleri ayıran ne tür bir canavardı ki?

Bu durum, Xaydin'in annesinin çocukları hakkında ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu. Annesi hâlâ hayattaydı ve çocuklar onu tanımıyorlardı...

Gisela böyle olmayı hayal bile edemiyordu. Bir çocuğunu asla bırakamazdı. Hiçbir şey için.

Ama işte buradaydılar. İstenmeyenler.

Ve yine de Xaydin'e bu kadar yakın durmak...

Kendini hiç istenmeyen biri gibi hissetmedi.

Biz düşmanınız.

Öyle değil miydiler?

Ona güvenmek, onu aramak için neden bu kadar karşı konulmaz bir dürtü hissediyordu? Bu hiç ona benzemiyordu, ama onların arkadaşlığından, arkasında birinin olmasından keyif almayı öğrenmişti.

Ama bu kadar aptal olmaya cüret edebilir mi?

Masakage, etrafındaki aphaswerelerin nefretini hissedebiliyordu. Bu nefret, tıpkı şiddetli bir fırtınadan hemen önce atmosferdeki nem gibi, havada ağır bir şekilde asılı kalmıştı. Onun varlığından nefret ediyorlardı, tıpkı daha önce Xaydin'e saldırmak için can attıkları gibi.

Onlara hakkını teslim ederdi, kendilerini kontrol etmeyi biliyorlardı. Öfke ve intikam duygusuyla dolup taşsalar bile kendilerini dizginlemeyi biliyorlardı.

Masakage buna saygı duydu. Zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini uzatarak, Saress'in öksürdüğü ve nefes almaya çalıştığı yatağı işaret etti. "Onu kurtarabilirim."

En büyük oğlu alaycı bir şekilde, "Ne pahasına, büyücü? Birimiz ölmek zorunda mı?" diye sordu.

Normalde haklı olurlardı. Olağan bedel bir cana karşılık bir candı. Ama daha önce hissettiği bir şey vardı. Ve bunu Xaydin'in bilmesini istemiyordu.

"Meara'nın sözleşmesinde kullanılan mürekkep üzerinde büyü vardı. Kokusunu alabiliyorum. Senden alayım, göreceksin."

Saress alaycı bir şekilde, "Yalan," dedi.

"Hayır. İçten içe siz de biliyorsunuz. O sözleşmeyi taşımaya başladığınız anda hissettiniz. Bir şeyler doğru değildi. Ama gururunuz sizi düzeltmekten veya bir şey söylemekten alıkoydu. Bu, bazılarınızın yakalandığı sıradan bir hastalık değil. Bu özel bir hastalık. Kraliçenin her zaman sözünde durmak zorunda kalmaması için yerleşik bir güvenlik önlemi."

Saress doğruldu.

Masakage yavaşça yatağa yaklaştı. "İtiraf et. O sözleşmeyi imzaladığın andan beri doğru düzgün davranmıyorsun."

Saress itiraz etmeye başladı ama sonra kendini tuttu. Karısına baktı, sonra tekrar Masakage'ye döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü büyücüler kendi türlerini tanıyorlardı. Ne kadar az olursa olsun büyüü koklayabiliyorlardı. Büyüye yaklaştıklarında tenlerinde adeta cızırtı sesi duyuyorlardı. Türlerinin en yeteneklileri bile bu eşsiz hissi maskeleyemezdi.

"Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan onu iyileştirebilmem."

"Elbette bir bedel karşılığında."

"Sihrin her zaman bir bedeli vardır." Bu bedeli genellikle sihrin gerçekleştirilmesini isteyen kişi öder.

"Peki ya fiyatı?"

"Onu başka bir derse aktarırız ve siz bir daha sözleşmeden hiç bahsetmezsiniz."

"Bunun ne farkı olurdu ki?"

"Artık mürekkeple zehirlenmeyeceksin ve onu uygulamak için hiçbir nedenin kalmayacak." Çünkü mürekkep teninde olmadığı sürece, sözleşmenin ne zaman veya nasıl bozulduğunu asla bilemeyecekti.

Saress gözlerini ona dikti. "Bundan ne elde ediyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Sadece dediğimi yap, sen de Fenrys gibi uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaksın... oğlun." Onları buraya getiren çocuk, babasının çektiği acılardan kurtulmasını istemişti ve babasının sözleşmeleri kardeşlerine vermek isteyip de kendisine vermemesinden dolayı kin besliyordu.

Bütün bunlar Saress'in en küçük oğlunun avlanmasını istememesinden kaynaklanıyordu.

Masakage, sözleşmeyi yapmayı planladığı aracı ortaya çıkardı. "İyileşmeye hazır mısın?"

Asla başını salladı. "Yap şunu sevgilim. Kimseye söylemeyiz."

Saress elini onun yanağına koydu. O kadar uzun süre bekledi ki Masakage, teklifi reddedeceğinden emin oldu.

Ama birkaç dakika sonra başını salladı. "Ne gerekiyorsa yap, büyücü. Tanrıların izin verdiği sürece ailemle birlikte olmak istiyorum."

Masakage başını eğdi, ardından güçlerini kullanarak apaswere'nin derisinden mürekkebi elindeki belgeye çekti. Kelime kelime, mürekkep derisinden parşömen kağıdına aktı ve böylece kirli sözleşme aktarıldı.

Masakage memnun bir şekilde rulo yaptı ve gülümsedi.

İşlem tamamlandı.

Şimdi asıl soru, bunun için en yüksek ücreti kimin ödeyeceğiydi...
Kral Dash veya Kraliçe Meara.

10

Masakage onlara yeniden katıldığında Xaydin, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"İş halledildi. Gisela hedefine ulaştı, sen de öyle. Aþaswere yaşayacak ve sözleşme ortadan kalktı."

Xaydin, Gisela'ya sıırttı. "Diplomasi işe yarıyor galiba. Sakın Dash'e söyleme. Daha da kibirlenmesini istemem..."

Gisela gözlerini devirdi. "Ama senin o kötü efendine teslim edecek bir kafan yok ki."

"Dash ne kötüdür ne de benim herhangi bir şeyim üzerindedir, hele ki efendimin üzerinde hiç değildir."

"Çünkü kimseye hesap vermek zorunda değilsin," diye takıldı.

"Aynen öyle." Xaydin iç çekti. "Ama itiraf etmeliyim ki, amacımı gerçekleştirip de ortada bir kafa olmaması tuhaf hissettiriyor. Bana sorarsanız, oldukça hayal kırıklığı yaratıcı."

Masakage omuz silkti. "Sanırım her zaman başka bir aþaswere kafası alabilirsin. Dash farkı anlamaz."

"Masumları öldürmem." Masum olsalar bile. Fenrys gibi kolay sözleşmeler imzalayan ve başkalarının hayatını mahvetmeyen birçok insan vardı. O sadece babasını öldüren açgözlü piç gibi olanları istiyordu. Kimin masum, kimin suçlu olduğunu görmek için insanlık ve akıl kullanmayı reddedenleri.

Xaydin sadece yozlaşmış aþaswere'leri istiyordu. Geri kalanların ondan korkacak bir şeyi yoktu.

Masakage, "Atlarımızı alıp eve gidelim mi?" diye sordu.

"Haydi başlayalım. Sen yol göster."

Masakage, Fenrys'i bıraktıkları yere geri döndü.

Xaydin, Gisela'yı geri tuttu.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Masakage, Gisela'ya dönük bir şekilde geriye doğru yürümeye başladı ve sessizce, "Kardeşim Dash'e asla Dash demez..." dedi. Tenmarun ailesiyle büyüdüğü için Masakage daha resmi bir tavır sergiliyordu. Xaydin'in aksine, Masakage kral ile gerçekten arkadaş değildi.

Hayır. Masakage ona ya kral diye seslendi ya da tam adıyla, Kral Deciel diye hitap etti.

Şimdi düşündüğünde, Masakage'nin söylediği ve yaptığı birçok şeyin doğru gelmediğini fark etti.

Artık her yeri teyakkuz halindeydi ve haklıysa Gisela'nın da temkinli olmasını istiyordu.

Şüpheli bir bakışla kardeşini süzdükten sonra Xaydin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

"Doğal davran. Onu izle." Arkasını döndü ve adımlarını hızlandırdı. "Kage!"

"Kardeşi" ona yetişmesi için yavaşladı. "Evet?"

"Aþaswere'ye bir bozuk para bıraktın mı?"

"Neden ona para bırakayım ki? Hizmet için benden ücret almadı."

Sağ...

Xaydin içinden küfretti. Bu kesinlikle Masakage değildi. Bunu nasıl kaçırmıştı? Masakage, Fenrys ve Saress'e servet paralarından birini teklif ederdi.

Bunu neden daha önce fark etmemişti? Masakage'nin para dağıtma alışkanlığından vazgeçemiyordu. Bu bir saplantıydı.

Kahretsın!

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Onlarla birlikte kimler vardı? Bu göreve Masakage ile başlamışlardı.

Kardeşi hâlâ hayatta mıydı?

Dişlerini sıkarak, dikkatinin dağılmasına lanet etti. Bu onun hatasıydı. Gisela yanlarında olmasaydı, maskaralığı daha erken fark ederdi. Dikkatini çok fazla ona vermişti, odaklanması gereken şeye değil.

Eğer kardeşine bir şey olursa, kendini asla affetmezdi.

Ya onu öldürselerdi?

İmkansız. Masakage bunun için çok güçlüydü. Kardeşinin, onlarla bu oyunu oynayan sıradan bir hayvan tarafından öldürülebileceğine inanmayı

reddediyordu.

Asıl soru buydu. Bunu neden yaptılar? Eğer onu veya Gisela'yı durdurmak istiyorlarsa, neden doğrudan saldırmadılar?

Onları kim işe aldı?

Bu kesinlikle Dash değildi. Kral, Xaydin'e bunu yapmasını söyledikten sonra asla başka birini çağırmazdı. Dash, Xaydin'in tanıdığı herkes kadar şüpheli olsa da, Xaydin, Dash'in güvendiği istisnai birkaç kişiden biriydi.

Hayır, burada başka bir şey oluyordu.

Kötü bir şey olursa, kardeşini bulacak ve bu piçi öldürecek.

Sakin kalmak zorunda kalan Xaydin, tamamen yıkılmış görünen Fenrys'in yanına dönerken hiçbir şey söylemedi.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu çocuk, sesi titreyerek. "Acı çekiyor muydu?"

Xaydin, kayanın üzerinde oturduğu yere diz çöktü ve beklemeye başladı. "Ona acı çektirmemek istedin, değil mi?"

Fenrys ona bakmayı reddetti.

"Endişelenmeyin. Babanız artık acı çekmiyor."

Çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Hayır!" diye ekledi Xaydin hızla. "Yani, hâlâ yaşıyor. Ve artık acı çekmiyor."

Boğazındaki son hıçkırığı da bastırdı. "Ne?"

"Biz onu öldürmedik. Onu iyileştirdik."

Fenrys inanmazlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nasıl?"

"Babanız zehirlenmişti ve Masakage—" ismi söylerken neredeyse boğuluyordu, "—onu iyileştirdi. Şimdi tamamen iyileşti."

Çocuk derin bir nefes aldı. "O kadar uzun zamandır o kadar çok acı çekiyor ki, bunu tahmin bile edemezsiniz."

Aslında, öyleydi. Esaret altındayken bu tür ölümlerin fazlasıyla şahitliğini yapmıştı. Zehir, Meara'nın bakımına bırakılanlar için tercih edilen bir cinayet yöntemi. Sapık kraliçe, başkalarının uzun ve acı verici bir ölüm yaşamasını izlemekten büyük zevk alıyordu.

Gereksiz yere yaşanan tüm o ölümlerin hatıraları onu sonsuza dek rahatsız etti.

Fenrys uzanıp Xaydin'e sarıldı. "Sana nasıl teşekkür edebilirim ki? Biliyorum! Sözleşmeni iptal edeceğim!"

"Sorun değil. Sözleşmeyi sakla ve babanı görmeye git. Eminim çok sevinecektir."

Fenrys ciyaklayarak onu bıraktı ve uçup gitti.

Gisela, Xaydin'in utangaç sırtışından gözlerini kaçırdı, çocuk giderken onu izliyordu. Dev trolü, bunun onu ne kadar sevimli gösterdiğini bilseydi ölürdü.

Kalbi, kimsenin bilmesini istemediği kadar büyüktü. Ama kadın bunu gördü ve duygulandı.

Dudaklarını ısırarak dikkatini Masakage'ye çevirdi. Xaydin haklı mıydı? Gerçekten bir sahtekar olabilir miydi? Gerçek Masakage hiç onlarla birlikte olmuş muydu?

Keşke onu daha iyi tanısaydı da Xaydin'in gerçeği öğrenmesine yardım edebilseydi. Birinin kardeşinin yerini almış olması düşüncesi onu çıldırtmış olmalıydı.

Bu da Masakage kılığına bürünmüş kişinin bir şekil değiştirici olduğu anlamına geliyordu...

Bu yüzden onlardan bu kadar nefret etmesi şaşırtıcı değil. Böyle bir yaratığın her an ortaya çıkıp tanıdığınızı sandığınız birinin yerini alabileceğini bilmek sinir bozucuydu.

Önemsediğiniz biri.

Annesinin onları bu kadar sevmesinin sebebi buydu. Hatta annesi zaman zaman bazılarına kendi yerine geçmeleri için para bile ödemişti. O aptalların çoğu suikast sonucu öldü. Zavallılar, sonlarının böyle olacağını göremediler.

Tek boynuzlu atların aksine, herhangi bir şekil değiştirici bir sentor gibi davranabilirdi. Annesini belirlemenin tek yolu, annesinin dilinin altında bulunan eşsiz bir işaretti.

Sadece üç kişinin bildiği bir işaret.

Gisela, annesi ve o işareti oraya koyan zavallı, artık dilsiz adam. Adam, Gisela'nın kimliğine bürünmeye ve onu iktidardan indirmeye çalışan biri olursa diye hayatta tutulmuştu. Gisela onu hiç tanımamış, hatta görmemişti bile. Annesi, ne olur ne olmaz diye ona bundan bahsetmişti.

Gisela işaretin orada olduğunu biliyordu ama işaretin ne olduğunu ya da nasıl görüldüğünü bilmiyordu.

Eğer görürsen anlayacaksın. Ben diğerlerinden farklıyım, izim de öyle.

Bu durum onu her zaman ne olabileceği konusunda meraklandırmıştı, ama öğrenmek için hayatını riske atacak kadar da değil. Böyle bir cüretkarlığa kalkışırsa annesi kafasını keserdi.

Ancak bu durum, tüm şekil değiştirenlerin birbirlerinden ayırt edebilmeleri için böyle bir işarete sahip olup olmadıkları konusunda onu meraklandırmıştı.

Kesin olan bir şey vardı: Masakage'nin aslında Masakage olmadığını bilmiyordu.

Yoksa Xaydin o kadar paranoyak mıydı ki, sebepsiz yere şüphe duyuyordu?

Bunu mantık yoluyla çözmeye çalışırken aklını kaybedebilirdi.

Gerçek neydi?

Xaydin onları ormanın içinden geri götürerek bekleyen atların yanına kadar getirdi. "Dash'e müjdeyi anlatmaya gidelim mi?"

"Elbette." Ve bunun üzerine aklına başka bir fikir geldi.

Xaydin'e yetişmek için aceleyle başını kendine doğru çekti. Dudaklarını kulağına bastırduğunda yüzünde şok ifadesi belirdi. "Bir şekil değiştirici tanıdığını söylemiştin, değil mi?" diye fısıldadı.

Başını salladı.

"Onu çağırabilir misiniz?"

Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bana güven." Ve bununla birlikte dudaklarından öptü.

Önemsiz bir şey olması gerekiyordu. Bir arkadaşın diğer bir arkadaşını veya çocuğunu annesine vermesinden farksızdı. Sahtekarın aralarında yakınlık olduğunu ve kadının bir plan kurmadığını düşünmesini sağlamak için yapılan bir hareketti.

Ancak dudakları onun dudaklarına değdiği anda, vücudunda bir elektrik akımı hissetti. Sadece dudaklarının hayal edebileceğinden çok daha yumuşak olmasından değil, aynı zamanda onun baharatlı, erkeksi kokusunun da aynı anda burnuna çarpmasından dolayı.

Dahası, onu daha önce hiç yaşamadığı türden ateşli bir tutkuyla kendine çekti. Dili dudaklarına değdi. İçgüdüsel olarak dudaklarını araladı ve tüm varlığıyla onu karşıladı.

Xaydin, masumiyet ve tutkunun tadını alırken nefes alamadı. Hayatında hiç böyle öpülmemişti. Kız ellerini saçlarına doladı ve onu sıkıca kucakladı.

Bir yanı rüya görüp görmediğini ya da kadının onu büyülemeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. İmkansız olması gereken bir şeydi bu, ama yine de ona karşı hiçbir direnci yoktu. Özellikle de şu anda.

Onu sıkıca kucaklarken, yapabildiği tek şey onun içinde kaybolmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmektir. İkisi de ter içinde kalana ve bitkin

düşene kadar onunla sevişmeyi hayal ediyordu.

Gerçekten ve tüm kalbiyle sevilmiş miydi hiç?

Ne yazık ki, o da sevmemişti. Ama bu gerçek onu hiç rahatsız etmemişti. Bir prens olarak, kadınlar için sadece bir ganimet olduğunu biliyordu. Hiç kimse tarafından seilmeyi beklemiyordu.

Aslında değil. Kendi annesi bile onun yanında durmaya tahammül edemezdi. Başka biri neden etsin ki?

Ve hayatı boyunca bundan memnundu. Ama şimdi...

O, daha fazlasını istiyordu. İmkansız bir şeyi.

Sevgi dolu bir elin dokunuşu...

Gerçekleşmeyeceğini bildiği bir hayal.

“Şey...” Masakage öksürmeye başladı. “Su kovası bulmam gerekiyor mu? Şimşek çakmasını düşündüm ama bu kalıcı hasara yol açabilir.”

Gisela geri çekilip yüzünü eliyle kapatırken Xaydin o şerefsizi lanetledi. “Üzgünüm.”

Onun utanç verici sesini duymaktan nefret ediyordu. Eğer bu onun kardeşi olsaydı, Masakage ortadan kaybolur ve araya girmezdi. Herkesin içinde, kardeşi bunun ne kadar nadir bir olay olduğunu bilirdi. Etrafındaki herhangi bir kadına öylece uzanıp taciz etmezdi.

Hayır, Masakage gördüklerine saygı duyar ve ortadan kaybolurdu.

Sahtekârı yumruklama isteği, eskisinden de daha büyüktü.

Bu da ona o öpücüğe yol açan olayları hatırlattı.

Ronan.

Onun öpücüğünün hatırasıyla hâlâ sızlayan alt dudağını başparmağıyla okşayarak başını ona doğru eğdi. “Arkadaşımı çağırmayı ben halledeceğim.”

Adam bu düşünceyi aklına getirdiğinde kadın nefesini tuttu.

Masakage'nin onun zihninde olmadığı gerçeği, ona ne söylediğini sormaktan başka bir şey yapmadı ve bildiklerini doğruladı.

Kardeşi burada değildi.

Bu da onu çok kızdırdı. Ama en azından Masakage'nin hayatta kalmış biri olduğunu biliyordu. Belki bir süreliğine onu ele geçirebilirlerdi...

Tanrı onlara yardım etsin, adam tekrar ayağa kalktığında. Kardeşi, son derece acımasız bir mücadele vermeden pes etmedi.

Bu da onu, bu oyunun ne kadar sapıkça bir şey olduğunu merak etmeye itti. Hangi şekil değiştirici Masakage'yi taklit etmeye cüret ederdi?

Peki neden?

Zaten bunun bir önemi yoktu. Kardeşini bulacak ve bu sahtekârın derisini diri diri yüzecekti.

Bu düşünceyle atına yöneldi ve Candara'nın iksirlerinden birini ve yıllar önce kendisine verilen küçük düdüğü çıkardı.

Düdük, Ronan tarafından özellikle onun için kurulan bir bayrak yarışının parçasıydı.

Diğerlerinden farklı olarak, gerçekten ihtiyaç duymadığınız sürece bunu kullanmayacağınızı biliyorum.

Çünkü Ronan, Xaydin'in yardım istemek için başkalarına uzanmasının fiziksel olarak acı verdiğini anlamıştı. Şimdi bunu yapmasının tek nedeni kardeşi içindi.

Gisela için.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sahtekar.

Masakage cevabı bilirdi. "Dash'e yolda olduğumuzu bildiriyorum," diye yalan söyledi.

Adam, Gisela ile göz göze geldi; Gisela da ona doğru başını eğerek, ne yapmak isterse yapsın kabul ettiğini belirtti.

Bu konuda hemfikirdiler.

Ne olup bitiyorsa, işin aslını ortaya çıkaracaklardı.

Dikkatsizce ısıklık çaldı, çünkü sesin burada bile hangi kuş türü duyarsa duysun ona ulaşacağını ve Ronan'a iletileceğini, onun da Ronan'ı bulacağını biliyordu.

Bu arada...

Candara'nın en güçlü iksirlerinden birini çıkardı. Mor sıvı girdaplar oluşturdu. Bu iğrenç bir tada sahip olacaktı. Neden iştah açıcı bir iksir yapamadığını anlamıyordu. Bazen, iksirleri olabildiğince iğrenç yapmaktan zevk alıp almadığını merak ediyordu.

Tadına bakma düşüncesiyle bile ürperen adam, damak tadını zorlayarak bir yudum aldı.

Beklendiği gibi, ölmekte olan bir şeyin arka tarafından çıkan çamuru içmeye benziyordu.

Kusmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Bana borçlusun, kardeşim.

Güçlü olacağını biliyordu ama beklemediği şey, yumruk gibi karnına inip dizlerinin üzerine düşmesine neden olmasıydı.

Neyse ki atı bu tür durumlara alışkındı. Ama Gisela hemen yanına koştu.

"İyi misin?"

Cevap veremedi. Bilinci bedeninden sökülüp Masakage'ye doğru gönderiliyordu.

Xaydin kendini böyle bir durumda bulunca nefesi kesildi...

Tenmaru mu?

Böylesine huzurlu bahçelere sahip tek yer burasıydı, diye düşündü. Işıltılı kelebekler gün ışığında çeşitli çiçeklerin üzerinde dans ederken parılıyordu. Güneş, bahçenin ortasında bacaklarını altına kıvrımış oturan Masakage'yi aydınlatırken kendine özgü bir ışık saçıyordu.

"Meditasyon mu? Gerçekten mi?"

Masakage tek gözünü açıp ona baktı. "Artık seninle birlikte olmadığımı anlamamanın zamanı gelmişti." İronik bir şekilde, bu ses tonunda hiçbir yargılama veya duygu yoktu. Sadece gerçeği dile getiriyordu.

"Sana ne oldu?"

"Senin sinir bozucu küçük kayıkçın. Sen denizin altındayken ben pusuya düşürüldüm."

Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Bunu kontrol etmeliydi. Kimseye güvenemeyeceğini anlamalıydı. "Neredesin?"

"Deniz altında, Kral Mardyth'in sarayında tutuluyorsun. Sözüne sadık kalacağına güvenmediği için oğlunu eve getirmeni istiyor."

Xaydin onun etrafında küçük bir daire çizdi. "Peki, senin gibi davranan bu yeni pislik de kim?"

Xaydin'in kelime seçimini alaycı bir gülümsemeyle karşıladı. "Kral tarafından tutulmuş bir casus. Bu tür şeylere aşina olmalısın."

Xaydin hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. "Tehlikede misin?"

"Hayır. Kral Mardyth bana misafir gibi davranıyor. Oğluna bakmanı, ek bir masraf olmadan başarabileceğine güvenmiyor—"

"Stres?"

"Kralın kullandığı kelime 'teşvik'ti. Su altında olduğum için, onların yardımı olmadan buradan ayrılamayacağımı biliyor."

Tabii ki hayır. "Bir de beni bakıcılık yapması için şekil değiştiren bir yaratık mı gönderdi?"

“Onun hilesini keşfedersen nasıl tepki vereceğini ona anlatmaya çalıştım. Ne yazık ki, beni yalancı sandı.”

"Balığa bu durumdan hiç memnun olmadığımı bildirin."

“Zaten tamamlandı.”

Bunu sadece hayal edebiliyordu. Yine de Masakage'nin Xaydin'in hoşnutsuzluğunu iletirken çok daha kibar davrandığından oldukça emindi. Kardeşi bu konuda son derece sinir bozucuydu.

“Bana ihtiyacınız olursa bana ulaşabilir misiniz?”

Masakage ona o meşhur alaycı bakışını attı. "Bence bu, bana ulaşman kadar büyük bir sorun değil."

Haklısın. "Seni bu durumdan kurtaracağım."

"Sana tamamen güveniyorum." Bundan daha alaycı bir ton kullanabilir miydi?

Bunun bir önemi yoktu zaten. Mardyth hangi güçlerle oynadığının farkında değildi ve Xaydin bu tür oyunlardan hoşlanmıyordu. Babasının tahtını istememesinin sebeplerinden biri de buydu. Tahammül edemediği kişilerle iyi geçinmek istemiyordu. Düşmanlarına karşı nazik olmak istemiyordu. Kardeşi kılığında dolaşan o soysuzla uğraşmak zaten yeterince kötüydü.

Dash gibi birinin bunu tam zamanlı olarak nasıl yapabileceği...

Kız kardeşinin hazırladığı karışımı içtiğinden daha çok titredi.

"Senin için geri döneceğim, Kage."

“Biliyorum. Sadece dikkatli ol. Kralın seni gözetlemek için gönderdiği adama güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin.”

"Biliyorsun ki, ben öyle düşünmüyorum."

"ONUN NEYİ VAR?"

Gisela, Masakage taklitçisine kaşlarını çattı. "Bilmiyorum." Xaydin bir trans halindeydi. Devasa bedenini yere indirmeyi zar zor başarmıştı ki, onu etkisi altına alan her neyse o büyüye yenik düştü.

En azından bunun bir büyü olduğunu varsayıyordu. Yere düşmeden önce bir iksir içtiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bu noktada...

Onun ne kadar büyük bir canavar olduğundan başka hiçbir şeyden emin değildi. Başı kucağındaydı, o da yanağını okşuyordu. Hiçbir şey onu uyandıramazdı. Her açıdan bakıldığında, uyuyor gibi görünüyordu.

Ya da ölü.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı, bunun planlı olup olmadığını öğrenmek için endişeliydi.

Yere düşmeden hemen önce ona anlamlı bir bakış atmıştı. Acaba yanlış mı anlamıştı? Belki de yardım dilenen bir bakıştı.

Xaydin'in yardım istemesi düşüncesiyle neredeyse kahkaha atacaktı.

Hayır, bunu asla yapmazdı. Ölmeyi tercih ederdi.

Peki tam olarak neler oluyordu? Neden Masakage'nin bazı yeteneklerine sahip değildi?

Herhangi bir şey?

Bunun yerine, yerde oturmuş, neredeyse hiç tanımadığı birinin başını tutarken çaresizdi. Canı bu kadar acımasaydı gülerdi. Bu çaresizlikten nefret ediyordu. Ona çocukluğunu çok fazla hatırlatıyordu. Kendine hükmedememeyi, başkalarına karşı güçsüz olmayı.

Onu böylesine acımasız bir savaşçı yapan şey buydu. Başkalarının insafına kalmayı reddeden o öfke.

Daha fazla yok!

Ama bunu kontrol edemiyordu.

"Benimle konuş, X. Bir şeyler söyle."

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

İçini inanılmaz bir rahatlama dalgası kapladı. O ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Ta ki onu büyüleyen o muhteşem gözlerle karşılaşana kadar.

"Merhaba."

Yüzünü buruşturarak göz kırptı. "Merhaba."

Onun şaşkınlığına güldü. "Beni çok endişelendirdin. Nereye gittin?"

"Hiçbir yerde değildim. Bayıldığımı söyleyebilirim ama sanırım iksirin buharı beni etkiledi."

"Hangi iksir?"

Xaydin, sahtekarın yanlarında durduğunu fark edince küfretti. Kahretsin!

Tüm dikkati Gisela'ya ve başının onun kucağında olmasına odaklanmıştı. Daha önce hiç bu kadar rahat bir yastığı olmamıştı.

Ama Şimdi başa çıkması gereken çok daha tatsız bir Şey vardı.

Boğazından kısık bir hırıltı çıkararak kucağından kalktı ve sinir bozucu tıpatıp benzeriyle yüzleşmek için ayağına kalktı. "Neyi kaçırdım acaba?"

"Hiç bir Şey."

Xaydin zerindeki tozları silkeleyip i çekti. "Pekala, o zaman Şu lanet adadan kurtulup işimize bakalım. Ne dersin?"

Sahtekar başını salladı. "İlk emrimiz nedir?"

"Dash'e sözleşmeyi hallettiğimizi bildirmek için bir Haydut ağıracacağım. İletişim kuracağımız kişiyi beklerken, Mardyth'in oğlunun peşine düŐeceğiz."

"Gerçekten bunu yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordu sahtekar, öyle bir samimiyetle ki Xaydin neredeyse ona inanabilirdi.

"Söz verdim. Szmden dönmem." Gisela ile eğlenmiş bir glmsemi paylaştı, Gisela ise ona başını salladı.

Ama bu hiç de komik değıldi. Kardeşinin hayatı tehlikedeydi ve Masakage'yi tutulduğı o su altı mezarından çıkarması gerekiyordu.

Umarım haber bir, belki iki gün içinde Ronan'a ulaşır ve Ronan da onların yanına gider.

Bu arada, sahtekarın veya bir başkasının sırtlarına hançer saplamamasını sağlamak zorundaydı.

DöRT güN SONRA

Sadakatsizliğiyle ünlü Ronan Diffydd, kimsenin kaprisine boyun eğecek biri değildi. Çoğu yaratıktan nefret ederdi, ama önündeki ölü sentor casustan nefret ettiği kadar hiçbirinden nefret etmezdi.

"Bulduğumuz her casusu öldürmeye devam ederseniz Dash için hiçbir haber alamazsınız."

Elf soyundan gelen ve arkadaşı olan Dubhdara'ya yüzünü buruşturdu. Neredeyse onunla aynı boyda olan Dove'un sarı saçları ve delici mavi gözleri vardı. Kadınlar sık sık onun gözlerinin göksel olduğunu söylerdi, Ronan'ınkiler ise koyu, fırtınalı bir griydi.

"Dove, neden buradasın?"

"Sizi sinirlendirmek ve faydalı bilgiler bulmaya çalıştığımızı hatırlatmak için. Ölülerin konuşamadığı zaman bize bu bilgileri vermesi zor." Casusun cesedine anlamlı bir bakış atarken derin bir iç çekti.

"O kadar da zor değil." Cebinden küçük şişeyi çıkardı ve iksiri sentorun dudaklarına damlattı. "Ölülerle konuşma, sırlarını mezara götürmek isteyenler için harikalar yaratır."

Dove gerçekten de etkilenmiş görünüyordu.

Ronan casusun yanına diz çöktü. "Licordia'da ne işin var?"

"Kral Dash'ı devirmek isteyen isyancıları bulmak için."

Mantıklıydı. Meara'nın onları kolayca ele geçirip arkadaşına zarar vermek için kullanması kolay olurdu. "Kraliçeniz işgale hazırlanıyor mu?"

"HAYIR."

Dove iç çekti. "Buna gerçekten gerek var mı?"

"Hayır." Sentor ölüme geri döndü.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ronan ayağa kalkıp Dove'a baktı. "Biliyorsun ki sana sorabileceğim sadece üç sorum var."

"Özür dilerim. Cevap vereceğini düşünmemiştim. Size yönelikti."

Gözlerini deviren Ronan, onu fena halde dövmek istedi. Dürüst bir hata olsa bile. Hatta kendisi bile geçmişte böyle hatalar yapmıştı.

Hala...

"Sen henüz yürümeye başlayan bir çocuk musun?"

"Hayır. Ben bir aptalım. Bunu biliyorsun." Dove'un beklenmedik itirafı, onun öfkesini dindirdi.

"En azından bunu biliyorsun."

Dove ona sırtıttı. Bu kadar karizmaya sahip birinden nefret etmek zordu.

Ama Ronan o an gerçekten bunu istiyordu.

"Yani cesedi mi yakacağız yoksa çok büyük bir çukur mu kazacağız?"

İçinden bir anlık suçluluk duygusu geçti. Belki de bu kadar sert davranmamalıydı, ama sentorun onu neredeyse parçalayacak duruma getirdiği gerçeğini göz önünde bulundurursak...

"Şu an kazı yapamam." Gömleğini kaldırarak Dove'a kötü bıçak yarasını gösterdi. "Bunun öncesini kaçırdın."

"Görünüşe göre öyle. Lanet olsun. Hâlâ vücudunda herhangi bir iç organın kalmış mı?"

Öyle hissetmiyordu. "İyileşeceğim." diye umuyordu.

İçini çekerek, Dove güçlerini kullanarak bir ateş yaktı.

Ronan rüzgarın estiği yöne doğru hareket etti. Çocukluklarından beri yanmış et kokusuna tahammül edememişti. Bu koku, yıllarca süren acılarını hatırlatıyordu.

Ama geçmişlerinin bu kısmının Dove'u hiç etkilememiş gibi görünmesinden dolayı minnettardı.

Bir şahin çığlığı duyduğunda kenara çekilip bir kayanın üzerine oturdu.

Dove durup yukarı baktı. "Bu ne?"

Ronan kuşa seslendi.

Büyük kahverengi şahin, yanına yere konmadan önce daireler çizdi. Size bir mesajım var efendim.

"İtibaren?"

Xaydin. Sana ihtiyacı var.

Dove onlara bakmak için döndü. "Neler oluyor?"

"Xaydin'in bana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Bu durum Dove üzerinde de onun üzerinde olduğu gibi aynı etkiyi yarattı. Xaydin asla yardım istemedi. Birbirlerini tanıdıkları bunca yıl boyunca hiç istememişti. Bu onun doğasında yoktu.

Dolayısıyla eğer iletişime geçtiyse, bu bir anlık heves değildi ve durumun çok vahim olduğu anlamına geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Dove şahine.

"O bilmiyor. İlk haberci o değil. Bildiği tek şey, Xaydin'in beni bulup yanına gelmem için haber gönderdiği."

"Tanrım... ölüyor."

Bu, olabilecek en olası sonuçtu. Ronan, Xaydin'in böyle bir mesaj göndermesi için başka bir sebep düşünemiyordu. Canavarın herhangi bir yardıma ihtiyacı yoktu sonuçta.

"Dash'e söylemeli miyiz?" diye sordu Ronan.

"Gidip ona söyleyeceğim. Sen Xaydin'e git. Ben sadece seni yavaşlatırım."

Dove bu konuda haklıydı. Karada yaşayan bir avcıyla uğraşmaktansa, bir şahin gibi arama yapmak onun için çok daha hızlı olurdu.

Ronan şahinin sırt tüylerini okşadı. "Bir şey öğrenir öğrenmez haber vereceğim."

"Sonra görüşürüz."

Ronan, şekil değiştirmeden ve habercisiyle birlikte uçup gitmeden önce başını eğdi. Bu, hiçbirinin geleceğini düşünmediği bir gündü.

Xaydin yardım istiyor.

Panik içinde, şahinin onu gönderdiği yöne doğru ilerledi ve çok geç kalmamayı umdu. Çünkü bunun bir tuzak olabileceğini biliyordu.

Bunun bir önemi yoktu zaten. Eğer bir kanun kaçağı tehlikedeyse, hepsi tehlikedeydi. Çünkü birbirlerine ettikleri tek yemin, ailelerinin hiçbir üyesinin asla yalnız bırakılmayacağıydı.

Dünya gençken onları hayal kırıklığına uğratmış olabilir, ama onlar asla birbirlerini hayal kırıklığına uğratmadılar.

Geliyorum kardeşim.

Çok geç kalmamayı umuyordu sadece.

Xaydin, birisi kolunun dibine bira bardağı sertçe bırakınca yerinden sıçradı. Ancak bunun sadece Gisela'nın dikkatini çekmeye çalışması olduğunu anlayınca kalbi sakinleşti.

“Bu gerekli miydi?”

“Bana kendini ele verdiğinde haber vermemi söylemiştin.” Sahtekârın oturduğu, fal baktığı yere doğru baktı, sonra ona sert bir bakış fırlattı. “Bakışın ve dik dik bakmanla her şeyi belli ediyorsun.”

Bu onun için her zaman bir sorun olmuştu. Duygularını, özellikle de öfkesini iyi gizleyemeyen biriydi.

"Onun kendi rolünden memnun olup da bizi aptal sanması beni rahatsız ediyor."

Kadın, bira bardağını ona doğru itti. "İçmeye devam et, tatlım."

"Butterbean mi?" Kaşlarını daha da çatı.

"Sevgi sözcüğü. Sanki buna ihtiyacınız varmış gibi görünüyor."

Yanına oturduğunda homurdandı. Onunla bu kadar rahatlamış olması onu rahatsız etmeliydi. Normalde, bunca günü bir başkasının yanında geçirdikten sonra, yalnız kalmak için uzaklaşmaya fazlasıyla hazır olurdu.

Onun kaçma isteğini tetiklemedi.

Aksine, onunla sohbet etmekten hoşlanıyordu. Komik ve gözlemci bir kadındı.

Ölümüllüğü olmasaydı, belki de ona tatlı bile derdi. Gerçekten de yazık. Ama annesi için mükemmel bir hanımefendi olurdu.

Ve tam da böyle olmalıydı. Hayatın ne kadar çirkin olabileceğini, başkalarının ne kadar acımasız olabileceğini bilmeyen, koruma kalkaniyla sarılmış bir kadın.

Ama bu gerçekten bir avantaj mıydı? Bilmeyenler, annesi gibi olanların avıydı.

Amcası gibi.

Sürekli kapıya bakıp girip çıkan her canlıyı izlemiyorlardı. Sırtlarını açıkta bırakmamaya da özen göstermiyorlardı.

Ama kadının odayı incelerken sırtını ona dönmüş olması ona kendini iyi hissettirdi.

Bir şekilde ona güvenmeyi öğrenmişti. Ancak onu en çok korkutan şey, kendisinin de ona güvenmeye başlamasıydı. Sahte Masakage hakkındaki sırlarını paylaşmaları onları birbirine bağlamıştı. Acı çekmede duyulan bu yoldaşlık ihtiyacı, birbirlerini anlamalarını sağlamıştı.

Bildikleri halde bunun akıllıca olmadığını bildikleri halde birbirlerine güvendiler. Ama başka ne seçenekleri vardı ki?

Sahip oldukları tek şey birbirleriydi.

Asıl sınav, tehdit ortadan kalktıktan sonra başlayacaktı.

Xaydin içini çekerek bir garson çağırdı.

Dev kadın Gisela'ya bir baktı ve dudaklarını büktü.

"Yapmayın," diye uyardı, altın paraları çıkarırken. "Bize biraz domuz eti ve yulaf lapası getirin. Bal keki bulabilirsiniz daha da fazladan olur."

Teklif ettiği miktarı görünce gözleri takdirle açıldı. "Evet, efendim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bir yatak olsa iyi olurdu.

Paylaşmak için ideal, daha da güzel.

Ama şansını zorlamak istemedi. "Şimdilik bu yeterli."

Hızla uzaklaştı.

Gisela kaşlarını çatarak ona döndü. "Başkalarıyla nasıl başa çıkacağını gerçekten biliyorsun."

O böyle şeyler söylediğinde, adam bunun onu hem birden çok yönden hem de başka şekillerde kızdırmak için olduğunu düşünürdü.

Öyle olmak zorundaydı. O kadar da masum değildi.

Oysa bilmiyordu ki, ona yaklaştığı her seferinde bu yükselişlerden biri neredeyse tekrarlanıyordu.

İçi birikmiş öfkeyle içini çekerek birasını bitirdi. "Odayı incelerken ilginç bir şey buldun mu?"

"Cryxa'ya ulaşmamıza bir buçuk gün kaldı. Oradaki limanlarda Marauder gemilerini bulacağımız söyleniyor."

Yani zaten bilmediği bir şey değildi. Ama bunu ona söylemeye de niyeti yoktu. Kendini işe yaramaz hissettiğinde hoşuna gitmiyordu.

"Umarım bilgilerimiz doğru çıkar." Bir deniz adamının bir Marauder'a aşık olması biraz klişe gibi görünüyordu. Ama sonra mantıklı geldi. Hayatının çoğunu bir teknede geçiren bir insandan daha iyi kim bir balığa aşık olabilir ki?

Pat olsun ya da olmasın, mantıklıydı.

Yanına oturdu ve yaklaştı. "Gerçek kardeşinle başka konuştun mu?"

Başını salladı. "Diğerinin şüphelenmesini istemiyorum." Köşede kartları dizmiş olan Masakage'ye anlamlı bir bakış attı. Onun Masakage'si bunu yapmazdı. O, para ve çay yapraklarından fal bakardı.

Masakage her zaman kartların kendisinin ödemeye razı olmadığı bir bedel aldığını iddia etmişti.

Xaydin bu konuda meraklıydı ama daha kesin bir cevap arayacak kadar meraklı değildi. Masakage'nin işkence altında bile cevap vereceğinden emin değildi. Kardeşi sırları çok önemserdi.

Bir yudum bira içti. "Sence Ronan'a haber ulaşmış mıdır?"

Omuz silkti. "Ortaya çıkana kadar bilemeyeceğim."

"Bu çok üzücü. Tüm bu sihirle, iletişimde kalmanın daha kolay bir yolu olacağını düşünürdüm."

"Başka yollar da var."

Bu onu şaşırttı. "Örneğin?"

"İstediğim zaman aynayı kullanarak Candara ile konuşabilirim."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Ya da herhangi bir parlak nesne de olabilir."

"Bunu nasıl yapardınız?"

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ama bu sadece şüpheci yapısından kaynaklanıyordu. Kadının bu bilgiyi kendisine karşı kullanacağından şüphe ediyordu.

Öte yandan, ihanetin amacı da buydu zaten. Her zaman güvenilir bir elden gelirdi. Böylesine korkunç bir şey yapacağına asla inanmayacağınız bir elden.

Gisela ona nazık bir gülümseme sundu. "Anlıyorum. Ben de kendime güvenmezdim. Düşüncesizce bir soruydu. Sadece merak ettim o kadar."

Bu da onun ona daha çok güvenme isteğini artırdı. Çünkü kadın durumu anladı ve onun açıklama yapmasına gerek kalmadan geri çekildi.

O, bu dünyada nadir bulunan bir insandı ve adam da onun eşsiz içgörülerini takdir edecek kadar hayattan bıkmıştı.

Esnemesini bastırarak Gisela birasının son yudumunu içti. "Dinlenmeye gidiyorum... tabii ki yine kötü niyetli bir dev ya da trol tarafından durdurulup buraya ait olmadığımı söylemezlerse. Kusura bakmayın ama Vaskalia'dan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Anladım. Eğer sana laf atarlarsa, bana gönder. Bu gece dövecek birine ihtiyacım var." Bu birikmiş öfkeyi atmak için her şey...

Eh, muhtemelen hayal kırıklığını dile getirirdi. Bu, şu anda onunla ilgili yanlış olan birçok şeyi örtüyordu.

İçini çekerek sahte kardeşine baktı. Masakage'nin onun için ne kadar önemli olduğunu, son birkaç gündür onun yerine geçen biriyle uğraşmaktan dolayı gerçekten anlamamıştı. Bu durum ona Dash'in her zaman söylediğı şeyi de hatırlattı: Xaydin'le geçinmek zordu.

Evet, öyleyim.

Yine de Masakage nadiren onun sinirlerini bozmuştu.

İşin garip yanı, Gisela şimdiye kadar onun sinirlerini bozmayı başaramamıştı.

Bu son açıklama, nadir rastlanan bir durumdu ve buna minnettardı.

Belki şansım yaver gider ve biri o şerefsizi bizim için bıçaklar.

Keşke o kadar şanslı olsaydı. Ama bu asla gerçekleşmeyecek.

İçini çekerek içkisinin geri kalanını bitirdi ve garsona bahşış olarak masaya bozuk paralar attı. Ardından, ertesi gün sahte kardeşiyle başa çıkacak kadar sabrı olsun diye, çok ihtiyaç duyduğı uykuyu almak için merdivenlere yöneldi.

Gisela saçını durularken iç çekti. Sıcak banyoları özlemişti. Meara'nın sarayının güzel olan tek yanı buydu...

Annesinin banyo odasıydı. Şimdi bile, suyun altına batarken ılık suyu hissedebiliyordu.

Elbette, onu sadece annesinin uyuduğundan emin olduğı gecenin geç saatlerinde kullanabilirdi. Kullanma izni olsa bile, annesi banyo yapmak istediğinde Gisela'nın orada bulunması durumunda annesi öfke krizine girerdi.

Çenesini, konuşmamak için sıkıca kenetlemekten dolayı ağrıyordu. Soğuk suda banyo yapmaktan her zaman nefret etmişti.

Neyse ne.

Aniden arkasındaki kapı açıldı.

Kadın nefes nefese arkasına döndüğünde, karşısında aynı derecede şaşkın bir ifadeyle Xaydin'i gördü. Kendine gelemeden, Xaydin hızla kapıyı kapattı ve ona sırtını döndü.

"Özür dilerim! Banyo yapacağınızı hiç bilmiyordum."

Elbiselerini kaptı ve hızla giydi. "Banyo yapmaktan çok üşüyorum... Bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim." Normalde, yatmadan önce en az bir saat aşağıda kalırdı. "Dönebilirsin. Üzerim örtülü... ve teşekkür ederim."

"Ne için?"

Tiştörtünü boynuna sıkıca bastırdı. "Beni utandırmayın ya da yaralarımın dolayı geri adım atmayın."

"Hiçbir yara izi görmedim."

O halde ona gerçekten bakmamış olmalı. Gözden kaçırmak imkansızdı. Elbise ya da vücudunun tamamını örtmeyen herhangi bir şey giymemesinin sebeplerinden biri de buydu. Onları görmekten nefret ediyordu.

Her yerdelerdi.

Özellikle de ruhu üzerinde.

Yerdeki havluyu alıp saçlarını kurutmaya devam etti.

Yere oturmadan önce ona şöyle bir baktı ve gözleri parıldadı. "Her gün nasıl bu kadar güzel koktuğunuzu merak ediyordum."

Gisela, hakaret edici bir şey söylememek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. O konuya girmek istemiyordu ama bu durum onu bir konuda meraklandırmıştı. "Fark ettim ki, sahtekârımızın etrafını saran o yoğun at kokusu bulutuna sen sahip değilsin."

"Sabahları dışarıda yıkanıyorum."

O da öyle tahmin etmişti. "Bundan bile daha soğuk değil mi?" diye sordu, kullandığı leğen ve sürahiyi işaret ederek.

"Ölü gibi soğuk. Ama tüm uykusuzluğu gideriyor ve beni savaşıma hazır hale getiriyor."

Bu mantıklıydı ama sabahın soğuğuyla mücadele etmektense daha az savaşçı olmayı tercih ederdi. Sadece düşüncesi bile onu ürpertiyordu.

Göz ucuyla onu izledi.

O, olağanüstü bir örnekti. Muhteşem ve sert görünümlüydü, ama konu ona gelince nazikti. Daha önce hiç onun gibi birini görmemişti.

Daha önce hiçbir erkekle bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştım.

Ya da kadın için de aynı şey geçerli.

"Çok fazla kadınla birlikte olmuyorsun, değil mi?"

Çenesi gevşedi. "Affedersiniz?"

"Hakaret değil, sadece bir gözlem. Çevrenizdekileri potansiyel tehditler açısından izlersiniz, yatak arkadaşlarınız açısından değil."

"Sen de öyle."

"Aynen öyle. Bu yüzden senin kadın düşkününü olmadığını anladım. Bunu çok ilginç buluyorum."

"Neden?" diye sordu.

Yatağa oturmuş, omuz silkti. "Çok yakışıklısın. Hatta bir prens gibisin. Kadınların sana nasıl baktığını görüyorum... ve bazen erkeklerin de."

"Ben de öyle düşünüyorum. Tıpkı açık artırmaya çıkarılan kıymetli bir aygır gibi."

Sesindeki sinirli tonu yakaladı. Ancak bunun sorularından mı yoksa gerçeklerden mi kaynaklandığından emin değildi. "Bütün erkeklerin, kendilerini barındıracak herhangi bir kısırağa çiftleşme için damızlık olmak istediğini sanıyordum."

Çizmelerini çıkarırken alaycı bir şekilde güldü. "Başımıza ödül konmuş olan bizler için değil. Hiçbir kadın, şehvetime engel olamadığım için boğazıma saplanan bir bıçağa değmez."

Haklıydı. Bir erkeği baştan çıkarmak, onu bitirmenin kolay bir yoluydu. Kendisi de bu taktiği kullanmıştı.

"Çoğu erkek bu kadar içine kapanık değildir."

Ona kuru bir bakış attı. "Çoğu insan aptaldır."

"Haklısın." Ama yine de, kadınlarla yeterince ilişkisi olduğunu düşündü. Kendine güvenli bir duruşu vardı ve bu da onu meraklandırırdı. "Peki, dikkatini çeken ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni yatak arkadaşı olarak herhangi birine dikkat ederken görmedim." Bu, normal görünüşlü ve havalı bir adam için alışılmadık bir durumdu. Onun gibilerden biri içinse duyulmamış bir şeydi. "Bunu yapman için ne gerekiyor?"

Xaydin, onun beklenmedik sorusu karşısında tamamen şaşkına döndü. Bu soru, onun karakterine hiç uymayan bir soruydu. "Neden soruyorsun?"

Sanki ne sorduğunun farkına varmış gibi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ben... şey... bunu kastetmedim! Bu... Unut gitsin!" Hızla ona sırtını döndü.

Eğlenerek silahlarını kemerlerinden çözdü ve elinin altında olacak şekilde yere bıraktı. "İlla bilmeniz gerekiyorsa, hanımefendi, dikkatimi çekmeye çalışanlardan ziyade, meydan okumayı sevenlerden hoşlanırım."

Ve kesinlikle zorlu bir rakipti.

Yatağın kenarına oturarak ıslak saçlarını nazikçe taradı.

Aklından yüzlerce düşünce ve görüntü geçti. Hiçbiri uygun değildi.

Onu aklından çıkar.

Söylemesi yapmaktan kesinlikle daha kolaydı. Saçlarını elleriyle karıştırırken son derece büyüleyiciydi. O da aynı şeyi yaparken yüzünü ensesine gömüp yumuşak, pembe kokusunu içine çektiğini hayal edebiliyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama her zaman muhteşem kokuyordu. Bütün gün at bindikten sonra bile.

Kadın kendine özgü bir büyüye sahipti. Candara'nın kazanında hazırladığı büyüün daha güçlü olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yanılıyordu.

Ve onu ya da başka birini baskı altına almaya da hiç niyeti yoktu. Hayatı zaten yeterince berbattı. En son istediği şey başkasının hayatını da berbat etmekte.

Gisela tarağı eyer çantasına koydu ve Xaydin'e hızlıca bir bakış attı. Xaydin sırtı ona dönük bir şekilde yerde yatıyordu.

Onun varlığına alışmış olması ne kadar garip. Artık geceleri huzursuzca uyumuyordu.

Artık güvenmeye başladım.

Bu durum onu, daha önce yaşadığı her şeyden daha çok korkuttu.

Birine güvendi. Yanında uyuyacak kadar güvendi.

Neden? Hiçbir fikri yoktu. Ona ihanet etmeyeceğinin garantisi yoktu. Onu tamamen yok etmeye kararlı bir canavara dönüşmeyeceğinin de bir sebebi yoktu.

Annesi bir dakika önce sevgilisinin yanağını öpebilir, birkaç dakika sonra da onun gözlerinin önünde paramparça edilmesini izleyebilirdi. Çoğu gün bunun için pek bir sebep yoktu.

Bu kaprislilik onu her zaman tedirgin ediyordu. Yanında kimin olursa olsun, sebepsiz yere aniden saldırmaya başlayacağı hissi onu sürekli rahatsız ediyordu.

Xaydin'in onlardan biri olduğunu düşündürecek hiçbir şey görmemişti.

Hala...

Pişmanlıkla yaşamak zordu. Bunu biliyordu çünkü hayatının büyük bir bölümünden pişmanlık duyuyordu.

Yarın neye pişman olacağım?

Bu soru aklından henüz geçmemişti ki, kesinlikle pişman olacağı bir şeyi anladı.

Haydn.

Kolunun uzanabileceği mesafedeydi.

Peki, ona karřı bir řeyler hissediyor muydu? Bu da diđer önemli soruydu. O da tıpkı kız gibi ketumdu. Ne hissettiđini ya da ne dūřındūđunu anlamak imkansızdı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var...

Korkunçtu. Tıpkı onun gibi.

Bunun başlıca sebebi daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamış olmasıydı. Daha önce fırsatı olmamış ya da bazı erkekler ona kendilerini zorla kabul ettirmeye çalışmamış değildi; ama erkeklere hiç ilgi duymamıştı.

Hiç de değil.

Xaydin bunu değiştirdi.

O, onda kendine bir şeyler alma isteği uyandırdı. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedi. Yıllardır aklından bile geçirmediği bir şeydi bu. Gençken, ne tür erkeklerin ilgisini çekeceğini hayal etmeye çalışmıştı.

Bir kadın olarak...

Aklına kimse gelmemişti. Ta ki Xaydin hayatına girene kadar.

Sadece bu yüzden bile annesine teşekkür etmeli.

Yapma.

O tek kelime zihninde yankılanıyordu. Bunu yaparsa, hayatı sonsuza dek değişecekti. Hatta onun çocuğunu bile dünyaya getirebilirdi.

Hamile bir suikastçı. Annesi onu kesinlikle evden kovardı.

Ya da idam ettirin. Büyük ihtimalle idam ettirin. Sonuçta annesi tam bir ikiyüzlüydü.

Ama sonunda, merakı ve arzusu ona ağır bastı. Annesi her zaman bunun onu felakete sürükleyeceğini söylemişti.

Bu gece, bu durum onu doğrudan dūřmanı olması gereken bir adamın kollarına sürükledi. Oysa o, tam olarak burada olmak istiyordu.

"Benimle seviş, Xaydin."

12

Xaydin, Gisela'nın beklenmedik sözleri karşısında şaşkına döndü. Buraya onu öldürmeye gelen bir kadındı bu. Ve ona bir şans verirse, bunu denemeyeceğinden hala emin değildi.

Doğrusu, son birkaç gün...

"Özel" kelimesi tam olarak doğru değildi. "Farklı" da olabilirdi ama o da kulağa hoş gelmedi.

Paylaştıkları şey için gerçekten de bir kelime yoktu.

Bunun üzerine adam ona inanmaz bir şekilde baktı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. Söylediklerimi unutun."

Kadın uzaklaşmaya başlarken, adam kadının elini tuttu.

"Gisela—"

"Sorun yok, Xaydin. Ciddi değildim."

Bunun bir yalan olduğunu anlamak için kardeşinin zihin okuma yeteneğine ihtiyacı yoktu. Kız kesinlikle bunu kastetmişti ve şu anda ona çok kızgındı.

"Hayır demiyorum hanımefendi. Sadece beni hazırlıksız yakaladınız."

Gisela öfkelenmek istiyordu. Dahası, ona saldırmak istiyordu.

Ama haklıydı. Ona göre, isteği tamamen beklenmedik bir şeydi. Ona karşı böyle hissettiğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ya da ona en ufak bir ilgi duyduğuna dair.

Doğrusu, tek bir öpücüğe rağmen, onu geri çevirmiş ve oldukça mesafeli davranmıştı.

Xaydin yavaşça yatağından kalkarak onunla yüz yüze geldi. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Doğrusu, emin değildi. Bir yanı ona karşı büyük bir arzu duyuyordu, ama diğer yanı da dehşete kapılmıştı.

Bu onu değiştirir miydi? Bu aptalca görünüyordu, ama emin değildi. Bir sürü şehvet düşkünü erkek ve kadın görmüştü. Şehvet onları kontrol ediyordu. Onlar gibi olmak istemiyordu. Hormonların yönlendirdiği bir piyon olmak istemiyordu.

Ama aynı zamanda, bunu en az bir kez deneyimlemek istiyordu. Tercihen hoşlandığı biriyle.

"Bundan zevk alıyor musun?" Bunu sorduğu için bile kendini aptal hissediyordu.

Dudaklarında sevimli bir gülümseme belirdi. "Doğru yapılırsa mümkün."

Utançtan yüzünü elleriyle kapattı. "Söylediklerimi unutun."

Yavaşça ona yaklaştı. Gözleri kapalıyken onu göremese de, vücudunun her zerresini hissetti. Nazıkçe ellerini gözlerinden çekti ve yüzünü elleriyle kavradı. Çenesini yukarı kaldırarak eğildi ve kulağına fısıldadı: "Bana bak, Gisela."

Evet, yaptı.

"Bu tamamen size kalmış. Çok güzel bir kadınsınız ve sizinle birlikte olmaktan onur duyardım, ama asla sizi rahatsız etmez veya sınırlarınızı ihlal etmezdim."

İşte bu yüzden ona hayrandı. Tanıştığı herkesten çok farklıydı.

Bildiği kadarıyla, yarın ölebilirdi. Kendi annesi bile öldürülmesini emredebilirdi. Her şey olabilirdi. Pişmanlıklar hayatının bir parçasıydı.

Ama asla pişman olmak istemediği tek şey bu adamdı...

"Bilmek istiyorum." Ona bakarken sözleri neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Seni istiyorum, Xaydin."

Xaydin'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Dürüst bir adam muhtemelen ondan uzaklaşırdı.

Ama düzgün biri değildi. Ne bu gece, ne de o davetten sonra. Vahşi ve sertti.

Onun bir yanı ürkekti. Tutkularının onu yönetmesine asla izin vermemişti. Çok fazla insan şehvetine kurban gitmişti. Aklının bir köşesinde, bunun onu ne kadar savunmasız hale getirdiğini biliyordu.

Hormonları yüzünden hayatını kaybetmenin ne kadar kolay olacağını biliyordu.

O hiçbir zaman öyle bir adam olmamıştı. Tıpkı baştan çıkarıcı sözlere de hiç meraklı olmadığı gibi. Şimdi, bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu nasıl anlatacağını bilmeyi çok isterdi.

Onun için ne kadar değerli olduğunu.

Kadın bedeninin rahatlığından o kadar uzun süre mahrum kalmıştı ki. Şefkatli bir okşamanın sıcaklığından o kadar uzun süre yoksun kalmıştı ki, neredeyse hatırlayamıyordu bile. O zaman bile, kadına karşı hiçbir bağlılığı yoktu. Sadece doyurulması gereken fiziksel bir özlem vardı.

Gisela onun için bir anlam ifade ediyordu. İlişkileri biter bitmez yollarını ayıracak yabancılar değillerdi.

Yarın burada olacaktı.

Bunu yapmayın.

Bu tam bir çılgınlıktı.

Ama nasıl karşı koyabilirdi ki? Öpücüğünün tadı hâlâ dilindeydi. Dudaklarının ipeksi cennetine karşı koyamıyordu.

O, acı çekmek için yaşayan bir aziz değil, sıradan bir ölümlüydü.

Düşünceleri karmakarışık olan Xaydin, parmak ucuyla dudaklarının kıvrımını takip etti, ardından dudaklarını aralayıp onu derin bir öpücükle öptü.

Gözlerini kapattı ve nefesinin tatlılığını içine çekti. Üstündeki korseyi gevşetirken, onun yumuşak bedeninin kendi bedenine baskı yapmasının verdiği hissi yaşadı.

"Emin misin Gisela?" diye sordu son bir kez, ikisine de aptalca bir şey yapmadan önce bir şans vermek için.

Dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırmadan önce başını salladı. "Seni asla pişmanlıkla hatırlamayacağım."

O da aynı şekilde düşünüyordu. "Öyleyse ikimiz için de hiçbir pişmanlık yok."

Gisela'nın kalbi, onun gerçek bir gülümseme sunmasıyla hızla çarpmaya başladı. Beklenmedik ve nefes kesiciydi.

Onun koyu renkli gözleri aç ve vahşiydi, vücudu onu adeta yakıp kavuruyordu. Onu kollarına alıp, yalnız başına uyumayı planladığı yatağa doğru taşıdığı anda, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Onun sıcaklığı ve gücü onu tamamen sarmıştı.

Ve o daha fazlasını istedi.

Onu yatağa yatırdıktan sonra, küçülüymüş gibi görünen yatağa yanına uzandı. Kadın onun ne kadar iri olduğunu biliyordu, ama şimdi daha da devasa görünüyordu.

Ama o, dudaklarına geri dönüp onu öptüğünde tüm bunlar uçup gitti. Kadın adeta mırıldandı. Daha önce hiç böyle bir dokunuş hissetmemişti. Sıradan bir öpücüğün bu kadar inanılmaz olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ve onun sıcak, nasırlı eli göğsünü kavradığında, sinirsel bir heyecanla sıçradı. Acı ve zevk vücudunu bıçakladı, bacaklarının arasında bir sıcaklık birikti.

Vücudundaki bu yanma neydi? Ona duyduğu bu garip özlem neydi? Geçmişte şehveti tanıdığını sanmıştı, ama bu tamamen farklı bir duyguydu.

Çok daha yoğun.

Çok daha korkunç.

Bu kafa karıştırıcı hisleri anlamıyordu. Vücudu nasıl böyle hissedebilirdi?

Xaydin dudaklarını bırakıp, boğazından aşağı doğru, avuçladığı göğsüne kadar öpücükler kondurdu.

Titreyerek, Gisela, onun koyu renkli başını göğsünde görünce, dilinin gergin meme ucunu okşamasını hissedince yutkundu. Dili pürüzlü ve sıcaktı, dudakları ise yatıştırıcı ve şefkatliydi.

Başını avuçlarının arasına aldı ve koyu kıvrık saçlarının parmaklarını okşamasının verdiği hissin tadını çıkardı.

Orada, onu tadarken, ona takılırken çok güzeldi. İnanılmaz yakışıklı yüzü, ona dokunmaktan aldığı zevki açıkça gösteriyordu.

Gisela memnuniyetle iç çekti ve inanılmaz dünyevi hislerin onu alıp götürmesine izin verdi, ta ki onu tutan adamın bir uzantısından başka bir şey olmayana kadar.

Bu gece, hiçbir çekince veya korku duymadan tamamen onun olacaktı. Dudaklarını ısırarak, onun adını fısıldadı.

Xaydin daha önce onun bedeninin tadına hiç bakmamıştı. Çok sıcaktı, çok davetkardı. Özellikle de daha önce kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaştığını bildiği için.

O, onun ilk sevgilisiydi. Ne kadar inanılmaz görünse de. Bazı yönlerden çok deneyimliydi.

Ama bu konuda değil.

Onun gibi bir yaratığı neden seçtiğini anlayamıyordu. Onun sunduklarına kesinlikle layık değildi.

Ama sonra onlar da birer yaratık gibiydiler. Acımasızlık ve kederden doğmuşlardı.

Teninin daha fazlasını açığa çıkarıp, onun da kendisi kadar çok yara izi taşıdığını görünce, bu onu derinden etkiledi. Düşünmeden, neredeyse kalbini delecek kadar acı bir izi takip etti.

Onun neye baktığını fark ettiği anda, gözlerini örtmeye çalıştı. Gözleri utançtan parladı ve bu durum onun ruhunda derin bir öfke uyandırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok çirkin olduklarını biliyorum."

Elini çekip gözlerinin içine sertçe baktı. "Yaralarımız, bizi biz yapan geçmişimizin öyküsüdür. Leydim, asla kendi yaralarınızı saklamayın. Onlar güzeldir ve siz de onları atlattığınız için öylesiniz."

Gisela, sesindeki samimiyeti duyunca nefes alamadı. O an hiç utanmadı.

Kendini güzel hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi bu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Daha önce kimsenin onu görmediği bir zamanda onu gördüğü için. "Kendin olduğun için." Ve hayal edebileceğinden çok daha harika olduğu için. Özellikle de ününü göz önüne alırsak. Böyle bir canavarın onun gibi bir kalbe sahip olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Çünkü o onu bulana kadar, kendisinin de hiç kimsesi olmamıştı. Hiç kimseyi önemsememişti. Başkalarının yalanlarına inanmıştı. Soğuk ve duygusuz olduğuna inanmıştı.

Hayır, duygusuz değildi. Acısına yenik düşmüştü. Etinden çok daha derine inen o yaralara yenik düşmüştü. Ruhuna kazınmış, onu soğuk ve öfkeli bırakmıştı.

Ama bu gece değil. Bu gece, onun iyiliği sayesinde yeniden doğmuş gibi hissetti.

Ve bu gece, her ne sebeple olursa olsun, onunla birlikte olmaktan mutluydu.

Gisela onun siyah tuniğini çekiştirdi.

Onun isteğini yerine getirmek için can atan adam, bunu başardı.

Ellerini onun gergin, kaslı kollarının üzerinde gezdirirken duyulur bir şekilde nefesi kesildi. O, kusursuzdu ve vücudunun çelik gibi sertliğine karşılık teninin yumuşaklığına hayran kaldı.

Xaydin zevkten başı dönerken dişlerini sıktı.

Onun dokunuşunun onda yarattığı şeyler...

İnanılmazdı. Canlandırıcıydı. Kendini güçlü ve vahşi hissetmesini sağladı. Sertleşmiş ve acıyordu. En önemlisi, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ona karşı savunmasız hissetti.

Yine de geri çekilemedi. Dokunuşu bağımlılık yapıcıydı ve vücudunun her zerresini arzuluyordu.

Ve ondan daha fazlasını istiyordu...

Adam iç çamaşırını üzerinden çıkarınca Gisela bir anlık panik yaşadı. Birdenbire adamın karşısında çıplak kalmıştı.

Korkutucu ve garip bir şekilde erotikti. Başka birinin önünde çıplak olduğunu hiç hatırlamıyordu. Çoğunlukla yara izleri ve bu izler yüzünden insanların ona nasıl alay edeceğinden duyduğu korku yüzündendi. Özellikle de küçükken aldığı kırbaç izleri. Her şeyde ne kadar beceriksiz olduğunu kanıtlayan izlerdi bunlar.

Çıplakken nasıl görüldüğünü kimse bilmiyordu.

Haydin hariç. Onun da en az diğerleri kadar, hatta daha fazla yara izi vardı. Ama onun durumunda, bu yara izlerinin bir şeyde beceriksiz olmasından kaynaklanmadığından şüpheleniyordu.

Daha ziyade, kuralları çiğnemeyi ve sonuna kadar mücadele etmeyi seçtiği için. O böyle bir insandı.

Onun aksine, muhtemelen ağlamamış, aksine onlara tekrar vurmaya cesaret etmelerini söylemiştir.

Ve daha zor.

O, asiydi ve kadın en çok bunu seviyordu.

Tek kelime etmeden ondan uzaklaştı ve üzerindeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkardı. Gisela bakışlarını kaçırmak istedi ama bunu yapamadı. Adam göz kamaştırıcıydı.

Ancak onun iri cüssesine bakarken, onu kendi bedenine almanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı. Elbette bu mümkün olmazdı.

Öyle mi?

"Bana zarar verecek misin?" diye sordu tereddütle.

Gözleri sıcaktı, parmaklarıyla yanağını okşadı. "Niyetim bu değildi."

Ona gülümsedi, dürüst konuştuğundan tam emin olmasa da ona tamamen güveniyordu. Bu nasıl zarar vermezdi ki? Çok büyük bir şeydi.

Üzerine uzandı ve yüzünü boynuna gömerek onu kollarına aldı. Teninin tenine değmesinin muhteşem hissiyle düşünceleri dağıldı. Baskıcı değil, iyi hissettiren ağırlığıyla aklından geçenleri düşündü.

Xaydin onun elini tuttu ve kendine doğru yönlendirdi. "Bana dokunmaktan korkma, Gisela," diye fısıldadı.

Elini penisinin ucundan aşağı doğru gezdirdi. Şimdi o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Xaydin, kadının kendisini incelemesini izledi. "Eğer durmak istersen, durabiliriz."

Ona yukarıdan gülümsedi, çoğu erkeğin ona asla böyle bir şey teklif etmeyeceğini biliyordu. Bu da ona karşı daha da şefkatli davranmasına neden oldu. "Sonuna kadar buradayım."

Sözlerine güldü. "Böyle somurtkan bir şekilde anlatmana gerek yok."

"Özür dilerim. Bunu o şekilde kastetmedim."

Başını sallayarak onu tekrar öptü, sonra da iyice içine girdi.

Onun içini dolduran yakıcı acıyla kasıldı.

Xaydin, dilini kullanarak boynunun hassas etleriyle oynarken kulağına tatlı sözler fısıldadı.

Acıya dayanamaz nefes nefese kaldı ve adam onu rahatlatmaya çalışırken gevşemeye gayret etti. Bir erkeğin böyle hissedeceğini hiç hayal etmemişti, ama içinde olanın Xaydin olmasından memnundu. İlk deneyiminin kiminle olacağına kendisinin karar vermiş olmasından dolayı çok heyecanlıydı.

Birinin kendisini ele geçirmesinden kaçınmak için defalarca çok mücadele etmek zorunda kalmıştı. Kaçırılmaktan korktuğu zamanlar olmuştu.

Bu onun verebileceği bir şeydi ve Xaydin'den daha iyisini hayal edemiyordu.

Ve onun kollarının kendisini sıkıca sarmasından ve kulağına fısıldadığı derin sesinden dolayı çok mutluydu.

Gisela kollarını onun omuzlarına doladı, yüzünü kaslı boynuna gömdü ve onun sıcak kokusunu içine çekti. Bunu, hayatında her şeyden daha çok istiyordu.

Xaydin, daha da derine girmemek için kendini zorlarken, arzuyla yanıp tutuşuyordu. Ama çok zordu.

Onu hayal bile edilemeyecek bir şekilde istiyordu. Kadın onu sıcaklığıyla sarmıştı ve nefesinin boynuna değmesi ona binlerce ürperti veriyordu.

Kadın kendini harika hissediyordu ve adam onu asla bırakmak istemiyordu.

"Rahat olun hanımefendi," dedi nazikçe.

Kadının ona olan tutuşu gevşeyene kadar bekledi. Kadın ona baktı, yüzünde güven ifadesi vardı. Bu bakışı asla unutmuyacaktı çünkü biliyordu ki, güvenmek onun için de kendisi için olduğu kadar kolay değildi.

Bu, bedenini paylaşması kadar büyük bir hediye idi. Çünkü kırılan güven asla geri kazanılamazdı. Ve onlar gibi yaratıklar bunu öylece rastgele yapmazlardı.

Güvenlerini kutsal bir hazine gibi korudular. Bu kadar acımasızca ihanete uğramış biri olarak, bunu bir daha asla kimseye yapmazdı.

Ve onun altında uzanıp, çıplak bedeninin kendi bedenine kenetlenmiş olduğu bu anın tadını çıkardı. Bu, hayatında yaşadığı en inanılmaz şeydi. O anda içini yoğun bir sahiplenme dalgası sardı.

O, onundu ve artık ondan başka kimsenin sahiplenmediği bir parçasına sahipti.

Ona gülümseyerek, saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "İçimde kendini çok garip hissediyorsun."

Xaydin ona gülümsedi. "Nasıl hissediyorum?"

"Tam ve derinden. Seni ta içime kadar hissedebiliyorum."

Kadının sözleri ve yarattığı görüntü karşısında nefesini tuttu. "Şimdi yapabilir misin?"

Başını salladı.

Geri çekildi, sonra kalçalarını onunkilere doğru itti. İkisi de aynı anda inledi. Xaydin yavaşça onun üzerinde hareket etti ve cesaret edebildiği kadar derine girdi.

"İnanılmaz bir canavarsın," diye homurdandı.

Hayatında ilk defa kendisine hakaret içermeyen bir şekilde "canavar" diye hitap edildiğini hatırlıyordu. "Ve sen de güzel bir kadınsın."

Bu sözler onu utandırdı ve onu bir yandan da öfkeli yaptı çünkü biliyordu ki, bu sözleri yeterince duymamıştı. Bu kadar özel bir kadına bu söylenmeliydi.

Çok fazla.

Ona zarar veren herkese lanet okudu. Hiçbir kalp bu kadar acımasızca ezilmemeliydi. Aksine, kalpler kıymetli görülmeliydi.

Xaydin, ikisi hâlâ birbirine yapışık haldeyken yana döndü. Onu kendi üzerine oturttu ve mum ışığında onu izledi.

Gözleri daha da irileşti. "Bu ilginç..."

Buna gerçekten güldü. "Beğendin mi?"

Dudaklarını ısırđı ve coşkuyla başını salladı.

Xaydin ona nasıl yavaş ve nazıkçe bineceğini gösterdi. Ellerini uyluklarından aşağı doğru gezdirdi ve mum ışığının soluk teninde nasıl parladığını izledi. Çıplak bedeninin kendi bedenine sũrtũnmesinin verdiği hisle aklı başından gitmişti.

Kalçasını ona sũrttũ. "Ne yapmam gerekiyor şimdi?"

Kalçasını yukarı kaldırarak kendini daha da derine itti. "Ne yapmak istersen."

Kadın, ona öyle yüce bir şekilde sũrtũndũ ki, adam memnuniyetle inledi.

Gisela onun yanında kendini çok garip bir şekilde özgũr hissediyordu. Ellerini göęsũnũn ve karnının sert kaslarının üzerinde gezdirdi. Onun orada, altında yatmasını görmek çok tuhaftı.

Elleriyle kalçalarını tuttu ve hareketlerini yönlendirdi. Ama onu büyüleyen şey, yüzündeki coşku ifadesiydi. Yanakları kızarmış, gözleri karanlık ve odaklanmamış bir haldeydi.

Adam ellerini kalçalarından göęũslerine doğru indirip onlarla oynarken kadın inledi.

Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir erkeğin üzerine oturup bundan zevk almak isteyeceğini hiç aklına getirmemişti. Yine de, onun kalın ve sert penisinin içinde olmasının verdiği hissi çok sevdi.

"Sana ne hissettiriyorum, Xaydin?"

"Islak ve yumuşak."

Bunun iyi bir şey olduğunu düşũndũ. Gerçi ona öyle gelmedi.

Bu durum onda bir soru işaretini uyandırdı: "Hiçbir kadınla birlikte oldun mu?"

Hareket etmeyi bıraktı. "Neden soruyorsun?"

"Bunun aramızda özel bir şey olmasını istiyorum. Senin için uzun bir sevgililer zincirinin sadece bir halkası olmak istemiyorum."

Xaydin elleriyle kadının yüzünü kavradı. "Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun. İnan bana, kimse seninle kıyaslanamaz ve asla sıradan biri olamazsın. Eşsiz bir güzelliğe sahipsin." Onu kendine doğru çekti ve tutkuyla öptũ.

Gisela, tattığı tutkudan ve onun dudaklarını okşama şeklinden titredi. Ellerinin altında kasları gerildi ve bu da onu titretti.

Xaydin öpüşmeden geri çekildi, sonra onunla birlikte yana döndũ ve tutkularının kontrolũnü ele aldı.

Gisela, adam hızlandıkça sırtını kamburlaştırdı. Her hareket daha fazla zevk veriyordu. Her öpücük ve dokunuş vücudunda yankılanıyordu.

"Beni kendine ait kıl, Xaydin."

Ama yüreğinin derinliklerinde, onun zaten buna sahip olduğunu biliyordu. Hiç kimse onun sahip olduğu yanını asla elde edemeyecekti. Bir şekilde, kurduğu her savunmayı, her tuzağı aşmayı başarmıştı.

O, onundu ve başka türlü olmasını da istemezdi.

Dudaklarını tekrar öptü ve daha önce hiç olmadığı kadar derine girerek kendini onun içine iyice soktu.

Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve tutkusunun kendisini alıp götürmesine izin verdi.

Başını omzuna yasladı ve vahşi bir hırıltıyla içine boşaldı.

Adam onun üzerine yığılıp onu sıkıca kucakladığında Gisela derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim, Gisela," diye fısıldadı nefes nefese. Sonra, tüylerini diken diken eden nazık bir okşamayla dudaklarını tekrar öptü.

Yavaşça ondan uzaklaştı, sırt üstü döndü ve onu yanına çekti.

Onunla işinin bittiğini sanıyordu, bu yüzden bacaklarını aralayıp vücudunun en mahrem yerine dokunduğunda çok şaşırdı.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Size keyif vermek."

Ne demek istediğini anlamadı. "Zaten ona sahiptim."

Bunun üzerine şeytani bir gülümsemeye, "Hayır, tatlım. Yapmadın." dedi.

Kafası karışmıştı, onun ne demek istediğini anlamamıştı. Ama uzun, ince parmakları vücudunun derinliklerine doğru ilerledikçe, daha önce deneyimlediklerinden daha fazlasının olduğunu fark etmeye başladı.

Xaydin battaniyeyi kendine çekti ve bacaklarının arasını silmek için kullandı. Onun bu hareketine kızardı.

"Ne yapıyorsun?"

Gözleri sıcacıktı. "Bana güven. Söz veriyorum, bundan hoşlanacaksın." Vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi ve bacaklarını iyice açtı.

Gisela, onun vücudunun tam ortasına baktığını fark edince yanaklarında bir sıcaklık patlaması hissetti.

Parmaklarını vajinasının arasına doğru gezdirdi. Kadın titredi. Ardından, parmaklarıyla vajinasını araladı ve başını aşağı doğru eğdi.

Ağız onu kapladığında Gisela irkildi. Şaşkınlıkla çığlık atarken vücudundaki her sinir ucu cızırdadı. Onu dili ve dudaklarıyla okşadı.

Başını avuçlarının arasına alırken tısladı ve inledi. Artık konuşamayan kadın, sadece onun kendisine yaptığı her bir şehvetli yalamayı hissedebiliyordu.

Kim hayal edebilirdi ki? Nefesi çıplak tenine sıcak bir şekilde değiyordu ve parmağını derinlere sokup döndürdüğünde, öleceğini sandı.

Aşağıya baktığında, adamın kendisine dik dik baktığını ve onu zevkten adeta işkenceye maruz bıraktığını gördü.

Geri çekildi ama parmağını içinde bıraktı. Tuhaf bir yakınlık hissi onu altüst etti.

"Utanmayın hanımefendi," diye fısıldadı, sonra da ağızıyla onu alaya almaya devam etti.

Sanki kendi başına hareket eden bedeni, onun dokunuşlarına ve öpüşlerine karşılık kıvranıyordu. Ve o devam ettikçe, artık konuşamaz hale geldiğini fark etti. Onu hissetmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Dilinin etrafında kaymasını, parmağının dönmesini hissedebiliyordu.

Aldığı haz, hayal edilemeyecek bir seviyeye ulaştı. Ta ki bu hazzın ağırlığı altında patlayacakmış gibi hissedene kadar.

Sonra, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, gerçekten de patladı. Vücudu paramparça oldu ve çığlık attı.

Buna rağmen Xaydin durmadı. Orada kaldı, onu yalayarak ve tahrik ederek iki kez daha orgazm olmasını sağladı.

Adam onu daha fazla kızdırmaya devam etmekten memnun görüldüğünde, kadın ondan merhamet diledi. "Dur! Yeter!" diye inledi. "Bunu bir daha yaparsam, ölebilirim."

Kadının yalvarışına kıkırdadı, sonra yüzünü çevirip uyluğunun narin etini emmeye başladı.

Gisela orada bitkin ve halsiz bir halde yatıyordu. Xaydin onu kollarına alıp sıkıca sarıldığında nefesi düzensizdi.

"Böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu."

Alnından öptü ve elleriyle başını okşadı. "Ben de bilmiyordum," diye fısıldadı usulca.

Gisela gülümsedi ve ona sokularak olabildiğince yakın olmak istedi.

Nefes alışverişi düzensizdi, ama bu gece için çok minnettardı. Hayatının en güzel gecesiydi.

Yarın onları sonsuza dek ayırabilirdi, ama o an için gerçekten mutluydu. Sonunda bazılarının bu yakınlık için ölmeye razı olmasının nedenini anlamıştı.

Şimdi birçok şey daha anlamlı geldi.

Bunu her zaman kıymetli sayacaktı.

Xaydin, Gisela'nın tekrar uykuya dalarken nefes alışverişini dinledi. Onları battaniyeyle örttü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ona sunabileceği hiçbir şey yoktu. Bildiği tek şey, onu böyle kucakladığında hissettikleriydi.

Sahiplenici ve koruyucu.

Bu gerçekten de pek mantıklı değildi. Hayatında birçok kadınla birlikte olmuştu. Ama hiçbiri ona Gisela'nın dokunduğu gibi dokunmamıştı.

Ona karşı hissettiği duyguların derinliği karşısında şaşkına dönen adam, mum ışığında kızının yaralarını inceledi. Meara'nın, tıpkı kendisine ve arkadaşlarına yaptığı gibi, kızına da acımasızlığını esirgemediği apaçık ortadaydı.

O kaltak bedelini ödeyecek.

Ne pahasına olursa olsun, Dash'in o kaltak kadını tahtından indirmesine yardım edecekti. Tahtta kimin oturduğu umurunda değildi. Ama Gisela'nın yaşadıkları için adalet istiyordu.

Bir şekilde, onun için bu durumu düzeltecekti.

13

"Sizde var mı?"

Garyn, karşısındaki trolün sorusu karşısında irkildi. Kalabalık handa etrafına bakındıktan sonra, Xaydin'in odada olmadığını fark edince rahatladı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Devasa, yeşil etli yaratık ona dik dik baktı. "Beni aptal mı sanıyorsun? İkisinin de gitmesini bekledim. Hatta çoktan gittiler. Geri döneceklerine dair hiçbir işaret yok."

Bu durum onu daha da rahatsız etti. Normalde Gisela ve Xaydin'i yakından takip ederdi. Diğer müşterileri kandırmakla o kadar meşgul olmuştu ki, onların farkına bile varmadan kaçıp gitmiş olmaları onu rahatsız ediyordu.

Böyle bir hata onun ölümüne neden olabilirdi.

"Misafiriniz nasıl?"

Trol şekil değiştirici omuz silkti. "Sürekli tehdit ediyor. Onu balık kralından kurtardığımız için mutlu değil. Bence onu serbest bırakmaktansa öldürmeliyiz."

Mantıklıydı. Masakage merhametiyle tanınmıyordu. Büyücü olarak ünü tüm krallıklarda biliniyordu.

Ve oldukça korkulan bir durum.

Belki de onu öldürmeliler. Ama önce Xaydin'i öldürebilirlerse. En son istediği şey, öfkeli Yemin Bozan tarafından avlanmaktı. Xaydin'le yapılan bir kavgadan hiç kimse sağ çıkamamıştı. En azından tanıdığı kimse.

Kendisini On Üç Krallık'ın en iyi kılıç ustalarından biri olarak görse de, Xaydin'i alt edebileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Adil bir mücadelede olmazdı zaten.

Bu da onun düşüncelerini önündeki trole çevirdi. "Neden buradasın?"

"Sözleşmenin halledildiğine dair mesajınızı aldım. Kraliçeye haber vermemi ister misiniz?"

"Henüz değil."

Diflyn bu söz üzerine kaşlarını çattı. "Neden?"

Çünkü işler Meara'nın istediği gibi halledilmemişti. Balık kral onu işe almadan önce, Meara onu aþasların öldüğünden emin olması için göndermişti... tercihen Dash'in kılıcıyla, kendi kılıcıyla değil. Bu tamamen kamuoyu algısıyla ilgiliydi. Diğer krallıkların suçu Dash'e atmasını istiyordu...

Ondan korkun ve niyetlerinden şüphe etmeyi öğrenin. Eğer Yüksek Kral sözleşmeyi bozarsa, diğer yöneticilere itiraz edebilir ve umarım onların korkusundan yeterli desteği alarak Dash'i devirebilir.

Bu yüzden "en iyi" suikastçısını aþaswere'yi korumak için göndermişti.

Bu arada, bu tür meseleler için güvendiği gerçek paralı suikastçıya, aþaswere'lerin bu seferden sağ çıkmamalarını sağlamasını söylemişti.

Başlangıçta Gisela'yı her türlü yolla takip ediyordu... örneğin, Gisela tek boynuzlu at olarak seyahat ederken onun üzerinde bir pire gibi dolanıyordu.

Tekneye binene kadar her şey yolundaydı.

Masakage, sinek kılığına girmiş olmasına rağmen, diğer ikisi dalgaların altında kaybolduktan sonra onu yakalamıştı. "Neden bizi takip ediyorsun?"

Garyn, insan formuna dönüşmek için güçlerini kullandığında ve korkmuş kayıkçının gözleri önünde Masakage'yi teknenin kenarına yasladığında, büyücünün gözlerindeki öfkeyi görmüştü. "Sana zarar vermek niyetinde değilim."

Bu durum Masakage'yi daha da öfkelendirmişti. "Ve sana her türlü zararı vereceğim. Soruma cevap ver."

Yani her zaman yaptığı şeyi yapmıştı... yalan söyleyerek işin içinden sıyrılmıştı. "Prensesi korumak için buradayım. Ona hiçbir zarar gelmemesini sağlayacağım."

Masakage'nin habere tepki vermemesi, Garyn'in yıllar önce ortaya çıkardığı ve kimsenin, özellikle de kraliçenin bilmediği sırrı çoktan öğrendiği anlamına geliyordu.

Kraliçe Gisela'nın küstahlığına Meara'nın neden tahammül ettiğini hep merak etmişti; oysa başka herhangi birini öldürebilirdi.

Ta ki Meara'yı gözetlediği ve gerçeği kraliçenin kendi ağzından duyduğu geceye kadar.

Garyn o zaman bu sırrın bir gün hayatını kurtarabileceğini anlamıştı.

Ya da sonlandırın.

Sırlarla uğraşırken sorun buydu. Ya yardım edebilirlerdi ya da öldürebilirlerdi.

Masakage söz konusu olduğunda, yalan doğru çıkmıştı. En önemlisi, büyücünün gardını biraz düşürmesine ve Masakage'yi yakalamasına olanak sağlamıştı.

Büyücünün güçleri göz önüne alındığında, bu kolay bir iş değildi. Ama neyse ki, sopası çoğu sorunu çözmüş ve Masakage'yi bayıltmıştı.

Balık kralı, baygın haldeki Masakage'yi feribottan yakalamak için savaşçılarını gönderinceye kadar her şey kusursuzdu.

Bu durum, özellikle Xaydin'in kardeşini kaçırdıklarını öğrenmemesi için Garyn'e para teklif ettiklerinde, ona Masakage gibi davranma fikrini vermişti.

Yine de, ortağı Diflyn tutsağı geri alıp onu Ningyoan krallığından alıp onun için ayırdıkları hücreye götürene kadar durum berbat bir haldeydi.

Bu durum Masakage'nin hoşuna gitmemişti ve görünüşe göre onların misafirperverliğinden rahatsızlık duyuyordu.

Pislik.

Şimdi asıl mesele, Masakage'nin intikam amacıyla ikisini de öldürmeden canavarı serbest bırakmak olacak.

Garyn, Masakage'yi nasıl serbest bırakacağını henüz tam olarak çözememişti.

Onu öldürmek işleri çok daha kolaylaştırır.

Diflyn'e gülümsedi. "Şu an biraz zor bir durumdayız. Ama bir çözüm bulacağım. Hadi git ve büyücünün kendi başına özgürlüğüne kavuşmadığından emin ol." Eğer kavuşursa, bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Diflyn ona soğuk ve sert bir bakış attıktan sonra başını salladı ve handan ayrıldı.

Garyn, sözleşmenin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için çantasını inceledi. Artık resmi bir garanti altında olmasa da, hâlâ bağlayıcıydı.

Sözleşme, hangi ortamda yazılmış olursa olsun, sözleşmeydi. Cevabını bulması gereken soru, bunun için en çok parayı kimin ödeyeceğiydi?

Kral Dash mı yoksa Kraliçe Meara mı?

Eğer onu Dash'e satsaydı bile, Meara yine de itiraz edip Dash'e saldırabilirdi.

Sonuçta, sözleşmeyi devreden ve transferi gerçekleştiren kişi teknik olarak Dash'in kendi adamıydı.

En azından aphaswere ve ailesi böyle tanıklık ederdi. Onun Yemin Bozan'ın kardeşi olduğuna inanıyorlardı. Kendi çıkarlarını da içeren tüm hedeflerine ulaşmıştı, bu da kasasını zenginleştirecekti. Bundan hoşlanıyordu.

Sadece hayatta kalmalıyım. Bu, özellikle de ondan intikam almak isteyen öfkeli bir büyücü varken, söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı. Ama o, agresif bir hayatta kalma uzmanı olmaktan başka bir şey değildi.

Hayır. Fırsatçı. Bunun üstesinden gelecekti ve sonunda bunun kendisine daha fazla kazanç sağlayacağından emin olacaktı.

Şahitlerine gelince...

Eğer tek bakış açısı onunki olsaydı, o zaman gerçek bu olurdu. Sadece Gisela, Xaydin ve Masakage'nin talihsiz bir kaza geçirmelerini sağlaması yeterli olurdu. Sonra Meara'dan ve balık kralından parayı alıp hayatına devam edebilirdi.

14

Gisela, etrafını saran sıcaklıkla uyandı. Bir an önce önceki gece olanları hatırladı ve Xaydin'in hâlâ ona sarılı olduğunu fark etti.

Yanakları aşırı sıcaktan yanıyordu.

"Uyanık mısın, prenses?" Kulağının dibindeki o derin ses onu ürpertti.

"Zar zor." Omuzunun üzerinden baktığında, onun kendisine sırtıttığını gördü.

Sonra bir şey fark etti. "Masakage bütün gece dışarıda mı kaldı?"

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Ne yaptın?"

"Kapıyı heceleyip başkalarını dışarıda tutabilen tek kişi Masakage değil."

"Etkileyici, ama muhtemelen üzülecektir, değil mi?"

Sıcak eli onun göğsünü kavradı. "Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Elbette hayır. "Bu sabah yola çıkmamız gerekmiyor mu?"

"Bu bekleyebilir."

Dudaklarını ısırarak inledi, adam elini aşağıya doğru indirip onu kışkırtmaya başlayınca. "Kes şunu?" diye fısıldadı.

Kulağına doğru güldü. "Gerçekten durmamı mı istiyorsun?"

Hayır. Görevlerinin ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen, bir saat bu kadar büyük bir fark yaratır mıydı?

Ya da iki?

"Prensesim, bu 'hayır' anlamına mı geliyor?"

Parmakları onu okşarken kendini onun parmaklarına sürttü. "Sakın durma."

Gülerek kadının ensesini okşadı.

Tüm vücudu ürperdi. Dün gece mucizeviydi, ama bu daha da mucizeviydi.

Nefes alışverişi kulağında düzensizleşti ve ardından onu arkadan doldurmaya başladı.

Gisela, özellikle de adam ileri geri hareket etmeye başladığında, adamın içindeki doluluğuna hayretle nefes nefese kaldı. Başının üzerinden uzanarak elini adamın yumuşak, dalgalı koyu saçlarının arasına daldırdı. Adamın hareketleri hızlanırken, eli de onu zevkle tahrik etmeye ve ona eziyet etmeye devam ettikçe kalbi hızla çarpıyordu.

Xaydin, kollarında olmanın verdiği inanılmaz hisle kulağına hırladı. Haklıydı, yola koyulmaları gerekiyordu. Ama...

Ona nasıl karşı koyabilirdi ki? O, enfesdi. Lezzetliydi. Ve tadı, dokusu ve kokusu onu kendine bağlamıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Ve o, şiddetli bir çığlıkla kollarının arasına girdiğinde, tarif edilemez bir tatmin hissetti. Başka hiç kimse ona bu duyguyu yaşatmamıştı ve ona başka hiç kimsenin veremediği bir şeyi verebilmiş olmaktan gurur duyuyordu. Tıpkı kendisi gibi, daha önce hiç kimseye güvenmeyen kadının ona güvenmiş olması.

Bu özel bir andı ve o da bunu özel bir şey olarak değerlendirdi.

Yüzünü onun boynuna gömerek, kendi boşalmasını yaşarken hırladı.

Gisela, onun kendisine olan tutuşunu sıkılaştırdıkça gülümsedi. Onun bedeni tarafından tamamen sarılmış gibi hissediyordu. Vücudunun her zerresi ona yapışmıştı. Bu hem bunalıcı hem de heyecan vericiydi.

Elini kolundan aşağı doğru kaydırırken gözlerini kapattı ve iç çekti. Böyle bir tutuşla kendini kapana kısılmış, hatta ezilmiş hissetmeliydi. Geçmişte, herhangi bir şekilde kısıtlanmaktan nefret ederdi. Ama onun kucaklamasında rahatlatıcı bir şey vardı.

Kendini kapana kısılmış hissetmedi, hissetti ki...

Sevilen. Aranan.

O kadar samimi bir durumdu ki, ne düşüneceğini ya da ne anlama geleceğini tam olarak bilemedi. Bu, onun kendisini önemseydiği anlamına mı geliyordu?

Saçmalama.

Bunu nasıl yapabilirdi? Bu düpedüz şehvetten başka bir şey değildi.

Ama onun için durum farklıydı. İçindeki bir duvarın yıkıldığını ve bunun onu savunmasız bıraktığını biliyordu.

Ne yapacağım şimdi? Bu olay onu değiştirmişti ve aksini iddia edecek kadar aptal değildi. Onu önemsiyordu. Daha önce hiç kimseyi önemsemeyen o, şimdi başka birine değer veriyordu.

Ve bunu onunla tekrar yapmak istedi.

Ve yine.

Aman Tanrım! Çok azgınlım!

Dehşete kapılan kadın, bu bilgi karşısında gözlerini kocaman açtı. Hayatında ilk defa annesinin erkeklere duyduğu doymak bilmez açlığı anlamıştı.

Ama o herhangi bir adamı istemiyordu. Sadece Xaydin'le birlikte olmak istiyordu.

Birdenbire birisi kapılarına şiddetle vurdu.

Xaydin'in hayal kırıklığıyla homurdanması dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. "Şerefsiz," diye fısıldadı kulağına, bu da onu güldürdü. "Evet, Masakage," dedi daha yüksek sesle.

"İçeri girmeme izin verir misiniz?"

Derin bir iç çekti. "Ne düşünüyorsun? Koruma büyüsünü kaldırmalı ve iblisin bizi rahatsız etmesine izin vermeli miyim?"

"Bilmiyorum... Sanırım yeterince uzun süredir yasaklı."

Kadının yapmacık endişesine tekrar güldü. "Onunla ben ilgilenirim. Sen hazırlanırken acele etme."

Ondan uzaklaşarak yataktan kalktı, giyindi ve koridora adım atabilecek kadar kapıyı zar zor araladı.

Düşünceli davranışından dolayı minnettar olan kadın, yataktan daha yavaşça kalktı.

Ta ki Xaydin'in ne yaptığını görene kadar...

Yatağın ayak ucunda, içinde buharı tüten su bulunan tam boy bir küvet vardı.

"Aman Tanrım! Seni seviyorum!" Bu sözler onu gerçekten şaşırttı ve bunları duymadığı için minnettar oldu çünkü gerçekten de bunları kastediyor olabileceğinden korkuyordu.

Bunu daha sonra düşünecekti. Şimdilik tek istediği, o kıymetli hediyeye odaklanmaktı.

Ve ancak bedenini o muhteşem sulara bıraktığında, onun kendisi için bunu yaratabilecek kadar ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu fark etti.

Bu mucizeviydi.

Dahası, korkunçtu. Ne kadar sihir yapabiliyordu acaba?

Devasa boyutları göz önüne alındığında, fiziksel yetenekleri ve gücünün onu korkutmasına izin vermek kolaydı. Öyle ki, ne kadar sihir kullandığını bile gerçekten düşünmemişti. Aklında sadece Masakage vardı.

Ama Xaydin onun yeteneklerini ve becerilerini küçümsedi. Daha önce bunu hiç düşünmemiş olması garip.

Şimdi...

Onunla ilk karşılaştığında ne kadar kibirli ve aptalca davrandığını fark etti. Adam onu çok az çabayla alt edebilirdi.

Daha dikkatli olmalıyım. Ama karşı karşıya gelmediğimde kibirlenmek kolaydı. Yeteneklerinin üstün olduğunu düşünmek, ki çoğu durumda öyleydi de. Ama bir insan ne kadar güçlü ve yetenekli olursa olsun, her zaman daha güçlü ve daha yetenekli biri vardı.

Gözlerini kapatırken, ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar düşman olmamalarına ne kadar minnettar olduğunu da.

Tek umudu, arkadaşlıklarının devam etmesi ve aralarının bozulmamasıydı.

Bu düşünce midesini kasılmasına neden oldu. Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Kötü değil.

İyi değil.

Ve hiçbir şey iyi sonuçlanmazdı. Gerçeği düşündükçe gözleri yaşlarla doldu. Her şeyin bir sonu vardı.

Sonları ne kadar kötü olurdu acaba?

"ODAYA GİRMEM YASAKLANDI MI?"

Xaydin sahte Masakage'ye bakakaldı. "Şimdilik. Evet."

"Biliyorsun, dün gece ara sokakta uyudum, değil mi?"

Yavaşça göz kırpan Xaydin, ona öylece baktı. Masakage, bir ara sokakta dinlenmekten asla şikayet etmezdi çünkü birçok kez orada yatağını yapmıştı. Aksine, Kage Xaydin'in ne yaptığını ve neden odadan uzaklaştırıldığını tam olarak bildiği için onunla dalga geçerdi. "Peki ya?"

Başını sallayan sahtekar, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Az önce kraliyet heyeti geldi. Endişelenmeli miyiz?"

"Tam olarak değil."

"Kraliyet tarafından öldürülmesi istenen biri için oldukça kayıtsız görünüyorsunuz."

Masakage bunu bilir ve anlardı. Onun ölümünü istemekle, bunu gerçekten deneyecek kadar aptal olmak arasında bir fark vardı.

Ama Xaydin ona bir cevap vererek bu memnuniyeti yaşatmadı. Bunun yerine omuz silkip, canını sıkan kişiyi geçip, onlara yiyecek bir şeyler almak için hana doğru yürüdü.

Merdivenlerden inip ana salona girdiğinde, içine tuhaf bir his çöktü. Çok iyi bildiği bir his.

Ronan.

Onun varlığı, Xaydin'i hafif bir sarsıntıyla etkisi altına aldı. Az sayıda yaratık Ronan'ın sahip olduğu güce sahipti. Meara'nın sarayında esir oldukları zamanlarda ikisi ayrılmaz bir ikiliydi. Tabii ki, bu Xaydin'in şekil değiştirenlerden nefret etmeyi öğrenmesinden önceydi.

Elbette Ronan çok sinirlenmişti çünkü Meara, şekil değiştirmesini engellemek için büyüdü bir bileklik kullanmıştı. İnsan olarak yaşamaya zorlanan Ronan için bu da bir tür işkence olmuştu.

Birinin iradesi dışında güçlerinin elinden alınmasının tarifsiz bir acı olduğunu söylemek mümkün değildi. Sanki ciğerlerinize bir mengene takılmış gibiydi. Ya da bir uzvunuzu kaybetmek gibi. Hiçbir şey, geçerli bir sebep olmadan yeteneklerin elinizden alınmasından daha acı verici değildi.

Bazıları başa çıkabiliyordu. Çoğu ise, özellikle de hakları ellerinden alındıkça, acı ve öfke dolu hale geliyordu. Onları suçlamıyordu elbette. Herhangi bir şekilde kısıtlanmaya veya kendi hayatı üzerinde otorite sahibi olmamaya tahammül edemiyordu. Bu yüzden asla kral olmak istemezdi.

Bu tür bir güç, katlanmaktansa ölmeyi tercih edeceği kısıtlamalarla birlikte geliyordu. Özerkliğini kaybetmekten daha kötü bir şey yoktu.

Ve neredeyse tamamen boş olan odayı tararken, aradığı canavarı gördü.

Bir bakıma öyle.

Ronan, Ronan değildi. Daha doğrusu bir trol kılığına girmişti. Açık yeşil tenli ve alev gibi kızıl saçlıydı. Ama gözleri aynıydı.

Fırtınalı, koyu gri.

Çenesini hafifçe oynatarak Ronan'ın varlığını onayladı.

Ronan yan gözle şöyle bir baktı.

Xaydin, sahtekarın bahsettiği muhafız birliğini görmek için etrafına bakındı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandı kendi kendine. Bu da onun Masakage olmadığına dair bir başka kanıttı. Gerçi bunu doğrulamaya ihtiyacı da yoktu.

Ve daha hareket edemedi, grubun kaptanı doğrudan ona doğru yöneldi.

Xaydin, kılıcının kabzasına elini koydu, onu kınından çıkarıp dünyayı bu tür veba salgınından kurtarma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Yapma.

Bu her açıdan aptalca olurdu. Ama çok cazip geliyordu.

"Xaydin!" Robslin onu sıkıca kucakladı.

Devasa trol canavarını itmeyen ya da ona karşı çıkmamak için tüm gücünü kullandı. Simsiyah saçları ve hafif yeşilimsi koyu teniyle Robslin neredeyse onun boyundaydı.

"Kuzen." Xaydin, kısa boylu trolün sırtına o kadar sert vurdu ki sonunda trol onu bıraktı. "Burada ne işin var?"

"Geçerken buralarda insanlar olduğunu duyduk. Böyle bir cesareti kimin gösterdiğini görmek istedik. Sizin olduğunuzu tahmin etmeliydik ama burası sizin normalde uğradığınız bir yer değil."

Doğru. Yemin Adası'na gitmediği sürece kuzeyde kalırdı, o zaman bile doğuda kalırdı. Batıya nadiren giderdi.

"Artık içiniz rahat olsun. Peşinden koşacağınız ya da kovacağınız insan yok."

Rob gülerken adamın koluna o kadar sert vurdu ki, gerçekten canı acıdı.

Xaydin yüzünü buruşturdu, sonra kuzenini gücendirmemek için zoraki bir gülümseme takındı. Rob kaba davranmaya çalışmıyordu. Sadece çok zeki biri değildi. Daha doğrusu, çantasında birkaç odun eksikti.

"Bizimle bir içki içmek istemez misin?" diye sordu Rob.

Gözlerimin oyulup yenmesini tercih ederim.

İçini çekerek kuzenine gülümsedi. "Elbette."

Rob'u takip ederek üniformalı on iki trolün oturduğu yere gitti. Kraliyet muhafızlarının kırmızı ve yeşil zırhlarını giymiş olan troller, dikkat çekici derecede sakın görünüyordu.

Bu durum onun sinirlerini iyice gerdi. Bir grup trolün bu kadar sessiz olması alışılmadık bir durumdu. Hele ki kraliyet devriyesinin hiç değil.

Masanın başına oturduklarında Rob'a, "Neler oluyor?" diye sordu.

Rob başını salladı. "Sanırım henüz duymadın."

“Ne duydun?”

“Babam hasta.”

Xaydin bu habere nasıl tep vereceğini bilemiyordu. Bir yandan kuzeni için üzülmüyordu. Ama bu, babasının ölümüne yardım eden ve aptal kardeşi aracılığıyla halkını yöneten o alçak herifti. "Durum ne kadar kötü?"

Rob, yardımcısına baktı. "Yaşayacağını düşünmüyorlar."

Haberi duyunca yüzünü buruşturdu. Amcasından nefret etse de, gerçekten ölmesini istemiyordu. Gregun, Xaydin'in babasını öldürmeye karar vermeden önce amcasını seviyordu. İşte bu yüzden ihanet onu bu kadar derinden yaralamıştı.

Kişisel duygularını bir kenara bırakarak, kuzenini teselli edecek kelimeleri bilmeyi çok isterdi. "Özür dilerim."

“Teşekkür ederim.” Garson onlara iki kadeh bira getirirken Rob arkasına yaslandı. “Ve sanırım şunu da söylemeliyim ki, kardeşin senin gözaltına alınmanı istiyor.”

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi. "Bekle... ne?"

Başını salladı. "Zagrun, babam öldükten sonra tahtın peşine düşeceğinden korkuyor."

Xaydin gözlerini devirdi. "Eğer tahtı isteseydim, babanızın ya da kardeşimin ölmesini beklemek zorunda kalmazdım. Tahtı alır ve hepsini zindana atardım."

"Onlara anlatmaya çalıştım. Kimse beni dinlemiyor."

Xaydin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu yüzden mi buradasın?"

“Tanrı aşkına, hayır. Bu gerçekten de başkente giderken başımıza gelen mutlu bir tesadüftü. Hepimizin bildiği kadarıyla, hiçbir şey görmedik. Değil mi çocuklar?”

Teker teker başlarını salladılar.

Rob gülümsedi. "Trolleri biliyorsunuz işte. Bize biraz bira ve bal likörü verin, her şey yolunda."

Xaydin buna güvenip güvenmeyeceğinden emin değildi, ama normalde Rob'un peşinden giderlerdi. Soru şuydu: Bu bir tuzak mıydı? Kuzeni onu güvende olduğuna inandırmaya mı çalışıyordu?

Rob'un kardeşleri onu kandırmaktan çekinmezlerdi. Hepsi sinsi heriflerdi, ama Rob her iki yöne de gidebilirdi. Bazen de dürüst davranırdı.

Diğerleri...

Sırtına saplanmış bıçak.

Sorun şuydu ki, çok geç olana kadar hangi yöne döneceğini asla bilemezsiniz.

O grupta ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?

Ronan'a doğru baktı ve bu durumu halledebileceğini belirtmek için başını hafifçe salladı.

Bardağı alıp tek nefeste bitirdi.

Rob güldü. "Hiç değişmemişsin."

"Neden yapayım ki?" Bardağı masaya sertçe vurdu ve kuzeninin sırtına vurdu. "Seni görmek güzeldi."

Xaydin yavaşça ayağa kalktı, ihaneti bekliyordu. Rob ve askerleri yerlerinde kaldılar. Yine de, hanın dışına, sahtekarın geceyi geçirdiğini tahmin ettiği sokağa çıkana kadar rahat bir nefes almadı.

Ronan onu dışarıya kadar takip etti, sonra da neredeyse tüm erkeklerden çok daha uzun boylu, kaslı bir adam görünümüne büründü. Uzun, koyu kahverengi saçları ve fırtınalı gri gözleriyle çoğu kişiyi kolayca korkutabilirdi... ama Xaydin çoğu kişi değildi. "Şey, oradaki şey beni altıma işettirdi. Ya sen?"

Xaydin güldü. "Hiç de öyle değil. Kuzenim, onu koruyacak bu kadar az adam varken benimle baş etmeye kalkışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyor." En azından açıkça.

Arkasından...

İşte o zaman Rob en tehlikeliydi.

"Böyle düşündüğüne sevindim, X. Umarım ve dua ediyorum ki her zaman haklısın." Ronan o kadar alaycı bir şekilde sırttı ki, ona yumruk atmak istedim. "Şey, hapiste değilsin ya da ölümün eşiğinde değilsin. Kapımı çaldığın için korkmalı mıyım yoksa onur duymalı mıyım?"

"Muhtemelen ikisi de, ama sandığınız kadar kötü değil."

Ronan etrafına bakındı. "Ah, bunu bilmiyorum. Biliyorsun, aklım her türlü uygunsuz düşünceyle dolu. Kötüden daha da kötüye gitmekte uzmanım."

Bu çok doğrudu. Kimse Ronan'a çok fazla düşünme fırsatı vermek istemiyordu. Bu asla iyiye işaret değildi, çünkü düşünceleri ilginç ve her zaman yanlış yerlere gidiyordu. "Pekala. Yeni bir yol arkadaşım var."

"Hayali arkadaşlar, ha? Bayıldım. Her zaman aramızda aklını kaçırarak ilk kişinin sen olacağını düşünmüştüm. Bunun için iddiaya girmeliydim."

Gözlerini devirdi. "Hepinize katlanmak, aklımı nasıl koruduğumun bir mucize olduğunu gösteriyor."

"Eğer doğru olmasaydı buna gücenirdim... yani bu gerçek bir yol arkadaşı, hayal ürünü değil mi?"

"Korkutucu, değil mi?"

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla. İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum."

Ronan'ın hiçbir fikri yoktu.

Xaydin sırttı. "Daha iyi olacak."

Bu, kaşlarından birinin yukarı kalkmasına neden oldu. "Nasıl yani?"

"O bir şekil değiştirici."

Ronan, bu sözler kafasında yankılanırken birkaç dakika boyunca öylece durdu.

O bir şekil değiştirici.

Bu cümlelerin tamamı onu dehşete düşürdü. Özellikle de Xaydin'in dahil olduğu herhangi bir bağlamda bunu gerçekten anlayamadığı için. Çünkü arkadaşını herkesten daha iyi tanıyordu.

"O... o bir şekil değiştirici..."

"Ben de öyle dedim."

"Ve siz bununla ilgili bir sorun görmüyorsunuz, değil mi?"

Ronan'ı itti. "Hayır, asla. Bu durumdan memnun değilim. Seni neden çağırdığımı sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Kafamdaki düşünceler hiç mantıklı değil. Birincisi, bir kadın. Dürüst olmak gerekirse, kadınlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

Xaydin ona kaşlarını çatarak baktı. "Affedersiniz?"

"Kızma. Öyle bir şey düşünmedim. Çoğunlukla, bekâr olduğunu ya da... bilirsin, hadım olduğunu düşündüm."

Xaydin'in yüzündeki öfkeli ifadeden, yumruk yiyeceğini anladı. "Sinirlenme," diye tekrarladı. Umarım menzilden çıkacak şekilde geri çekildi. "Kabul etmelisin ki, yaptığın şeylerin çoğu bir pub'ın arka tarafında oturup herkesi hedef tahtası gibi gözlemlemek. Seni hiçbir zaman kimseye veya hiçbir şeye bu türden bir ilgiyle bakarken görmedim. Esaret altındayken Meara'nın sana neler yaptığını bilmiyordum ama..." Xaydin'in kasıklarına doğru beceriksizce bir işaret yaptı. "Bildiğimiz kadarıyla, bir şeyini kesmiş olabilir. Sanırım bu yüzden her zaman öldürmeye bu kadar istekliydin."

"Sen tam bir aptalsın."

Haklıydı ama bu gerçekten Ronan'ın suçu değildi. Xaydin'in hiç arzusu olmadığını düşünmesinde onu kim suçlayabilirdi ki?

İkinci olarak, çevrenizdeki insanlara ne zaman tahammül etmeye başladınız?

Xaydin bu soruya alaycı bir şekilde cevap vermek istedi. Gerçekten de istedi, ama gerçek karşısında ne diyebilirdi ki?

Ronan'ı sinirlendiren konudan uzaklaştırmak için, "Neyse," dedi, "Seni çağırmamın sebebi o."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Neden?" diye sordu yavaşça.

Ronan'ı itti. "Aklını oradan çıkar. O bir şekil değiştirici."

"Hâlâ buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

Xaydin homurdandı. "Kes şunu."

Ronan başını salladı. "Ben mi durdurayım? Ben mi? Özür dilerim, sadece senin hakkında doğru bildiğim her şeyi tamamen çürüten bir şeyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Ne zamandan beri bir şekil değiştiriciye tahammül edebiliyorsun? Hatta, hayatını kurtardığım halde bana bile zar zor tahammül ediyorsun."

Hepsi doğru. "Biliyorum. Ama o farklı. Daha önce hiç kendi türünden insanlarla bir arada bulunmadı..."

Bu onun dikkatini çekmiş gibiydi. "Peki, onun şekil değiştiren biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onun şekil değiştirdiğini gördüm. Ama bu konuda cevaplayamayacağım birçok sorusu var. Sen de şekil değiştirebilen biri olduğun için, ona benden daha iyi yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Şaka değil. Bu, benim birine trol olmayı öğretmeye çalışmam gibi olurdu."

"Ve..." Xaydin sesini kısarak konuşmayı kesti.

"Ve mı var? Nasıl 've' olabilir ki?"

Xaydin ona alaycı bir bakış attı. "Burada sadece bir 've' yok, bir de 'aman Tanrım' var."

Ronan kaşını ovuşturdu. "Bundan daha fazlası olamaz. Beynim bunu kaldıramaz sanırım."

"O halde oturmak isteyebilirsiniz."

Ronan boş ara sokağa göz gezdirdi.

Etrafta sandalye olmadığını anladıktan bir saniye sonra yere oturdu ve fırtınalı gözlerinde bir korku belirtisiyle yukarı baktı. "Sormaya korkuyorum."

“O, Meara’nın kızı.”

Ronan, Xaydin’in sözünü dinleyip oturduğuna sevinmişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hâlâ ayakta olsaydı kesinlikle düşerdi.

Gerçekten de başı dönmüştü.

Konuşurken her kelimeyi dikkatlice telaffuz etti. "Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Meara'nın şekil değiştirebilen kızıyla mı seyahat ediyorsunuz?"

Xaydin yavaşça başını salladı.

Ronan, bu sözlerin kendi zihnine işlemesine izin verirken, onları sessizce tekrarladı. "Sadece kendim için soruyorum, bu cümlenin, senin hakkında bildiğim her şeyle çelişmeyen bir kısmı var mı?"

"Muhtemelen hayır."

"Öyleyse bana dilini gösterebilir misin?" Ayağa kalktı.

Xaydin’in gözleri parladı. "Affedersiniz?"

"Senin gerçekten sen olduğundan ve şekil değiştiren biri olmadığından emin olmalıyım. Çünkü bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor."

Xaydin, eğer zaten aile üyesi gibi davranan bir şekil değiştiriciyle uğraşmıyor olsaydı, daha da çok gücenirdi. "Gerçekten anlayabiliyor musun?"

"Evet." Ronan, Xaydin’in altını görebilmesi için dilini damağına doğru kaldırdı. Orada, sol arka tarafta, tuhaf bir siyah sembol vardı. Küçüktü ama bir tür eşsiz işaret olduğu açıktı. "Bu nedir?"

"Her birimiz eşsiz bir işaretle doğarız ve hangi biçimde olursak olalım, onu bulabilirsiniz. Genellikle dilin altında olur, ama eğer bir nedenden dolayı diliniz yoksa, başka bir yerde olur."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bütün şekil değiştiricilerde bu sembol var ve her birimize özgü. Hiç kimsenin sembolü aynı değil ve bu işareti değiştirme veya gizleme yeteneğimiz yok. Bu, birbirimizi tanımamızı sağlayan şey."

"Bunu bana daha önce hiç söylemeyi düşünmedin mi?"

Ronan homurdandı. "Neden yapayım ki? Bunu bilmenize gerek yok, üstelik bize karşı duyduğunuz bu doğal olmayan nefreti göz önüne alırsak... neden size ateşinizi körükleyecek malzeme vereyim? Ya da bizi bulmanız için etkili bir sebep?"

"Hayden?"

Sahtekarın sokaktan kendisine seslenmesini duyunca küfretti. Ronan'a onu çağırmasının diğer sebebinin de bu olduğunu, yani sahte Masakage ile

ilgilenmesi gerektiğini söylemek üzereydi.

Sahtekar köşeyi döner dönmez Ronan ortadan kayboldu. Xaydin, yanlışlıkla örümcek ya da başka bir sürünen yaratık olabilecek arkadaşının üzerine basmadığından emin olmak için ara sokakta etrafına bakındı.

Sahtekar birden durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Xaydin omuz silkti. "Bir şey gördüğümü sandım ve araştırmak istedim. Ne lazım?"

"Kaptan ve mürettebatı az önce handan ayrıldı. Bilmenizi istedim."

Tam olarak değil.

Ama sahtekarın onun işi hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur.

"Teşekkür ederim." Xaydin hana doğru geri dönmeye başladı.

Sahtekar, sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi ara sokakta etrafına bakındı.

Şekil değiştirenler birbirlerini hissedebilirler mi?

Daha önce hiç böyle düşünmemişti.

Birkaç saniye sonra Xaydin'in sırtına vurdu. "Ne zaman gidiyoruz?"

Sahtekârın dokunuşunu önemsemedi. "Gisela hazır olur olmaz."

"İyi."

Xaydin bir adım ileri attı. Ve tam o anda yan tarafında şiddetli, keskin bir acı hissetti. Bir an sonra bir acı daha hissetti.

Üçüncü acıyı hissettiğinde bıçaklandığını fark etti.

Geriye doğru sendelerken öksürdü ve nefes nefese kaldı. Sahtekar onu dördüncü kez bıçaklamak üzereyken, şiddetli bir çığlık duyuldu.

Xaydin, Gisela'yı neredeyse tanıyamadan dev bir canavara dönüştü ve onlara saldırdı. Sahtekarı yakaladı. Bir an Xaydin'in üzerinde duruyordu, bir sonraki an ise karşısındaki duvardan sekip duruyordu.

Ona yardım etmek ve onu savunmak istiyordu, ama acı dayanılmazdı. Dahası, kulaklarında şiddetli bir uğultuya neden oluyordu. Öyle şiddetliydi ki, neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Dayanamayan adam, ona doğru adım atmaya çalıştı.

Bunun yerine düştü.

Sonra her yer karanlığa gömüldü.

15

Xaydin'in yere düştüğünü görünce Gisela'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Daha önce hiç yaşamadığı bir öfke onu sardı. Ona doğru koşmak istedi ama önce onu öldürmeye çalışan o adi heriften kurtulması gerekiyordu.

Kan dökme arzusuyla sahtekâra saldırdı. Ama ona ulaşamadan adam ortadan kayboldu.

Ya da en azından o, yanında tanımadığı bir adamla birlikte yeniden belirinceye kadar öyle sanıyordu.

Kadın tepki veremeden, sahtekar bir fareye dönüştü ve adam sahtekarı bir kafese hapsetti.

Meselenin şimdilik halledilmiş olmasından dolayı minnettar olan kadın, yerde kanlar içinde yatan Xaydin'e doğru koştu.

Dudaklarını ısırarak ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Başkalarının da böyle kanadığını görmüş olsa da, bunu durdurmaya hiç çalışmamıştı. Çünkü onların kanamasının asıl sebebi kendisiydi ve ölmelerini istemişti.

Şimdi...

Bunu nasıl engelledi?

Kimliği belirsiz adam, kadının yanına diz çökerken küfretti. Gümleğini çıkardı, bir kumaş parçasını koparıp buruşturdu. "Bunu tut." Xaydin'in yan tarafındaki yaraya nasıl baskı uygulanacağını gösterdi.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ronan. Ben Xaydin'in arkadaşıyım."

Annesinden tanıdığı bir isim duyunca nefesi kesildi. "Sen bir kanun kaçağısın."

Başını salladı. "Sen Gisela olmalısın. Xaydin az önce senin onunla birlikte seyahat ettiğini söyledi."

Bu, yalan söylemediğini doğruladı. "Lütfen onu kurtarmama yardım edin."

"Yapacağım. O yaraya baskı uygulamaya devam et."

O sırada adam kaçıp gitti.

Bu da neydi böyle? Şaşkına dönen kadın, onun peşinden gitmeyi düşündü ve eğer birkaç saniye içinde geri dönmeseydi, gidecekti de.

Adam karşısına oturduğunda, elinde Xaydin'in eyer çantaları olduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hadi ama!" Çantalardan iksirler çıkarmaya başladı. "Şaka mı yapıyorsun! Burada tek bir iyileştirici iksir bile yok mu? Neden, Xaydin? Neden?"

Gisela, kimsenin aklına gelmemiş bir iksir olduğunu fark edince irkildi. "Onun yerine başkalarını seçti."

Ronan, onun hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Neden?" diye tekrarladı. Bu kadar ciddi bir mesele olmasaydı, bu ton komik olurdu.

"Önceden düşünememek. Neden bir tane almadım?" Aptallığı yüzünden kendini öldürebilirdi.

Ronan ona kuru bir bakış attı. "Çünkü kimse ölümcül bir şekilde bıçaklanacağını, bıçaklanana kadar düşünmez."

Bu sözler onu şok etti. Dahası, dehşete düşürdü. "Ölümcül şekilde yaralanmadı!" Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Tek kelime etmeden, sahtekarlarını fare kılığında tuzağa düşürdüğü kafese gitti. "Umarım hayatta kalır. Çünkü eğer hayatta kalmazsa, seni o bedene kilitleyip oyunbaz bir kediye yem edeceğim."

Fare kafesten çıkmaya çalışırken gerçekten de çılgılık attı.

Gisela kafesi kaptı ve salladı. "Eğer ölürse, seni bir kediye yem etmesi için dua etsen iyi olur, yoksa ben seni ele geçireceğim." Çünkü kendisi o kadar merhametli olmayacaktı.

"Bu nedir?"

Gisela, kendilerine doğru koşan bir grup kraliyet muhafızı görünce başını kaldırdı. Kılıcını kınından çıkarmaya başladığında Ronan onu durdurdu.

Ellerini havaya kaldırarak yavaşça ayağa kalktı. "Prens'e yardım etmeye çalışıyoruz."

Kaptanın yüzünün rengi soldu, hızla ileri atıldı. Xaydin'e ulaşır ulaşmaz küfretti.

“Bunu kim yaptı!”

İkisi de küçük kafesi işaret etti. Sahtekar, parmaklıkların arasından geri çekildi.

Ronan dudaklarını bükerek, "Doğru söylüyorsun, aptal herif, daha küçük olamazsın. Kafes büyüğü, bu yüzden şekil değiştiremezsin." dedi.

Kaptanın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunu bir şekil değiştirici mi yaptı?"

Ronan başını salladı. "Prens'e pusu kurdu."

Kaptan adamlarına parmaklarını şıklattı. “Onu hana geri götürün. Bir cerrah getirin. Bu küçük yerde bulunan en iyi cerrah o.”

Xaydin'e yardım etmek için harekete geçtiklerinde, kaptan Ronan'ı ve onu tedirgin bir şekilde süzdü. "Şu ikisinin de bir yere gitmemesine dikkat edin."

Gisela doğruca Xaydin'in yanına gitti. "Xaydin nereye giderse ben de oraya giderim. Beni ondan uzak tutamazsınız. Bunu denemeye kalkan herkes kendini silahlandırmak zorunda kalacak."

Bu durum adamları hazırlıksız yakalamış gibiydi, ama kadın umursamadı. Onu gözünün önünden ayırmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle de birisi onu neredeyse öldürdükten sonra. Burada kimseyi tanımıyordu ve eğer Xaydin uyanıksa, onların hiçbirine güvenmeyeceğinden emindi.

Peki neden yapsın ki?

Ama askerlerin onu dikkatlice alıp, günün bu saatinde neredeyse boş olan trol hanına nazıkçe geri götürdüklerini kabul etmek gerekirdi.

Merdivenlere yaklaştıklarında lider, "Nerede kalıyor?" diye sordu.

"Beni takip edin." Onları hızla yanlarından geçirerek, paylaştıkları odaya çıkan merdivenlere doğru yönlendirdi.

Gisela kapıyı açarken irkildi ve içinden küfretti. Gün harika başlamıştı. Uyandığında Xaydin'in önerdiği gibi, hazırlanmak için acele etmemişti.

Eğer bunu yapmasaydım, ona yardım edebilirdim.

Suçluluk duygusu onu paramparça etti. Her şey onun hatasıydı. Neden giyinmek için bu kadar uzun süre beklemişti? Saldırıya uğradığı sırada onun yanında olmalıydı.

Beş dakika daha erken olsaydı bunların hiçbirisi olmazdı. İçindeki acı tarif edilemezdi.

Beş dakika. Hepsi bu kadardı.

Saçını iki kez durulamamış olsaydı, olayı önlemek için zamanında orada olabilirdi.

Beş dakika.

Durun!

Yaşananlara ya da onun bu olaydaki rolüne takılıp kalmaya gerek yoktu. Bu, durumu düzeltmeyecek, iyileştirmeyecek veya yaralarını iyileştirmeyecekti. Şu anda önemli olan tek şey Xaydin'i kurtarmaktı.

Onu en çok şaşırtan şey, askerlerin onu yatağa yatırırken ve saygıyla geri çekilirken gösterdikleri özen ve saygıydı. Onu tanımıyor olsalar bile, en azından ona saygı duyuyor gibiydiler.

Kaptan öne çıktı. "Şu cerrah neden bu kadar uzun sürüyor? Galenorn!" diye bağırdı Xaydin'i içeri taşıyan en yakınındaki adama. "Git bir bak. Çabuk birini getir yoksa bütün testislerini alırım!"

Galenorn koşarak uzaklaştı.

Adam gittikten sonra, kaptan diğer trolleri kapıyı korumaları için dışarı gönderdi. Sonra ona döndü. "Sen onun kadını mısın?"

Bu soru onu şok etti. Nasıl cevap verecekti? Küstahça görünüyordu ama ilişkileri hakkında söylemek istediği şey tam olarak buydu.

Ronan, kaptanın dikkatini çekmek için boğazını temizledi, sonra başını salladı. "O... onun için her şey."

Tamamen şaşkın bir halde Xaydin'in ayaklarının dibine yatağa çöktü. Xaydin'in baygın olması iyi bir şeydi, çünkü bu açıklamayı duymuş olsaydı yüzündeki öfkeyi ancak hayal edebiliyordu.

Ama onun kadını diye çağrılmak, olması gerektiği kadar korkutucu değildi. Aksine, onun kadını olma düşüncesi hoşuna gidiyordu. Çünkü dün geceden sonra... Onu hiç beklemediği bir şekilde sahiplenmişti. O, onundu ve herkesin bunu bilmesini istiyordu.

Odada bulunan iki adamın ona tuhaf tuhaf bakmasına neden olması dışında her şey yolundaydı.

Doğrusu, bu duruma nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Bir yanı kaçıp saklanmak isterken, diğer yanı da gülümseyip onunla birlikte olmaktan gurur duyduğunu söylemek istiyordu.

Özellikle de kaptan öne çıkıp ona resmi bir şekilde selam verdiğinde. "Kuzenim iyi ve onurlu bir trol. Çok uzun zamandır yalnızdı. Umarım ona iyi bakarsınız. Onu olduğu gibi takdir edebilecek ve sevebilecek birini hak ediyor."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Üstelik onu çok dikkatli bir şekilde izliyordı. İstmeden de olsa sergileniyormuş gibi hissetti.

Ve bu duygudan hiç hoşlanmadı.

Hızla ayağa kalkarak dikkatini Xaydin'e yöneltti ve kan akışını olabildiğince durdurmaya çalıştı. Gömleğini çıkardı ve geride kalan düzensiz yaralara bakarak irkildi. Bunu nasıl durdurabilirdi?

Ronan'ın ona gösterdiği gibi, üç yarasının üzerine bez tutmaya çalıştı. Cerrah geldiğinde ise her yeri Ronan'ın kanıyla kaplıydı.

Cerrah onu dirseğiyle iterek Xaydin'in yanına geçti. "Sizler, deneyimsizliğinizle bu zavallı yaratığa neler yaptınız?"

Ronan da onun kadar kırgın görünüyordu.

"Sen sendelerken biz onu hayatta tuttuk," dedi dişlerini sıkarak. "Ve minnettar olmalısın. Çünkü hayatın ona bağlı. O ölürse, seni boğazından ensesine kadar keseceğim."

Kaptan, "Kralın tam desteğiyle, Prens Xaydin'e büyük değer veriyoruz," diye ekledi.

Ronan, gözlerinde muhtemelen doğru olmadığını ima eden eğlenceli bir parıltıyla bakışlarını başka yöne çevirdi. Ama bu, cerrahın dikkatini çekmeye yetmişti.

"Benim gözetimim altındayken başına hiçbir şey gelmeyecek. Nadiren hasta kaybederim."

Nadiren mi? Ciddi miydi? Duymak istediği şey bu değildi. "Ve ben, hedefimi öldürmekte hiç başarısız olmamış veya kaybetmemiş bir suikastçıyım."

Cerrahın yüzü bembeyaz oldu, sonra hemen işe koyuldu.

Ronan'ın kaptanla ve sahtekarın bulunduğu küçük kafesle birlikte durduğu köşeye doğru ilerledi.

Kaptan, kadının kan içinde kalmış elini tuttu ve saygılı bir öpücükle parmak boğumlarını öptü. "Ben onun kuzeni Rob. Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

Ronan, "Prenses," diye düzeltilti.

Bu onun dikkatini çekti. "Gerçekten mi?"

"Teknik olarak," diye düzeltilti. "Ailemin üyeleri bu unvanı taşımamdan pek memnun değiller."

"Anladım." Rob gözlerini cerrahıtan ayırmadı. "Kız kardeşini ve erkek kardeşini de çağıralım mı?"

Ronan, cevap vermeden önce kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanırım Candara ve Masakage'yi kastediyorsunuz. Diğerlerinin umursayacağını sanmıyorum."

Bu da onu yine şaşırttı. "Tam olarak kaç kardeşi var?"

Ronan omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Sen biliyor musun?" diye sordu Rob'a.

Omuz silkme hareketini tekrarladı. "Babası tarafından en az bir düzine üvey kardeşi var, ama hepsini tanıyıp tanımadığımızdan emin değilim. Annesine gelince... hiç bilmiyorum. Hatta hepsini tanıyıp tanımadığından bile emin değilim."

Vay canına. Annesinin dört çocuğu vardı. Üç üvey erkek kardeşi, kraliçe onlardan bıktığı için artık hayatta olmayan çeşitli babalardan doğmuş sentorlardı.

Ferox veliahttı ama dürüst olmak gerekirse, Kral Dash ile yaşadığı ve yakalandığı olaydan sonra onun hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değildi.

Annesi bu duruma o kadar öfkelenmişti ki, Ferox mahkemede istenmeyen adam ilan edilmişti ve adını anan herkes Meara'nın öldürücü öfkesiyle karşılaşma riskiyle karşı karşıyaydı.

Öte yandan, uygunsuz bir anda odaya girdiği için annesinin öldürücü öfkesine maruz kalma riskini de göze almıştı.

Çoğu canlı gibi.

"Peki bununla ne yapacağız?" Çenesini kafesteki fareye doğru çevirdi. "Masakage'yi tutuyor. Ya da öldürdü."

Bu sözler üzerine Ronan'ın yanaklarının rengi soldu.

Sonra yüzüne karanlık bir öfke çöktü. Rob'un gözleriyle karşılaştı. "O şerefsizi özgürce sorgulayabileceğim bir yer var mı?"

Rob yavaşça başını salladı. "Onu asalım ve neler öğrenebileceğimize bakalım."

Gisela bir an durup tekrar cerrahın yanına yaklaştı. "Unutmayın... cana karşılık can. Bizi hayal kırıklığına uğratmayın."

Yaraları kapatmaya devam ederken başını salladı. "Yaşayacak."

Xaydin daha iyiydi. Çünkü en iyi yaptığı şey... can almaktı. Ve bunlar, kişisel olarak kin beslemediği canlardı.

Sevdiği birine zarar veren biri...

Cerrahın sonu çok kötü olacaktı.

16

Candara, yanından gelen bir ses duyduğunda donakaldı. İlk başta, zar zor duyulabilen kısık bir fısıltıydı.

Sonra, çok iyi tanıdığı aksanlı sese odaklandıkça ses daha da yükseldi. Masakage.

Ona bu şekilde yaklaşması ona hiç benzemiyordu. Normalde aynalar aracılığıyla konuşurlardı ve o bile nadiren olurdu.

"Neredesin kardeşim?" Konuşabilmeleri için elini kehanet aynasının üzerinde salladı.

Kusursuz Masakage'sinin kirli ve kan içinde olduğunu görünce nefesi kesildi. "Ne oldu?"

Ağzında konuşmasını engelleyen kilitli, metal bir bez vardı. Başını hızla sola çevirdi.

Yanındaki duvara, onun ana dilinin alfabesini kullanarak, kendi kanıyla yerin adresini yazmıştı.

Zeki çocuk. Yine de, onun bu duruma düşürülmüş olması onu çok kızdırmıştı.

Nasıl cüret ederler!

"Yoldayım. Sıkı tutunun."

Bunun üzerine dükkanının kapısını kilitledi ve olabildiğince hızlı bir şekilde seyahat çantasını topladı.

Masakage'nin ona ihtiyacı vardı ve o da Masakage'yi ya da Xaydin'i asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Onlar onun tek ailesiydi ve ikisine de sadıktı.

Kimse onun kardeşlerini yıkmaya kalkışamazdı!

“TEKRAR VUR. DAHA SERT!”

Hem Ronan hem de Rob dehşet dolu ifadelerle ona baktılar.

Bu durum Gisela'yı daha da öfkелendirdi. "Aman Tanrım!" Garyn'i işkence etmek için insan formunda bağladıkları ahırın zemininden bir sopa kaptı.

Kadın ona vurmaya kalktığında, Ronan sopayı yakaladı ve şaşkın bir bakışla ona baktı. "Prenses Kan Arzusu, yeterince çekti. Daha fazla çekerse onu öldürürüz."

"Bana uyar." Elini uzattı. "Bastonumu ver."

Burnunun ucunu kaşıyan Ronan, Garyn'e döndü ve ona sopayı vermeyi reddetti. "Senin yerinde olsam, bilmek istediği her şeyi cevaplardım. Onu ne kadar daha tutabileceğimizi bilmiyorum. Oldukça çevik."

"Ve çok sinirli," diye ekledi Rob. "Beni bile korkutuyor."

Ronan onaylayarak başını salladı.

Garyn, kendisini tutan iplere karşı tekrar mücadele etmeye çalıştı. İkisi de trollerin düğüm bağlamada yağmacılardan daha iyi olduğunu öğrenmişti ve bu, tüm yağmacıların denizci ve korsan olduğu düşünüldüğünde çok şey ifade ediyordu.

"Sana her şeyi anlattım."

"Masakage nerede?" diye homurdandı Gisela.

"Sana söylersem beni öldürürsün."

Onu itti. "Bana söylemezsen, bunun sonucunun bu olacağını garanti edebilirim. Tek umudun, onu bulmamıza yardım etmen."

"O halde bir aşaswere çağırıp bir anlaşma yapmanız iyi olur, çünkü ancak bu şekilde size güvenirim."

Elini uzatıp tırnağının ucunu göz çukurunun köşesine bastırdı. "Gözünü yerinden çıkarabileceğini biliyor muydun? Oldukça acı verici ve tek gözünle de görmeye devam edebiliyorsun." Daha sert bastırdı.

"Onu durdurun!" diye bağırdı.

Ronan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, gözümüzün oyulması bizimkilerden birinin oyulması yerine seninkini oyarsa daha iyi. Çünkü kusura bakma ama gerçekten çok acı verici

görünüyor." Onlara sırtını döndü. "İzleyemem. Savaşta bir askerin gözünü kaybettiğini gördüm. İğrenç bir şey."

Rob başını salladı. "Birkaçını zorla dışarı çıkarmak zorunda kaldım. O patlama sesini asla unutamazsın." Belli ki tiksintiyle titredi.

Gisela dudaklarını büzdü. "Gerçekten mi? Bence oldukça tatmin edici. Dokusu değil, sesi. Şişenin kapağını açmaya benziyor."

Garyn daha da yüksek sesle bağırdı.

"Sen berbat birisin." diye sıırttı Ronan.

Elbette öyleydi. Xaydin yaralıydı ve kardeşi kayıptı. Onlara yardımcı olacak bilgiyi elde etmek için ne kadar vücut parçası gerekirse o kadarını koparmaya fazlasıyla istekliydi.

"Sözleşmeyi aþaswere'den neden aldın?" Gözüne daha sert bastırdı.

Cevap vermeyi reddetti.

Tırnağıyla daha derine indi. "Her an o tatmin edici çıtırtıyı duyacağız."

"Dur!" diye bağırdı. "Sana anlatacağım."

Azalttı ama yine de biraz baskı uyguladı. Ona bunu yapmaktan çekinmediğini hatırlatmak için. "Konuşmaya başla."

"Annen beni sana ihtiyacın olursa diye gönderdi."

Bu sözler onu hazırlıksız yakaladı. "Yalan söylüyorsun. Annem asla böyle bir şey yapmazdı." Daha da baskı uyguladı.

"Durun! Durun! Beni sizi gözetmem için göndermedi..."

Şaka değil. Bu, annesinin sahip olmadığı bir özen seviyesi gerektirirdi. "Öyleyse neden buradasın?"

"Bitirmek için!" diye bağırdı.

Ronan, onu Garyn'den uzaklaştırırken küfretti. "Anlamıyor musun? O buraya aþaswere'leri öldürmeye geldi."

Bu hiç mantıklı değildi. "Ne?"

"Annen herkesin onun bir kurban olduğunu düşünmesini istiyor. Hep böyleydi. Eğer seni bir aþaswere'yi korumaya gönderirse ve o aþaswere sonunda ölürse..."

Gisela, çok mantıklı gelen bir açıklamayı duyunca irkildi. Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Annesi ona aþaswere'yi korumasını söylediği an, bu yanlış gelmişti.

Şimdi nedenini biliyordu.

Annesi kendisinden başka kimseyi korumakla ilgilenmiyordu. Bu, Dash'in peşine düştüğünde kendini korumak içindi. Ya da Yüksek Kral'ı bir

şey yapmaya zorlamak ve böylece kendisi de sonuçsuz bir şekilde karşılık verebilmek içindi.

O sürtük!

Yalanlara maruz kalmaktan çok bıkmıştı. Annesinin ona bir kez olsun doğruyu söyleyip söylemediğinden şüphe ediyordu.

Her şey hakkında. Bildiği kadarıyla babası da bir yalandı.

Ve artık bu işten bıkmıştı. Suikastçıyı öldürme isteğine karşı koymak neredeyse imkansızdı. Onu hayatta tutan tek bir şey vardı.

"Masakage nerede?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı. "Aptal değilim. Beni hayatta tutan tek şeyin, beni öldürürseniz onu bir daha asla göremeyeceğiniz gerçeği olduğunu biliyorum."

Haklı olduğu için ona lanet olsun.

"Bize söylememek sana sadece vücut parçalarına mal olacak." Yine gözüne nişan aldı.

Çılgılık atarak uzaklaşmaya çalıştı. "Bekle! Bunu çözebiliriz. Şiddete başvurmamıza gerek yok."

"Sana acı çektirmeyi tercih ederim."

Bu sefer Ronan onu yakaladı. "Belki de haklıdır ve bir çözüm bulmalıyız."

"Hayır, olmaz. Xaydin'e zarar verdi ve Masakage'yi kaçırdı. Prensip gereği ona işkence edelim diyorum."

"Kan dökücü prensesim... seninle ne yapacağım ben?"

Nefesi kesilerek arkasına döndü ve Xaydin'in ahırın kapısına ağır bir şekilde yaslanmış olduğunu gördü.

Hiç düşünmeden ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Derin bir iniltiyle karşılık verdi, sonra onu sıcak bir kucaklamayla sararken gülümsedi.

Geri çekilerek, kendisine dik dik bakan o şaşkın gözlere bakabildi.

Eğlenmiş bir sırıtışla, "Yaşayacağımı düşünmemiştin herhalde," dedi.

"Beni bir daha böyle korkutma sakın. Çok korkmuştum." diye hırladı ona. "Eğer yaralanmasaydın, seni döverdim."

Alnındaki endişeyi sildi. "Her zaman hatırla... Beni öldürmek zordur."

Ve hayatında hiçbir şeye bu kadar minnettar olmamıştı. Tek fark ettiği şey, bir şeydi. "Hâlâ..." Kötü görünmeye devam ediyorsun demek istemedi, sadece kaba olduğu için değil. Çünkü o asla berbat görünemezdi.

Merak mı uyandırdı?

Gülümsedi. "Bunu kabul ediyorum." Ama dürüst olmak gerekirse, adamın yatağa geri dönmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Kollarını tekrar onun etrafına sardı ve kadın, yanağının altında onun güçlü kalp atışlarının sesini ve fiziksel dokunuştan çok daha derine inen kucaklamasının sıcaklığını hissetmek için bir an durdu. Kendini güvende hissetti. Daha önce hiç bilmediği bir şeydi bu.

Ben onunum.

Bu üç kelime onu her şeyden daha çok korkutmalıydı, yine de onlardan zevk alıyordu. Kendisinden daha büyük bir şeyin parçası olmak harika bir duyguydu. Arkasında birinin olduğunu bilmek, güvenebileceği birinin olduğunu bilmek...

Aptal olma. Daha iyisini biliyorsun.

Belki de öyleydi, ama ona kendisinden şüphe duyması için hiçbir sebep vermemişti. Onun, her zaman yanında olacak cesur bir sevgiliden başka bir şey olduğunu düşünmesi için hiçbir neden vermemişti.

"Gerçekten de harika bir kadın bulmuşsun dostum. Senin için gözünü oymaya razı olacak çok az kadın var."

Xaydin güldü. "Eminim daha da kötüsünü yapardı." Onu bıraktı ve şekil değiştirene yaklaştı. "Sen..."

Garyn, Xaydin'in yaklaşması karşısında resmen altına işedi.

Xaydin tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Korkmalısın. Birisi kardeşimmiş gibi davranıp kaburgalarımın arasına bıçak sapladığında bunu kişisel olarak algılıyorum."

"BEN-"

"Eğer 'kötü niyetim yoktu' diyecekseniz, bu sözlerinizi tekrar düşünmenizi tavsiye ederim. Bu sözler beni öyle bir cinayet öfkesine sürükleyecek ki, hayatta kalmanızın mümkün olmayacağından oldukça eminim."

"Ve beni..." Ronan, Xaydin'in devasa, ürkütücü bedenine şöyle bir göz gezdirdi ve duraksadı. "Şey, cinayet işlemeye de zorlayacaklarını söyleyebilirim ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar büyük olsam da, trolün yanında sönük kalıyorum. Kısacası, oldukça moralim bozulacak."

Haklıydı. Ronan yalnız olsaydı, korkutucu olurdu. Ama Xaydin'in yanında durduğunda, ona babasının zırhını giymiş küçük bir çocuğu hatırlatıyordu.

Çok sevimli. Hiç de o kadar vahşi değil. Ve onun bunu sadece fark etmekle kalmayıp, bundan keyif almasına da hayran kalmıştı.

Xaydin yavaşça nefes verdi. "Peki bu herifi kullanarak kardeşimi nasıl bulacağız?"

"Şimdi hangi kardeşini kaybettin?"

Gisela, arkalarından gelen tanıdık sese şaşkınlıkla baktı.

Xaydin de öyle yaptı.

Masakage, Xaydin'in durduğu kapı aralığında duruyordu; yanında ise yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle küçük gruplarını inceleyen Candara vardı.

"Şimdi o kadar ölü görünmüyor, değil mi?" diye sordu.

"Hiç de değil." Masakage çenesini tutsaklarına doğru çevirdi. "Ancak şu, biraz yıpranmış görünüyor. Umarım onu benim için iyice döversin."

Rob homurdandı. "Onun kadını bizden daha çok."

Masakage bir kaşını kaldırdı. "Eh, çok şeyi kaçırmışım."

Xaydin, Masakage'nin haline burun kıvırdı. "Banyo da dahil."

Güldü, sonra inledi. "Görünüşe göre ikimiz de esirimize birer dayak borçluyuz." Masakage dikkatini Rob'a çevirdi. "Dikkatli ol. Yalnız çalışmıyordu. Mardyth'in krallığından beni yakalamasına yardım eden başka bir şekil değiştirici daha var. Adı Diflyn. Onu deniz adamı, insan ve trol olarak gördüm. Asıl formunun ne olduğunu bilmiyorum."

Ronan vahşi bir ses çıkardı. "Ağzınızı açın. Herkesin dilinin altına bakayım."

Rob geri çekildi. "Affedersiniz."

"Eğer şekil değiştiren biriysen, bundan daha fazlasını yalvaracaksın. Ağzını aç ve bakmama izin ver."

Rob, bir kez daha sert bir şekilde kaşlarını çatarak isteğini yerine getirdi.

"Aklandın." Kaşlarını çatan Xaydin'e doğru gitti. "Ve prensip gereği seni aklıyoruz."

Masakage homurdandıktan sonra ağzını açtı ve dilini yukarı kaldırdı.

Candara dudaklarını büzdü. "Ve herkesin şekil değiştirenlerden neden nefret ettiğini merak ediyorsun." Dilinin alt kısmını gösterdi.

"Ah, neden nefret edildiğimizi biliyorum. Sizi hiç suçlamıyorum. Şekil değiştirenler de şekil değiştirenlerden hoşlanmaz. Bu, herhangi birine veya herhangi bir şeye güvenme yeteneğinizi yok eder. Kendi ülkemizin olmamasının sebebi de bu. Hükümdarınızın gerçekten hükümdar olup olmadığını asla bilemezsiniz... ve herkes onun yerine geçebilir. Bir sürü kişi bir arada olduğunda bu gerçekten sinir bozucu oluyor."

Sayılarının az olmasının sebebi de buydu. Çoğu diğer ırklar tarafından avlanıp idam edilmişti. Geriye kalanlar ise kendi hallerinde, uzak yerlerde yaşıyorlardı. Ya da onun gibi suikastçı veya paralı askerdiler.

Daha önce onların ne kadar yalnız olduklarını hiç düşünmemişti. "Gerçekten bir topluluğunuz yok mu?"

"Birlikte yaşamaya çalıştığımız her seferinde kendi içimizde çöküyoruz. Nedense, şekil değiştirenler bir türlü anlaşıyorlar."

Ne kadar korkunç. Ölümsüzlerin bile kendi ülkeleri vardı.

"Kardeşin var mı?" diye sordu ona.

Başını Xaydin'e doğru eğdi. "Haydutlar benim ailem."

"Ronan'ın annesi Lygaria'nın son kraliçesiydi."

Gisela, Candara'nın sözleri karşısında irkildi. Lygaria düşmüştü, Ronan ise esaret altında olacaktı.

On dördüncü Krallık. Sagaria'nın güneydoğu ucunda, Dythnal'ın güneybatı ucunda ve annesinin krallığının kuzeybatı kesiminde yer alıyordu.

Kraliçenin ordusu Sagarlılara yenilince, krallıkları üçünün de eline geçmişti. Gisela bunun neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu.

O sadece annesinin bu olay karşısındaki sevincini hatırlıyordu. Çünkü Meara şekil değiştirenlerden çok nefret ediyordu. Ve onları yenen peri krallığı olsa da, annesi Lygaria topraklarının en büyük payını almıştı.

"Özür dilerim, Ronan."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek tutsaklarının yanına döndü. "Sen Xaydin'i yatağına götürüp dinlenmesini sağlarken ben de onu gözetim altında tutacağım."

Xaydin protesto etmeye başladı.

"Sakın yapma," diye çıkıştı Ronan. "Berbat görünüyorsun ve iyileşmen gerekiyor. Seni daha iyi tanıdığım halde bana sataşma. Bir gün dinlen, yarın istediğin her şeyi alt edebilirsin." Bakışları Masakage'ye döndü. "Sen de."

Rob onları kapıya doğru yönlendirdi. "Hiçbirinizin rahatsız edilmemesi için geceyi burada geçireceğiz." Masakage'ye sırtıttı. "Ve size de bir oda kiralamalarını sağlayacağız."

Bu, söylendiği kadar kolay değildi. Rob, Masakage ve Candara için bir oda istediğinde han sahibi hiç memnun olmadı. Ancak biraz para ve güç gösterisinden sonra razı oldu.

Gisela, Xaydin ile paylaştığı odaya döndü ve onun hemen yatağa girmesini sağladı.

“Yalan söylemeye tahammül edemiyorum. Yapmamız gereken çok şey var.”

"Eğer düşersen bize hiçbir faydan olmaz... çünkü hiçbirimiz seni kaldıracak kadar güçlü değiliz."

Xaydin, onun espri girişimine gözlerini devirdi. "Candara beni serçe parmağıyla bile kaldırabilir."

"Ne?"

"Büyüsü o kadar güçlü ki, bir hapsirliğiyle beni her yere ışınlatabiliyor."

"Şu anki halinle kız kardeşinin seni ışınlamaya cesaret edeceğinden şüpheliyim. Şimdi uzan ve uyu."

Surat astı. "Bu kıyafetlerle uyuyamıyorum."

Gisela onun ses tonundaki anlamı yakaladı. "Sen iflah olmazsın."

"Hayır. Ben cesaretlendirilmeye açık biriyim." Yatağa oturdu ve ona daha önce hiç görmediği kadar sevimli bir bakış attı. "Ve cesaretlendirilmekten hoşlanıyorum."

Tam da bunu yaparken gömleğinin yakasını açtı ve ona yardım dilenen bir köpek yavrusu bakışı attı.

"Söylediklerimin arkasındayım. Çok berbat birisin." Duygularını belli etmemeye çalışarak tişörtü başından geçirdi.

Sonra, adamın ne kadar lezzetli görüldüğünü görünce dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Adam, kendi iyiliği için bile fazla yakışıklıydı.

Ve onun için de.

Onunla ne yapacaktı?

Eh, onunla ne yapmak istediğini biliyordu... eğer yapabilirse. Ama tenindeki solgunluk, ne kadar acı çektiğini gösteriyordu.

Belki istekliydi ama kadın asla ona bu kadar yük bindirmezdi.

"Sen dinlen, ben de seninle birlikte dinleneyim."

Gözlerindeki umut oldukça etkileyiciydi ve sert tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya devam etti. "Uslu bir çocuk ol."

"Emrinize amadeyim."

Evet, öyleydi. Kimsenin ona gerçekten emir verip vermediğinden şüphe ediyordu. Nitekim, vücudundaki yaralar, gururlu trolünün ne kadar asi olabileceğini anlatıyordu. Son giysi parçasını da çıkardı. "Yat aşağı."

Xaydin onun dediğini yaptı. Ve anında onun yavaşça kıyafetlerini çıkardığını gördü. "Bana işkence mi etmeye çalışıyorsun?"

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Belki..."

Hiç şüphe yok. Vücudunu yavaş ve acı verici bir şekilde parça parça açığa çıkarırken, nadir görülen, işkence dolu bir haldeydi.

Lanet olsun, daha önce onun ne kadar çok kat giysi giydiğini hiç fark etmemişti. Çıplak bir şekilde karşısında durana kadar sonsuzluk geçmiş gibiydi.

Kadının vücudunun yumuşak kıvrımlarına duyduğu sessiz takdiri ifade etmek için yavaşça nefes verdi. Özellikle de kadın vücudunu yorganın altına kaydırıp, yaralanmamış yan tarafına yasladığında.

İçini çekerek başını omzuna koydu ve elini nazıkçe kaburgalarının üzerinden, bıçak yaralarının üzerinden geçirdi. "Artık yeni yaraların olacak."

"Zaten göze çarpacek değiller."

Gisela gerçeği duyunca irkildi. Tıpkı kendisi gibi, onun da vücudu yara izleriyle kaplıydı. Yaraların izleri korkunçtu. Ama kalbini en çok acıtanlar kırbaç darbelerinden kalanlardı.

Çünkü o, bunların onun ruhu açısından ne kadar büyük bir bedel olduğunu anlamıştı. Bağlanıp kendini savunamamaktan daha büyük bir acı yoktu. Hiçbir şeye gücü yetmeyenlerin insafına kalmak...

Fiziksel acıya karşı koymak kolaydı. Zihinsel ıstırap ise kimsenin göremediği izler bıraktı. Yaralar iyileştikten çok sonra bile yanmaya devam eden izlerdi bunlar.

Onun yaşadığı her şey için içi acıyordu.

Durumu düzeltmek isteyen kadın, doğrulup adamın kolundan karnına doğru uzanan, özellikle de kötü görünen bir kırbaç izini öptü.

"Prensesim, böyle devam edersen uyuyamam."

"Özür dilerim." Ama hiç de öyle değildi.

Kadın elini uzattığında, adam hemen elini yakaladı. Elini dudaklarına götürerek parmak boğumlarına tatlı bir öpücük kondurduktan sonra, birbirine kenetlenmiş ellerini kalbinin üzerine koydu.

Gisela, onun kalp atışlarını ve elindeki o güçlü kavrayışı hissettiğinde nefes alamadı. O an için sevildiğini hissetti.

HAYIR...

Kendini çok sevildiğini hissetti.

Ve eğer yapabilseydi, bu anın uzun sürmeyeceğinden korktuğu için şu anda kendini ölüme teslim ederdi. Eğer şimdi ölseydi, en azından biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi.

Bu böyle devam edemez.

Hiçbir şey işe yaramadı ve o, adamın kalbini kırdığı sırada burada olmak istemedi.

Hayatında yeterince acı çekmişti. Annesinin ve diğerlerinin tüm eksikliklerini eleştirmesinden bıkmıştı.

Artık burada olmak istemiyorum.

Bu, ruhunun acı dolu bir feryadı; çünkü savaşmaktan, yalnız olmaktan çok yorulmuştu.

Her şeyden bıktım.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Soruyu engelleyemeden ağzından dökülmüştü.

"Ne yap?"

"Bütün bu acılara rağmen devam mı edeceksiniz?"

Elini daha sıkı kavradı. "Bunu düşünmüyorum."

"Durmadan?"

"Şeytanlarımın zaman zaman yuva kurmadığını söylesem yalan olurdu. Ama onların beni yenmesine izin vermeyeceğim. Geçmişte söz hakkım yoktu, sadece geleceğimde vardı. Prensesim, benim bakış açıma göre iki seçeneğimiz var. Ya geçmişimizin acısının bizi aşağı çekmesine izin veririz ya da ufukta ne istediğimize odaklanırsınız. Ben çok inatçı biriyim, geçmiş de dahil olmak üzere kimsenin kazanmasına izin vermeyeceğim. Ya da şeytanlarımın."

Onun olaylara bakış açısını beğendi. "Keşke ben de o kadar güçlü olabilseydim."

"Hanımefendi, sandığınızdan daha güçlüsünüz." Parmaklarını kendi parmaklarıyla okşadı. "Sizin gibi cesur ve yürekli birini daha önce hiç tanımadım. Kimsenin size aksini söylemesine asla izin vermeyin."

"Benim hakkımda inandığınız yalanları seviyorum."

Başını salladı. "Keşke benim gördüğüm güzelliği sen de görebilsen. Bir gün gerçek doğanı öğreneceksin. Korkunç bir kraliçenin kızı değil, diğerlerinden çok daha parlak, muhteşem bir hanımefendi olduğunu anlayacaksın."

Kendini yukarı doğru iterek ona baktı. "Bu gerçekten senden mi geldi?"

"Her zaman somurtkan bir aptal değilim."

"Öyle görünüyor." Ona hafif bir öpücük verdi.

"Beni uyanık tutmaya kararlısın, değil mi?"

Güldü. "Hayır. Uyuyun! Dinlenin. Yoksa giderim."

Xaydin hemen gözlerini kapattı.

Gisela yerine döndü ve onu okşamamaya ya da rahatsız etmemeye kendini zorladı. Ama bu son derece zordu.

Bunun yerine, bir anlığına sessizliğin tadını çıkardı.

Kalbimi kırma. Bu, içinden geçen sessiz bir duaydı; sesini çıkaracak cesareti bulmak istiyordu.

Çok kısa bir sürede çok şey olmuştu. Annesi savaş istiyordu.

Gisela hayatında ilk kez huzur istedi. Bir gelecek istedi.

Ve Xaydin'in de bunun bir parçası olmasını istiyordu.

Sen bir aptalsın.

Bu imkansız bir hayaldi. Davasından asla vazgeçmezdi. Annesinin söylediklerine rağmen, Meara'nın onu bırakmayacağını biliyordu.

Önce onu öldürürdü.

Ama burada, bir anlığına, özlediği huzura kavuşmuştu. Bir rüya yaşıyordu ve tek umudu bu geçici kalp atışlarının tadını çıkarmaktı. Çünkü her biri, kemiklerinde hissettiği yaklaşan sonu işaret ediyordu.

17

Masakage, Garyn'in hâlâ tutulduğu ahıra girdi.

Şekil değiştiricinin koruması şaşkınlık ve endişeyle yukarı baktı. "Efendim, sizi buraya getiren nedir?"

Masakage bakışlarını hedefinden ayırmadı. "Koruma altındaki kişiyle birkaç dakika görüşebilir miyim?"

Trol muhafızı mahcup bir şekilde etrafına bakındı. "Bilmiyorum. Onu yalnız bırakmamam gerekiyor."

"İnan bana, onun kaçmasına izin vermeyeceğim. Bunu bizden başka kimse bilmeyecek."

Yine de trol tereddüt etti. "Sanırım dışarıda kalırsam sorun olmaz."

Masakage, trol gittikten ve Garyn ile yalnız kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

Yaklaşmasıyla Garyn'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne istiyorsun?"

"Krallıklar arasında barış olsun. Meara'nın başı eyerimdeki çantada ve sen de bana arkadaşının nerede olduğunu söyle."

"Hiç arkadaşım yok."

"Öyleyse sevgilin. Diflyn senin için her neyse. O şerefsiz nereye gitti?"

Garyn, kendisini yerinde tutan kelepçelere baktı. "Nereden bileyim? Bana rapor vermiyor."

"Beni kaçırdığınızda edindiğim izlenim bu değildi." Masakage, Garyn'in vücudunun belirli bir bölgesini acı içinde bağırana kadar sıktı. Bu piş bundan sonra iktidarsız kalsın. Bu, krallıklar ve bu berbat babaya ihtiyacı olmayan zavallı çocuk için en iyisiydi. "Karşılığını veriyorum, Şekil Değiştirici. Bana daha iyi bir misafirperverlik göstermeliydin."

Nefesi kesilen Garyn, ona nefret dolu bakışlarını dikti. "Seni öldürmeliydik."

"Evet. Yapmalıydın. Neden yapmadın?"

"Ölmenizi istemedik. Sadece Gisela'yı kesintisiz bir şekilde gözetebilmem için sizi tuttuk."

O şerefsiz bir diğer önemli hedefi de atlamıştı. "Ve kardeşimi."

Garyn gözlerini kaçırdı, bu da şüphelerini doğruladı.

Masakage sözleşmeyi kolundan çıkardı ve Garyn'in görmesi için havaya kaldırdı. "Peki ya bu?"

Masakage'nin ona ne gösterdiğini fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunu nereden aldın?"

"Önemli mi? Meara'nın sözleşmesini apaswere'den çıkarmak için sihir kullandın. Neden?"

"İnsanlar neden herhangi bir şey yaparlar ki?"

Gerçekten mi? Felsefi bir şey mi yapmaya çalışıyordu?

Ruh halini göz önünde bulundurursak, kötü bir hamle.

"Sabahları neden yulaf lapası yediğinizi sormuyorum. Bu tür bir şeyi neden yaptığınızı soruyorum. Apas'ın yaşayıp yaşamaması umurunuzda olmadığını biliyorum. Öyleyse neden onu başka bir yere aktardınız?"

"Güvenli saklama."

Masakage güldü. "Bir kağıda..." Bunun sıradan bir parşömen kağıdının arkasına yazılmış olamayacağını fark edince sesi kesildi.

Bunu nasıl kaçırdım?

Elbette, büyülüydü. Yok edilemezdi.

Küfürler savurarak canavara bir ateş topu fırlattı.

Garyn çılgılık attı.

Masakage onu gerçekten öldürmek istiyordu. Ama bunun hiçbir faydası olmayacaktı. Hatta durumu daha da kötüleştirebilirdi. "Bunu hangi sihir bağlıyor?"

"Bilmiyor musun?"

Masakage homurdanarak ona yumruk attı, ama bu onun öfkesini dindirmeye yetmedi.

İğrenme dolu bir yüz ifadesiyle canavarı bırakıp dışarı çıktı. Hana ve Candara ile paylaştığı odaya doğru ilerlerken muhafıza, "Artık senin," dedi.

Candara, sade odasının kapısı şiddetle açıldığında başını kaldırdı. İlk başta bir düşman olabileceğinden korktu. Ta ki Masakage'nin karanlık gözlerindeki öfkeyi görene kadar. "Ne oldu?"

Elindeki belgeyi kadının önüne itti.

Kaşlarını çatarak belgeye göz attı. "Bu bir sözleşme mi?"

"Biliyorum. Parşömen büyülü. Bunu nasıl anlayabilirsin?"

Elbette yapabilirdi. Var olan hiçbir sihir yoktu ki o bilmesin.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Keskin tatlı koku kesinlikle ayırt edilebilirdi. "Bir elf'in derisine işlenmiş peri büyüsü."

Dudaklarını büzdü. "Ne? Neden?"

"Elflerin varlıklarının her zerresinde sihir kodlanmıştır. Tıpkı periler gibi. Derilerinden alınan parşömen, üzerine yapılan her büyüyü güçlendirir... tıpkı bir apaswere gibi. Sadece bu daha etkilidir."

"Peki, aynı durum periler için de geçerli olur mu?"

"Muhtemelen." Kağıdı ona geri verdi. "Ama bir perinin derisini yüzüp de öylece uzaklaşan birini duymadım. Gerçi bir elfe bunu yapmak kolay değildi."

Bu, tıpkı henüz yerindeyken bir tek boynuzlu at boynuzunu koparmaya benziyordu. Bunu deneyecek kadar aptal yaratıklar vardı. Ve ne yazık ki, tek boynuzlu at boynuzları, içinde çok fazla güç barındıran değerli bir sihirli eşyaydı.

Büyüden doğan yaratıkların bedenleri de aynı şekildeydi.

Kendi canının bile ne kadar değerli olacağını bilmek istemiyordu. Kalıntı avcıları korkunç bir şeydi. Hepsi toplanıp iç organları çıkarılmalıydı. Özellikle de çocuklara saldıranlar.

"Elf derisine aktarılan bir apaswer sözleşmesini nasıl bozarsınız?"

"Büyük bir dikkatle," dedi. "Tabii ki geri alınabilirse." Çenesini o kasvetli parçaya doğru salladı. "Yakmak işe yaramaz. Hatta ters tepebilir ve imzalayanların ölümüne neden olabilir. Büyüyü bilmeden, geri alabileceğimi sanmıyorum."

"Geri alınamayan bir büyü mü? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"İmkansız olması ihtimalinin düşük olması anlamına gelmez."

“Ne yapmalıyız?”

Parmaklarıyla harflere dokundu. Kolundan yukarı doğru bir ürperti yayıldı ve zihnine işledi; mürekkebin teninden yeni belgeye akmasına izin verdiği anı gördü. O mürekkepte hayat vardı.

Parşömen üzerindeki yaşam.

O özün ne kadar kendine özgü bir kokusu vardı, tuhaf. Brendiye batırılmış narenciye gibi. Hiç şüphe götürmez. Hatta keskin. İksirlerine ihtiyaç duymadan başkalarını nasıl takip edebildiğinin, iksirlerini canlı varlıkları bulacak şekilde nasıl eğittiğinin sırrı buydu.

O eşsiz öz.

“Bunu kırmak için bölmeniz gerekecek.”

Masakage kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

“Emin değilim. Rehberlerim bana anlatmaya çalışıyorlar ama bir şey onları engelliyor.” Engeli aşmaya çalışırken kulakları çınlıyordu.

Kardeşi onu dengelemek için dirseğinden tuttu. "İyi misin?"

“Emin değilim,” diye fısıldadı. Ve gerçekten de emin değildi. Bütün bunlar çok tuhaftı. Gözlerinin kızardığını hissetti, bu da gözlerinin artık turuncu renkte parladığı anlamına geliyordu. “İki hükümdardan para almış. Sözleşmeyi sonlandırması gerekiyordu. Ama amacı para kazanmak.”

Masakage'ye döndü. "Sizi ve Xaydin'i öldürmeyi planlıyorlar. Gisela rehin alınacak ve eğer annesi onun için para ödemeyi reddederse, Gisela da öldürülecek."

"Partnerinin nerede olduğunu görüyor musun?"

Başını yana eğerek, iki gölgeli rehberinin onu birbirine karışan, sürekli değişen sahneler arasında yönlendirmesine izin verdi. Bu, her zaman nefret ettiği kısımdı. Üzerine yağan tüm bilgileri filtrelemek çok zordu. Görüntüler o kadar hızlı yanıp sönüyor ve bulanıklaşıyordu ki, çoğu zaman neye baktığını veya rehberlerinin ona ne anlatmaya çalıştığını anlamıyordu.

“Onu görüyorum...” Ama tam olarak nerede olduğunu anlayamadı. “Güçlü biri.”

"Senden daha güçlü kimse yok."

Kardeşinin yeteneklerine olan güvenini takdir ediyordu, ancak bu, sisin içinden geçemediği gerçeğini değiştirmiyordu. Diflyn, görüldüğü kadar aptal değildi. Güçleri müthişti.

"Dash'ten intikam almak istiyor."

Masakage gözlerini kocaman açtı. "Affedersiniz?"

“Diflyn sizin grubunuzun içindeydi... ama dışarıda kaldı. Hepinize, özellikle de Dash'e karşı kişisel bir kin besliyor. Ona kanun kaçağı olmasına izin vermeyerek onu terk ettiğinizi düşünüyor. Sadece kendini kanıtlamakla kalmıyor... Hepinizi yok etmek istiyor.”

Ve bu yüzden, kalıcı beyin hasarına yol açmadan önce geri çekilmek zorunda kaldı. O anki durumda, başı ikinci bir kalp atışı gibi zonkluyor ve tüm vücuduna acı yayıyordu.

Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, çünkü göz kamaştırıcı ışık beynine dayanılmaz bir acı veriyordu.

Masakage onu kollarının arasına alıp yatağa taşıdı ve nazıkçe yatırdı. "Özür dilerim. Seni hasta etmek istememiştim."

Güçlerinin ona ne kadar zarar verdiğini anladığı için minnettar olan kadın, koluna sıcak bir şekilde dokundu. "Senin için her şey."

Güçlerini kullanarak bir buz torbası çağırdı. "İşte." Nazıkçe alnına koydu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Arkanı kolla kardeşim. Diflyn senin peşinde olacak ve o herhangi biri olabilir. Seni ve X'i öldürmek istiyor."

"Her açıdan izleyeceğim." Masakage, sonunda dinlenmek için gözlerini kapattığını izledi.

Onun güçleri onu her zaman hayrete düşürmüştü. Anneleri eşsiz güçlere sahip bir büyücü iken, Candara yeteneklerini adeta alaya alıyordu. Daha çocukken bile. Baş ağrıları sık sık onu işlevsiz hale getiriyordu. Babası, baş ağrılarından kaçmak için bahane olarak kullandığını düşünerek onu acımasızca dövmüştü.

Ama o anlıyordu. Kendi güçleri onu da ezmişti. Ama onu ezdiği kadar kötü değildi.

Pencerenin yanındaki masaya, birasını koyduğu yere gitti. Seyahat çantasından bir bitki çayı çıkardı ve bardağa döktü. Yavaşça karıştırarak erimesini bekledi. Sonra bardağı yatağına götürdü.

"Ağrı için bir şeyim var." Başını dikkatlice yastıktan kaldırdı.

Ona kaşlarını çatarak baktı, sonra da bardağı doğru gözlerini indirdi. "Senin iksirini mi, benimkini mi?"

Kadının kavgacı tonuna güldü. "Elbette seninkiler. Benimkiler o kadar etkili değil."

"Hayır, değiller." Bardağı aldı ve içti, sonra da eline geri verdi. "Teşekkür ederim."

"Her zaman." Onun yerine dönmesini bekledi, sonra alnına hafif bir öpücük kondurdu.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra bardağı masaya geri koydu ve odadan çıktı.

Bayılmak

Alışkanlık gereği çantasına uzandı ve bir madeni para çıkardı. Beş sinek. Çatışma. Kavg.

Candara haklıydı. Onların kanını dökmek istiyordu.

Ama dahası da vardı. Bunu iliklerine kadar hissetti. Ne kendisinin ne de Dara'nın gördüğü bir şeydi bu.

Onlara doğru geliyordu.

Güçlerinin belirsiz kalması için uygun bir zaman değildi. Ne olacağını görmekten ne kadar nefret ediyorsa, bilmemekten de o kadar nefret ediyordu.

Bir an önce deniz prensini ele geçirmeleri ve bu sözleşmeyi bozmaları gerekiyordu ki Dash, Meara ile olan savaşı tırmandırıp ondan kurtulabilsin.

Hepsinin de sentor kraliçesinden kurtulması gerekiyordu.

En kısa zamanda.

Diflyn, kraliyet saray mensubu olarak "normal" haline dönüştü. Garyn kendini çok düzgün ve terbiyeli sanıyordu. Piç kurusu ise Diflyn'in gerçekte kim veya ne olduğunu bilmiyordu.

Ne bir ikinci komutan ne de bir uşak.

O asla kimseye boyun eğmezdi. Damarlarında hanedan kanı akıyordu.

Garyn'le birlikte seyahat etmesinin tek nedeni, gölgede kalabilmek için bir yardımcıya ihtiyacı olmasıydı. Korkudan değil, tedbir amaçlıydı.

Şimdi, hazırlaması gereken bir rapor vardı.

Bir sentor olarak kale kapılarına yaklaşıırken, askeri ceketinin yakalarını düzeltmek için çekiştirdi. Meara'nın tek bir özelliği vardı: kusursuz giyinmemiş kimseye tahammül edemezdi.

Muhafızların yanından geçip köprüden yürürken başını onlara doğru eğdi. Kraliçeye hakkını teslim etmeliydi; gün ışığında bile başkentinde

düzen vardı. Kimse telaşlanmıyordu. Çocuklar sokaklarda oynamıyordu. Herkes ağırbaşlı bir sessizlik içinde kendi işiyle meşguldü.

Kimileri bunu dehşet verici bulabilirdi. O ise bunu ferahlatıcı buldu. Kraliçe düzeni sağlıyordu, kaosu değil. Ziyaret ettiği diğer krallıklarda bu çok eksikti.

Evde olmak gibisi yoktu.

Kaleye çıkan merdivenlere yaklaştığında, onu tam bir sentor birliği karşıladı.

"Ne işiniz var?" diye sordu kaptan.

"Kraliçe ile görüşmeye geldim. Ona ileteceğim bir haberim var."

"Peki ya siz?"

"Onun kuzeni, Naranlı Diflyn."

Kaptan onun adını duymadı, ama koyu kahverengi sentor bunu bir gerçek olarak kabul edecek kadar akıllıydı. Diğerlerini geri püskürterek, Diflyn'in kaptanla birlikte ilerlemesine izin verdi.

Sonuçta Meara, paranoyak olmaktan başka bir şey değildi.

Bu yüzden kaptan içeri girip onu sekiz muhafızın gözetimine bırakırken, o da taht odasının dışındaki yaldızlı bir koridorda beklemek zorunda kaldı.

Hepsi de kraliyet kıyafetleri giymişti.

Sağındaki koy biraz huzursuz görünürken, solundaki gri renkli koy ise eğlenmiş gibiydi.

Diflyn nedenini sorardı ama aslında kendisinden daha düşük statüdekilerle arkadaş olmak istemiyordu.

Bununla birlikte, dakikalar geçtikçe sabırsızlanmaya başladı.

Yarım saat geçtikten sonra gitmeye hazırdı. Sadece bunu yaparsa onun öfkesini üzerine çekeceği bilgisi onu sessizce ayakta tuttu.

Düşüncesiz kaltak.

Büyük olasılıkla bunu bilerek yapıyordu. Bu ona büyük bir eğlence veriyordu. Gücünü sergilemek ve başkalarının kendilerini aşağılanmış hissetmelerini sağlamak.

Keşke onu öldürmeye kalkışacak cesareti olsaydı. Ama biliyordu ki asla o kadar cesur olamazdı.

Diğer herkes gibi o da başarısızlıktan korkuyordu. Çünkü kadın acımasız bir misilleme yapacaktı.

Meara'ya karşı mücadele ederken, ya başar ya da öl meselesi bambaşka bir anlam kazandı. Ve dürüst olmak gerekirse, Kral Dash'in onunla

yüzleşme cesaretine hayran kalmıştı.

Ama Dash'in başarılı olacağını bir an bile düşünecek kadar aptal değildi. Dash'in bir şeref kodu vardı. Meara'nın ise yoktu.

Savaşta ise kazananlar ruhsuz canavarlar oldu. Ahlak, dadılar ve çiftçiler içindi. Merhamet ise zayıflar içindi.

Meara bunu anlamıştı. Saygı güzeldi ama korku her şeyin üstündeydi ve herkesi hizaya sokuyordu.

"Diffin?"

Adını çağıran baş kahyaya baktı. "Buradayım." İleri adım attı.

Gözlerinde benek grisi olan baş kahya, ihtiyatlı bakışlarıyla uyumlu koyu mavi bir ceket giymişti.

Diflyn, atın Meara'ya hizmet ederken ne tür dehşetler yaşamış olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Baş uşak, başka bir şey söylemeden onu kraliçenin taht odasına götürdü; kraliçe orada masasında göğüs üstü uzanmış halde dinleniyordu. O pozisyonda bile, son derece asil görünüyordu.

Uzun siyah saçları, yakut ve elmaslarla süslü uğurlu altın tacının etrafına özenle örülmüştü. Beyaz çoraplı, güzel bir esmerdi. Doğrusu, daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Böylesine muhteşem bir güzelliğin böylesine duygusuz bir kadının elinde harcanması ne büyük bir utanç.

"Majesteleri," dedi, önünde derin bir saygıyla eğilerek.

Elindeki kağıtlardan başını kaldırıp, onu acımasız bir bakışla süzdü. "Konuş ve git."

"Majesteleri, ben sizin kuzeninizim. Babanızın kız kardeşi aracılığıyla."

Bu onun dikkatini çekti. Kağıdı kenara koydu ve ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Soy ağacı hakkında biraz bilgi edinmiş olmana hayran mı kalmalıyım?"

Eğer dikkatli olsaydı, onun şekil değiştiren bir varlık olduğunu anlayabilirdi. Ama yüzündeki ifadeden, onun kralı kastettiğini sandığını anlayabiliyordu.

Onun gerçek babası değil.

Bakışları arkasında duran iki muhafıza kayd. Bunu şimdi söylemenin zamanı değildi. Kraliçe hakkında bildiği tek şey, sürprizlerden hoşlanmadığı ve sırlarının başkaları tarafından bilinmesini istemediğiydi.

"Kraliyetle bir işiniz var mı yok mu?" Sesinde sabırsızlık vardı.

“Majesteleri, sözleşmeniz elimde. Sizinle Yüksek Kral arasındaki sözleşme.”

Bu, onun tüm dikkatini çekti. Ayağa kalkıp onunla aynı boya geldi. "Nerede o?"

“Eşimde. Ölmekte olan aþaswere'den onu alan o.”

“Böyle bir şey hiç duymadım. Bu nasıl mümkün olabilir?”

"Büyü, Majesteleri. Ve büyü onu hâlâ koruyor."

"Nasıl yani?"

“Ortağım bize ihanet etti. Sizin istediğiniz gibi aþaswere'leri öldürmek yerine, sözleşmeyi devretti ve güvenli bir yerde saklıyor.”

"Ve siz bu konuda hiçbir şey yapmadınız mı?" Her kelimeyi kesik kesik, hızlı bir şekilde söyledi.

“Ne yapacağımı bilemedim Majesteleri. Sözleşmeyi size getirmemi ister misiniz?”

Adamlarına öfkeli bir bakış fırlattı, sonra onun gözlerine baktı. "Benimle yürü."

Onunla eşit şartlarda yan yana yürümenin doğru olmadığını bilen adam, taht odasından çıkarken kadının kendisine önderlik etmesine izin verdi.

Muhafızları, konuşmaları duyamayacak kadar geride, ama tehdit oluşturması halinde onu öldürebilecek kadar da yakın bir mesafede sıralandılar. Ne kadar iyi eğitilmişlerdi!

Meara, saltanatına karşı çıkanların heykellerinin bulunduğu taş duvarlı bahçesine girdi. Söylentilere göre, yenilgiye uğrattığı tüm düşmanlarının sonsuza dek kaydını tutmasını sağlayan bir büyücüsü vardı.

Gerçekten tüyler ürpertici. Ve bu, onun acımasızlığından nasıl zevk aldığını açıkça gösteriyordu.

Diflyn, başına kolayca neler gelebileceğini hatırlatmak istemediği için bakışlarını onlardan kaçırdı.

Merkeze vardıklarında Meara, yüzünde pek de etkilenmemiş bir ifadeyle durdu. "Şu sözleşmeyi getir. Elimde olması gerekiyor."

“Peki ya suikastçınız?”

“İkisini de öldürün. Garyn'i ve Gisela'yı. Bana kellelerini ve sözleşmeyi getirin, o zaman en büyük ödülü alacaksınız.”

Gisela, Xaydin tamamen uyuyana kadar bekledi ve sonra dikkatlice ondan ayrıldı. Yanından ayrılmaktan nefret ediyordu ve hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi tercih ederdi.

Yatakta çıplaklar. Sadece ikisi.

Keşke yapabilselerdi.

Dünyanın insanları rahat bırakmaması ne kadar korkunç. Aşkın nadir olması da şaşırtıcı değil. Önce birlikte olmak istediğiniz kişiyi bulmanız, sonra da onun kalbini kazanmanız gerekiyordu.

Bu zaten yeterince zordu. Sonra bir de aranızdaki bağı sürekli olarak yok etmeye çalışan bir dünyaya girin.

Düşmanlar. Dostlar. Sadece hayalini kurabilecekleri şeyi bulduğunuz için sizi kıskananlar.

Ya da sadece baş belası olmaktan hoşlananlar.

Dünya böyle olmamalıydı, ama öyleydi.

İçini çekerek, göğsünün düzenli inip kalkışını izlerken sessizce giyindi. Onunla bu kadar rahat uyuyabilmesi, ona ne kadar çok önem verdiğini gösteriyordu.

Ona söylemesine gerek yoktu. Kimse neredeyse hiç tanımadığı biriyle, güvenmediği biriyle böyle bir ilişkiye girmezdi. O asla böyle bir şey yapmazdı.

Yine de ona güvendi.

Ona güvendi.

Seni asla ihanete uğratmayacağım.

Tutmayı umduğu bir sözdü bu. Bunu aklında tutarak, diğerlerinden herhangi birinin orada olup olmadığını görmek için aşağı kata indi.

Şaşırtıcı bir şekilde, handa asker garnizonu dışında kimse yoktu.

Rob, elinde bir yemek tabağıyla odanın ortasında oturuyordu. Onu görür görmez dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ona yanına oturmasını işaret etti.

Normalde reddederdi ama yapacak başka bir şeyi olmadığı için kabul etti ve adamlarının meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Troll oldukları için normal müşterilerini mazur gördüm. Kuzenim iyileşirken burada olmalarına gerek yoktu."

O bunu hiç düşünmemişti.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Ona küçük bir tabak uzattı. "Lütfen... Paylaşacak bol miktarda yemeğim var."

Misafirperverliğine minnettar olan kadın, neredeyse boş olan odaya göz gezdirirken bir tabak hazırladı. "Masakage, Ronan ve Candara nerede?"

"Onları görmedim. Saatler önce kendi yollarına gittiler."

İlginç.

Rob'a ne diyeceğini bilemeyen kadın, hızlıca yemeğini yedi ve ardından Xaydin'in yanına dönmek için izin istedi. Doğrusu, onu uzun süre yalnız bırakmaktan korkuyordu. Sahtekarın nereye gittiğini bilmedikleri için geri dönüp Xaydin'i öldürebilirdi.

O, adamın bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyordu.

Kimseye güvenme.

En tetikte olanlar bile düşebilir.

Tam yatağa oturmuştu ki biri kapıyı çaldı.

"Girin."

Ronan kapıyı omzuyla açtı. Ama içeri girmek yerine kapı eşiğinde durdu. "Nasıl?"

"Dinleniyorum."

"Güzel." Ronan tereddüt etti. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

Yine de, birkaç adım içeri girip kapıyı kapatmaktan başka bir şey yapmadı.

O konuşmasını beklerken odada gergin bir sessizlik hakimdi.

"Aklınızda bir şey mi var?" diye sordu.

"Evet... Cratus babansa nasıl şekil değiştirebildiğini anlamaya çalışıyordum. Biz bu dünyaya öylece kendiliğinden gelmiyoruz."

Haklıydı. Normalde bu yeteneklere sahip bir çocuğun doğması için iki şekil değiştirici ebeveyne ihtiyaç duyuluyordu. Sadece bir şekil değiştirici ebeveyne sahip melez bir çocuğun bile dönüşebilmesi nadirdi.

Onun için...

"Annemin babası şekil değiştiren bir varlıktı."

Şaşkınlık ifadesi oldukça komikti. "Affedersiniz?"

"Annem evlilik dışı ilişki yaşayan tek kişi değil. Anlaşılan annesinin de doymak bilmez bir iştahı varmış."

"Bunu anlamlandırmaya çalışıyorum."

Onun bu zorluğundan dolayı onu suçlayamazdı. Gerçekten de zor bir süreçti.

“Babası kimdi?”

“Ondan hiç bahsetmedi. Bildiğim tek şey yıllar önce bana yalan söylediği. Dilinin altındaki izden bahsetene kadar hiçbir şey anlamadım.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Annemin de böyle bir işareti var. Bana, onun kim olduğunu ve sahtekar olmadığını her zaman anlayabilmemiz için oraya yaptırdığını söyledi.”

Ronan'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ne dedi o?"

“Ona inanmamak için hiçbir sebebim yoktu. Ama...”

“Sence Meara şekil değiştirebilen bir varlık mı?”

Başını salladı. “Dönüşüm yapamıyor. Bunu kesin olarak biliyorum. Bir sentorun bedeninde sıkışıp kalması onu çok kızdırıyor.” Ve şimdi bunun onu neden kızdırdığı çok daha mantıklı geliyordu. Şüphesiz, genetik kodu tarafından soyulduğunu hissediyordu.

“Ama yapabilirsiniz.”

“Aynen öyle. Ben hep bunun babamdan geldiğini düşünmüştüm. Ama kimse Cratus'un bu güçlere sahip olduğundan bahsetmedi. Eğer şekil değiştirme yeteneği ondan gelmiyorsa...” Kaşını kaldırdı.

"Bu annenizden gelmeli."

"Aynen öyle," dedi başını sallayarak. "Ama bir nesli atlayarak geçtiğini hiç duydunuz mu?"

Ronan bunu düşünürken sustu. “Kimse bizim hakkımızda fazla bir şey bilmiyor çünkü herkes bizi öldürmekle meşgul. Ve bizden çok az kişi kaldı. Çoğu karma evlilikte çocukların şekil değiştiremediğini biliyorum. Her zaman doğru değil... ama bunun olması nadir bir durum. Lygaria ayaktayken bu evliliklerin yasaklanmasının sebebi buydu. Irkımızı korumaya çalışıyorlardı çünkü o zaman bile sayımız azalıyordu.”

Bu ona mantıklı geldi. Ama asıl sorusunu yanıtlamadı. "Büyükanneimin şekil değiştiren biri olmadığını biliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun? O, sadece bir sentor olarak yaşamış olan bizden biri olabilirdi."

“Bunu yapabilir misin?”

Başını salladı. “Hayatını kuş olarak geçiren bir arkadaşım var. Neredeyse hiç başka bir forma dönüşmüyor. Şekil değiştirenlerin dünyadan çekilip başka bir şey olarak yaşamaları nadir değildir. Yine de, bu yüzden kaçımızın kaldığını kimse bilmiyor. Odadaki böcek de olabiliriz, her şey olabiliriz.”

"Yani bunun nereden geldiğini bilmenin hiçbir yolu yok mu?"

"Hiç yok."

Bu da annesinin bunu bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. "Sence diğer kardeşlerimden herhangi biri şekil değiştirebiliyor mu?"

"Mümkün."

Bunu nereden bilebilirdi ki?

Ama Ferox şekil değiştirebilseydi, hiç tereddüt etmezdi. Kibirliliği o kadar büyüktü ki, bunu herkese övünür, başkalarını korkutmak ve sindirmek için kullanırdı. En büyük erkek kardeşi tam bir ahmaktı.

Diğerlerine gelince...

Birbirlerinden çok farklı değillerdi ve annesi onlara asla Gisela'ya davrandığı gibi davranmamıştı.

Bu da demek oluyor ki bu sadece onun doğuştan gelen bir kusuruydu ve bu yüzden yeteneğin babasından geldiğine her zaman inanmıştı. Ancak bildiği kadarıyla ne Dash ne de kız kardeşi şekil değiştirebiliyordu.

Ailesinin geçmişi nasıldı? Daha önce hiç bu kadar meraklı olmamıştı. Şimdi...

Kim olduğunu, nereden geldiğini ve güçlerinin ne olduğunu anlamak istiyordu.

"İlk vardiyaya ne zaman geçtiniz?" diye sordu ona.

"Hatırlamıyorum. Ama normalde çocuklarımız dört ya da beş yaşındayken başlıyor. Ya sizde?"

Nasıl unutabilirdi ki? Beş yaşındaydı ve hapsirmişti. Bir an tek boynuzlu atken, bir sonraki an insan olmuştu.

Mürebbiyesi çılgılık atarak annesine haber vermeye koşmuştu; annesi de başkalarına Gisela'nın vasisi olduğunu söylemişti.

Bu bir hata olmuştu çünkü annesinin ilk işi, kızının dönüşümüne tanık olan kadını öldürmek olmuştu. Meara'nın bir sonraki hamlesi ise Gisela'yı dönüşümünü kontrol etmeyi öğrenene kadar hapse atmak olmuştu.

Bugüne kadar annesinin düşmanlığı ve nefreti onu derinden etkilemişti. Annesinin bu şekilde davranmasının, Meara'nın bir şekil değiştiriciyle birlikte olup ondan çocuk doğurduğunu başkalarının öğrenmesinden duyduğu korkudan kaynaklandığını hep varsaymıştı.

Ama eğer bu annesinin ailesinden geliyorsa, daha da mantıklı olurdu. Centaur soyluları bunu kraliçelerini devirmek için bir bahane olarak kullanabilirlerdi. Şu anda Meara'nın öfkesiyle bastırılmış olsalar da, onun tamamen kendilerinden biri olmadığını fark ederlerse ona karşı ayaklanacak cesareti bulabilirlerdi.

Sentorlar son derece paranoyaktı ve safkan olmayan herkesten nefret ederlerdi. Bu yüzden Thassalia kendi halinde yaşar ve başkalarının orada yaşamasına, hatta ziyaret etmesine nadiren izin verirdi. Meara'nın diğer krallıkların rehinelerinin kendi topraklarında yaşamasına izin vermesi de bu yüzden büyük bir şok olmuştu.

Peki, Meara'nın o rehineleri halk eğlencesi olarak kullanmasına sentor soylularının neden ses çıkarmadığı sorusu akla geliyor.

Sentorlar diğer canlılardan hoşlanmasalar da, onların acı çekmesini izlemekten zevk alırlardı.

Nedenini asla anlamamıştı. Başkalarının acı çekmesini görmeye dayanamıyordu. Ama görünüşe göre, o bir istisnaydı. Diğer yaratıklar acıyı son derece eğlenceli buluyordu. Meara, Ronan ve Xaydin gibi kişilerin kanayan sırtlarından servet kazanmıştı.

Ve o.

Doğrusu, annesinin onu neden hayatta bıraktığını asla anlamamıştı. Meara'nın hiçbir şeyi yarım bırakması veya tanık bırakması ona hiç benzemezdi.

Acaba tek kızı olduğu için miydi? Yoksa Meara, Cratus'a işkence edemediği için onun yerine çocuğuna mı işkence etmişti? Hayatıyla ilgili hiçbir şey mantıklı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Xaydin bana senin şekil değiştirme yeteneğinle ilgili soruların olduğunu söyledi."

Başını salladı. "Çok fazla. Yeteneklerimin o kısmı hakkında çok az şey biliyorum." Çünkü annesi, Meara'nın öldürmek istediği birini öldürürken kullanmadığı sürece onları kullanmasını yasaklamıştı. O zaman... annesi ona ihtiyacı olan tüm hoşgörüyü göstermekten fazlasıyla memnundu.

Sakın beni hayal kırıklığına uğratma. Annesinin sürekli tekrarladığı söz.

"Kendimize benzeyen diğerlerini nasıl tespit ederiz?"

Ronan omuz silkti. "Gerçekten yapamazsın. Kendilerini ele verecek bir şey yapana kadar yapamazsın."

"Başka birinin şeklini alırsak, içine girdiğimiz kişi hakkında bilgi edinir miyiz?"

"Hayır. Taklitçiler genellikle hedeflerini birkaç gün boyunca takip ederler. Bunu bir sinek veya başka bir böcek gibi küçük bir şeyin bedeninde yaparlar. Hedefleri gibi davranabileceklerine inandıkları anda, onların bedenini ele geçirirler."

Bu onu ürpertti. Demek ki sahtekar onlarla birlikteymiş ve kimse fark etmemiş.

Masakage bile değil.

Tüyleri diken diken oldu. Bu, Diflyn'in şu anda bile onlarla birlikte olabileceği anlamına mı geliyordu?

Ronan sözlerine şöyle devam etti: "Bununla birlikte, bize özgü bir koku taşıyoruz. Kan tazısı veya bal arısı gibi bazı formlarda bu koku tespit edilebiliyor. Dolayısıyla, bizim türümüzden olanları takip edebilecek ve edecek olan şekil değiştirenler de var."

"Dikkat etmemiz gereken sadece bu ikisi mi var? Arılar ve av köpekleri?"

"Bizi koklayarak bulabilen başka hayvanlar da var, ama bunlar ya hantal ya da iğrenç hayvanlar, mesela bir fare. Ama herhangi bir köpekgiller türü bizi tespit edebilir. Tazıların koku alma duyusu kuzenlerinden daha gelişmiş."

İyi bilmek güzel. Köpek ya da kurt gibi iz sürmeyi hiç düşünmemişti. Çünkü hedeflerini bulmak için o seviyede bir beceriye ihtiyacı olmamıştı.

"İkiniz neyin peşindesiniz?"

Xaydin'in derin, yankılı sesini duyunca kalbi hafifledi. Onu duymak güzeldi ama... "Yatakta olman gerekmez miydi?"

Aralarına oturan sandalyeye otururken, kadının sitemli tonuna alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bah. Soğuk ve yalnızdı."

Ronan, birasını büyük bir yudumla içmeden önce, "Yalnız kalmayı sevdiğini sanıyordum," diye takıldı.

"Birçok şey için." Odaya giren hancıya kendi bira bardağını getirmesini işaret etti.

Beklerlerken, kadın gözlerini ona uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi. Candara beni iyileştirdi mi?"

Ronan başını salladı. "Ne yaptığından emin değilim ama bu yüzden çok kötü bir baş ağrısı çekti."

Bu sözlerle yüzünü buruşturdu, sonra Gisela'nın kadehinden bir yudum aldı. "Bunu ona ben yaşattığım için çok üzgünüm. Peki, beni bıçaklayan o alçak nerede? Hala ahırda mı?"

Ronan bardağını yeniden doldururken, hancı Xaydin için bira bardağını getirdi ve sonra onları yalnız bıraktı. "Evet. Hâlâ nöbetçi altındayız."

"Güzel. Onunla birkaç kelime konuşmak istiyorum."

"Çok fazla konuşma olmayacağını, bunun yerine çok daha fazla memnuniyet duyacağımızı düşünüyorum."

Xaydin, kadehini Ronan'inkine çarptı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Gisela alaycı bir şekilde, "Seni çok iyi tanımama gerek yok, en iyi gününde bile şiddete meyilli olduğunu anlarım," dedi.

"Doğru." Xaydin nefesini keskin bir şekilde içine çekti, sonra bıçaklandığını bildiği yan tarafını ovuşturdu.

Bu, onun kalbinin durmasına neden oldu. "İyi misin?"

"Ben yaşayacağım. Saldırganım o kadar şanslı olmayacak." Bu sözler soğuk ve duygusuzdu.

Onu suçlamıyordu elbette. O da Garyn'den intikam almak istiyordu. Ve bu meselenin bu tarafında olmak ona garip geliyordu. Hedeflerinin ailelerini ve sevdiklerini daha önce hiç düşünmemiş olması tuhaftı.

Umursamıyordu.

Ve şimdi ne kadar yanıldığını anladı. Bu görevden önce, bu sadece bir işti. Annesinin kılıcıydı. Kraliçesinin emirlerini yerine getiren akılsız bir hayvandı.

Şimdi ise, kimseye karşı hiçbir duygusu olmayan bir sentor uğruna aldığı her can için pişmanlık duyuyordu.

Xaydin bir canavar değildi.

O idi.

Xaydin, onun aksine, hiçbir zaman duygusuz bir silah olmamıştı.

Mutluluğu hak etmiyorum. O da Garyn gibi bir canavardı. Bencil ve düşüncesiz.

Pek sayılmaz, belki de biraz sert bir değerlendirmeydi. Hiçbir zaman birinin sevdiği biri gibi davranmamıştı. Hedef aldığı kişilerin ailelerinin arasında hiç yaşamamıştı. Bu, korkunç bir duyarsızlık seviyesiydi. Hedef aldığı kişiyi sevenleri nasıl etkileyeceğini bilerek saldırmak.

O zaman işini yapabilir miydi?

Hayır. O kadar duygusuz değildi. En azından henüz değildi.

"Sence Garyn kaç kişiyi öldürdü?" diye sordu.

Sorusu, ona bakmak için dönen erkekleri şaşırttı.

"Önemli mi?" diye sordu Ronan.

Aslında hayır. "Merak ettim. Anneme ne kadar süredir hizmet ettiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama dürüst olmak gerekirse, sormadım da."

Xaydin kendine biraz daha içki doldurdu. "Ne düşünüyorsun, sevgilim?"

"Annemi anlamaya çalışıyorum. Hayatımda bunun için çok fazla saat harcadım."

Ronan iç çekti. "O bencil. O cins bizim gibi düşünmüyor."

Bu kesinlikle doğrudu. Annesinin çevresindekileri takdir edememesinden dolayı içten içe üzülmüyordu. Eğer izin verilmiş olsaydı, Gisela annesini sadık bir kız evlat olarak severdi.

Bu şansın kendisine hiç verilmemiş olması onu fiziksel olarak çok üzmüştü.

Bütün bunlar, annesinin kimseyi sevmeye yeteneğinden yoksun olmasından, kimseye ilgi göstermemesinden ve önemsememesinden kaynaklanıyordu.

Ne kadar üzücü.

Xaydin'e bakarken, onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şey öğrenmemiş olsa bile, bir başkasına önem verebileceğini, onu sevebileceğini öğrenmiş olduğu için minnettardı.

Elini uzatıp, sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi hafifçe elini sıktı.

Sen annen değilsin ve asla da olamayacaksın. Zihnindeki ses onu ürküttü.

Onun düşüncelerini biliyordu. Düşünceleri yüz ifadesine mi yansımıştı yoksa o kadar sezgisel miydi?

Aniden dışarıdan bir gürültü duyular.

Xaydin sert bir ifadeyle geriye doğru kayarak ayağa kalktı ve ne olduğunu görmek için dışarı çıktı. Ronan da hemen arkasından onu takip etti.

Hanın dışına çıktıklarında, Rob'un muhafızlarının telaşla koştuğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Xaydin.

"Mahkum kaçtı!"

Bu sözleri duyunca öfke onu sardı. Garyn gitmiş miydi? "Nasıl?"

Kimse cevap vermedi. Muhtemelen önemsiz, aptalca bir soru olduğu içindi. Önemli olan tek şey onun gitmiş olmasıydı.

"Fırsatım varken onu öldürmeliydim," diye homurdandı dişlerini sıkarak. Ona acımak gibi bir aptallığı nasıl becerebilmiş olabilirdi?

Keşke dilini kesip atsaydım!

Ronan öne fırlayarak ahıra girdi.

Xaydin'in yanında kaldı. Onun da ileriye doğru koşmak istediği açıktı, ancak yaraları o kadar tazeydi ki bu kadar hareketliliğe izin vermiyordu.

Ahıra girdiklerinde, hâlâ bağlı olan boş prangaları gördü.

"Nasıl serbest kaldı?" diye sordu.

Candara kelepçeleri işaret etti. "Birisi koğuşu çıkarmış."

"Şüphesiz suç ortağı." Ronan boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. "Onları avlamamı ister misin?"

Xaydin başını salladı. "Çok uzaklaşmadılar. Bunu hissedebiliyorum." Etrafına bakındı, bu da onların bir sineğe ya da daha küçük bir şeye dönüşüp dönüşmediklerini merak etmesine neden oldu.

Ronan'ın yüz ifadesinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

Ronan durdu ve Xaydin'in gözlerine baktı. Birbirleriyle konuşuyorlardı.

Neden bende o yetenek yok? Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadığı için çok sinirlenmişti. Bir yandan şüpheleniyor, diğer yandan da dışlanmış hissediyordu. Annesi olsaydı kesinlikle çok daha tetikte olurdu.

Xaydin ile...

Ona güveniyordu. Mucizevi olsa da, onu dışarıda tutmasının kendisine karşı bir komplo kurmaktan ya da kendini ve Ronan'ı korumaktan başka bir amacı olmadığını biliyordu. Kötü niyetli ya da iki yüzlü değildi.

Rob ve adamları Garyn'i aramaya ve ipuçlarını ortaya çıkarmaya devam ederken, Ronan bir kuşa dönüşüp uçup gitti.

Xaydin, onu ahıra yeni girmiş olan Masakage'ye doğru götürebilmek için kolunu uzattı.

Kardeşinin yanında durdu, sonra yürümeye devam etti. Masakage de onların arkasından sıraya girdi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Burada değil. Birazdan açıklayacağım.

Başka bir şey söylemeden onları hana geri götürdü ve odasına çıkan merdivenleri tırmandıktan sonra konuşmaya başladı.

"Odayı güven altına alın."

Masakage, ucunda parlayan mavi bir top bulunan, uzayıp asa haline gelen küçük bir değnek çıkardı. Asanın alt kısmını yere vurdu ve top o kadar parlaklaştı ki göz kamaştırdı. Odanın içinden yumuşak bir dalga geçti. Saçlarını ve kıyafetlerini dalgalandırdıktan sonra sakinleşti.

Başını Xaydin'e doğru eğdi. "İyiyiz. Oda mühürlendi."

"Güzel. Biz bu işlerle ilgilenirken Ronan'ı Ningyoan prensini aramaya gönderdim."

"Garyn'i mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Xaydin başını salladı. "Öldü."

Bu onu şok etti. "Ne?"

"Yerde baş aşağı bir hamamböceği gibi yatıyordu." Masakage kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım ortağı onu yakaladı, böylece artık ona soru soramaz hale geldik."

Nedenini sormaya fırsat bulamadan, koridorun aşağısından bir çığlık duydular.

Masakage'nin yüzü bembeyaz oldu. "Dara'ya saldırılıyor!"

18

Masakage anında ortadan kaybolurken, Gisela ve Xaydin Candara'nın odasına koştular.

İçeri girdiklerinde, onu odanın ortasında, ışıktan yapılmış gibi görünen bir kalkanla buldular. Gisela daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Çoğundan daha büyük olan bu dairesel kalkanın üzerinde tanımlayamadığı yazılar vardı.

Önünde devasa bir trol duruyordu ve onu öldürmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Gisela hiç düşünmeden bir trole dönüştü ve saldırganın üzerine atıldı.

Masakage birdenbire ortaya çıktı, kolunu Candara'nın beline doladı ve onu uzaklaştırdı. Bu sırada Xaydin bir kılıç yarattı ve onu Gisela'ya fırlattı. Gisela kılıcı yakaladı, ardından onunla dönerek trolün karşısına dikildi.

Onu orada görür görmez gülümsedi.

Bir an için, Xaydin onun öldüğünü ilan etmiş olsa da, Garyn olabileceğini düşündü. Ama gözlerinde bir gariplik vardı. Bunu düşünmeye vakti yoktu. Tek yapabildiği, kılıç darbelerini savuştururken tepki vermektir.

Ona doğru atıldı.

O sırada Candara ve Masakage ona parlayan ateş topları fırlattılar.

Tam ona doğru tekrar hamle yaptığı sırada, adam ortadan kayboldu.

"Şaka mı yapıyorsun!" Öfkeyle etrafına bakındı, onu bir hamamböceği ya da ezip yok edebileceği başka bir iğrenç böcek olarak bulmayı umuyordu.

Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Emin olmak için saman çöpünün ucuna parmağıyla dokundu.

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Dişlerini sıkarak Xaydin'in aynı derecede sinirli bakışlarıyla karşılaştı. "Şekil değiştirenlerden neden nefret ettiğini anlıyorum." Kendisi nadiren şekil değiştirdiği için, başkalarından da aynı nezaketi bekliyordu.

Görünüşe göre, çok kurnaz heriflerdi.

Xaydin, hiçbir şey söylemeden Candara'ya döndü. "İyi misin?"

Candara başını salladı. "Beni kızdırdı. Zarar yok. Ama onu yakaladığımızda... keşke beni öldürseydim diyecek."

Odadan çıkıp aşağıya inmek üzereyken, Rob onları hanın ana bölümünde karşıladı.

"Affedersin kuzen. Az önce kardeşin kraldan bir mesaj aldım." Mesajı Xaydin'e uzattı.

Haberi incelerken kaşları çatıldı. İçinde ne haber olursa olsun, Gisela bunun hoş karşılanmayacağını anlayabiliyordu.

"Beni bulup içeri getirmeni mi emrediyor?" diye sordu Xaydin inanmaz bir şekilde.

Rob başını salladı. "Normalde itaat ederdim. Ama sana bir şey olursa, halkın ne yapacağını bilemeyiz. Tanıdığım trollerin ve devlerin çoğu seni kral olarak isterdi. Bence senin ne kadar büyük bir tehdit olduğunun farkında değil. Ve kesinlikle gözaltına alınman durumunda çıkacak isyanın farkında değil."

"Prensip gereği darbeyi ben yönetmeliyim." Xaydin mektubu katlayıp Rob'a geri verdi. "Hadi yola koyulalım."

"Hâlâ yaralısın," diye hatırlattı Rob ona.

"İyileşiyorum. En son istediğim şey, emirleri yerine getirmediğin için idam edilmen." Xaydin kulağını kaşıdı. "Sence bunun ne kadarı Zagrün, ne kadarı Gregun?"

"Babamın Zagrün'u adeta avucunun içinde tuttuğunu düşünürsek, sanırım bunu biliyorsunuzdur."

Xaydin onaylayarak başını salladı. Rob haklıydı. Zagrün asla böyle bir şeye cesaret edemezdi. Rob'un babası, danışmanlık pozisyonunun onu hedef alınmaktan koruduğunu düşünüyordu. Ama bir gölge kral yine de bir hükümdardı.

Ve Xaydin'in kendisi ölmeden önce öldürülmesini istediği apaçık ortadaydı.

Rob'un bu kavganın ortasında kalması gerçekten üzücü.

"Seni hiç görmedim."

Xaydin, Rob'un sert ses tonuna sıırttı. "Anladım. Birkaç dakika içinde yola koyulacağız."

Rob'un gözlerinde bir gölge vardı. şüpheci bir trol bunun ihanetle ilgili olduğunu düşünebilir ve Rob'un durumunda bu doğru da olabilir. Ama şimdilik ona güvenmeye karar verdi.

Kuzenine doğru kolunu uzattı.

Rob tereddüt etmeden elini sıktı ve tokalaştı. "Tanrılarla birlikte yolculuk et. Diğerlerinin peşini bırakmasını sağlamaya çalışacağım."

Çünkü bir darbe olursa, Rob ve ailesi de kolayca hayatlarını kaybedebilirlerdi.

Bir hesaplaşma sonucunda Xaydin'in kardeşi tahttan indirilecek ve Gregun'un Xaydin'in babasının ölümündeki rolü göz önüne alındığında, ihanetten asılacak ikinci trol o olacaktı. Ardından Gregun'un tüm akrabalarının peşine dşeceklerdi.

Gregun bunu biliyordu, Rob da biliyordu. Kuzeninin babasının hayatını kaybetmesini engelleme arzusuna saygı duyacak ve kendi ailesini koruyacaktı.

Rob'un Xaydin'in babasının mal varlığını korumasına yardım etmesi güzel olurdu, ama bunu kuzenine karşı bir kin olarak görmezdi. Rob o zamanlar gençti. şüphesiz Gregun'dan çok korkuyordu. Ne de olsa, eğer kardeşini öldürmüşse, küçük oğlunu da öldürme ihtimali aynıydı.

Xaydin, Rob'un konumunu kıskanmıyordu. En azından babasının sadakatinden veya sevgisinden asla şüphe duymamıştı.

Babasının onu ldrebileceğinden korkmayı hayal bile edemiyordu.

Annesi ne kadar kötü olsa da, asla o kadar alalmazdı.

Xaydin, başka bir şey söylemeden Gisela ve diğerlerini yukarı kata götürdü.

Merdivenlere daha yeni varmışlardı ki Candara yürümeyi bıraktı. Başını yana eğererek dinliyormuş gibi görünüyordu. Xaydin onun ifadesini biliyordu. Bir şey hakkında bir vizyon görüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Masakage'ye.

Masakage cevap vermedi. Bunun yerine, kız kardeşiyle kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. "Ne diyorlar?"

"Dşmanlarınız değişti." Candara, sanki bir şey arıyormuş gibi yavaşça etrafında döndü. Xaydin'e baktı. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi!"

Kimse onun emrine itiraz etmedi. Eşyalarını hızla topladılar ve ahıra doğru yöneldiler.

Gisela, Xaydin'in eyer çantalarını taşımaya çalışmıştı ama Xaydin buna izin vermedi ve çantaları omzuna astı. "Gururun sana engel olacak."

"Öyle olsun. Eğer babamın bana öğrettiğı ahlak kurallarına ihanet edersem, babam mezardan geri döner." Ve bununla birlikte, onunkini de aldı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ona homurdandı. "Bunu senin daha zayıf olduğunu ya da kendini savunma yeteneğinden yoksun olduğunu düşündüğüm için yapmıyorum. Bu bir nezaket, prenses. Çok basit. Seni önemsedim ve sana saygı duyduğum için yapıyorum, seni küçük düşürmeye çalıştığım için değil."

Bu sözler, onu yanlış değerlendirdiğı için kendini çok kötü hissetmesine neden oldu. "Özür dilerim, X. Kimsenin bana bakmasına alışkın değilim."

"Biliyorum." Kolunu onun omzuna attı ve hafifçe sıktı. "Artık yalnız değilsin Gisela. Yanında birinin savaşmasına izin ver."

"Deniyorum."

Xaydin, onu bırakmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdu. Onun yardımını kabul etmekte zorlanmasını fazlasıyla anlıyordu ve bundan rahatsız olmamıştı. Aynı şeyi kendisi için de yapmak zordu. Uzun yıllar yalnız kalmanın böyle bir etkisi olmuştu.

Güvensizlik. Öfke. Bunlar onun için anne sütü gibiydi. Bu da onun neden onun kadar huysuz olabildiğini anlamasına olanak sağılıyordu. Başka biriyle olsa, öfkelenirdi.

Onunla birlikte...

Büyülendi.

Bende çok ciddi bir sorun var.

O asla buna itiraz etmezdi. Bu, tüm Haydutların çok önceden not aldığı bir şeydi.

Ahıra girdiklerinde, adam atını eyerlerken omzundan Gisela'ya eyer çantalarını uzattı.

Ya da en azından denedi.

Masakage güçlerini kullanarak onların eyerlerini ve eyer çantalarını yerleştirdi.

"Gösteriş yapıyorsun," diye azarladı Xaydin.

Sadece gülümsedi. "Güçlerini saklamaya bu kadar alışkın olmasaydın, yapardın."

Eğer doğru olmasaydı Xaydin itiraz ederdi. Ama bu güçlere gelince, onları kullanmayı aklından bile geçirmediğini kabul etti.

Candara, atına binip dizginlerini eline alırken ikisine de başını salladı. Sonra Gisela'ya baktı. "Onlarla yalnız başına seyahat etmek zorunda kalman ne kadar zavallı bir şey."

Gisela kendini yukarı doğru çekerek eyerin üzerine oturdu, sonra da pozisyonunu ayarladı. "O kadar da kötü değillerdi."

"Yine de, tam olarak evde eğitilmemiş olmaları için özür dilerim. Denedik. Ne yazık ki, başaramadık."

Masakage, Xaydin'e "Bundan dolayı gücenmeli miyiz?" diye sordu.

"Muhtemelen." Atının sırtına atladı. "Sen benden daha çok."

"Nasıl yani?"

"Serseri olmayı seviyorum. Sen ise ortalıkta dolanıp durmayı çok daha fazla seviyorsun."

Masakage gözlerini devirdi. "Yaralandığına sevinmelisin."

"İnanın bana, öyleyim. Yaralarımı öpecek biri olduğu sürece seve seve yaralanırım." Ve bununla birlikte atını ileri doğru tekmeledi.

Şok olan Gisela'nın çenesi düştü. Masakage'nin ifadesinden de onun da en az Gisela kadar şaşırdığını anlayabiliyordu.

Yanakları kızardı, sonra bakışlarını kaçırıp Xaydin'in peşinden gitti. Yanına kadar geldi ve ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

Gülümsemesi pişmanlık içermiyordu. "Eğer bu seni rahatlatıyorsa, onlar da rahatlatamazlar."

Bakışlarını daha da sertleştirdi. Ama bunun bir faydası olmadı. İkisi de onun öfkeden çok mahcup olduğunu biliyordu. Bir yandan, ilişkilerini kamuoyuna açıklamaya istekli olması onu çok sevindirmeliydi. Bu, onun için basit bir tek seferlik ilişkiden daha fazlası olduğu anlamına geliyordu.

Ama diğer yandan, bir çiftin parçası olmaya, bir takımın parçası olmaya alışkın değildi. Bu ilgi onu son derece rahatsız ediyordu.

Kendine, onların onun hakkında ne düşündüklerini umursamadığını söyledi. Hayatında hiç umursamamıştı bunu. Ama onlar Xaydin'in ailesiydi. Bu onları çok farklı kılıyordu.

Ya benden nefret ederlerse?

Xaydin'i öldürmesi emredilmişti. Neden ondan hoşlansınlar ki?

Candara yanına geldi ve koluna dokunmak için elini uzattı. "Üzülme Gisela. Xaydin'in mutlu olduğunu görmek bizi sevindirdi. Bir şeyin nasıl başladığı, nasıl bittiği kadar önemli değil."

Kız kardeşinin bu sözlerle onu teselli etmek istediğini biliyordu, ama sözler tam tersi etki yaratmıştı.

Hiçbir şey iyi sonuçlanmazdı. Bu, kâbus gibi bir şeydi.

Ve bunun nasıl biteceğini hiç bilmiyordu. Bir an bile birlikte olabileceklerini düşünecek kadar aptal değildi. O, kurt avlayan ve öldüren bir iz sürücüydü. O ise, kendisini ve tüm arkadaşlarını öldürmek isteyen bir kraliçenin suikastçısıydı.

Hayır, burada bir gelecek yoktu.

Ancak eve dönme ve eski hayatına devam etme düşüncesi ona iğrenç geliyordu.

Gitme cesaretine sahip miyim?

Xaydin haklıydı. Eve gitmesine gerek yoktu. Onu oraya bağlayan tek şey, yersiz bir yükümlülük duygusuydu. Annesine kesinlikle hiçbir borcu yoktu.

Aşk bile değil.

Ama her şeyi geride bırakmak da kolay değildi. Tanıdık şeylerin de kendine has avantajları vardı. Kötü olsa bile. Tanıdık bir şeytan, daha kötüsü olabilecek bir şeytandan daha iyiydi.

Ya hiç şeytan olmasaydı?

Bu imkansız görünüyordu. Hiçbir hayat ya da durum mükemmel değildi. Bir dizi sorunu başka bir dizi sorunla değiştirecekti.

Tek soru, daha iyi olup olmayacaklarıydı.

Ya da daha kötüsü.

Hayallerinin tatlılığı daha iyi olsa da, onu dehşete düşüren asıl şey kötü olanlardı. Annesi ne kadar kötü olsa da, dışarıda daha da büyük canavarların olduğunu biliyordu.

Vazgeçemiyorum. Ve bu onun hatasıydı. Ayrılmaya asla cesaret edemezdi. Annesi onu her zaman hayatının cehennemine bağlardı.

Çünkü günün sonunda, Xaydin'in şu an onu önemsiyor olsa da bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yalnız kalacaktı ve o zaman geldiğinde, annesinin onu sonsuza dek sürgün etmesine neden olacak bir düşman edinmektense kendi krallığında yalnız kalmayı tercih ederdi.

Xaydin şu an ne kadar harika görünse de, onun bildiği ve sahip olduğu azıcık şeye değmezdi.

Ronan, Tenmaru ile Vaskalian sınırına yaklaşırken duraksadı. Şahin kılığına girmiş olsa da, onların krallığına girmemesi gerektiğini biliyordu. Tenmarunlar son derece kibar ve misafirperverlik konusunda katı kurallara sahip olsalar da, diğer krallıklar kadar şekil değiştirenlerden nefret ediyorlardı.

Belki daha fazlası.

Tenmarun prensleriyle arkadaş olması, görgü kurallarına uymayan bazı oni veya yokailer tarafından yakalanması durumunda güvenliğini garanti etmezdi. Aksine, onun gibi yaratıkların kanatlarını koparırlardı.

Böylece, ağaçların tepelerini aşan akıntıdan uzaklaşarak, Tenmaru'nun hemen güneyindeki iskelelere doğru süzüldü.

Gaharah, hareketli bir Vaskalia limanıydı. Buradan Cosaria, Umara veya Yemin Adası'na tekneyle kolayca gidilebiliyordu. Her biri buradan iki günlük mesafedeydi.

Daha cesur olanlar ise diğer krallıklardan herhangi birine yelken açabilirlerdi.

Bu durum, bu liman kentini tüm krallıkların en önemli bölgelerinden biri haline getirdi. Her yerden haberler, malzemeler ve mallar bu limana getiriliyordu.

Bu yüzden burada, karada yaşayan bir yaratıkla alışılmadık bir ilişkisi olan belli bir deniz prensi hakkında bilgi alırdı.

Gemilerin üzerinde daireler çizdi, sonra tanıdık bir gemi görünce yüreği hafifledi. Marauder bayraklarını taşıyan küçük bir yelkenliydi.

Ne şans!

Ronan doğruca oraya yöneldi.

Teknede neredeyse hiç mürettebat yoktu. Öyle ki, adam neredeyse uçup gidecekti.

Fakat gözüne altın rengi bir parıltı çarptı.

Direğe sırtını yaslamış oturan kişi, bu gemiyi gördüğünde görmeyi umduğu kişiydi.

Kahverengi deri bir kıyafet ve siyah bir korsan şapkası giymiş olan kadın, iş için fazlasıyla büyük bir bıçakla dikkatlice bir elmayı soyuyordu.

İşi Mischief'e bırakın. O hiçbir şeyi kolay yoldan yapmazdı, adı da zaten böyle.

Ronan güverteye uçtu ve botlu ayağının sadece birkaç santim uzağına indi.

Ona merakla baktı, sonra başını salladı. "Umarım iyi haberdur Ronan. Yoksa sana ihtiyacım yok."

Her zamanki yaramazlık. Ve o, çok güzel bir kadındı. Koyu tenini alnına büyük bir altın yıldızla boyamıştı. Koyu gözlerinden aşağıya doğru altın çizgiler uzanıyordu. Yüzünü neden böyle boyadığını asla anlamamıştı. Boyasız da çok güzeldi. Belki de sebebi buydu. Boya, narin yüz hatlarına sertlik katıyordu ki, başkaları güzelliği karşısında duyarsızlaşmasın.

Sebebi ne olursa olsun, onu her zaman büyüleyici bulmuştu.

Elindeki elma dilimini ona doğru uzattı. "Polly elma ister mi?"

Gülerek insan bedenine dönüştü, sonra güçlerini kullanarak giyindi. "Sen asla değişmiyorsun."

"Hayır." Ona sert bir bakış attı, şekil değiştirme yetenekleri hakkındaki düşüncelerini açıkça belli etti. "Beni başka bir Dash görevi için mi işe almaya geldin?"

"Bu sefer değil. Son birkaç haftadır seyahatlerinizde neler duyduğunuzu daha çok merak ediyorum."

"Bu çok uzun ve kapsamlı bir liste. Biraz daha kısaltabilir misiniz?"

"Ningyoan'da kaybolan bir prens hakkında."

Bir an duraksadı, sonra ağzına bir elma dilimi attı.

O bakışı tanıyordu. Bir şeyler saklıyordu. "Bir şeyler duymuşsun. Neymiş o?"

Ağızındaki dilimi yavaşça çiğnerken bir yandan da başka bir dilim kesti.

Evet, bunu onu sinir etmek için yapıyordu. Adam onun numaralarını iyi biliyordu ve bunlar onu her zaman rahatsız ediyordu.

Kadın konuşmamak için ağzına tıktırmadan önce, adam eğilip yeni kesilmiş pizzayı elinden aldı. "Ne biliyorsun ki?" diye tekrarladı dilimi yemeden önce.

"Neden soruyorsun?"

"Neden kaçamak cevaplar veriyorsun?" Bu, onun için bile yeni bir seviyeydi.

Mischief omuz silkti. "Sormanızın nedenine bağlı olarak çok şey biliyor olabilirim, bilmeyebilirim de."

“Bu Xaydin için. Mardyth oğlunun geri dönmesini istiyor. O kadar ki Masakage'yi esir tutmaya razı oldu.”

Bu durum onun gözlerinin parlamasına neden oldu. "Kral Masakage'yi esir mi aldı?"

“Hiçbir zaman zeki olduğunu söylemedim. Sadece oğlunu geri almak için çaresizdi. Sen ne biliyorsun ki?”

“Kralın bu konuda dileği gerçekleşmesin diye. Prens kime aşık olduğunu sana söyledi mi?”

“Karada yaşayan biri.”

Başını salladı ve güldü.

"Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

"Umaran prensine aşık."

Ağzından böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Bir elma dilimi daha yedi.

Ronan, duyduğu son bilgiyi sindirirken dizlerinin üzerine çöktü. O kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Nasıl tanıştılar?" diye sordu ona.

Omuz silkti. "Ama eğer bu durumu biraz olsun hafifletecekse, Umaran kraliçesi de onların başına oldukça büyük bir ödül koymuş durumda. O da bu birliktelikten Mardyth kadar memnun."

Özellikle de oğlu bir prensesle nişanlı olduğu için. Hepsinin çok öfkeli olduğunu düşündü.

“Prens Evar’dan bahsediyoruz, değil mi?”

Başını salladı. "Marstyn ve Evar. Her yerde epey bir skandala karıştılar."

Evet, öyleydi. Özellikle de krallıkları arasındaki nefret göz önüne alındığında. Deniz insanları, sentorların tek boynuzlu atlardan nefret ettiği kadar, deniz perilerinden de nefret ediyordu.

"Vay canına." Başını salladı. "Bunu nereden duydun?"

Rıhtıma doğru işaret etti. "Herkes bundan bahsediyor. Nasıl duymadınız?"

"Sanırım haberler benim yaşadığım yere kadar ulaşmıyor."

“Görünüşe göre değil.” Bıçağını pantolonuna silip belindeki kılıfına geri koydu. “Gerçekten de bir aşk evliliğini bozacak kadar kalpsiz mi olacaksın?”

Kollarını geriye yasladı. "Ben asla bu kadar acımasız olmazdım. Xaydin..."

"Onları kendi haline bırakıp kendi mutluluğunu bulmalı."

Keşke gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi.

Ronan botunun ucunu onun botuna değdirdi. "Nasılsın, küçük hanım?"

Gözlerinin üzerine kasvetli bir karanlık çöktü, bu da onun için içini acıttı. "Biraz zor zamanlar geçirdim. Babam öldü ve kimse bana haber vermeye zahmet etmedi."

Haberi duyunca irkildi. Babasıyla her zaman... kaprisli bir ilişkisi olmuştu. Tıpkı kendi babası gibi. Anlamayanlara açıklamak zordu. Sana ihanet eden birine duyabileceğin sevgi... Her zaman karmaşıktı, ama konu ebeveyn olunca...

Bu bağları koparmak zor.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Aslında ondan bir cevap beklemiyordu. O hiçbir zaman kimseden bir şeye ihtiyaç duymamıştı.

Bu yüzden güvertede kayarak ona sarıldığında, adam şaşkına döndü. Gözlerini kapatıp onu göğsüne bastırdı ve bu anın tadını çıkardı. Çünkü bunun bir daha asla gelmeyeceğinden şüphe ediyordu.

Seni seviyorum. Bu sözler dudaklarının ucunda asılı kaldı çünkü bunları sesli söylemenin doğru olmadığını biliyordu.

Mischief, onun sevmeye layık olmadığını, kimsenin onu asla önemseyemeyeceğini düşünüyordu. Ama gerçek şu ki, çocukluklarından beri ona aşığı.

Onun için, ondan başka hiç kimse olmamıştı.

Asla öyle olmazdı.

Keşke o da aynı şeyi hissetseydi. Ama o daha iyisini biliyordu. Onlar arkadaşları. Başka bir şey değil.

Onlar her zaman sadece böyle olacaklardı.

Gisela saçını durulamayı yeni bitirmişti ki arkasındaki kapı açıldı. Bakmadan bile Xaydin olduğunu anladı. Varlığını fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordu.

Daha önce hiç duymadığı kuzeydeki bir liman kentine gidiyorlardı. Ama o, Candara ve Masakage, onun kendini zorlamasına gerek olmadığı konusunda hemfikirdi. Bunun başlıca sebebi, Candara'nın büyüğü göz

önüne alındığında yaralarının iyileşmesinin beklenenden daha uzun sürmesiydi. Görünüşe göre, Garyn'in ona zarar vermek için kullandığı bıçak da büyüydü.

Büyüyle iyileştirme her zaman normalden daha uzun sürüyordu. Bu yüzden de portal kullanmaya cesaret edemiyorlardı. Candara, vücudundaki büyüün kendisine zarar verip vermeyeceğinden veya portaldan geçmeye nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Onun itirazlarına rağmen, limandan yaklaşık bir günlük yolculuk mesafesindeki bir handa durmuşlardı.

Kendisini "zorbalıkla" taciz ettikleri için sinirlenen Xaydin, işlerini halletmek için dışarı çıkmış, o ise banyo yapmak için evde kalmıştı. Onun somurtkan hali ona garip bir şekilde sevimli gelmişti.

Hâlâ sinirli görünüyordu.

"Güzel vakit geçirdin mi?" diye sordu.

O da kendi sorusuyla karşılık verdi: "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Asla."

Xaydin ona kızmak istiyordu. Hepsine kızmak istiyordu. Limana olabildiğince çabuk ulaşmak istediği halde, onu durdurmak için güçlerini bir araya getirip kendisini bir çocuk gibi hissettirmişlerdi. Hatta bir portali bile riske atmaya razıydı.

Ama onlar ısrar etmişlerdi.

Üstelik vücudunun her kıvrımını sergileyen bir iç çamaşırı giymişken ona kızgın kalmak zordu.

Daha da kötüsü mü? Sertleşmiş meme uçları ince keten kumaşın altından belirgin bir şekilde göze çarpıyor, onu tatmaya davet ediyordu. Karşı konulmazdı.

Ve eğer dinlenmesi gerekiyorsa... yalnız başına dinlenmeye hiç niyeti yoktu.

Gisela, Xaydin'in kararlı bir adım atıp sonra sendelemesini izledi.

Bu da neyin nesi?

Bakışları dudaklarına kaydı ve o anda kadın onun neyin peşinde olduğunu anladı.

Onu tereddüte düşüren tek şey buydu. Dev trolü, ona gelene kadar vahşi ve kararlıydı. O ise hala trollerden çekiniyordu. Kadın onun bu özelliğini ne kadar çok seviyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak çenesini yukarı kaldırdı ve gülümsedi. "Bir şeye mi ihtiyacınız var efendim?"

Onu kendine doğru çekip dudaklarını öperken gözleri karardı.

Gisela, Xaydin'in öpücüğünün şiddetine inledi. Oysa günün erken saatlerinde onun için endişelenmişti. Ama o öpücüğün gücü o kadar fazlaydı ki, ciddi şekilde yaralanması mümkün değildi.

Cesur trolü iyi olacaktı.

Öpüşmelerini kesmeden, onu yatağa doğru itti, sonra oturdu ve onu kucağına çekti.

Öpüşmeyi anında kesti. "Dikkatli ol, X. Kendine zarar verebilirsin."

"Umurumda değil," diye fısıldadı, dudaklarını tekrar kendi dudaklarına yaklaştırarak duyularını alt üst etmeye başladı.

Gisela'nın kalbi onun sözleri ve dilinin kendi diline değmesiyle yerinden fırladı. Onun sıcak, erkeksi kokusu başını doldururken, kaslı ve güçlü pazularının üzerinde ellerini gezdirdi; pazuları kasılarak onu kendine doğru çekiyordu.

Bu trolün onda yarattığı şey neydi de ona böyle hissettiriyordu? Titreyen bir sıcaklık ve ihtiyaç duygusu. Ona yakın olma özlemi, kalbinin derinliklerinde onun hayatı için en büyük tehlikeyi oluşturduğunu bilmesine rağmen. Annesi için yapması gerekenler konusunda.

Ama artık kaybolmuştu. Onun dokunuşunun sıcaklığına kapılmıştı; o da tuniğini çıkarmadan önce deri yeleğini üzerinden çekiyordu.

Elini göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi, avucunun altında etinin nasıl dalgalanıp gerildiğini hissetti. Ve daha fazlasını istedi.

Onu geriye doğru yaslayarak hızla botlarını ve pantolonunu çıkardı, sonra tekrar dudaklarına döndü.

Xaydin onun elini tuttu ve vücudunun uzunluğu boyunca aşağı doğru gezdirerek sertleşmiş cinsel organına dokundu.

"Sana her yaklaştığımda, Gisela, aklımdan geçen tek şey tekrar senin içinde olmak," diye fısıldadı hırıltılı bir sesle kulağına. "Bana dokunman ve bu dokunuştan sarhoş olmam."

Gisela, kulağındaki sesinin tınısının ve elindeki dokunuşunun tadını çıkardı. Parmaklarını, zaten ıslak olan ucuna doğru götürdü. Vücudundan geçen bir ürpertiği Gisela tüm bedeniyle hissetti.

Tek bir darbeyle öldürebilen bu devasa trolün kendisine karşı bu kadar şefkatli olabileceğine, onu böyle kucaklayıp tüm vücudunu onun için yakabileceğine inanamıyordu.

Ama o bunu başardı. Onu nefessiz ve güçsüz bıraktı. Ve aynı zamanda, ona uçabilecekmiş gibi hissettirdi. Daha önce hiç kimse ona onun hissettirdiği duyguları yaşatmamıştı.

"Öldürülmediğine çok sevindim, X."

"Öyle misin?"

O vahşi, karanlık gözlere bakarken başını salladı. "Eğer sen hayatta kalmasaydın, Candara'nın iksirlerinden birini kullanarak Garyn'i hayata geri döndürürdüm ki onu sonsuza dek sopayla dövebileyim."

Bu, dudaklarında sevimli bir gülümsemeye neden oldu, ardından ellerini sırtından kalçalarına doğru kaydırırken çenesini dişleriyle hafifçe ısırды.

Adam iç çamaşırının eteğini kaldırıp kalçalarını arayan ellerine açtığında Gisela nefesini keskin bir şekilde içine çekti. Adamın eli, onun için atan o bölgesini bulduğunda boğazından derin bir hırıltı çıktı.

Xaydin, parmaklarını kaplayan tatlı nem karşısında dişlerini sıktı. Keşke onu itip uzaklaştırabilseydi...

Ama ona karşı koyamadı. Hiç hayal etmediği bir şekilde bağımlı olmuştu ve şu anda onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Dahası, ona sahip olmak zorundaydı ve aralarına girmeye çalışan herkesi öldürürdü.

O, onun nefes aldığı havaydı.

Yaralarının acısını umursamadan, onu nazikçe kucağına çekti ve bekleyen sıcaklığının derinliklerine doğru kaydı. Gözlerini kapattı ve sadece onun kendisini saran hissinin tadını çıkardı.

Bu kadının içinde sonsuza dek kalabilirdi. Kadın yanındayken hissettiği yabancı, içsel bir huzur vardı. Sanki dünyada hiçbir kusur bulamıyordu.

Kendisinde hiçbir kusur yok.

Hayal bile edemeyeceği bir sükunetti bu. Üstelik bir suikastçıdan geliyordu. Hiçbir mantığı yoktu, ama zaten duygular nadiren mantıklı olurdu.

Gisela, Xaydin'in bedeninin içindeki doluluğuyla nefes nefese kaldı. Ona karşı hissettikleri onu dehşete düşürüyordu. Kim oldukları ve ne oldukları göz önüne alındığında, yaptıkları şey delilikti.

O bir suikastçıydı. O ise bir ödül avcısıydı.

Yine de bedeninin ona duyduğu arzuya, kalbinin ona yakın olma arzusuna, gözleri her zaman güneş ışığından mahrum kalmış fırtınalı bir deniz gibi ıstırap çeken bu adamı teselli etme isteğine karşı çaresizdi.

Elleriyle ona yol göstererek, yukarıdan nasıl sevişileceğini öğretti. Kadın onun yüzünü dikkatle izledi ve kendi yüz hatlarının da ona verdiği zevki yansıtır yansıtmadığını merak etti.

Dudaklarını ısıtır hırıldarken nefes alışverişi hızlanmıştı, elleriyle de onu daha hızlı hareket etmeye zorluyordu.

"İşte bu, sevgilim," diye fısıldadı kadın ikisini de memnun eden bir ritim bulduğunda.

Xaydin, elleriyle kadının yüzünü kavradı ve ikisi için de onun ileri geri hareket etmesine izin verdi. Onun güzel bedenine bakıp sarhoş olana kadar duyduğu özlemi gidermesine izin verdi.

Ancak, en son istediğı şey, birinin onları bölmesi durumunda kadının utanmasıydı.

Gözlerini kapatarak odayı korumaya aldı, Candara'nın koruma kalkanlarını kırıp içeri girecek kadar küstahlık yapmayacağını umuyordu. Masakage daha iyisini bilirdi.

Kız kardeşi...

Gisela yüzünü ellerinin arasına çevirdi ve bileğinin iç kısmını öptü. Bu hareket karşısında kalbi hızlandı.

O muhteşemdi. Gerçekten de beklenmedik bir hazineydi.

Kadın hareketlerini hızlandırdıkça vücudunun penisinin üzerinde sıkıştığını hissetti. Kadın onun için boşalırken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Bu, hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Kadının zevk çığlıkları kulaklarını doldurdu ve içini ısıttı.

Onu dudaklarına doğru çekerek, başkaları duymadan önce çığlıklarını yuttu ve kalçalarını kaldırarak kendini daha da derine, bedeninin içine itti.

Onu kucaklayıp daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ederken, kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu; o da onu derin ve dolu dolu öperken kendi boşalmasına ulaştı.

Zevkle tıslayarak, vücudu tamamen bitkin ve doymuş hissedene kadar onun ıslak sıcaklığının verdiği duyguyu doyasıya yaşadı. Tüm krallıklarda onun kıymetli suikastçısına benzeyen hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Hiç kimse ona bundan daha harika bir an yaşatamazdı.

Gisela dirseklerinin üzerine yaslanarak Xaydin'e doğru baktı. Bıyıklı çenesinin kenarı boyunca öpücükler kondurdu ve onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekti.

Yaralarının üzerindeki bandajları hızla kontrol etti, tekrar kanamaya başlamadığından emin olmak istedi. En son istediği şey ona daha fazla acı çektirmektir. "Sana zarar verdim mi?"

"Hayır, sevgilim. Bana zarar vermek için senin ağırlığın yetmez, çok daha fazlası gerekir."

Güzel. Gisela kendini onun göğsüne bıraktı ve yanağını, onu rahatlatan, hızla atan kalbine bastırdı; bu sırada o da üzerine yayılmış saçlarıyla oynuyordu. Bunu yaparken diğer elini de hareket ettirerek yanağını okşadı.

"Çok hassassın."

Kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu, sonra ona bakabilmek için yana döndü. "Hayır, canavar trolüm değilsin."

Ona aşağıdan gülümsedi, gözleri ateş gibi yakıcıydı. "Söyle bana, sana neden karşı koyamıyorum Gisela? Tüm mantığım bana yapmamam gerektiğini söylerken neden seni arzuluyorum?"

"Eğer bunun cevabını bilseydim, X, burada olmamam gerekirken neden seninle olduğumu anlardım." Dudaklarını ısırarak ondan uzaklaştı. "Ne yapıyoruz biz, Xaydin? Ciddi misin?"

"Sanırım birbirimize aşık oluyoruz."

O sözler sessizliğin içinde yankılanırken ikisi arasında bir nazar izi kaldı.

Haklıydı. Gisela gerçeği biliyordu. Bunu tüm benliğiyle hissediyordu ve bu onu dehşet içinde kaçıp gitmek istemesine neden oluyordu.

Parmaklarını yanağına sürtmeye devam ederken yanağında bir seğirme başladı. Uzun, yorgun bir iç çekti. "En kötü yanı, seni sevmeye gücüm yetmiyor."

"Biliyorum. Ve seni aşaswere'leri avlama yemininden alıkoymak istemiyorum. Seni asla intikamından vazgeçirmem."

Sözleri karşısında irkildi. "Haklısın. Kılıcımı asla bir kenara bırakmam. Çocuklar, onları seven ve koruyan ebeveynlerini kaybettikleri için zarar gördükleri sürece. Ve onlara zarar veren sadece aşaswereler değil. Bu yüzden kılıcım Dash'e ve annenle olan savaşına adanmış durumda. Düşmanlarının hedef aldığı kişilere yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan başka seçeneğim yok."

"Dünyayı kurtaramazsın, X."

“Eğer tek bir kişiyi kurtarırsam, onun dünyasını ve onu seven, ona bağlı olanların dünyasını kurtarmış olurum. Evler tek bir taştan oluşmaz. Binlerce taşın ürünüdür. Eğer bir fırtına tek bir taşla zarar verirse, tüm ev tehlikeye girer, hatta yıkılabilir. Hepsini kurtaramayabilirim, ama kurtarabildiğim kadarını kurtarmalıyım.”

Ve onun hakkında en çok sevdiği şey de buydu. Başkalarını düşünür, kendisi için hiçbir şey almazdı. Tıpkı aşawere'lerle sözleşme yaparken söylediği gibi. Hiçbir şey istemiyordu.

"Seni asla mücadelenden alıkoymam, X."

Xaydin dudaklarından öptü, sonra içinden çıktı. Yanına doğru kaydı, böylece o da yanına uzandı. Battaniyeyle üzerlerini örterken onu şefkatle kucakladı.

“Keşke sana istediğini verebilseydim Gisela. Ama Meara'nın Dash'e karşı avantaj sağlamasına izin veremem. Hele ki bu kadar çok hayat mahvolacakken.”

Gisela, adamın yan tarafındaki en kötü yaraya baktı. Onun için içi sızlıyordu. Tıpkı kendisi için sızladığı gibi. "Peki ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Sadece sahip olduğumuz zamanın tadını çıkaralım ve bu zamanın, başka biri olarak doğmuş olsaydık neler olabileceğine dair tatlı anılar olarak hayatımızın geri kalanını geçirmemize yardımcı olmasına izin verelim."

Gözlerinin cansızlığını fark edince gözleri yaşlarla doldu. En son istediği şey onu bir daha görmemektir.

Kalbi kırık bir halde, boğazında oluşan ani yumruyu yutkunarak bastırdı. Seçme şansına olsa, o olurdu.

Ama bu sadece geçici bir hayaldi ve o da bunun farkındaydı. Vaskalia Prensi Xaydin, kimsenin ulaşamayacağı bir güçtü. Düşmanlarını öldürme ihtiyacı devam ettiği sürece asla huzur bulamazdı.

“Pekâlâ.” Gisela kendini zorlayarak ayağa kalktı ve kıyafetlerini aldı. Eğer birlikte olamayacaklarsa, ikisinden birine daha fazla eziyet etmesinin bir anlamı yoktu.

En iyisi, bu düşünceye neredeyse katlanabilecekken şimdi ayrılmaktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, göğsündeki acı gerçekten dayanılmazdı. Canı yanıyordu ve kesiyordu. Onu terk etmek istemiyordu, ama onun dediği gibi, bunun neden gerekli olduğunu anlıyordu.

Tek umudu içindeki acının bir gün dinmesiydi. Belki bir gün yeniden gülümsemenin bir yolunu bile bulabilirdi.

Ama bazı şeyler olmaya yazgılı değildir ve onların ilişkisi de bunlardan biriydi.

Yatağın üzerine eğilerek yanağından öptü ve giyindi.

Xaydin, kadının ondan uzaklaşmasıyla vücudunda oluşan ani soğukluğa kendini hazırladı. Bu en iyisiydi, yine de ruhu onu sıkıca kucaklaması için haykırıyordu.

Onun o kapıdan çıkıp gitmesini engellemek için.

Ama her şey bitmişti ve o da bunu biliyordu.

Bu düşünce içini kemirirken, hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Kadının odadan çıkışını izledi.

Xaydin elini gözlerine götürdü ve içinden küfretti. Bu nasıl olmuştu? Düşmanın suikastçısının, iyi korunan kalbine nasıl sızmasına izin vermişti?

Yine de onun düşmanı değildi. Annesi gibi değildi. Eğer öyle olsaydı, onu bu kadar ustaca alt edemezdi. O sadece güçlü inançlara sahip bir kadındı. Cesur, zeki ve kararlı. Bunların hepsi onun hayran olduğu özelliklerdi.

Artık o yoktu.

Daha önce hiç yaşamadığı türden bir acı kalbini sarmıştı.

“On Üç Krallığın en büyük aptalı olmalısın.” Candara’nın sesi kulaklarını doldurdu; Gisela’nın gitmesine izin vermek için koruyucu büyüü bıraktığında, Gisela’nın odasına girmiş olduğunu fark etti. “Ama yine de, sözümü geri alıyorum. Gelmiş geçmiş en büyük aptal sensin.”

Gözlerini açmadan ona hırladı. "Beni yalnız bırak, Dara. Şu anda seninle uğraşacak sabrım yok."

"Güzel, çünkü benim de senin için bir tane yok. Aptallara hiç tahammül etmedim ve şimdi de etmeye niyetim yok."

Adamın büyük şaşkınlığına, kadın yanına gelip sağlam kaburgalarına bir tokat attı.

Xaydin beklenmedik acıyla yüzünü buruşturdu ve ona dik dik bakabilmek için kolunu hareket ettirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni aptallığın yüzünden dövüyorum. Yaralandığın için şükretmelisin. Bu, daha fazla zarar vermeme engelleyen tek şey."

Tehdidine aldırmadan homurdandı. "Bana zarar vermek için senin vuruşların yetmez. Hatta iksirlerin bile yetmez."

“Böyle bir bahsi kabul eder miydim bilmiyorum. Şu an içimde yanan öfkeyle bunu asla yapmam. Gisela’nın seni terk etmesine nasıl izin

verebilirdin?"

Bu düşünceyle midesi kasıldı, ama aklı bunun nedenini anlıyordu. "En iyisi bu."

Yan tarafına tekrar bir tokat attı.

"Çıldırdın mı?"

"Ben doğuştan deliydim, ama geçmişte sen hep daha akıllıydın. O kadını seviyorsun. Peki neden onu kendinden uzaklaştırıyorsun?"

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Ellerini beline koymuş, yüzünde ona duyduğu öfkenin tüm izleri varken duruyordu. "Biz aptal ya da kör değiliz. Hepimiz onun hakkında ne hissettiğini biliyoruz. Gisela'nın adının anılmasıyla gözlerinde beliren parıltıya bakılırsa, bu büyük bir sır değil. Hele ki o sana yaklaştığında onu aç bir kurt gibi izlemen hiç belli değil."

"Sentor pisliği."

Kadın ona gözlerini devirdi, sonra da adamın tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Bana az önce canavar mı dedin?"

"Sana dev kafalı trol dedim."

"Neden?"

Ona tekrar tokat atmak için hamle yaptı, ancak bu sefer tokat atmadan önce adam elini yakaladı.

Bunun yerine ayağını yatağa vurdu ve güçlerini kullanarak ona saldırdı.

"Ah!" diye bağırdı, kıkına sivri bir şey saplanınca.

"Sen benim kardeşimsin Xaydin ve seni seviyorum, ama yemin ederim ki bazen seni boğarak öldürmek istiyorum." Candara arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Duraksadı ve ona baktı. "Söyle bana Xaydin. Kılıcını taşıyamayacak ve zayıflar için savaşamayacak kadar yaşlandığında, sana eşlik edecek, salonda yanında kim oturacak?"

Bunu duyunca gözlerini kaçırdı. Doğrusu, geleceği hakkında düşünmeyi tercih etmiyordu. Şanslıysa, bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Bazı kötüler, yaşlanmadan çok önce ölmesini sağlayacaklardı.

En azından planı buydu.

Ancak kız kardeşi, bu düşüncelerinden onu vazgeçirmeye hiç niyetli değildi. "Zamanın ilerlemesini durduramazsın, bu krallıklarda dolaşan her iblisi de yenemezsin. Tüm hayatın boyunca çocukluğunun hayaletinden kaçtın, annemiz kadar duygusuz olmaktan korktun. Ama bana dürüstçe

söyle X, annen babanı onun onu sevdiği gibi sevseydi ne olurdu? Bir an için, iki insanın birbirleri için yaşayıp öldüğü bir evliliği hayal et. İkisi de hayatları boyunca umutsuzca birbirlerine aşık.”

Ne kadar da kolaymış gibi anlattı. "Sence mümkün mü?"

“Masakage bana Kral Dash'ın ejderha kraliçesiyle son derece mutlu bir hayat yaşadığını söyledi. Bunu kendin de gördün.”

Bu konuda haklıydı. İkisi de son derece mutluydu.

Ama henüz yeni evlenmişlerdi. Sahip oldukları şey sonsuza dek sürebilir veya yarın sona erebilirdi.

“Bunu çok basitmiş gibi anlatıyorsun Dara. Ama annesi onun benimle bir hayat sürmesine asla izin vermezdi. Sonsuza dek köpeklerini üzerimize salardı.”

"Büyük Prens Xaydin'i kovalanmak ne zaman korkutmuştur ki?"

Haklıydı. Orası onun en mutlu olduğu yeri.

“Ayrıca,” diye devam etti. “Hiçbir şey asla basit değildir. Ve hiçbir şey, uğruna çaba göstermedikçe değerli değildir. Ama çok uzun süre çabalama Xaydin, yoksa bu işin kaybedeni sen olabilirsin. Sevdiğin kadını başka bir adamla birlikte gördüğünde nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü?”

Bu düpedüz acımasızcaydı. Ve bu sözler zihninde öyle rahatsız edici bir görüntü yarattı ki, neredeyse nefes alamıyordu.

Hayır, bunu aklından bile geçirmemişti.

Candara'nın ardından "Gisela asla başka biriyle birlikte olmayacak!" diye bağırdı. Yaraları, yükselen sesine anında zonklayarak tepki gösterdi.

Alaycı bir gülümsemeyle kız kardeşi kapıdan başını uzattı, sanki hasta bir ganimetmiş gibi görünüyordu. "Kendine bunu söylemeye devam et kardeşim, düğün gününde seni bulup teselli edeceğimden emin ol."

O anda, kız kardeşinin yaptıklarından dolayı ondan nefret etti. Duymak istediği son şey gerçektir.

Nasıl cüret eder!

Yastığını kadının başına fırlattıktan sonra yan tarafına döndü ve kadının sözlerini aklından çıkarmaya çalıştı.

Gisela onu asla böyle bir şekilde ihanet edip başka bir adamı seçmezdi. Özgürlüğü onun için çok değerliydi.

Ya başka birini seviyorsa? Belki de gözüne çarpan bir sentor...

Bu düşünce, zihninde şeytani bir bela gibi dolaşıyordu. Olabilirdi. Başka bir adam onu etkileyebilirdi. Yanında kalacak ve ona çocuklarını verecek bir adam.

Bu düşünce içini kemirdi.

Onu serbest bırakın.

Xaydin küfretti. Yapması gereken buydu. Bakın şimdi ne kadar dalgınmış, oysa birbirlerini zar zor tanıyorlar. Yirmi yıl sonrasını düşünün...

Onu hâlâ severdim.

Bunu biliyordu. Ne olursa olsun, o her zaman onun kalbinde yer alacaktı.

Lanet olsun bana.

O, onun hayatı ve ruhuydu.

Ve onlar için asla bir gelecek olamazdı.

19

Hayatımdan nefret ediyorum. Bu, hatırlayabildiği kadarıyla her zaman doğru bir ifadeydi, ama şimdi olduğundan daha doğru hiç olmamıştı.

Gisela ahırda küçük bir banka oturmuş, kılıcını biliyordu.

Yalnız.

Bu gerçekten onun geleceği miydi? Brant'ın soğuk çeliğine sarılmak mı?

Annesi ona sözleşmeli iblis karşılığında özgürlük teklif etmişti. Şimdi özgürlüğü gerçekten deneyimledikten sonra Gisela, ne karşılığında pazarlık yaptığını daha iyi anladı.

Hayal ettiğinden çok farklıydı. Bilmediği gelenekleri, yasaları veya deyimleri olan yabancı bir ülkede, yabancılarla çevrili olmak... Çünkü içten içe diğer sentorlarla uyum sağlayamadığını ve annesinin Thassalia'da kalmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Gisela bunun için çok büyük bir tehditti. Annesinin kontrolü altında olmasaydı, annesi onu öldürtürdü.

Daha önce handa bulunmuş ve Candara ile Masakage'nin rahat bir şekilde şakalaşmalarını izlemişti.

O da bunu istiyordu.

Dostluk.

İronik bir şekilde, Xaydin'le birlikteyken her zaman aynı şeyi hissediyordu. "Yeterince konuşmuyorsun, Brant," diye fısıldadı kılıcına. "İyi bir dinleyici olduğunu takdir ediyorum, ama konuşmalarımız hep tek taraflı oluyor."

Ve oldukça sıkıcı.

İlginçtir ki, bu yolculuk başlamadan önce bu yeterli olmuştu.

Artık değil.

İçini çekerek kılıcını kınına soktu ve ahırın duvarına dayadı. Taşını ve bezini eyer çantalarına yerleştirdi ve atının saman yediği ahırın kapısına koymak için ayağa kalktı.

Atları izlemek için ahıra yaslandı. Yarıısı sentor, yarıısı tek boynuzlu at olduğu için daha önce atlara pek dikkat etmemiştir. Kendisi de bir at olduğu için daha önce hiç ata binmemiştir. Dahası, annesinin krallığında atlar nadirdi. Onlara ihtiyaç duyulmuyordu.

Ama çok güzel hayvanlardı. Zariflerdi.

Eski efsanelere göre, sentorlar, eski bir büyücünün aygırına aşık olması sonucu yaratılmıştı. Ona o kadar çok aşık olmuştu ki, onunla birlikte olabilmek için kendini yarı insan, yarı at haline dönüştürmüştü.

Kraliçe Taranilla. İlk sentor.

Rivayete göre, onların bütün halkı ondan ve onun aygırından geliyordu.

Gisela bu eski hikâyeye hiç dikkat etmemiştir. Ozanların şarkı söylediği, şairlerin övgü şiirleri yazdığı bir şeydi.

Şimdi ise...

Kraliçeyi anlıyordu. Sevdieği şeyle birlikte olma arzusunu. Kraliçe bu arzuları yüzünden hiç alay konusu olmuş muydu? Bir sentor olmak ona neye mal olmuştu?

Buradan ayrılmanın bana maliyeti ne olurdu?

Hayatının büyük bir bölümünü insan olarak yaşamıştı.

İçini çekerek atın alnına dokundu. Kaba tüyler çok garip geliyordu ama dokunması hoşuna da gidiyordu. "İyi bir çocuksun, değil mi?"

At karşılık olarak kişnedi.

At başını kaldırıp ona bakmak üzereyken, keskin bir şey kafasının arkasına saplandı. Midesi bulanarak odaklanmaya çalıştı, ama her şey karardı.

"Gisela?" Xaydin, Gisela'nın orada dinlendiği söylenen ahıra girdi.

Burada tutulan diğer hayvanlarla birlikte onların atlarını da gördü. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Kılıcının kirişe yaslanmış halini görene kadar bunu yapmadı.

“Gisela!” Panik onu sardı. Kılıcını asla geride bırakmazdı. Tuvalete gitmek için bile.

Bir şeyler yolunda değildi.

“Candara!” diye seslendi.

Anında ortaya çıktı. "Bağırmanıza gerek yok."

Adam Gisela'nın kılıcını alıp ona uzattı. "Ne oldu? Gisela burada değil ve silahını almadan öylece ortadan kaybolduğunu sanmıyorum."

Candara ellerini etrafına açtı. Başını yana eğerek evrenin ve rehberlerinin seslerini dinlerken gözleri bembeyaz oldu.

Xaydin, kadının cevap arayışı sırasında her ne yapıyorsa onu yapmasını beklerken hiç kıpırdamadı.

Elleri etrafında zarif daireler çiziyordu. Önünde ve yanlarında. Çok ürkütücü bir şekilde güzel bir danstı bu. Neden bu hareketleri yaptığını asla anlamamıştı ve ne zaman ona sorsa, yaptığını hatırlayamıyordu.

Bir şey beni ele geçiriyor ve aradığım şeyi bana gösteriyor.

Bu yüzden sessiz kaldı ve onun ne yapacağını bekledi.

“Yalnız değildi.” Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. “Gel bakalım, ufaklık. Burnunu kaşıyayım.” Arkasını döndü ve kaşlarını çattı. “Onu kaybetmek istemiyorum. Neden birlikte olamıyoruz? Onsuz yaşayamam.”

Candara'nın beyaz gözleri onun gözleriyle buluştu. Onun kendisini görmediğini biliyordu. Yine de sert bir ifadeyle yüzüne odaklanmıştı. "Gidecek. Herkes gider. Benden nefret etmeyi öğrendiğinde orada olmak istemiyorum. Ah!" İki eliyle başının arkasını tutarak sendeledi, yere dizlerinin üzerine çöktü ve elini kaldırdı. "Dur!" Sonra samanla kaplı zemine doğru düştü.

Xaydin, kız kardeşine yardım etmek istemesine rağmen, tereddüt ederek geri çekildi.

Sonunda kendinden geçtiği halden çıktı ve kendini yerden kaldırdı.

“Diflyn. Onu kullanarak seni konuşturmayı planlıyor.”

Öfke vücudunu öylesine hızlı ve şiddetli bir şekilde sardı ki, başını geriye atıp kükredi.

"Nerede o?" diye sordu.

Başını salladı. "Bunun için bir iksire ihtiyacımız olacak. Nereye gittiklerini göremedim."

“Eğer ona bir el bile uzatırsa...”

"İkinizi de öldürmeyi planlıyor."

Tabii ki yaptı. "Onu nasıl yakaladı?" Gisela'nın kendini saldırıya açık bırakmasını aklından bile geçiremiyordu.

"Kadın atını severken, at aniden arkasından fırladı. Korkak herif kadının başına vurdu ve onu kaçırdı."

Daha o bir şey söyleyemeden Masakage ahıra koşarak girdi. "Ne oldu?"

Xaydin dişlerini sıkarak, "Diflyn Gisela'yı kaçırdı," diye homurdandı.

Bu sözler üzerine gözleri öfkeyle parladı. "Öyleyse onu geri alacağız."

Xaydin kardeşinin sırtına vurdu. "Evet, yapacağız. Ve ben onun kanında yıkanacağım."

Gisela, kafasında korkunç bir ağrıyla uyandı. Ağrı o kadar şiddetliydi ki gözlerini zar zor açabiliyordu. Daha da kötüsü, midesi bulanıyordu.

Tamamen kendine geldiğinde ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti.

Diflyn. Şimdi onu hatırladı. Bayılmadan hemen önce onu kısa bir anlığına görmüştü.

Alçak herif! Onu bu şekilde aşağıladığı için kellesini istiyordu. O bakmazken nasıl olur da sinsice yaklaşır!

Ondan birkaç adım ötede oturmuş, ateşi gözetliyordu. Kehanet yapıyordu. Annesinin falcısının eskiden yaptığı bir şeydi bu.

Annesi, kraliçeyi memnun etmeyen bir kehanette bulunduğu için kahini azarlamadan önce.

Şahsen, ateşte dans eden alevlerden başka hiçbir şey görememişti, bu da onların gerçekten bir şey görüp görmediklerini merak etmesine neden oldu.

Ya da tamamen uydurmuş olabilirler.

Açıkçası, Diflyn geleceği çağırabileceğini düşünüyordu. Sanki bir sahnede oyuncular görüyormuş gibi bakakaldı. Ve dikkati dağılmışken, kadın bacağını eline doğru kaldırdı. Eğer oraya sakladığı hançere ulaşabilseydi, kendini kurtarabilecekti.

Nefes alma. Tek bir ses çıkarsa, anlardı. Yavaş ve dikkatli hareket etmeliydi.

Ve şu lanet olası bıçağı al...

Çok yakındı. Parmak uçları kılıca değdi ama sapını tam olarak kavrayamadı.

Dudaklarını ısırarak, hayal kırıklığıyla homurdanmamak veya ses çıkarmamak için kendini zor tuttu.

Yapabilirsin. Sabır.

Sabır falan umurumda değil. O, daha çok erişime sahip olmayı tercih eder.

Diflyn bir şey duymuş gibi doğruldu.

Nefesini toparladıktan sonra bacağını indirdi ve olabildiğince sessizce başını yere koydu.

Hızla arkasını dönüp ona baktı.

Gisela uyuyormuş gibi yaptı.

Yavaşça ayağa kalkarak ona yaklaştı; kadın ise gözlerini zar zor açarak onu izliyordu.

Yanına çömeldi, sonra elini burnunun ve ağzının üzerine koydu.

Uyuyormuş gibi yavaş ve düzenli bir nefes alışverişi sağladı. Adam yanında dururken kalbi hızla çarpıyordu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından ayağa kalktı ve ateşinin başına döndü.

Ancak o zaman sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Adamın tekrar alevlerin içinde kaybolmasını birkaç dakika bekledikten sonra bıçağını almaya çalışmaya geri döndü.

Her şeyin umutsuz olduğunu anladığı anda, onu kılıfından çıkardı.

Zafer!

Ellerini bağlayan ipi hızla keserken mutluluktan bağırmamak için kendini zor tuttu. Diflyn'i dikkatle izleyerek sessizce döndü ve ayak bileklerindeki bağları kesti.

Elindeki bıçağı tutarak yere iyice çömeldi.

Vardiyamı değiştirmeli miyim?

Bunu yapsaydı, bıçağını kaybedecekti çünkü onu kullanacak hiçbir yolu kalmayacaktı. Ama insan kalmak için...

Kaçmak daha zor olurdu. Kahretsın.

Tamam, silaha ihtiyacım yok.

Bu seçimden rahatsız olan kuş, kendini küçük bir kızılgerdan kuşuna dönüştürdü. Kamptan uzaklaşarak solundaki çalılıklara doğru sekti. Güvenli bir yere ulaştığında ise kendini bir şahine dönüştürerek uçtu.

Ağaçlık alana daha yeni ulaşmıştı ki Diflyn onun gittiğini fark etti. Kendini yaprakların arasına saklayarak ona bağırması ve küfretmesi için zaman verdi.

Başını kaldırıp kadının yanından geçip gitti.

Tanrılara şükürler olsun.

Bir dala oturdu ve rahat bir nefes aldı, sonra birkaç dakika etrafına bakınmaya çalıştı. Neredeydi?

Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Elbette çok uzağa gitmiş olamazlardı. Bir atı vardı ama ahıra girdiği zamandan çok daha geç olmamıştı. Güneşin konumuna bakılırsa belki iki, üç saat kadar geçmişti. Yakında hava kararacaktı.

O zaman bir daha asla geri dönüş yolunu bulamayacaktı.

Aniden, tam üstündeki dala bir patlama isabet etti. Aşağı baktığında, Diflyn'in saklandığı yere doğru baktığını gördü.

Şans eseri mi oldu yoksa onu bulmasına yardımcı olan bir çeşit iksir mi kullandı?

Bir güveye dönüşerek uçup gitti, bu haldeyken onu bulmasının imkansız olduğunu umuyordu.

Bir yere gitmem gerekiyor.

Deniz çok uzak değildi, özellikle de bir şahin için. Bir atmacaya dönüşerek alçaldı ve suya doğru olabildiğince hızlı uçtu.

Şaşkınlıkla, bir başka şahin ona doğru geliyordu.

Diflyn. Bunu biliyordu.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde, saklanabileceği ve ondan kaçabileceği bir yer bulmaya çalışırken olabildiğince hızlı koştu.

Şimdi ona bu kadar yakın olması, tam bir kurnaz herif olduğunun göstergesiydi. Daha da kötüsü mü? Arada bir zayıflık da vardı.

Bu formda nasıl dövüşeceğini biliyor muydu?

Hayır, yapmadı. Dahası, kuş olarak seyahat etmeye alışkın değildi. Bu formu sadece casusluk yapmak veya kaçmak zorunda kaldığında kullanmıştı.

Yüksekliklerden nefret ediyorum!

Ve öyle de yaptı. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Bu son çareydi ve gökyüzünde olmaktan başka her yerde olmak istiyordu.

Ya bu ya da ölüm.

Çünkü eğer onu yakalarsa hayatta kalamayacağından kötü bir hisse kapılmıştı.

Onun gibiler beni yıkamaz.

Ya da yakalanmış da olabilirdi. Başkaları dikkati dağılmışken arkadan saldıran bir korkaktı. Böyle bir canavara saygısı yoktu. Onda ne şeref ne de ahlak vardı.

Bir hava akımına daldı ve bu akımı hızını artırmak için kullandı. Bunu yaparken Gisela aşağıda bir dizi gemi gördü. Gemiler bir limana yanaşmışlardı.

Eğer o noktalara ulaşmayı başarabilseydi, baş belası olan bu kişiden kurtulma şansı olurdu.

Hemen arkasından tiz bir çığlık duyuldu. Artık neredeyse üzerine çıkmıştı.

Bu durum ona tek bir seçenek bıraktı.

Bir sincaba dönüştü ve hızla denize doğru düştü. Düşüşü korkunçtu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Difly'n aşağı inerken uçmaya devam etti. Birkaç saniye sonra tekrar küçük bir periye dönüştü. En azından bu şekilde savaşabilirdi.

Periler bir kuş kadar yükseğe uçamasalar da, bir şahin kadar hızlı da uçamasalar da, onlar da savaşçıydılar.

Hem de çok şiddetli.

Ama gemiye ayak bastığında aklına gelmeyen tek şey şuydu...

Perilerin ne kadar çok düşmanı vardı. Çektikleri kılıçlarla hızla etrafını saran düşmanlar.

Kahretsin. Ne yaptım ben?

Kaptan öne çıktı. Bu haliyle, zar zor onun dizine kadar ulaşabiliyordu. "Burada ne işin var, peri?"

Koyu teninden ve yüzüne çizilmiş sembollerden, onun Cosaria'yı yurt edinmiş çeşitli ırklardan biri olan bir Yağmacı olduğunu anladı.

Silahsız olduğunu belirtmek için ellerini havaya kaldırarak kaptana seslendi: "Takip ediliyordum. İzinsiz iniş yaptığım için beni affedin."

"Ona güvenmeyin. Periler gerçeği bilmezler. Bence onu köpekbalıklarına atalım."

Gisela onlara, "Benim için sorun yok," diye güvence verdi. "Beni denize atın. Bunu hak ediyorum."

Onun bir köpekbalığına dönüşebileceğinden haberleri olmadığı için bu durum onları şaşırtmıştı. İnsan olarak yüzmeyi bilmeseydi de, balık olarak kesinlikle idare edebilirdi. Zaten bu sayede Xaydin'i deniz insanlarının yanına kadar takip edebilmişti.

Kadın, yağmacılara gülümsedi. "Hemen buradan kenardan suya atlayacağım. Sizi yormanıza gerek yok." Yavaşça korkuluğa doğru ilerledi.

"Durmak!"

O şiddetli çığlık karşısında donakaldı.

"Bizi aptal mı sanıyorsunuz?"

Peki o buna nasıl yanıt verdi? "Seni yeterince tanımıyorum, bu yüzden karakterin veya zekân hakkında bir yargıya varamam."

Kılıcını çekerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ne oyun oynuyorsunuz?"

"Şaka yapmıyorum. Sadece ölmemeye çalışıyorum."

Onlar karşılık veremedi, bir şey tekneye sertçe çarptı ve pruvası dalgaların altına daldı.

Mürettebat savrulurken küfürler savurdu. Birkaç kişi denize düştü.

"Deniz canavarı!" diye bağırdılar ve çığlık attılar.

Gisela irkildi. Deniz canavarı değil.

Diflyn, dev bir kalamar biçiminde.

Kahretsin, yine kahretsin. Krakenin avcısı neydi ki? Zihni birden bomboş kaldı. Her yaratığın onu avlayan bir şeyi vardı.

Akla ilk gelen şey ejderha oldu. Elbette, daha önce hiç ejderha olmayı denememişti.

Ejderhalar yüzebilir miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Düşün, düşün, düşün...

Keşke biyoloji kitaplarına daha dikkatli baksaydı diye ne kadar çok düşündü.

Diflyn tekrar gemiye saldırdı. Direğin tepesini kavrayınca, gemiyi batırmaya niyetli olduğu açıkça belli oldu.

Gisela, ondan kurtulmak için balığa dönüşmek üzereyken dev bir ispermeçet balinası su yüzüne çıktı. Ağzı açık bir şekilde, balinanın çenesini Diflyn'in etrafına kapatıp onu denize doğru sürüklemesini izledi.

İki dev canavar birbirleriyle savaşıırken, yağmacılar gemilerini kurtarmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Yelkenleri indirdiler ve onları güvenliğe götürecek rüzgarları yakalamaya çalıştılar.

Diğerleri meşgulken Gisela kaçmak için kuş formuna geri döndü.

Fakat gökyüzüne geri dönerken, balinaya ve kalamara şöyle bir baktı.

Diflyn bir katil balinaya dönüştü ve dönüştüğünde balina ortadan kayboldu.

Balınanın başka bir şekil değıştirici olduğunu fark edince nefesi kesildi. Ona yardım etmeye istekli olan bir şekil değıştirici. Neden?

Bir dakika. Bu mümkün olabilir mi...?

“Ronan?”

İhtimaller aleyhine gibi görünüyordu, ama ona başka kim yardım edebilirdi ki?

Şu an için bunun bir önemi yoktu. Bu karmaşadan olabildiğince çabuk kurtulması gerekiyordu.

Kanatlarını çırparak kıyıya doğru yöneldi. Rıhtımları geçer geçmez insan formuna geri döndü ve giyecek kıyafetler yarattı.

Ne yazık ki, diğerleri gibi silah yaratamıyor ya da başka işe yarar sihirler yapamıyordu. Ama bu durumu kabulleniyordu, çünkü bu sayede kalabalığın arasına karışabiliyordu. Umarım Diflyn onu artık bulamazdı. Etrafta çok fazla insan vardı, bu yüzden onu bulması imkansızdı.

En azından bunun doğru olmasını umuyordu.

“Gisela!”

Tanıdık olmayan bir sesin çağrısıyla duraksadı. Arayan bir kadındı.

Arkasını dönerek kaynağı bulmaya çalıştı.

Hiç kimse ona hiç dikkat etmiyor gibiydi.

Belki de bunu hayal etmişti.

Bir ara sokağa girmeye çalışana kadar böyle düşünüyordu. Gölgelelerin arasından kısa boylu bir kadın çıkıp yolunu kesti.

Alnının ortasındaki altın yıldız, yağmacı kaptanın taşıdığı yıldıza benziyordu.

Kadının yanından geçmeye çalıştığında, kadın geçmesine izin vermedi. "Ronan beni senin peşine gönderdi. Ben Mischief'im."

Elbette öyleydi. Bu gayet mantıklıydı. "Ronan benim burada olduğumu nereden biliyordu?"

“Xaydin daha önce kayıp olduğunuzu bildirmişti. Aramaya başlamak üzereydik ki dev kalamar kardeşimin gemisine saldırdı.”

"Kardeşin perilerden nefret ediyor."

Mischief güldü. "Hiçbir fikriniz yok. Ama bu nefreti hak ediyorlar." Kılıcının kabzasına elini koyarak geri çekildi ve Gisela'ya önce gitmesi için işaret etti.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

“Ronan’ın bize katılmasını bekleyeceğiz.”

Mantıklı olsa da, onu takip etmek konusunda isteksizdi. Bu kadını tanııyordu. Neden bir yabancıya sırtını versin ki?

Mischief sinsi bir gülümsemeyle, "Bana güvenmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Neden yapayım ki?"

"Haklısın. Ama sana zarar vermek niyetinde değilim. Ben bir kanun kaçağıyım. Sana yardım etmek için buradayım."

Annesinin öldürmesini emrettiği bir kişi daha. Bu liste giderek uzuyordu.

Bu da, annesinin görevini yerine getirmediğini öğrenmesi durumunda hayatının kısılacacağı anlamına geliyordu. Zeki bir suikastçı hepsini öldürür ve işi bitirirdi. Eve gider ve bildiği hayata geri dönerdi.

Ama bu söylendiği kadar kolay değildi. Haydutları, olması gerekenden daha çok seviyordu.

Annenize ihanet ediyorsunuz.

Annesinin gözünde bu doğruyd.

Ama annesi ona hiçbir zaman, Gisela'nın kendi annesine güvendiği kadar güvenmemişti. Gisela'nın Xaydin'e güvendiği gibi değil. İhtiyacı olursa onun orada olacağını biliyordu.

Kanun kaçaklarının ona yardım edeceği.

Annesine pek güvenmiyordu.

Gisela hain olmak istemiyordu. Kaldı ki, suikastçı olmak da istemiyordu.

Ne istiyorsun?

Kanun kaçakları gibi koruyucu olmak. Başkalarına yardım etmek, onları yok etmemek.

"Ne yani..." Mischief'in gözleri kocaman açıldı, sesi kesildi.

Gisela, kanun kaçağının dikkatini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden arkasına döndü.

Sonra keşke yapmasaydım diye düşündü.

Kutsal tanrılar...

Arkalarındaki sokak sentorlarla dolup taşıyordu.

Onlardan oluşan bir ordu.

Düzinelerce kişi giriş kapılarından içeri giriyor, sokakta koşuyor ve yollarına çıkan herkese saldırıyordu.

Yaramazlık onu yakındaki bir ara sokağa sürükledi. "Bu bir savaş eylemi."

Belki de. "Meara'nın Vaskalia ile bir sözleşmesi yok." Onlarla imzaladığı sözleşme Xaydin'in babasıyla birlikte ölmüştü. Kardeşi ise sözleşmeyi hiç yenilememişti çünkü hiç kimse sentorların devlerle, ogrelerle ve trollerle savaşacağını hayal etmemişti.

Gisela başını sallayarak sokaktaki giderek büyüyen kalabalığa baktı. "Meara neden bunu yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Mischief onun elini tuttu ve onu sokağın daha derinlerine çekti. "Diğerleriyle buluşmamız gerekiyor."

"Diğerleri?"

"Terör, Masakage ve Candara."

"Peki ya Ronan?" diye sordu Gisela.

"Kendine bakabilir ve en kısa sürede bizimle görüşecek."

Bu ona mantıklı bir plan gibi geldi.

"Dur!"

Gisela arkalarına döndüğünde bir sentor gördü. Mischief onunla mücadeleye girişmek için döndü.

"Hayır!" Gisela durumu daha da kötüleştirmesini engelledi. "Diğerlerinin yanına git. Ben bununla ilgilenirim."

Mischief tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Gisela, Mischief'in peşine düşmesini engellemek için ellerini uzattı. "Burada ne yapıyorsunuz, Yüzbaşı?"

Oku kalbine doğrulttu. "Diz çök."

"Ben Kraliçe Muhafızlarından Gisela ve buraya onun görevi için geldim. Silahınızı indirin."

Tereddüt etti. "Majesteleri bize verdiği emirlerde bundan hiç bahsetmedi."

"Emirleriniz nelerdir?"

"Sizi ilgilendirmez."

Sinir bozucu bir yaratık. "Belgelerimi alayım." Gisela yavaşça belindeki keseye uzandı. Meara'nın mührünü taşıyan kraliyet iznini çıkardı; silah çağırmasa da en azından bunu çağırabildiği için minnettardı.

Kadın, parşömeni kaptana doğru uzattı.

Beyaz bir at gibiydi, koyu insan tenine ve siyah, şüpheli gözlerle sahipti. Elindeki kağıdı alana kadar ona yavaşça yaklaştı.

Dudakları kıpırdadı, ona kraliçe adına hareket etme yetkisi veren fermanı okudu. Bu belgeye sahip olanların sayısı çok azdı. Bunun başlıca

sebebi, annesinin, zaten peşine düşmek için her türlü nedeni arayan Yüksek Kral'la başını belaya sokmayacaklarına güvenmemesiydi.

Mührü inceledi. "Gisela... onun suikastçısı sen misin?"

Başını salladı.

"O halde tutuklusunuz."

Bu sözler o kadar beklenmedikti ki, sentor öne doğru gelirken tepki vermesi birkaç saniye sürdü.

"Kraliçeye hizmet ediyorum!"

"Sen bir hainsin ve seni tutuklamak veya öldürmek emri aldık."

Gisela ona doğru atıldı.

Onu iterek uzaklaştırdı ve tutuklanması için diğerlerinden yardım istedi.

Hemen kuş formuna geri döndü ve kendini gökyüzüne doğru fırlattı.

Oklar onu takip etti.

Birinden sıyrıldı, ama tam o anda bir diğerinin yoluna fırladı. Ok kanadını parçalayınca omzunda şiddetli bir acı hissetti. Havada kalamayınca yere doğru yuvarlandı.

Gisela kendini toparlamaya çalıştı ama acı çok fazlaydı. Yere sertçe düştü ve ardından insan bedenine geri döndü.

Giysilerini çağırmaya çalıştı ama başaramadı. Acı çok büyüktü ve şeklini korumaktan başka hiçbir şeye odaklanmasını imkansız kılıyordu. Centaurların kendisine doğru koştuğunu duydu.

"Kalk ayağa!" diye bağırdı kendi kendine, ileri doğru sürünmek için elinden gelen her şeyi yaparken.

Hiçbir faydası yoktu. Kan yerlere, etrafına bulaşmıştı ve yanından daha da çok kan akıyordu.

İşte böyle ölüyorum.

Bunun ne zaman ve nasıl olacağını hep merak etmişti. Onu soğuk ve kayıtsız bırakması tuhaftı.

O her zaman sadece şunu biliyordu...

Etkinliğe yalnız katıldı.

"Kraliçe onun kellesini istiyor!"

Elbette yaptı. Annesinin de koleksiyonuna ekleyeceğinden hiç şüphem yok.

Hayatının son dakikalarıydı ve aklından geçen tek şey Xaydin'in görüntüleri idi. Sevilmenin ve sevmenin hatırası.

Tek pişmanlığı ona onu sevdiğini asla söyleyemeyecek olmasıydı.

Gözlerini kapatarak, sentorların onu öldürmesini bekledi.

Tam ona ulaştıkları sırada bir patlama sesi duyuldu. Öyle yüksek bir patlama ki kulakları sağır etti. Kıvılcımlar etrafına saçıldı ve tüm sokağı aydınlattı.

Ve sonra bunu hissetti.

O muazzam varlık o kadar güçlüydü ki, etrafındaki havayı bile titretiyordu.

Haydn.

Güçlü, kaslı kolları onu sardı, ardından yerden kaldırdı ve göğsüne yasladı. Onun şefkatli bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde yaşlar birikti.

"Hiç kimse hanımımı utandıramaz," diye homurdandı, siyah pelerinini onun etrafına iyice sararken.

Alnından öperek onu Masakage'ye teslim etti. "Onu koru."

Sonra da onu kanatan sentorların peşine düştü.

Adamın kaptana indirdiğı acımasız bir yumrukla kadının içini sevinç kapladı.

Candara, Xaydin'e yardım etmek için yanından hızla geçerken Masakage kahkaha attı.

Gisela dudağını ısırđı. "Onunla birlikte olmalıyım."

"Yaranı sarmadan olmaz. Ölüysen kimseye yardım edemezsin."

Muhtemelen doğru, ama yine de...

Xaydin buradaydı. Onun için gelmişti.

Yaralı kolunu tutarak sokakta onu taşıyan Masakage'ye, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Xaydin bir şekilde çözdü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Kesinlikle kararlıydı."

Ona sarıldı, sonra yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

Masakage gerçekten de kızardı. "Aileye baktığım için bana teşekkür etmeyin. Bu bizim işimiz."

Aile...

Kan bağı olan kişiler vardı, ama daha önce böyle bir bağıın ne demek olduğunu hiç anlamamıştı. Ama haklıydı. Masakage, Candara, Xaydin ve hatta Ronan artık onun ailesiydi.

Onlar için, özellikle de Xaydin için her şeyi yapardı.

Masakage onu küçük, boş bir yelkenliye götürdü.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Burası Mischief'in yeri. O ve ekibi sentorlarla savaşmaya yardım ediyor."

Elbette öyleydiler.

Aile.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Xaydin'in yanında olmam gerekiyor."

"Xaydin senin güvende olduğunu bilmeli. Yapabileceğin en kötü şey onun kalbini tehlikeye atmak olur."

"Anlamıyorum."

Masakage başını sallayarak onu kaptanın odasına götürdü ve küçük yatağa yatırdı.

Pelerinini geri çekerek kaburgalarının üzerinde, neredeyse omzuna kadar uzanan yarayı gördü. Yarayı görür görmez tısladı. "Bu çok acıtıyor olmalı."

"Daha kötüsünü de yaşadım ama bu da fena değil."

Gülerek güçlerini kullanarak kanamayı durdurdu.

Daha fazlasını yapmaya kalkıştığında, kadın onu durdurdu. "Xaydin'in yanına git ve onu güvende tut."

"O, benim seninle birlikte olmamı istiyor."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Söz veriyorum, tam burada kalacağım. Ama kalbime iyi bakman gerekiyor. Lütfen, Masakage. O da yaralı. Onu bana sapasağlam ve nefes alır halde geri getir."

Başını sallamadan önce gözlerinde bir tereddüt belirdi. "Unutma, hayatım senin ellerinde. Ayağa kalkma! En son ihtiyacım olan şey, sinirli bir trolün dayak atması."

Adam onun için kıyafetler sihirle yaratıp gidince kadın güldü, sonra yüzünü buruşturdu.

Xaydin onun için gelmişti. Hala inanamıyordu. Daha önce hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı.

Bu, hayatının en muhteşem anıydı.

İçini çekerek pelerinini daha sıkıca üzerine çekti ve onun erkeksi kokusunu içine çekti. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

Onun kollarında olmayı tercih ederdi ama bu da ona çok yakındı. Daha önce hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde kıyafetlerini üzerine çekti ve giyindi.

Ceketinin son tokasını iliklediği anda, üst güvertede birinin yürüdüğünü duydu.

Yağmacıların bir kısmı geri dönmüş olmalıydı. Bunun, savaşı kazandıkları anlamına geldiğini umuyordu.

Kadın pelerinini tekrar üzerine örterken, kulübenin kapısı açıldı.
Ve Meara devreye girdi.

20

Gisela, görmeyi asla beklemediği son kişiye bakarken şoktan yere mihlandı. Aslında, ölü Garyn yatağında belirseydi bile bu kadar şaşırtıcı olmazdı.

Gisela, ayakları titrese de kraliçeyle yüzleşmek için harekete geçti.

Siyah deri zırh giymiş olan annesi her zamanki gibi asil görünüyordu. Güzel yüzündeki o buyurgan alaycı ifadeye kadar.

"Bu günün geleceğini biliyordum. Seni dünyaya getirdiğim ve boğazını kesmeyi başaramadığım andan itibaren. Pişman olacağımı biliyordum."

"Neden beni öldürmedin anne? Gerçekten. Yaşamama izin vermenin ne anlamı vardı ki?"

Gözlerinde hüznü bir ifade vardı. Gisela daha iyi bilmeseydi, bunun pişmanlık olduğuna yemin ederdi.

Ama Meara sorusuna cevap vermedi. Aralarındaki mesafeyi kapatarak Gisela'ya dik dik baktı. "Tek bir görevin vardı. Sadece bir tane. Benimle sözleşme imzalayan aþaswere'yi korumak. Bu kadar zor olabilir miydi?"

Gisela, bu safça soruya gülmek istedi. Gerçekten de ne kadar zor...

"Eğer kolay olsaydı anne, neden bana korumamı söylediğin aynı kişiyi öldürmesi için başka birini gönderdin?"

Bu soru annesini hazırlıksız yakaladı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Gisela alaycı bir şekilde güldü. "Evet, öyle yapıyorsun. Gözlerinden anlıyorum ki, bu durumdan kurtulmak için bir yalan uydurmaya çalışıyorsun. Şimdi beni bu yüzden mi öldürmek istiyorsun? Kimse senin ne kadar ikiyüzlü olduğunu asla öğrenmesin diye mi?"

Meara ona tokat atmaya çalıştı ama kız eğilip uzaklaştı.

“Artık çocuk değilim. Ve artık bana emir veremezsiniz.”

“Nankör zavallı! Sen de tıpkı işe yaramaz baban gibisin! Beceriksiz ve zalim!”

“Zalim mi?” Gisela, annesinin bu etiketi kendisinden başka birine yakıştıracığına inanamıyordu. “Cratus—”

Annesi tiz bir çığlıkla sözünü kesti. "O ismi asla yüksek sesle söyleme!"

"Neden? Çünkü o bir tek boynuzlu attı, yoksa soyu senin şekil değiştiren bir varlık olduğunu ele mi veriyor?"

Annesinin gözleri öfkeden karardı.

“Yani, doğruymuş. Dilinizin altındaki o iz sizin oraya koyduğunuz bir şey değil. Onunla doğdunuz.”

Annesi çenesini yukarı kaldırdı. "Ve seni de, şekil değiştiren kardeşlerini öldürdüğüm gibi, doğar doğmaz öldürmeliydim!"

Bu öfkeli itiraf onu şok etti. Çocukluklarını tamamlayamayan üç kardeşi olduğunu biliyordu, ancak kendi annelerinin, onlardan miras aldıkları bir yetenek yüzünden onları katlettiğini asla hayal etmemişti.

Bu gerçeğin yarattığı kâbus, annesini bambaşka bir dip noktasına sürükledi.

O anda, diğerleri öldürölürken kendisinin neden hayatta kaldığına dair bir cevap buldu. Onu farklı kılan tek şey buydu.

"Beni babama karşı kullanmayı planlıyordun, değil mi?"

"Ölmemesi gerekiyordu!" Bu içten çığlık ikisini de hazırlıksız yakaladı.

Bu, muhtemelen annesinden duyduğu en dürüst şeydi.

Ama bu durum onda bir soru daha bıraktı. "O gittikten sonra neden beni yanınızda tuttunuz?"

Öfkesinden burun delikleri genişledi. "Sana hesap vermek zorunda değilim!"

Hayır, sormadı ve Gisela annesinin bu soruyu asla yanıtlamayacağını bilmeliydi.

O daha kıpırdayamadan annesi kılıcını kınından çıkardı ve boğazına dayadı. "Seninle işim bitti."

Gisela eğilmek için zar zor vakit buldu. Ama annesinin niyeti açıktı... Onu başını keserek öldürmeyi planlıyordu.

Bir yandan etkilenmişti. Meara toynaklarının kirlenmesinden hoşlanmazdı. Bu tür infazlar genellikle Gisela'ya veya annesinin diğer adamlarına bırakılırdı.

Diğer yandan, kendi annesinin onu öldürmeyi o kadar çok istemesinden dehşete düşmüştü.

İlişkileri bambaşka bir boyuta, berbat bir duruma gelmişti.

Eğer annesinin bir nebze de olsa annelik içgüdüsüne sahip olabileceğine dair en ufak bir umudu varsa, bu umut da tamamen sönmüştü. Karşısındaki yaratık, şefkatten ve sevgiden tamamen yoksundu.

Bu bilgi ve gerçeklik, içindeki derin bir şeyi paramparça etti.

Kendi annesi onun ölümünü istiyordu. İnkâr edemeyeceği bu gerçek karşısında irkildi. Masakage, Candara ve Xaydin'in anneleriyle sorunları olabilirdi, ama en azından anneleri onları aktif olarak öldürmeye çalışmıyordu.

“Bunu yapma.” Sözler, onu durduramadan ağzından çıkmıştı. Daha da kötüsü, küçük bir kız çocuğunun sesiyle söylenmişti ve bu da kendinden nefret etmesine neden oldu.

Yalvaran bir ses tonuyla konuşuyordu. Yaşamak istediği için değil, kendi annesinin eliyle ölmek istemediği için.

Hayatım ne kadar acınası?

Ancak Meara yılmadı.

Gisela bir sonraki kılıç darbesinden sıyrıldı ve yana doğru döndü. İşte bu noktada iki bacağa sahip olmak faydalıydı. Dört bacaklı annesinden çok daha çevikti ve bu iki bacak, ana güverteye çıkan merdivenden koşarak çıkmasına olanak sağladı.

Gisela kaldırırma ulaştığında, annesi arkasından belirdi ve elini Gisela'nın saçlarına daldırdı. "Beni hayal kırıklığına uğratmamamı söylemişim."

Evet, annesi bunu yaşamıştı ve Gisela başarısızlığın bedelini biliyordu. Ama bu bedelin annesinin elinden geleceğini asla hayal etmemişti.

Gisela annesinin elini saçından kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni!"

Annesi kılıcı kaldırıp kızının boğazını kesmeye hazırlandı.

Annesinin yapacağı gibi, Gisela bir arıya dönüştü ve annesinin sırtını sokmak için etrafta uçtu.

Meara, Gisela'ya vurmaya çalışırken kuyruğunu savurarak çığlık attı.

Gisela rıhtıma doğru uçtu, ancak yaralandığı için şeklini koruyamadı. İnsan bedeniyle rıhtıma sertçe çarptı, sonra tekrar çıplak kaldığı gerçeğine lanet etti.

Şekil değiştirmeye ilgili gerçekten nefret ettiği tek şey buydu. İnsan haline geri döndüklerinde neden kıyafetlerini giyemiyorlardı?

Bunu düşünmeye bile vakit bulamadan Meara yanına geldi.

Annesi onu tek bir toynak darbesiyle sırt üstü yere serdi. Ardından diğer toynağını göğsünün ortasına bastırdı. O kadar sıkı bastırdı ki, Gisela nefes almakta zorlandı ve şiddetli bir acı hissetti. Sanki kaburgaları kırılıyormuş gibiydi. Nefes nefese kaldı. Acı dolu bu nefes, yarasının daha da sızlamasına neden oldu.

Her şey bitmişti. Hareket edemiyordu. At gibi ağır vücudu yüzünden annesini savuşturamıyordu.

Eğer öleceksem...

Doğduğu bedende olmasını istedi.

Gözlerini kapatıp nefes verdi ve hayatı boyunca her zaman insani görünmek için biriktirdiği tüm enerjiyi serbest bıraktı. Hiçbir zaman hata yapmamak ve annesinin en çok nefret ettiği şeye dönüşmemek için gösterdiği çabayı gösterdi.

Bir tek boynuzlu at.

Kadın kıpırdadığı anda Meara çığlık atarak geri çekildi.

Gisela homurdandı ve vücudunda yeni bir güç hissetti. Bu, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Sıcak ve yatıştırıcı. Hâlâ yaralıydı, ama acı artık o kadar kötü değildi. Sanki bedeni doğduğu gibi olmaktan o kadar mutluydu ki, başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Ve o beden ona başka bir hediye daha verdi...

Bir silah.

Başını eğerek Meara'ya doğru saldırdı.

Tam annesine ulaşip boynuzuyla soğuk, duygusuz kalbine saplayacakken, Meara ortadan kayboldu.

Gisela öfkeyle doğrulup bağırdı: "Korkak!"

Bu kelime aklından henüz geçmemişti ki yalnız olmadığını fark etti.

Xaydin onun sağ tarafındaydı.

Önünde duran Masakage ve Candara, ona inanmazlıkla bakıyorlardı.

Aslında ona değil, daha çok boynuzuna bakıyorlardı.

Gisela yeri eşleyerek homurdandı: "Bana okçu eşiği diyen herkesi şişlerim."

Masakage o kadar çok güldü ki boğuldu.

Candara gözlerini devirdi.

Xaydin gülümseyerek ona yaklaştı ve yelesini okşadı. "Sana asla böyle bir şey söylemezdim, sevgilim."

"Artık babasının soyunu biliyoruz, değil mi?"

Gisela başını çevirip Ronan'ın onlara katıldığını gördü. "Sentorlara ne oluyor?" diye sordu ona.

"Geri çekiliyorlar. Sanırım annen dördünüze karşı koyamayacağını biliyordu." Ronan boynunu kaşıdı. "Onlar için portalları kimin açtığını çok merak ediyorum... her iki yönde de."

Gisela biliyordu. "Büyücü birliği. Aralarında hiç görmedim ama onları savaşta kullanıyor ve mutlaka yanında getirmiş olmalı."

Bu da onun güvertede bu kadar çabuk nasıl belirebildiğini açıklıyordu.

Bunu bilmeliydim. Tıpkı onun annesinin şimdi ne planladığını bildiği gibi. "Kendi topraklarına çekildi. Ama geri dönecek. Hem de daha kalabalık bir şekilde."

Xaydin başını salladı. "Ne yazık ki, onun savaş taktiklerini çok iyi biliyoruz."

Candara öne çıktı. "Ama o, en çok istediği şeye sahip değil."

"Başım mı?" diye sordu Gisela.

"Daha çok Dash ile olan sözleşmeyi düşünüyordum. Ama elbette, senin de aklın muhtemelen en üst sıralarda yer alıyor. Bugün yaşadığı hayal kırıklıkları çok fazlaydı."

"Bu da onu daha da kararlı hale getirecektir." Gisela yorgun bir iç çekti. "Peki bu durumda ne yapacağız?"

"Tamamen berbat bir durum," dedi Ronan umursamaz bir tavırla.

Xaydin, onun yorumunu görmezden gelerek çenesini kaşıdı. "Eve geri getirmemiz gereken bir kaçak prens ve teslim etmemiz gereken bir sözleşme var. Şimdi de yapmamız gerekenleri halledelim."

Gisela onlara, "Prens'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz," diye hatırlattı.

Ronan başını salladı. "Tam olarak doğru değil. Kötülük her şeyi bilir."

Xaydin, elini Gisela'nın yanını okşamak için uzatırken hiçbir şey söylemedi. O sırada tüylerindeki kanı gördü. "İyi misin?"

"Evet demek istiyorum ama... uzanmam gerekiyor."

Hemen pelerinini çıkarıp kadının etrafına sardı. "Üzerini değiştir, seni hana götürüyüm."

İfade edebileceğinden çok daha fazla minnettarlıkla insan formuna dönuştü. Eğer Xaydin yanında onu beklemiyor olsaydı, düşecekti.

Onu kollarına aldı.

Candara bir portal açtı. "Kısa süre içinde orada olacağız."

“Teşekkür ederim.” Ve bunun üzerine Xaydin, Gisela'yı portaldan geçirerek handaki odalarına götürdü.

Adam onu yatağa yatırdıktan sonra Gisela içini çekti ve ona giymesi için tuniklerinden birini bulmaya gitti.

Pelerinini geri çekti ve küfretti. "Bu yeni yara ne zaman açıldı?"

“Annemden kaçarken.”

"Yemin ederim, onu öldüreceğim. Nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

Gisela bir cevabı olmasını diledi. Daha doğrusu, annesini içinde hiçbir ahlak kısıntısı olmayan, azgın bir canavar olarak tanıyordu.

Xaydin, kanamayı durdurana kadar yarasını nazikçe sardı. Dokunuşunun şefkati, onu hayal edilemeyecek şekillerde rahatlattı.

"Seni seviyorum, Xaydin." Sözler, onu durduramadan ağzından dökülmüştü.

Birkaç saniye donakaldıktan sonra gözlerine baktı. "Ne?"

Elini uzatıp yanağındaki sakal izlerine dokundu. "Seni seviyorum. Öleceğimi sandım ve bunu sana hiç söylemediğimi fark ettim. Eğer hayatta kalamazsam, nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

Xaydin, kadının sözlerinden ve ses tonundaki samimiyetten çok etkilendi. Söylediklerinin arkasında duruyordu.

Elini yanağına koyarak ona yaklaştı. "Ben de seni seviyorum." Sonra onu öptü.

Dudaklarına doğru hırladı ve yumruklarını saçlarına geçirdi.

Tam o anda Xaydin tekrar onun içinde olmak istedi. Ama o kadar bencil değildi. Geri çekilerek ona gülümsedi. "Dinlenmen gerekiyor."

Kadın inleyerek, "Şimdi seni kızdırdığımda nasıl hissettiğini anlıyorum!" dedi.

“Aynen öyle... Sadece ben senden çok daha ağırım ve sen de çok yaralısın.” Alnındaki saçlarını nazikçe geriye itti ve öptü. “Odayı koruma büyüyle donattım. Huzur içinde uyu. Hemen alt kattayız ve duyabileceğimiz mesafedeyiz.” Bu sözleri söyledikten sonra onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Yaşanan her şeyi düşündükçe zihni ağır ağır dolaşıyordu. Özellikle de bir daha asla eve dönemeyeceği için, tüm bunlarla başa çıkmak çok zordu.

Pek de ev gibi bir yer olmasa da, büyüdüğü yer orasıydı.

Tanıdık olan her şey oradaydı. Tanıdığı herkes.

Şimdi...

Kendini boş ve anlamsız hissediyordu. Kaybolmuş gibiydi.

Bundan sonra ne yapacağım?

Xaydin'i düşündü ve morali düzeldi. Xaydin onu seviyordu. Kendisini ve birbirlerini önemseyen gerçek dostlarla daha iyi bir yuva kurabilirdi.

Birdenbire dünya o kadar da korkutucu görünmüyordu. Göz korkutucuydu, ama eskisi kadar dehşet verici değildi.

Ama Meara hakkında bildiği tek şey, kraliçenin asla pes etmediğiydi. Şu anda onların ölmesini istiyordu. Bu, asla ortadan kalkmayacak bir tehditti.

“Şey, eğlenceliydi.” Ronan garsona beş bira bardağı istediklerini işaret etti. “Sırada ne var? Bağışsıklarımı burnumdan mı çıkaracaklar? Eski usul alevli demir maşayı mı kışma sokacaklar? Yoksa eski güzel demir kıza mı devam edelim?”

“Meara olduğu düşünülürse, bunların hepsine ek olarak bir iki iyi hadım edilmiş at da isterim.” Xaydin iç çekti. “Gerçekten o sürtüğün boğazını istiyorum.”

“Kayınvalidenizi mi kastediyorsunuz? Biraz daha nazik olmanız gerekmez mi?”

Candara'ya öfkeyle baktı. "Sakın yapma."

Ronan boğazını temizledi. "Hepimiz bariz olanı görmezden gelmiyor muyuz?"

"Öyle mi?" diye sordu Masakage.

“Gisela'nın Cratus'un kızı olduğunu... Ne yani? Dash'e bir kız kardeşi olduğunu söylememiz gerekmez mi?”

Xaydin gerçekten Ronan'ın sorusunu görmezden gelmek istedi ama yapamadı. Hiçbiri yapamadı.

Masakage, kupasını servis masasından aldı. "Dash'i tanıdığım kadarıyla, onu memnuniyetle karşılayacaktır. Özellikle Renata'nın ölümünden sonra."

Keşke bu doğru olsaydı. Ama Dash ne kadar iyi biri olsa da, göz ardı edemeyecekleri önemli bir nokta vardı ve garson onları yalnız bırakana kadar bekledi. "O, Meara'nın kızı. Ondan ne kadar nefret ettiğini düşünürsek... Ona söyleyip söylemememiz konusunda emin değilim."

Ronan derin bir yudum aldı. "Bu onu bir mirasçı yapmaz mı?"

Xaydin bunu düşünürken kaşlarını çatdı. "Eğer... üç, dört erkek kardeşi olmasaydı... Meara'nın kaç çocuğu olduğunu bilen var mı?"

"Hiçbir fikrim yok." diye iç çekti Ronan. "Ama Ferox çoktan ölmüş olabilir."

"Her iki durumda da Gisela yönetmek istemiyor. Ona bunu ima etsem bile muhtemelen beni tokatlardı. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, siyasetin her alanından nefret ediyor."

"Onu suçlayamam." Ronan yukarı baktı, sonra bakışları Xaydin'in arkasındaki bir şeye odaklanınca kaşlarını çatdı.

Xaydin, dikkatini çeken şeye bakmak için döndü, sonra o da sustu. Yanlarında, kendisinden çok daha uzun boylu, kaslı bir adamla birlikte gelen Yaramazlık'tı.

Dahası, koyu tenli yüz hatları onunkine ürkütücü derecede benziyordu. Hatta ikisi de aynı kahverengi deri zırhı giymişti. Yaprak benzeri pullu görünümüyle kendine özgü bir tarza sahipti.

Kardeş mi? Belki kuzen.

Her ne olursa olsun, ona o kadar benziyordu ki, kolayca akraba olabilirlerdi. Altın yıldızdan yüzüne çizilmiş çizgilere kadar her şey aynıydı. Xaydin şimdiye kadar bunların Çapulcuların kullanmayı sevdiği rastgele desenler olduğunu sanıyordu.

Şimdi ise bunların bundan daha fazla anlam taşıyabileceği ortaya çıktı. Bu daha çok bir tür hanedan arması veya aile sembolü gibi görünüyordu.

Mischief, Ronan'ın yanına gelip Xaydin'e bakana kadar konuşmadı. "Kardeşim Evar."

Xaydin, bu açıklamasından en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. Onu tanıdıkları bunca yıl boyunca, ailesinden bir kez bile bahsetmemişti.

Tek bir kelime bile etmedi.

Onun da bir çocuğu olması gerektiğini ve diğerleri gibi bir hükümdarın gayrimeşru çocuğu olduğunu tahmin etmişlerdi. Meara'nın krallıkların barışını korumak için rehine olarak istediği şey buydu. Her kral veya kraliçenin çocuklarından biri ve bir yüksek rütbeli soylunun çocuğu, sözde koruması için ona gönderilmişti.

Bunu düşünmek bile onu tiksindiriyordu.

Çapulcular, Mischief'i ve esaretin ilk ayında ölen kızıl saçlı bir çocuğu göndermişlerdi. Zavallı çocuğun adını bile hatırlayamıyordu şimdi. Sadece

çocuğun ne kadar korktuğunu ve Meara'nın sarayına girdikten birkaç gün içinde nasıl hastalandığını hatırlıyordu.

Mischief ebeveynlerinden hiç bahsetmediği için herkes ölen çocuğun bir prens, kendisinin de bir soylunun kızı olduğunu varsaymıştı. Bu da mantıklıydı çünkü kraliyet çocuklarının çoğu Meara'nın işkencelerine dayanacak kadar güçlü değildi.

Sadece Kanun Kaçakları bir araya gelmişti ve o kaltak kraliçeye karşı durabileceklerinden emin olmak için kenetlenmişlerdi.

Fakat erkek kardeşinin tavrı, Xaydin'in şimdiye kadar karşılaştığı tüm kraliyet mensupları kadar asil ve görkemliydi.

Yavaşça ayağa kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri."

Evar onu düzeltmek yerine, buyurgan bir şekilde başını eğdi. "Kız kardeşim bana senin beni avladığını söylüyor."

Hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Affedersiniz?" diye sordu Masakage.

"Marstyn'in krallığını terk etmesinin sebebi benim."

Bu beklenmedik bir şeydi. Xaydin'in Marstyn'in kimi veya neyi sevdiğiyle ilgilendiği söylenemezdi, sadece biraz şaşırmıştı. "Anladığım kadarıyla buraya, gitmemizi ve seni yalnız bırakmamızı söylemek için geldin."

"Bir bakıma öyle. Ama biliyorum ki Mardyth, Marstyn'i eve sürükleyene kadar durmayacak. İkimiz de bunu istemiyoruz. Umduğum şey, kral ile bu konuyu görüşebileceğimiz bir toplantıydı."

Ronan boğazını temizleyerek kupasına baktı.

Xaydin, Mardyth'in zihninde hangi düşüncelerin gizlendiğini anlamak için onun zihnini okumaya gerek duymadı. Mardyth en mantıklı yaratıklardan biri değildi.

"Bir daha rehin alınmak istemem. Ama şunu söylemeliyim ki, tutulduğum tüm yerler arasında Mardyth'in sarayını oldukça beğendim."

Masakage'ye gözlerini devirdi. "Bunu ben mi ayarlayayım?"

Evar başını salladı. "Bizi dinlemiyor, hatta gönderdiğim mesajlara bile cevap vermiyor."

Bu, Kıyidin'in aklına yattı. "Anladığım kadarıyla onun krallığına gitmek istemiyorsun."

Evar, Xaydin'e alaycı bir bakış attı. "İstemem, çünkü geri dönmeyeceğimden eminim. En azından canlı olarak dönmeyeceğim."

Bu konuda haklıydı. "Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Xaydin.

"Teşekkür ederim."

Mischief kardeşiyle birlikte ayrılmaya başlayınca Xaydin onu geri çağırdı.

Önce tereddüt etti, sonra kardeşinden izin isteyerek masalarına geri döndü. "Ne?"

"Oturun lütfen." Xaydin, Ronan'ın yanındakini işaret etti.

"Seçme şansım var mı?" diye sordu.

"Şu an için değil."

Derin bir iç çekerek sandalyeyi çekip oturdu, sonra garsona başka bir bira bardağı getirmesini işaret etti. "Evet, ben bir prensesim. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum. Aklınızda başka ne var?"

"O kadar çok şey var ki." Xaydin elindeki bira bardağını tutarken, aralarından herhangi birinin onun hakkında bildiği azıcık şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

Belki Ronan hariç. İkisi her zaman çok yakındı.

"Biliyor muydun?" diye sordu ona.

Ronan başını salladı. "Şüphelerim vardı ama o bundan bahsetmedi ve ben de hiç sormadım. Her zaman bilmemi istediği şeyleri bana söyleyeceğini varsaydım ve eğer bahsetmezse, beni ilgilendirmezdi."

Uzandı ve elini kendi eliyle onun elinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

"Ben her zaman senin tarafındayım. Bunu biliyorsun."

Xaydin kaşını kaldırarak Masakage ile "Ben sana söylemiştim" dercesine alaycı bir gülümseme paylaştı.

"Sanki bilmiyormuşum gibi," diye düşündü Masakage içinden.

Doğru. Herkes Ronan'ın Mischief'i sevdiğini biliyordu. Tek soru, Mischief'in de ona karşı aynı duyguları besleyip beslemediğiydi. Hiçbir zaman duygularıyla ilgili gerçek bir ipucu vermemişti, sadece hiçbir duygusu olmadığını iddia etmişti.

Bunun saçmalık olduğunu biliyorlardı. Ama o, onları saklama konusunda tanıdığı herkesten daha iyiydi.

Xaydin bir yudum su içti. "İçkiyi saklama hakkınıza saygı duyuyoruz. Ancak kardeşinize nasıl yardım edeceğiz ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona bunu yapmaması gerektiğini söyledim. Ama benden büyük, o yüzden beni hiç dinlemiyor." Başını yana eğdi. "Tıpkı

senin gibi, X.”

“Kişisel algılama. Ben kimseyi dinlemem.”

Ronan boğazı düğümlendi. "Bu hiç doğru değil. Leydi Gisela'ya tam bir saygı gösterdiğinizizi fark etmediniz mi?"

"Prenses Gisela," diye düzeltti. "Ve onun muhteşem varlığını övmek dışında ondan bahsetmeyeceksiniz."

Hepsi ona güldü.

Ta ki şaka yapmadığını anlayana kadar.

“Hâlâ espri anlayışınızın olmadığını bilmek güzel.” Candara boş bira bardağını yere bıraktı. “Mardyth karaya çıkabilsin diye bir büyü yapacağım. Ama muhtemelen uzun sürmeyecek. Belki yarım saat.”

“Bu yeterli olmalı. Daha uzun sürse kardeşimi öldürebilir. Tanrı biliyor ki, onun bu kaba saba tavrıyla on dakika geçirdikten sonra bunu yapmaya çok meyilliyim. Marstyn'in onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

“Gidip kralla konuşacağım.” Ronan masadan geriye doğru çekildi.

"Sen neden?" diye sordu Mischief.

"Sadece bir kişi balığa dönüşebilir. Tabii Gisela hariç."

“Hayır,” dedi Xaydin kararlı bir şekilde. “Suyu sevmiyor. Ve...” Mischief’e baktı, “Mardyth’e göre kardeşin bir deniz perisiymiş. Başka bir şey anlatmak ister misin?”

Kız gerçekten de kızardı. "Çapacıların çoğu deniz perisidir. Ama ben denizde olmayı sevmiyorum. Sadece üzerinde olmayı seviyorum."

“Anladım.” Ronan içkisi için bozuk parasını masaya bıraktı. “En kısa sürede geri döneceğim.”

Mischief başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve onun peşinden gitti.

Xaydin başını salladı. "Gerçekten de huzura kavuşmalarını çok isterdim."

“Yapacaklar.” Masakage paralarından birini masaya koydu. “Ama kolay olmayacak.”

“Paralarınızdan nefret ediyorum.” Xaydin incelemek için eline aldı. Kalbi delen üç kılıç resmiydi. “Görünüşe göre başaramayacaklar.”

“Kanayan ve kırık kalpler iyileşir. Bunu senden daha iyi kimse bilemez.”

Xaydin, kardeşinin bu konuda haklı olmasına çok kızmıştı ve Masakage'nin Ronan ve Mischief konusunda da haklı olmasını umuyordu. Eğer iki varlık mutluluğu hak ediyorsa, bunlar kesinlikle ikisiydi.

"Kral Mardyth ile yaşanan bu karmaşanın nasıl sonuçlanacağını bana söylemek için elinde bir madeni para var mı?"

"Evet, ama böyle bir şey yapmak istemiyorum."

Gerçekten mi? Bu bir ilk olmalı. "Neden olmasın?"

"Çünkü cevaptan çok korkuyorum. Bazı şeyleri kimsenin önceden görmesine gerek yok."

Bu durum onun midesinin kramp girmesine neden oldu. "Teşekkürler, sokak faresi."

"Şeytan."

Normalde bu oyunu biraz daha uzun süre oynarlardı ama Xaydin'in keyfi yerinde değildi.

Savaş çıkarmaya kararlı bir deniz kralıyla barışması, kendisini öldürmek isteyen öz kardeşinden kaçınması, onları öldürmeye çalışan deli bir kraliçeyi bulması ve Meara geri almadan önce Dash ile bir sözleşme imzalaması gerekiyordu.

Şu anda hayatından nefret ediyordu.

Ancak bir kısmı hariç. Annesinin ölümünü isteyen annesinin yaralarını iyileştireceğini ve bu yarayı atlatacağını umduğu bir kısmı.

21

Diflyn, sözleşmesinin artık geçerli olmamasına lanet etti. Meara, sözleşmenin düşman eline geçtiğini öğrenirse onu öldürürdü.

Kızına da bakmadığım için beni öldürecek.

Doğru. Hayatı esasen sona ermişti.

Kahretsin! Canını zor kurtarmıştı. Ama hâlâ tehlikeden tamamen kurtulamamıştı.

Başlangıçta her şey çok basit görünüyordu. Aþaswere'leri öldürün, sonra da Gisela'yı. Nasıl bu kadar berbat etmişlerdi? Celladın bıçağını boynunda hissedebiliyordu. Korkunç bir histi.

Yol kenarında oturmuş ne yapacağını düşünürken bir tulum şarap çıkardı. Tam bir yudum almıştı ki etrafındaki çalılıkların kıpırdadığını duydu.

Kuş ya da başka küçük bir yaratık olduğunu düşünerek ona hiç dikkat etmedi.

Ta ki yanına hiç beklemeden bir adam gelene kadar.

Başka bir forma dönüşmeden önce, adam bileğindeki kelepçeyi kırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, şekil değiştiren!"

Bok!

"Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

Yaşlı adamın yüzü kırışmış, çizgilerle doluydu. Uzun, dağınık gri saçları, bir zamanlar yakışıklı olabilecek bir yüzü çerçevesliyordu, ama bu on yıllar önce olmalıydı. Çukurlaşmış kahverengi gözleri ve keskin hatlarıyla, yürüyen bir cesede benziyordu...

Diflyn, tam olarak böyle bir durumla karşı karşıya olduğunu fark edince dişlerini sıktı.

Bir hortlak.

Ancak normalde uzak kuzeydeki kendi topraklarından ayrılmazlardı. Onları güney krallıklarında görmek neredeyse duyulmamış bir şeydi.

“Sözleşmeyi istiyorum.”

Sözünden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden Diflyn hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı. "Hangi sözleşme? Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Ölümsüz adam ona sert bir yumruk attı. "Sözleşmeyi bir elfin derisine aktardın. Gerçekten de bunu öğrenmeyeceklerini ve intikam almayacaklarını mı sandın?"

Tam da bunu düşünüyordu. "Kraliçe Meara'ya hizmet ediyorum. Beni bıraksanız iyi olur."

Ölümsüz büyücü onun yüzüne güldü. "Ben de Kral Baldur'a hizmet ediyorum."

Bu durum midelerini o kadar bulandırdı ki, kusacakmış gibi hissetti.

"Doğru söylüyorsun, şekil değiştiren, altını ıslat. Kralımın, halkını avlayıp ganimet olarak saklayanlar için katı kuralları var."

“Ben yapmadım. Deriyi seyyar satıcıdan aldım.”

“Biliyorum. Bana senin ve ortağın hakkında anlattıklarından hemen sonra onu öldürdüm.”

Elbette yaptı.

Korkudan titreyerek, bu durumdan kimi sorumlu tutabileceğini düşünmeye çalıştı. Ama zihni bomboştu. Neredeyse hiç düşünemiyordu.

"Bunun için öleceksin, şekil değiştiren. Tek soru, ölmeden önce ne kadar acı çekeceğin?"

Üç Gün SONRA

Gisela, Kral Mardyth'in görünmesini beklerken Xaydin'in yanında durdu.

Evar ve Marstyn, kralın gelişinden korkarak arkadaki küçük bir masada oturuyorlardı.

Uzun boylu, sarı saçlı ve altın gözlü Marstyn, ona babasını çok hatırlatıyordu. Tek farkı, artık balık kuyruğu ya da saydam bir cildi olmamasıydı.

Doğrusu, tamamen insana benziyordu. Kimse onun Ningyoan olduğunu anlayamazdı.

O anda, Cosarian ve Umaran tahtlarının varisi olan Evar ile el ele tutuşuyordu.

Mischief, tıpkı erkek kardeşi gibi gergin bir şekilde onun yanında duruyordu. "Bunun hangisi daha kötü bilmiyorum. Mardyth mi yoksa babamız mı? Evar'ı bu tür bir acı içinde görmeye dayanamayacak kadar çok seviyorum."

Xaydin omzunun üzerinden oturdukları yere baktı. "Bana oldukça mutlu görünüyor."

"Öyle diyorsunuz. Ama bu ona her iki tahtı da kaybettirebilir."

Xaydin, Gisela'ya alaycı bir gülümsemeyle, "Umurunda olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Umurumda. Eğer Cosarian tahtından feragat ederse, taht bana geçer ve ben bunu istemiyorum."

"Bunu anlıyorum."

"Ne yapmalıyım, X?" diye sordu Mischief.

"Kardeşine destek ol. Umarım görevlerini yerine getirebilir ve sen de kraliçe olma konusunda asla endişelenmek zorunda kalmazsın."

Bu onu neşelendirmiş gibiydi.

Gisela elini sıktı. Xaydin ve diğerlerinin aksine, Mischief'in korkularını anlıyordu. Kralın gayrimeşru kızı ve karısının nedimelerinden biri olarak Mischief, gençlik yıllarını kendisini öldürmeye çalışan bir kraliçeden kaçarak geçirmişti.

Öyle ki, annesinin erkek kardeşiyle birlikte bir gemiye alınmış ve o da ona saray adabı yerine korsanlık eğitimi vermişti. Mischief her şeyden çok bu hayatı tercih ediyordu.

Peki neden kraliyet soyunu reddetti? Neden Meara'nın sarayına gitmek için seçilen kişi oydu?

Gisela onu suçlayamazdı. O da doğduğu hayattan nefret etmeyi çok iyi anlıyordu.

Hanın kapıları yavaşça açıldı. Xaydin, toplantılarını herhangi bir rahatsızlık, meraklı gözcü ve dedikodu olmadan yapabilmek için hancıya işletmesini halka kapatması için para ödemişti.

Mardyth, Ronan ve Masakage ile birlikte içeri girdi. Masakage pek memnun görünmüyordu, ancak Mardyth bunun insan olmasından mı yoksa burada olmaktan mı kaynaklandığından emin değildi.

Kralın yürüyüşünde ve tavrında sergilediği özgüvene bakılırsa, bunun onun ilk insan kılığına girdiği an olmadığını tahmin ediyordu.

Her iki durumda da, yavaşça arkadaki masaya doğru ilerledi; oğlu Evar ile birlikte orada oturuyordu.

Ve yaklaştıkça, yüzündeki memnuniyetsizlik de giderek artıyordu.

Daha çok bağırsak tıkanıklığı geçirmiş ve safra kusmak üzereydi gibi.

Marstyn ayağa kalktı ve babasının Evar'a ulaşmasına fırsat vermeden sözünü kesti. "Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu topraklardan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Dudaklarını ısırarak Evar'a döndü. "Çünkü başka seçeneğim yok. Onu seviyorum, Baba."

"Aşk geçicidir. Bu kararınızdan pişman olacaksınız."

"Öyle olmak zorunda değil. Tıpkı inatçı olmak zorunda olmadığınız gibi."

Babasının burun delikleri genişledi. "Ben mi inatçıyım? Artık benim varisim olmayacağını anlıyor musun?"

"Bunun umurunda değil. Ben sadece senin oğlun olmak istiyorum. Taht benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Tek istediğim, sonsuza dek kral olman."

Bu sözler yaşlı balık üzerinde adeta sihir yapmış gibiydi. Ne yaptığını anlamadan önce, oğlunu kollarına çekip sıkıca sarıldı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum. Karada yaşayanların nasıl olduğunu biliyorsun. Seni burada koruyamam."

"Ama yapabilirim." Evar sonunda onlara yaklaştı. "Ona asla zarar gelmemesini sağlayacağım."

Kralın gözleri Marstyn'e bakarken karardı ve kararlı bir ifade aldı. "Her zaman eve dönebilirsin... ve Evar'ı da yanında getirmekte özgürsün. Bunu bilmeni istiyordum. Bir suçlu gibi kaçmak zorunda değildin. Buna itirazlarımı anladığını varsayarak ikimize de korkunç bir kötülük yaptın. Dediğim gibi, aşk geçicidir, ama sen her zaman oğlum olacaksın ve seni

asla terk etmeyeceğim." Ve bununla birlikte, su altı solunum cihazlarını onlara verdi.

Marstyn babasına sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Babası geri çekildi ve boğazını temizledi. "Mümkün olduğunca ziyarete gel."

Bunun üzerine yanlarına geldi ve başını Kıyın'e doğru eğdi.

"Onu bulduğunuz için teşekkür ederim." Xaydin'e bir su altı solunum cihazı daha uzattı. "Sözümü tutacağım. Artık krallığımda özgürce seyahat edebileceksiniz."

"Teşekkür ederim." Krala elini uzattı.

Kral ayrılmadan önce eliyle tokalaştı.

Gisela, Xaydin'in sırtını okşadı. "Harika bir şey yaptın."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Gerçekten de yapmamıştı. "Her şeyin yolunda gitmesine ve kan dökülmemesine sevindim."

Masakage, "Bizim için nadir bir durum," diye ekledi.

"Aslında."

Gisela, Evar ve Marstyn'in kralı handan dışarı takip etmelerini izledi.

"Bundan memnunum. Başka düşünen var mı?"

Ronan'ın sorusunu duymak için hepsi ona bakakaldı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Elçiyi öldürmeyin. Yani, büyük adamı—" Xaydin'i işaret etti. "—balık kralıyla hesaplaştık. Geriye kalan tek şey Meara'yı öldürüp Dash'e oldukça hasta bir deri teslim etmek. Gün bitti, değil mi?"

Masakage sırtına vurdu. "Ve buradan oraya giderken bir trol ve dev ordusundan uzak dur. İyi şanslar."

"Uçabiliyorum." Ronan onlara göz kırptı.

Candara da geri kalmamak için söz aldı: "Ben de ısınlanabiliyorum."

Xaydin ona sinirli bir sırıtişla baktı. "Masakage bizi terk etmediği sürece hepimiz ısınlanabiliriz."

Gisela boş handa etrafına bakındı. "Kardeşinin seni bulması ne kadar sürer sence?"

Xaydin omuz silkti. "Şimdiye kadar ihanete uğramadık, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Bildiğimiz kadarıyla, şehrin kenarında saklanıp saldırmaya hazır bekliyor olabilir."

Onun da korkusu buydu.

"Önce sözleşmeyi Dash'e verelim, sonra da Meara'ya yönelelim."

Xaydin'in planı hoşuna gitmişti, tek bir şey hariç. "Peki ya kardeşin?"

“Onunla daha sonra ilgilenirim. Bana ilk kez saldırmıyor. Arada sırada, beni tahttan indirme ihtiyacı hissediyor.”

Onun adına çok üzüldü. Bu durum onun için korkunç olmalı...

Ne saçmalıyorsun? Kendi annen bile peşinde.

Doğru. Kardeşleri onu hiçbir zaman tehdit olarak görmemişlerdi, bu yüzden onu öldürmeye çalışarak hiç enerji harcamamışlardı.

Eğer onun kendi kardeşleri olduğunu biliyorlarsa tabii. Annesinin ve kendisinin sır saklaması göz önüne alındığında, muhtemelen bilmiyorlardı. Çünkü Gisela, kimseye prenses olduğunu söylememişti ve annesi de Gisela'nın doğumuna şahit olan herkesi öldürmüştü.

Bildiği kadarıyla, evde hiç kimse Meara'nın annesi olduğundan haberdar değildi.

Ve o da bunu sorun etmedi.

Xaydin'in sırtını okşarken diğerlerine baktı. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

“Hazır olur olmaz.” Xaydin onlara doğru başını eğdi. “On beş dakika mı? Burada tekrar buluşalım mı?”

Ronan homurdandı. "Paketleyecek bir şeyim olmadığı için hepinizi burada bekleyeceğim."

Diğerleri eşyalarını almaya giderken Mischief geride kaldı.

Ronan, ilk defa ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu bir yenilikti, çünkü aralarında daha önce hiç böyle garip bir an yaşanmamıştı. Ama kardeşi ve içinde bulunduğu durum, onda bir tereddüt yaratmıştı.

Bundan şiddetle nefret ediyordu.

"Ne zaman tekrar denize açılacaksın?" diye sordu ona.

“Bilmiyorum. Son zamanlarda eskisi gibi değil.”

Onlara solundaki masaya oturmalarını işaret etti. "Sorun ne?"

"Açıklaması zor."

"Çoğu şey öyledir."

Bu sözlere homurdandı. "Peki ya sen? Eve mi gidiyorsun?"

“Hangi ev?” Zamanını Dash için casusluk yaparak veya mesaj taşıyarak geçiriyordu. Babası onun Sagaria'ya dönüp “kraliyet” görevlerine devam etmesini istese de, Ronan'ın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Babası onun prens rolünü oynamasını isteseydi, onu asla Meara'ya satmamalıydı. Annesinin krallığının yıkılmasına ve annesinin idam edilmesine de izin vermemeliydi.

Serbest bırakıldıkları günden beri Ronan, babasının krallığına ayak basmayı reddetmişti. Hepsı cehennemde yansa da umurunda değildi.

Sadakati, esaret kabusunda yanında olan ve hayatta kalmasına yardım edenleriydi. Onu işkenceye teslim eden o adi herife değil.

Babası onunla konuşabildiği için şanslıydı.

Mischief uzanıp elini onun eline koydu. "Biliyorsun, tekneimde her zaman senin de bir yerin var."

"Doğru. Bir karga yuvası her zaman bir kargaya ihtiyaç duyar."

Başını salladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Hayır, gerçekten bilmiyordu. İlişkileri her zaman karmaşık olmuştu. "Gerçek adını bile bilmiyorum. Prenses Yaramazlık olmadığına oldukça eminim."

Gülümseyerek, "Aslında, ailem bana böyle seslenirdi. Penelope'den daha sık." dedi.

Ronan orada şaşkınlık içinde sessizce oturdu. "Penelope mi?" diye tekrarladı, bu ismi önündeki o güzel kaos parçasıyla bağdaştırmaya çalışarak.

Başını salladı. "Cosaria Prensesi Penelope Augusta Victoria Vandermere."

"Öyleyse yaramazlık olsun."

Gülerek, "Aynen öyle," dedi.

Son görüşmelerini hatırlayınca başını salladı. Onu, gemisini demirlediği liman kentinden, diğer bir kanun kaçağı olan Cadoc ile birlikte Dash için almıştı. Onu bulduğunda fena halde sarhoştı. İkisi de öyleydi.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Sadece sen yanımdayken iyiyim. Keşke gitmeseydin."

Bu sözler boğazına yediği bir yumruk gibi indi. Daha önce ona hiç böyle bir şey söylememişti. "Seni engellememi istemediğini sanıyordum." Daha önce karşılaşmıştı da aynısını söylemişti.

"Sence neden sarhoştum Ro? Gitmemen gerekiyordu."

"Bana seni rahatsız etmememi söylemişsin. Dash veya diğerlerinden birinin sana ihtiyacı olmadığı sürece."

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarından parlıyordu. "Çünkü seni görmek canımı acıtıyor. Gitmemen gerekiyordu," diye tekrarlardı.

Ronan alnını onun alnına dayadı. "Tanıdığım en karmaşık insansın." Ve onun bu kadar düşmanca davrandığını görünce bunu anlamalıydı zaten.

Mischief, tekrar incinmekten o kadar korkuyordu ki, ihtiyaç duyduğu şeyleri hep kendinden uzaklaştırıyordu.

"Biliyorsun ki ben her zaman senin yanımdayım, tatlım."

“Ama beni terk ettin.” Bu sefer gözyaşları ses tonuna yansımıştı. “Beni terk etmemeliydin, Ro. Söz vermiştin.”

Aptal olduğu için kendine lanet etti. "Gitmemi söylediğinde beni incittin. Benim de duygularım var, biliyor musun?"

Başını salladı. "Her zaman işleri berbat ederim."

“Hayır, yapamazsın. Ve benimle hiçbir şeyi mahvedemezsin.” Dudaklarından hafifçe öptü.

O anda, kadın kendini onun kollarına attı ve o öpücüğe, adamın daha önce hiç bilmediği bir tutkuyla karşılık verdi.

Gözlerini kapatıp onun tadını çıkardı. Birlikte oldukları günden bu yana bir yıl geçmişti.

Uzun, berbat bir yıld; onun dokunuşunu, sıcaklığını özlemişti. Sevdiği ya da seveceği tek kadındı o. Biraz delilikle karışık, canlı bir zekaya ve yoluna çıkan herkesi katletmeye hazır bir yapıya sahipti. Onun gibisi yoktu ve onun getirdiği her kaos anının kıymetini biliyordu.

Yavaşça kucağına oturdu ve öpüşmelerini derinleştirdi. En çok özlediği şey buydu: Onun tutkusu ve tadı.

"Ah!"

Ronan, şaşkınlık dolu nefes sesiyle geri çekildi, sonra Candara'nın kızarmış yüzünü görünce kahkaha attı.

“Sözünüzü kesmek istemedim...”

Mischief, kucağından kalkarken kahkaha attı. "Sorun değil. Öpüşmek için böyle kalabalık bir yeri seçmemeliydik."

Ronan alaycı bir şekilde, "İlk defa olmuyor ki, üstelik o da bizim için oldukça masum bir ilişkiydi," dedi.

Mischief karnına sert bir dirsek darbesi indirdi. "Beni seni dövmeye zorlama."

"Çıplak olduğun sürece, bildiğin gibi, çoğu şeye varım."

“Bir dakika dur! Zavallı kızı alevler içinde bırakacaksın.”

Haklıydı. Candara utançtan adeta parlıyordu.

"İnsanların ilişkilerinde bu kadar rahat olmalarına alışkın değilim."

Ronan, Mischief'e kollarını doladı ve çenesini saçlarının üzerine koydu. "Eğer benimle evlenirse, ilişkimizin sıradan olmasına gerek kalmaz."

Şaşırtıcı bir şekilde, Mischief kollarının arasına yaslandı ve elini kaldırıp yanağını okşadı. "Evet dersem benimle kalmaya razı mısın? Bu, sonunda o kadar nefret ettiğin kökleri salman gerektiği anlamına gelir."

Ronan, o sözleri sindirmeye çalışırken tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Gerçekten de bunları söylemiş miydi?

Onları mı kastetti?

"Ciddi misin?"

Mischief kollarında döndü, böylece yüzü ona dönük oldu. "Eğer sen yerleşmeye razıysan, ben de razıyım."

Buna inanamıyordu. Bunca yıldır evlenmek için yalvardıktan sonra... "Hayatımda bildiğim tek yuva sensin."

Ona gülümseyerek baktı. "Öyleyse gitmeyeceğine ve sözüne uyacağına söz ver."

Onu kucağına alıp güldü. "Sen bile beni buradan uzaklaştıramayacaksın." Onu tekrar öperken teninde hissettiği o duyguyu doyasıya yaşadı.

"Şimdi neyi bölüyoruz?" diye sordu Xaydin.

Candara dilini şıklattı. "Sanırım evleniyorlar."

"Zamanı gelmişti. Birbirlerinin etrafında vızıldamayı bırakmak için yeterince uzun süre beklediler. Bunu izlemek biz diğerleri için gerçekten sinir bozucu."

Ronan, Mischief'i tekrar ayaklarının üzerine dikti. "Bunu senden duymak istemiyorum, X." Gisela'ya anlamlı bir bakış attı.

Xaydin onu yanına çekti ve sırtıttı. "Bunu başarmam yirmi yılını almadı."

"Haklısın." Ronan, Mischief'ten biraz geri çekildi ama Mischief onun elini yakalayıp orada tuttuğu için fazla uzaklaşamadı.

"Öyleyse portala geçelim mi?" diye sordu Masakage.

"Her zaman benim gemimle gidebiliriz."

Xaydin başını salladı. "Bu çok uzun sürer. Beklemektense Dash'i olan biten hakkında şimdi bilgilendirmek daha iyi."

Ronan kabul etti. Mischief'in teknesiz kalmaktan nefret edeceğini biliyordu ama Dash'in sarayına deniz yoluyla ulaşmak günler, hatta bir hafta sürebilirdi.

Portal, uçarak gitmekten bile daha hızlı olurdu. Ve vardığında onu yorgun bırakmazdı. "Kim açacak?"

Candara ve Masakage aynı anda, "Yapacağım," dediler.

Candara kardeşine gülümsedi. "Öyleyse birlikte mi?"

"Elbette."

El ele tutuşup kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başladılar.

Xaydin, önlerinde küçük bir daire dönmeye başlayınca kendini hazırladı. Portallardan her zaman nefret etmişti. Son derece kafa karıştırıcıydılar.

Dönen kırmızı daire yavaş yavaş büyüyüp daha da parlaklaştı. Xaydin, Gisela'nın elini tutarak dairenin içinden geçti ve kendini Dash'in Clovenshire Kalesi'nin dışındaki avluda buldu.

Büyük, koyu gri bir kaleydi ve mükemmel bir kare şeklinde yayılmıştı. Her köşesi, yüksek ve kare bir kuleyle eşit şekilde destekleniyordu.

Bu dış görünüşüydü. O heybetli taş duvarların ardında ise muhteşem bir malikâne vardı.

Dash'in ataları, burayı üç yüz yıldan fazla önce, istila edip tek boynuzlu atları yok etmek isteyenleri püskürtmek için inşa etmişlerdi.

Çok uzun zaman önce değildi ki, tek boynuzlu at ırkı topraklarının sadece bu bölgesine hapsedilmiş ve yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Ta ki karşı koyana kadar.

Tek boynuzlu atlar, dayanıklılıklarıyla ünlüydüler.

Ve şiddet dolu.

"Atalarınızın yuvasına hoş geldiniz," dedi Gisela'ya.

Şaşkınlık ve hayret içinde kalan Gisela, güzel malikanenin hemen dışında kendilerine katılan diğer gruplarla birlikte küçük bir daire çizerek arkasına döndü.

Burası Meara'nın kalesinden çok farklıydı. Ve bu sadece sentorların olmamasından kaynaklanmıyordu. Çocuklar koşuşturuyor, gülüyor ve oynuyorlardı. Kimisi tek boynuzlu at bedenindeyken, kimisi insan formundaydı.

Ve hepsi de öyle görünüyordu...

Mutlu.

Birkaç kişi memnuniyetsiz görünüyordu, ancak hiçbiri Meara'nın topraklarında yaşayanlar kadar değildi.

"Çok güzel," diye fısıldadı, keşke burada büyümüş olsaydı diye düşünerek. Bu insanları tanımış olsaydı hayatı ne kadar farklı olurdu.

Hiç şüphesiz, en büyük düşmanlarıyla kan bağı olduğu için ondan nefret edecek insanlar olacaktır.

Bok.

Tam da başını isteyeceklerinden emin olduğu kişilerden kaçmak için portaldan geri koşmaya meylettiği sırada, portal kapandı.

Buraya neden geldim?

Aklından neler geçiyordu acaba?

Sentorlar ve tek boynuzlu atlar, hatırlanabildiği kadarıyla hep savaş halindeydiler. Nefret dışında hiçbir konuda birleşmemişlerdi.

Burada olmaması gerekiyordu.

“İyisin.” Xaydin, onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi sırtını nazikçe okşadı. “Burada kimse sana zarar vermez.”

Onun haklı olmasını ne kadar çok diledi. Özellikle de kapı açılıp içeri son derece uzun boylu, yakışıklı bir adam girdiğinde. Uzun siyah saçları, kusursuzca şekillendirilmiş yüzünden deri bir kordonla geriye toplanmıştı.

Ama en garip yanı, kaslı omzuna tünemiş büyük kargaydı. Masakage'nin tercih ettiği kristale benzer bir kristali bir ucunda tutan uzun, kıvrımlı bir asaya yaslanmıştı.

Siyah bir yelek ve pantolon giymişti, otorite ve tehlike havası taşıyordu. Ona meydan okumaya cesaret eden kimseyi zorlayan, ham bir güce sahipti.

Ona yavaşça yaklaşan ve anlamadığı bir dilde bir şeyler söyleyen kişi Masakage gibi görünüyordu.

Adam gülümseyerek Masakage'ye sarıldı, sonra diğerlerine döndü. "Hoş geldiniz demek isterdim ama hepinizi burada görünce... midem bulanıyor. Ne oldu?"

Duruşundaki asil tavırdan dolayı onu Dash sandı, ta ki grubu onun beklediği yere çıkana kadar.

Xaydin homurdandı. "Ryper... Dash'in seni tasmaından kurtarması hiç ona yakışmaz. Ya da koşumundan mı demeliyim?"

“Ha ha, trol.” Bakışları Xaydin'in üzerinden ona kaydı. “Ve bir arkadaşını da getirmişsin. Sormalı mıyım?”

Xaydin'in tereddüdü onu meraklandırdı. Ona hiç benzemiyordu. "Adı Gisela."

Ryper gülümsedi ve ona kibarca eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum, güzel Gisela." Omuzundaki karganın başını okşadı. "İzin verin de size Chrysis'i tanıtayım, kendisi çoğu zaman bir kriz figürü."

Kuş, onun yorumundan rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı.

"Prens Ryper mı?" diye tekrarladı, sonunda kim olduğunu anladığında.

"Ryper, lütfen. Unvanlardan nefret ediyorum."

Bu, Kral Dash'in kardeşiydi.

Kardeşim de öyle.

Bu durum onu birdenbire garip ve korkmuş hissettirdi. Ona sarılmak ve kim olduğunu anlatmak istiyordu, ama kendi annesi bile onu reddettiğine

göre, o neden onu kabul etsin ki?

Hayır, onlara haber veremezdi. Risk çok büyüktü. Hem neden ona güvensinler ki? Annesinin katiliydi. Aile bağları için hiç de iyiye işaret değildi.

“Dash içeride bekliyor.” Ryper onları yönlendirmek için önce kapıdan içeri girdi.

Gisela neyle karşılaşacağından emin değildi, ancak evin içi dışından bile daha görkemliydi. İç taş duvarlar, özenle işlenmiş duvar halıları, bayraklar ve silahlarla kaplıydı. Tüm mekan etkileyici ve vahşiydi; ziyaretçileri korkutmak için tasarlanmıştı. Ve Gisela da korkmuştu.

Özellikle Ryper onları, Kral Dash'in Gisela'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınlardan birinin yanında oturduğu devasa, lüks bir taht odasına götürdüğünde. Gür kıızıl saçları, gülmeye ve kahkaha atmaya alışkın olduğu anlaşılan neşeli bir yüzü çerçeveliyordu. Dahası, kraliçe oldukça hamileydi.

O kadar mutlu olabileceğini hayal bile edemiyordu. Birinin böyle mutlu olabileceğini bilmek aslında kalbini sevinçle doldurdu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Kadının bakışları, Dash'in tuttuğu kadının sol eline kaydı; Dash onları görünce ayağa kalktı.

"Kanun kaçakları! Sizi görmek güzel. Ya da belki de değil," diye alay etti kürsüsünden inip onlara yaklaşıırken. "Bana iyi haberleriniz olduğunu söyleyin?"

Xaydin cevap vermeden önce ona baktı. "İyi kelimesinin anlamını açıklayabilir misin?"

Dash gözlerini trolün üzerinde kıstı. "Ne oldu?"

"Bunun için nereden başlayacağımı bilmiyorum. Çok zorlu bir süreçti. İyi haber şu ki, sözleşmeniz elimizde."

Dash kaşlarını çattı. "Burada ne bir aphaswere ne de kafa şeklinde bir çanta var. Kafam karıştı."

“Biz de öyle düşünüyoruz.” Masakage sözleşmeyi çantasından çıkarıp Dash'e uzattı.

Dash uzanıp ona dokundu, sonra durdu. "Bu et mi?"

Hepsi başlarını salladı.

"Kimin eti?" diye sordu Dash.

Xaydin omuz silkti. "Hiçbir fikrimiz yok, ama elflere özgü bir şey olduğundan eminiz."

Candara, "Ve büyülü," diye ekledi. "Nasıl yok edeceğimi bilmiyorum."

“Ama bu tek kopya.” Xaydin kopyayı kardeşinden aldı ve Dash'e doğru uzattı. “Artık bunu uygulayacak bir yetkili yok.”

Dash, sonunda durumun önemini kavrayarak yavaşça başını salladı. “Tek kopyayı yok edersek, ortada hiçbir sözleşme kalmaz.”

Karısı ayağa kalktı ve belgeyi görebilmek için yaklaştı. “Elbette ejderha ateşi onu yok edebilir. Ona karşı koyabilecek pek bir şey yok.”

Candara dişlerinin arasından nefesini çekti. “Doğru, ama büyümlü olabilir. Ateşin onun patlamasına veya hiçbirimizin beklemediğı bir şey yapmasına neden olabilir.”

Kraliçe gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde geri çekildi. “Ne kadar tehlikeli?”

Gisela onun endişesini anlıyordu. Hamile olsaydı o da çok korkardı. “Majesteleri, onu yok etmeye çalışmadığınız sürece bir şey yapacak şekilde tasarlanmadığını düşünüyorum. Ele geçirdiğimizden beri zararsız.”

Kraliçe anında minnettar ve rahatlamış görünüyordu.

Dash, sonunda onun Xaydin'in gölgesinde durduğunu fark edince, “Sen kimsin?” diye sordu.

Kralın misillemesinden korkarak, onun biraz daha gerisine çekildi.

Xaydin onu nazikçe öne doğru itmeye çalıştı.

Korku onu yere mıhladı. “Bana zarar verecek,” diye fısıldadı.

Xaydin ona sert bir bakış attı. “Önce benimle yüzleşmek zorunda kalacak. Ve söz veriyorum, bunu başaramaz.” Sonra, onun dehşetine, Dash'e döndü. “O senin üvey kız kardeşin, Gisela.”

Dash, yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan haberi karşıladı.

Ama Ryper ona döndü ve meraklı bir bakışla tüm vücudunu süzdü. “Bu doğru mu?”

Kaçmaya çalıştı ama Xaydin ona izin vermedi. “Her şey yolunda olacak Gisela. Seni asla tehlikeye atmam.”

Yine de onlardan korkuyordu. Onların evindeydi ve annesinin tehditlerle ve beklenmedik sözlerle nasıl başa çıktığını çok iyi biliyordu.

Xaydin arkasını döndü ve elleriyle kadının yüzünü kavradı. “Onlara gerçekte kim olduğunu göster. Ben buradayım ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz.”

Dudaklarını ısırarak Gisela başını salladı. Hayatında hiç kimseye güvenmemişti. Xaydin hariç.

Bunu başarabilirim. Xaydin'in onu güvende tutabileceğine inanıyordu.

Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve tek boynuzlu at bedenine dönüştü.

Bunu yaptığı anda herkes nefesini tuttu.

Yani, daha önce onun halini görmüş olanlar değil. Sadece gerçek halini hiç tahmin edememiş olanlar.

Ryper şaşkınlıkla ona yaklaştı. "Doğru."

Dash başını salladı. "Bunca zamandır neredeydi?"

Xaydin onun yelesini okşadı. "Seninleyim sevgilim. Eğer biri sana zarar vermeye kalkarsa, onu öldürürüm."

Onun varlığı ve sözleri ona teselli ve güç verdi. "Ben Kraliçe Meara'nın kızıyım."

Gisela, kendisine saldıracaklarını, idam emri vereceklerini, nefret ve alaya maruz kalacağını bekliyordu.

Bunun yerine Dash elini onun yelesine gömdü. "Çok korkmuş olmalısın. Titrediğini hissedebiliyorum."

Ryper, "Kalbi çok hızlı çarpıyor," diye ekledi.

Dash alnını onun alnına, boynuzunun hemen altına dayadı. "Eve hoş geldin, kız kardeşim."

Ryper, Dash'i iterek onu şaşkınlığa uğrattı ve aynı şeyi kendisi de yaptı. "Burada olmana sevindik."

Gözyaşları onu o kadar çok sardı ki, istemeden insana dönüştü.

Xaydin onu peleriniyle örttü ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Sorun yok canım. Kardeşlerin Meara gibi değil. Tehdit olmadan saldırmazlar."

Bunu şimdi anladı ve annesinin yalanlarına bu kadar uzun süre kulak verdiğine, annesinin zehrinin hayatını tüketmesine ve onu boyun eğmeye zorlamasına izin verdiğine öfkelenildi.

Meara'nın iddia ettiği düşmanlar değillerdi.

Onlar, her zaman istediği aileydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Dash geri çekildi ve kraliçesinin onlara katılması için elini uzattı. "Tanis, bir kız kardeşimiz oldu."

Kraliçe Tanis neşeli bir şekilde gülümsedi. "Tam zamanı. Burada tek kadın olmaktan bıktım. Kadınlar harika değil mi? Elbette öyleler, ama modadan anlayan biriyle alışveriş yapmaya ihtiyacım var."

Gisela güldü, sonra ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Ama ne yazık ki çok az şey biliyorum."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Öyleyse sana öğreteyim. Ben de hala öğreniyorum."

Kaşlarını çatarak Ryper elini tuttu ve avucuna baktı.

Gisela, o konuşana kadar ne yaptığını anlamamıştı. "Sen bir savaşçısın."

"Meara'nın sarayında Ryper'dı. Ama annesi ona sırt çevirdi ve peşine suikastçılar gönderdi."

Tanis, Xaydin'in sözleri karşısında irkildi. "Kâbusunu biliyorum Gisela. Benim durumumda, kardeşimi öldürdükten sonra kız kardeşlerim benim hayatıma son vermeye çalışıyorlardı. Çektiğin acı için üzgünüm. Sevdiğin insanlar tarafından takip edilmekten daha acı veren bir şey yok."

Gisela gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Tanis," diye düzeltti.

Acısına rağmen gülümsedi. "Xaydin'in haklı olduğunu kanıtladığınız için teşekkür ederim."

Dash, kahyasına işaret etti. "Renata'nın odasını Gisela için hazırlayın."

"Evet, Majesteleri." Hemen oradan ayrıldı.

Gisela kaşını kaldırdı. Herkes Yüksek Kral'ın düşmanları tarafından öldürülen kız kardeşine taptığını biliyordu. "Bundan emin misin?"

"Eğer hâlâ hayatta olsaydı, bunu mutlaka isterdi."

Tanis boğazını temizledi. "Bu arada, sana biraz kıyafet alalım."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Binlerce teşekkür."

Tanis gülerek kadının elini tuttu ve onu görkemli malikanenin içinde gezdirdi.

"Korkutucu, değil mi?"

Gisela ne demek istediğinden emin değildi. "Affedersiniz?"

"Çok uzun zaman önce değil, burada yabancı bendim. Babamın şatosundan çok farklı burası."

"Hangi krallık olduğunu sorabilir miyim?"

"İndara."

Gisela bunu duyunca yürümeyi bıraktı. "Ejderha krallığı mı?"

"Bilmiyor muydun? Herkesin bildiğini sanıyordum."

Hayır. Bu, annesinin krallığına ulaşmamış bir şeydi.

Tanis sıcak bir gülümsemeyle, "İnsan bedeninde ya da ejderha formunda olmayı seçme yeteneği bana bahşedildi ve istediğim zaman geçiş yapabiliyorum. Şükürler olsun. Buradaki koridorlarda ve odalarda ejderha olarak dolaşmak zor." dedi.

"Tahmin edebiliyorum."

"Başımda taç olmasaydı, size kafamdaki bir iki tümseği gösterebilirdim."

Gisela güldü. Görümcesini gerçekten çok seviyordu. Tanis, Gisela'nın tanıdığı kasvetli dünyada adeta bir nefes taze hava gibiydi. "Neden hepiniz bu kadar arkadaş canlısısınız?"

"Çünkü siz bir ailesiniz ve bu, çocukların pek sahip olmadığı ve çok değer verdikleri bir şey."

"Buna alışkın değilim."

"Ben de değildim. Ejderhalar genellikle pek... dost canlısı değildirler." Gisela'nın elini tuttu ve sıktı. "Korkma. Sadece ne demek istediklerini söylerler ve başkalarıyla oyun oynamazlar."

Bunun doğru olmasını çok umuyordu.

Tanis onu kraliçenin odasına götürdü.

Yerden tavana uzanan yaldızlı pencereleri olan devasa odayı görünce nefesi kesildi. Köşede, bir kraliçeninki kadar görkemli görünen lacivert işlemeli bir yatak örtüsüyle kaplı kocaman bir yatak vardı.

"Bu çok güzel."

Tanis başını eğdi. "İlk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim, ama dur... Bunu gerçekten çok seveceksin."

Elinden tutarak onu soldaki bir kapıdan içeri, yatak odası kadar büyük bir giyinme odasına götürdü. Her renkten ve kumaştan elbiseler dört duvara asılıydı. Ortada bir makyaj masası ve çekmecelerle dolu kocaman bir sandık vardı.

"Dilediğiniz herhangi birini seçin."

Gisela, lüks eşyalara bakarken ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Ne seçeceğimi bilmiyorum. Ben sadece suikastçı kıyafetleri giydim."

"Anlıyorum. Benim de saray kıyafeti giymeyi öğrenmem çok zaman aldı. Hatta şimdi bile bazen sıkıcı ve rahatsız edici buluyorum." Tanis onu en sağdaki köşeye, deriden yapılmış giysilerin bulunduğu yere götürdü. "Bunlardan birini giyersen daha rahat edersin. Acele etme, işin bittiğinde dışarıda bekliyor olacağım."

Gisela bu cömertlik karşısında çok duygulandı. Özellikle de Tanis'in haklı olduğunu fark ettiğinde. Bunlar onun normalde giydiği kıyafetlere daha çok benziyordu.

Ve en çok ilgisini çeken, bordo deriden yapılmış olanıydı. Deri korse pantolonla uyumluydu ve belinde pirinç tokalarla bağlanan, işlemeli bordo

ve altın rengi bir pardösüye sahipti. Kesimi daha çok bir elbiseye benziyordu, ancak yine de hareket özgürlüğü sağlıyordu.

"Bunu severim."

Dudaklarını ısırarak hızla elbiseyi giydi ve masanın yanındaki bağımsız aynanın önüne gitti.

Harika bir şeydi. Daha önce sahip olduğu her şeyden çok daha kadınsı ve zarif.

Şimdi bir de ayakkabı bulabilseler...

Etrafına bakındığında, ayakkabıların saklandığı daha küçük bir odaya açılan başka bir kapı gördü. Burası da yine çok gösterişliydi. Seçebileceği düzinelerce ayakkabı ve bot vardı.

Gisela siyah bir çift buldu ve giydiğinde ihtiyacı olan bedende olduğunu görünce rahatladı.

Ayağa kalktı, pantolonunun etrafına sarkan açık eteğini düzeltti ve nazik ev sahibesini bulmaya gitti.

Tanis pencerelerin yanında bekledi. Döndüğünde nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Kesinlikle çok güzelsin."

"Kıyafetler için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Tanis minnettarlığını el sallayarak geri çevirdi. "Seni fazlasıyla anlıyorum. İnan bana, seninle benim çok ortak noktamız var."

Bunu anlamaya başlıyordu. Ve konuşmaya başladığı sırada kapı çalındı.

"Gir içeri," diye seslendi Tanis.

Candara kapıyı iterek açtı. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Gisela için bir hediyem var."

"Gerçekten mi?" O, hediye alan biri değildi.

Odayı geçerek Candara ona uzun bir kutu uzattı.

Kutuyu açana kadar içinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu; açtığında ise ona tek boynuzlu at boynuzunu andıran uzun, altın bir asa buldu. "Bu nedir?"

"Kraliçe Amandine'nin asası. Bunu kardeşime verdim çünkü içimden bir ses ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama sanırım bunun sebebi, onların arasında sizin varlığınızı hissetmemdi. Bu yüzden size ait olmalı. Sanırım kraliçe, soyundan birinin buna sahip olmasından onur duyardı."

"Dash'e gitmesi gerekmez mi?"

Candara başını salladı. "Asa seni istiyor."

Gisela, tarif edemeyeceği kadar büyük bir onur duyarak boynuzu eline aldı. Boynuzun gücü, kolundaki tüyleri diken diken etti. Etraflarındaki

havada cızırtılar yükseldi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Neler yapabileceğinden korkan kadın, onu kutusuna geri koydu. "Teşekkür ederim."

Candara başını ona doğru eğdi. "Sanırım ikiniz de evinizdesiniz, olmanız gereken yerdesiniz."

İlginçtir ki, orası ev gibi hissettirmiyordu. Harika ve daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi, ama ait olduğu yer orası değildi.

Doğrusu, burada kalmak istemiyordu. Gitmek istediği tek bir yer vardı.

"Xaydin'i görebilir miyim?"

"Elbette." Tanis kapıya doğru yol gösterdi. "Hâlâ taht odasında mı?" diye sordu Candara'ya.

"Ben ayrıldığımda oradaydılar. Ama hâlâ orada olup olmadıklarını bilmiyorum."

"Öyleyse onları takip edelim ve ne yaptıklarını görelim."

Xaydin, Dash'ın danışma odasında, Yüksek Kral'ın yuvarlak masada oturduğu yerin karşısındaki bir sandalyede oturuyordu.

Mischief, Chrys, Masakage, Dash, Ryper ve Ronan'a şöyle bir göz attı.

Ailesi. Bazıları kan bağıyla, bazıları ise paylaşılan acılarla bağlı olduğu kişilerdi. Önemsediği tek insanlar onlardı. Gisela ve Candara dışında önemsediği tek canlılar onlardı.

Ve birkaç başka kanun kaçağı.

Onlardan herhangi biri için, özellikle de Gisela için hayatını feda ederdi.

Onlar da onun için aynısını yaparlardı.

Hiç tereddüt etmeden.

"Dove'a haber gönderdim." Dash, önlerindeki masada duran sözleşmeyi işaret etti. "Elf yapımı olduğu için, onu evine geri göndermek ve bu rezaletten sorumlu olanlarla kendi adamlarının ilgilenmesini isteyeceğini biliyorum."

"Bu korkunç," diye onayladı Ryper. "Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

Masakage derin bir iç çekti. "Periler insan derisine büyü kitapları yazıyor... insan derisine... kimsenin rahat edemeyeceği kadar çok şey."

Dash başını salladı. "Tek boynuzlu at boynuzu toplayanlardan hiç bahsetmeyelim." Hele ki kız kardeşi boynuzunu böyle bir alçağa kaptırmışken.

Xaydin arkadaşına çok üzüldü. Yaşanan dehşeti ancak hayal edebiliyordu. Şahsen, Gisela'ya bunu yapan herkesin kalbini sökerdi. "Kupa avcılarını anlamıyorum."

"Keşke öyle olsa," diye alay etti Ronan. "Bunlar para için çalışan paralı askerler."

Mischief bardağına biraz daha şarap doldurdu. "Peki şimdi Meara ile ne yapacağız? Sözleşme bozuldu, değil mi?"

"Hâlâ onunla bir sözleşmem var. Ama bu eyalette uygulanamaz durumda."

"Yani onun topraklarını işgal edebiliriz mi?" Ryper'in ses tonunda aşırı bir heves vardı.

Dash başını salladı. "Ve Xaydin sayesinde, savaşa bu kadar çabuk başvurmayacak birini iktidara getirebildik."

Xaydin başını salladı. "Gisela'nın böyle bir teklifi kabul edeceğinden şüpheliyim. Kraliçe olmak için yetiştirilmedi ve onu tanıdığım kadarıyla, bu fikirden hoşlanmayacaktır."

"Onu tahta geçmeye ikna edebilir misin?"

Xaydin arkadaşına baktı. "Aklını mı kaçırdın Dash? Tanis'i istemediği bir şeye ikna edebilir misin?"

O mucizeyi gerçekleştirebileceğini ima eden, alaycı bir sırıtişla şöyle dedi: "Alternatif olarak Meara'nın oğullarından birini tahta geçirebiliriz. Onlar da hemen geri dönüp bize saldıracaklar."

"Eğer Gisela'yı tahta geçirirseniz, onu sahtekar olarak görüp peşine düşecekler. Üstelik kendisi yarı tek boynuzlu at. Bütün halk onu babalığı yüzünden nefret edecek. Ben onu buna maruz bırakmayacağım."

"Belki de ona sormalısın?" Mischief ona sert bir bakış attı. "Ne istediği konusunda varsayımlarda bulunuyorsun. Bence fikri ona sunalım ve ne diyeceğini görelim. Kendi kararını kendisi versin."

"Bunu tercih ederim."

Hepsi dönüp baktıklarında Gisela'yı, Candara ve Tanis ile birlikte kapı aralığında gördüler.

Xaydin ayağa kalktı. "Öyle demek istememiştim."

Ona gülümsedi. "Bunu yapmadığını biliyorum. Seni asla bana kendi iradeni dayatmakla suçlamam. Ama geleceğim hakkında fikrini almak güzel olurdu."

Gisela ona yaklaşıırken, adam sandalyesini ona uzattı ve oturmasına izin verdi. Ardından, yanına yedek bir sandalye getirip çekti.

O sırada Tanis, Dash'in yanındaki bir sandalyeye oturdu, Candara ise Masakage ve Mischief'in arasına geçti.

Derin bir iç çekerek Dash'e baktı. "Kraliçe olmak istemiyorum... ama kardeşlerim hakkında söylediklerin doğru. Onlardan hiçbiri düzgün bir kral olamaz. Etraflarındaki herkesten intikam alırlar. En ufak bir hakaret veya kapris için. Gerçek ya da hayali. Annemden daha acımasızlar, hatta belki de daha da kötüler."

"İktidara kimi getirirdiniz?"

Gisela aklına birini getirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Sonunda acı gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı. "Kimse yok."

En azından bu tür bir gücü emanet edebileceği kimseye güvenemezdi. Ferox gibi bazıları ise annesinden bile daha kötü olurdu.

Gisela iç çekti. "Tassalianlar mahvoldu."

Dash bakışlarını Xaydin'e çevirdi.

"Bunu aklından bile geçirme. Kendi tahtıma oturmayacağım, neden başkasının tahtına oturayım ki?"

"Seni taçlandırmayı planlamıyordum. Daha ziyade, bir kraliçe için mükemmel bir koruma olacağını düşünüyordum."

Gisela hâlâ başını sallıyordu. "Ben bir suikastçıyım, politikacı değilim. Tahtımızı ele geçirebilecek tek bir kanun kaçağı yok mu?"

Ronan acı bir şekilde güldü. "Hayır. Annenizin gözetimindeyken hepimizin öğrendiği tek şey, bir sentora asla güvenmemektir."

Kendisi de aynı dersi çıkardığı için bunu savunması zordu.

Dash yorgun bir iç çekti. "Bir seçeneğimiz var. Meara'yı iktidarda bırakıp onun sürekli entrikalarına ve saldırılarına katlanmak ya da sentorların isyan etmesini engelleyebilecek, tahta geçmeye istekli birini bulmak. Tanıdığınız biri var mı? Tüm önerilere açığım."

Hiç yoktu.

Gisela, Xaydin'in elini tuttu. "Bunu yaparsam yalnız kalmak istemiyorum."

"Bunu yaparsan, ben de seninle birlikteyim. Çünkü ben o kadar aptalım."

Onun endişeli ses tonuna güldü. "Görünüşe göre ben de öyleyim." Bakışlarını tekrar Dash'e çevirdiğinde, aldığı karardan çoktan pişman olmuştu. "Bunu yapacağım, ama eğer devrilip başım kesilirse, sonsuza dek sana musallat olacağım."

Xaydin homurdandı. "Ve onu fena halde döveceğim."

BİR HAFTA SONRA

Gisela, bir sentor kılığında, Dash'in ordusunun tamamıyla birlikte annesinin topraklarının sınırında duruyordu.

Bu, en son istediği şeydi. Ama Dash haklıydı. Meara asla durmayacaktı. Ancak tahtından indirilmeye zorlandıktan sonra durum değişti.

Savaştan nefret ederim.

Oysa o, annesinin kanlı saltanatına son vermek için canlarını feda etmeye hazır erkek ve kadınlarla yan yana duruyordu.

Annesinin ordusu hazırды. Aşağıdaki vadide, öldürmeye başlamak için çağrışı bekliyorlardı.

Dash'in ordusu ağırlıklı olarak tek boynuzlu atlardan oluşuyordu, ancak karısının arkadaşı olan iki ejderha da dahil olmak üzere diğer ırklardan da birçok askeri vardı.

Tanis hamile olduğu için, taşıdığı bebek için en güvenli yer olan evde kalmıştı.

Savaş davullarının tüm vücuduna işleyen ritmiyle birlikte, pis kokulu rüzgar saflarının arasından eserek ordularının sancaklarını, saçlarını ve kuyruğunu dalgalandırdı.

Daha önce hiç sentor formunda savaşmamıştı. Ama bir şekilde doğru, hatta doğal görünüyordu.

Bugün ölecek askerlerinin sayısını düşünmekten ne kadar nefret ediyordu. Annesinin açgözlülüğü ve zulmünün bedelini ödeyecek

sentorların sayısını düşünmekten de nefret ediyordu.

Peki ne için? İçi boş bir taç için mi?

O, bu duruma hiç aldırmış etmemişti. Kraliçe olabileceğini asla hayal etmemişti, ama işte buradaydı, daha fazla masum sentorun acı çekmemesi için ölmeye razıydı.

Xaydin, simsiyah metal zırhıyla onun yanında duruyordu. O, büyük güce ve güzelliğe sahip bir trol idi.

Elini tuttu ve öptü. "Bugün ölme, sevgilim."

"Sen de değil. Bir taçtan çok seni tercih ederim, çünkü onsuz da kesinlikle yaşayabilirim. Ve en son istediğim şey, sensiz tekrar yaşayıp yaşayamayacağımı öğrenmek."

"Aynı şekilde. Arkamda kalmanı söyledim ama seni daha iyi tanıyorum. Sadece oklara dikkat et."

"Ve kılıçlar ve mızraklar."

"Gerçekten de." Bu sözü söyler söylemez davul sesleri kesildi ve düşman saflarında bir çığlık koptu.

Toplu halde saldırdılar.

Dash'in tellalları "Pozisyonunuzu koruyun!" diye uyardı.

Plan, Meara'nın güçlerinin yokuş yukarı koşarak kendilerini tüketmelerini sağlamaktı.

En azından plan buydu, ta ki Meara'nın büyücü birliği ışınlanarak ortalarına gelip ateş topları fırlatmaya başlayana kadar. Kahretsın! Meara'nın Büyücü Tugayını unutmuşlardı.

Dash'in büyücüleri, ejderhalar havalanıp Meara'nın ordusunun üzerine kendi ateşlerini yağdırdıkça bu saldırıya karşılık verdi.

Tam bir kaos patlak verdi.

Xaydin'i tepeden aşağıya, düşmana doğru takip etti ve hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona zarar vermemesine özen gösterdi. Gölgeden savaşmaya ve görünmeden saldırmaya alışmıştı.

Bu, dövüşmenin tamamen yeni bir yoluydu ve dürüst olmak gerekirse, onu korkutuyordu. Çok fazla gürültü vardı ve yer hızla kan ve düşünmek istemediği diğer şeylerle kayganlaştı.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki artık davulların sesini duyamıyordu. Ve iki yerine dört ayak üzerinde durduğu için minnettardı. Ekstra dengeye ihtiyacı vardı. Ayrıca toynaklarla kollara sahip olmak da garipti. Ağırlık merkezi tamamen değişmişti ve bunu sevmiyordu.

Yine de Gisela bir darbeden sıyrıldı, ardından öne atılıp saldıran sentoru boğazından bıçakladı. Ölüm ılığı, acı içinde ölen diğerlerinin çığlıkları arasında kayboldu.

Midesi bulanmaya başladı. Annesini iktidardan uzaklaştırmmanın tek yolu gerçekten bu muydu?

Ordusunun kendi adına ölmesini güvenli bir mesafeden izlemek için onlardan uzakta kalan bir kraliçe.

Annesinin, kendisi adına bu kadar çok insanın korkunç bir şekilde ölmesini isterken, geri kalanlarla birlikte savaştırmayı reddetmesi onu hasta ediyordu. En azından Dash olayların tam ortasıındaydı.

Xaydin'in de bundan hiç rahatsız olmadığı anlaşılıyordu. Hatta, sentorları korkutucu bir kolaylıkla biti. Savaşı bir varlık olduğu aşıkardı. Birçoğu gibi burada kendini evinde hissediyordu.

Ama bu, başkalarını katletmekte bu kadar rahat olmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Peki ne için? Kibirli bir kadını iktidarda tutmak için. evresindekileri umursamadığı apaçık ortada olan bir kadın için.

Meara bunu kendi şöhreti için, kendi ihtiyaçları ve istekleri için yapıyordu.

Gisela, onların akraba olmasından utanıyordu. Askerlerin onun için ölmesini izlemek istemiyordu.

Hayır. O sadece tek bir yaratığın kanını istiyordu.

Meara.

"Candara!" diye bağırdı, savaşçılar arasında gizemli kişiye bulmaya çalışarak.

Ateş topları fırlatanları tarayarak, sonunda Masakage ve Ryper'in arasında, tek boynuzlu at değil insan olarak savaştırmayı seçmiş olan kadını fark etti.

Gisela doğruca ona yöneldi. Ama ona ulaşmak kolay değildi. Ordunun yarısı ona saldırmak için orayı kullanmış gibiydi.

Tam oraya varmak üzereyken dört saldırgan onu evreledi. İkiisiyle aynı anda savaşırken üçüncüsü bacaklarını kesmeye çalıştı. Centaur sendelemeden önce hafif bir acı hissetti.

Gisela, Xaydin'in onu koruyarak omzunun üzerinden geçip, kendisinin savaştığı iki kişiye saldırmasını görüncü gülümsedi.

Bu da ona dördüncüsüyle başa çıkma imkanı verdi. İki kılıç darbesiyle nihayet tekrar ilerleyebildi.

"Ne planlıyorsun?" diye sordu Xaydin.

"Anneme ulaşın ve buna bir son verin. Candara'nın onun bulunduğu yere bir portal açması gerekiyor."

Xaydin onun planını onaylayıp onaylamadığından emin değildi, ancak kraliçeye ulaşabilirlerse, bu çatışmayı durduracak ve savaşı sona erdirecekti.

Bu cesur bir hamleydi.

Bunu başarabilecek biri varsa, o da Gisela'dır.

Yine de onu böyle bir tehlikeye atmaya pek hevesli değildi. Özellikle de kazanmak üzere oldukları için. Zamanla bu alanı ele geçirecekler ve kraliçeyi kaçırmaya zorlayacaklardı.

Ancak Gisela'nın olabildiğince çok hayat kurtarma arzusunu anlıyordu. Her iki tarafta da yaşanan kayıplardan ise hiç memnun değildi.

Ara sıra iyi bir kavgaya girmekten hoşlansa da, savaşlar hiçbir zaman onun arzuladığı bir şey olmamıştı; çünkü bunun bedelinin ne kadar ağır olduğunu gayet iyi biliyordu. Hükümdarların savaşa giderken vatandaşlarından ne gibi bedeller beklediğini biliyordu.

Acımasızdı. Kanlıydı.

Ve sonuçta, hiç kimse gerçekten kazanmadı.

Keşke işleri halletmenin başka bir yolu olsaydı. Ama mantıksız yaratıklar, halklarını korumak ve gerçek canavarları uzak tutmak için yapmaları gerekeni yapmaya zorladı onları.

Gisela'yı, onu öldürmeye kararlı olan sentorlardan, kız kardeşine ulaşana kadar korudu.

Candara'nın alnında bir kesik vardı ama bunun dışında yara almamış gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Gisela, annesini en son gördüğü yöne doğru işaret etti. "Beni Meara'nın olduğu yere ışınlatabilir misin?"

"Biz," diye ekledi Xaydin. Annesinin peşinden desteksiz gitmesine izin verme niyeti yoktu.

"Bundan emin misiniz?"

"Benim."

Candara ona baktı ve başını salladı. "Pekala. Bir saniye geri çekilin."

Masakage ve Ryper, o portalı oluşturup içinden geçebilecekleri kadar büyük hale getirirken onu korudular.

Gisela şekil değiştirmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Thassaliahlıların onu bu halde görmeleri gerekiyordu. Bu, onları korumak için yapmak zorunda

olduğu şeylere tahammül etmelerini kolaylaştıracaktı.

O ve Xaydin portaldan çıktılar ve dikkati aşağıdaki savaşta olan annelerinin arkasında belirdiler.

Gisela, annesinin iki yanında duran muhafızlara doğru kılıcını çevirdi, Xaydin de aynısını yaptı. "Yeter anne. Buna bir son ver."

Kraliçe gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde arkasını döndü. "Beni devirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Seni esir alıyorum."

Annesi güldü, sonra savaşa doğru koştu. İki koruması da onlara doğru koştu.

Normalde Gisela onlarla mücadeleye girerdi, ancak annesinin peşinden savaşa gidebilmek için onları Xaydin'e bıraktı.

Hâlâ sentor formunda olduğu için, arkadaki birlikler onun Meara'nın peşinde olduğunu fark etmediler.

Annesi arkasını dönene kadar değil.

"Öldür onu!" diye kükredi annesi, kendisine en yakın sentoru Gisela'ya doğru iterek.

Gisela, bunun pek de akıllıca bir plan olmayabileceğini fark edince donakaldı. Müttefiklerine bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Dash'in ordusundan çok uzaktaydı ve bir portal açıp kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Ben bir aptalım.

Gisela geriye doğru bir adım attı ve sırtında güçlü bir el hissetti.

"Aşkım, sonuna kadar seninleyim. Yalnız değilsin. Tam burada, yanımdayım." Xaydin'in sözleri onun için ifade edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Bu, asla beklemediği ve umamadığı bir şeydi.

"Askerlerinize zarar vermek istemiyorum, Anne. Yaptıklarınızın hesabını vermelisiniz."

Askerler Gisela'ya saldırmak yerine, tedirgin bir şekilde etrafa bakındılar.

"Emirlerimi duymadınız mı?" diye kükredi Meara. "Onu öldürün ya da onun yerine ölün."

Bu durum Meara'nın umduğu etkiyi yaratmadı. Onların onun isteklerini yerine getirmelerini sağlamak yerine, kılıçlarını kraliçelerine çevirdiler.

Açıkçası, onlar da herkes gibi onun tehditlerinden ve emirlerinden bıkmışlardı.

"Bu da ne?" diye kükredi Meara. "Ben sizin kraliçenizim!"

Gisela'ya en yakın asker, "Gerçekten onun kızı mısın?" diye sordu.

“Öyle,” dedi Xaydin. “Meara'nın onu gizli tutmasının sebebi de bu. Kardeşlerinin aksine, Gisela adil ve dürüst bir kız.”

Gözlerinde şüphe vardı, ama annesinin acımasız yumruğu altında yıllarca çektikleri işkenceyi düşününce onları suçlayamazdı. Kendisinin de aynı şekilde davranacağını düşünmelerini de suçlayamazdı.

“Annemin soyundan olabilirim ama onun soyundan değilim. Onu Kral Dash için gözaltında tutun, ben de Thassalia'nın bir sonraki hükümdarını seçmek için eski zamanlardaki gibi soylular ve generallerden oluşan bir yaşlılar konseyi kuracağım.”

Bu, onların fikirlerini anında değiştirdi.

Annesi koşmaya başladı ama kendi askerleri onu yerinde tuttu. “Hepinizin kellesini alacağım!”

Gisela homurdandı. “Başkalarını tehdit etme günleriniz sona erdi.” En yüksek rütbeli askere, bir albay'a baktı. “Daha fazla can kaybetmeden önce sentorlara geri çekilmelerini söyleyin.”

İtaat etmek için koştu.

İki asker annesini kollarından tuttu.

Meara'nın bakışlarındaki meydan okumayı gördü, ama herhangi bir şey denemenin doğru olmadığını biliyordu. Ordusu ona ihanet etmişti.

Kızı da öyleydi.

Kraliçe Meara'nın işi bitmişti.

“Başardın, sevgilim.” Xaydin ona her şey demek olan bir kucaklama verdi.

Her şey bitmişti ve bu haber orduya yayılınca sentorlar savaştan çekildiler.

Dash, geri çekilmelerini görür görmez kendi savaşçılarını savaş alanından geri çağırdı. İki ejderha başlarının üzerinde daireler çizerek aşağıdaki herkesi gözlemledi.

Xaydin'in yanında, Gisela ve muhafızlar annesini ordunun arasından Dash'e doğru götürdüler.

Annesinin hakkını yememek gerek, sahip olduğu tüm asalet ve vakarla kendini tuttu. Elleri önünde bağlı olmasına rağmen, perişan haldeki ordunun arasından sanki büyük bir balo salonundaymış gibi yürüdü.

En üzücü yanı, annesinin, yendiği birine bu kadar saygınlık tanımayacağını bilmesiydi. Aksine, her adımda onları küçük düşürmeye, sırf utandırmak için çamurda sürüklemeye çalışırdı.

Ben annem değilim.

Yenilgi herkes için yeterince aşağılayıcıydı. Daha fazlasına gerek yoktu.

Dash ve kardeşine ulaşana kadar Xaydin'in elini tuttu. Hâlâ at formunda olan Gisela, onun önünde derin bir saygıyla eğildi. "Efendim, kraliçeyi yakaladık ve onu sizin gözetiminize teslim ediyoruz."

Sentorlar arasında homurdanmalar ve küfürler yükseldi.

Ancak Dash, yumruğunu havaya kaldırarak onları susturdu. "Thassalia savaşçıları, bugün cesurca savaştınız. Şerefli bir şekilde. Ülkenizi savunduğunuz için gurur duymalısınız. Bu bir yenilgi değil. Bu, artık Meara'nın ayakları altında ezilmeyecek tüm Thassalialılar için yeni bir başlangıç."

Ordularının arasında bir kükreme yükseldi. Onların coşkusu ve heyecanını hissedebiliyordu.

Yedi generalleri beyaz bir flama altında öne doğru ilerledi.

Dash'in önüne geldiklerinde, ona saygıyla eğildiler.

Tümgeneral daha sonra Dash'e selam verdi. "Emirleriniz nelerdir, Majesteleri?"

"Tasselia Prensesi Gisela yönetimi devralacak. Yeni bir taç giyme törenine kadar Thassalia'nın hükümdarı olacak."

General başını eğdi. "Yaşasın Kraliçe Gisela!"

Çağrısı, güçlerinin geri kalanı tarafından da karşılık buldu.

Ama içten içe sevinmiyordu. Çok korkmuştu. Tek istediği özgürlüğüydü.

Artık kraliçe miydi?

"Her şey yoluna girecek Gisela. Sadece derin nefes al."

Xaydin'in elini tuttu ve onun gücünün kendisine akmasına izin verdi.

O buna inandığı için, o da buna inandı.

Sorun olmaz.

"Bu hiç de iyi değil!" Gisela kapıları kapattı ve insan bedenine dönüştü.

"Onlar hayvan, hem de sadece at oldukları için değil! Onlar domuz!"

Xaydin güldü. "Konsey size sıkıntı mı çıkarıyor?"

"Başım ağrıyor! Annemin neden sürekli kafalarını kestiğini şimdi anlıyorum. Korku, onlarla pazarlık yapmayı kolaylaştırıyor."

"Buna itiraz etmeyeceğim. Bence kışına sert bir tekme atmak ve boğazına bir yumruk indirmek, bazı tutumları ve üslupları değiştirmek için olağanüstü bir yöntem."

Ona alaycı bir bakış attı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun düşünce tarzına yaklaşmaya başlıyordu. "Annem gibi olmayacağım."

"Kimse öyle düşünmüyor. Senin yerine onları döveyim mi?"

Şu an için evet. Olması gerekenden çok daha cazip geldi.

"Hayır. Ama bunu aklınızda bulundurun."

Yatak odasının kapısı çalındı. Gisela sentor bedenine geri döndü. "Gir."

Konsejlerinin en yaşlı üyesiydi. "Affedersiniz, Majesteleri. Sizi üzmemek istemedik."

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi, tedirginliğini ondan gizlemeye çalışarak. Aslında değildi...

Aslında, kısmen onun da hatasıydı. Diğerlerini kışkırtmıştı.

Boğazını temizleyerek bu konuyu geçiştirdi. "Buraya sizi getiren nedir?"

"Bir oylama daha yaptık."

Harika! Bunu duymak için sabırsızlanıyordu. "Yine mi berabere kaldınız?"

"Hayır. Kendi meclis üyelerimize ya da Meara'nın oğullarından herhangi birine oy vermeyi bırakmaya karar verdik."

Bu onu mutlu etmeliydi, ama ses tonu midesini bulandırdı.

"Son oylamamız oy birliğiyle sonuçlandı."

Gisela, onun sözlerinden korkarak yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Lütfen bana bunun annemin tekrar iktidara gelmesi için olmadığını söyle."

General, kadının cansız ses tonuna güldü. "Meara ya da vatana ihanetten suçlu bulunan prensler için değildi bu. Aksine, bu iş için en uygun kişiyi seçtik. Geçtiğimiz ay boyunca Meara'nın saltanatının draması, korkusu, tehditleri veya kaosu olmadan bize liderlik eden kişiyi."

Bu sözleri duymasına rağmen, tam olarak kavrayamadı.

Kafası karışmış bir halde, dudaklarında eğlenmiş bir ifadeyle onu izleyen Xaydin'e baktı. "Tam bir sentor olmadığımı anlıyorlar mı?"

"Ne Meara ne de ondan önceki babası böyle değildi."

"O zamanlar bunu bilmiyordun," diye hatırlattı ona.

"Doğru, kraliçem. Çok doğru. Ama siz, bir hükümdarda hayal edebileceğimiz her şeye sahip olduğunuzu gösterdiniz. Dürüst ve nazik

oldunuz... en önemlisi, iktidar hırsınız yok. Tekrar söylüyorum, oy birliğiyle alındı. Adınız oylamaya girdiğinde herkes hemfikirdi. Yalnızca siz, konseyin tam desteğine sahipsiniz.”

Xaydin, gözlerini ondan ayırmayan Gisela ile gurur duyuyordu.

“Bunu tek başıma yapmayacağım. Yanımda yabancı bir prensle geleceğimi anlıyorlar mı? Onu başkası için terk etmeyeceğim. Ülkem için bile değil.” Özellikle de hiçbir zaman taç istemediği için.

“Şartlarınız bizim için kabul edilebilir. Konuyla ilgili kararınızı bekliyoruz.” Ve bununla birlikte ayrıldı.

Xaydin, insan bedenine geri dönerken ona gülümsedi. "Tasselia Kraliçesi Gisela. Bu isim kulağa çok hoş geliyor."

Onun bu coşkusuna kaşını kaldırarak karşılık verdi: "Sen Kral Xaydin olacaksın."

Gülerek başını salladı. "Bana oy vermediler, sevgilim. Ben Kraliçe'nin eşi Prens Xaydin olacağım. O taht senin, benim değil. Ve eğer kabul edersen, bir gün o taht bizim oğlumuza veya kızımıza ait olacak."

Gisela, onun sözleri üzerine yüreğinde bir hafiflik hissetti. Henüz ona hamile olduğunu söylememişti. Acaba biliyor muydu, yoksa sadece tahmin mi ediyordu?

Peki nasıl hayır diyebilirdi ki? Gerçekten mi?

Xaydin hâlâ kardeşi tarafından avlanıyordu, ancak eğer kendisine sunulan tahtı kabul ederse, kaçmak zorunda kalmayacaklardı. Xaydin ve çocukları trol kralından güvende olacaklardı.

Sonsuza kadar.

O hiçbir zaman yönetmeyi istememiş olsa da, bu herkes için en iyi sonuçtu.

Özellikle de karnında büyüyen bebek için.

"Tahtı devralacağım, ancak tek bir şartla."

"Öyle mi?" diye sordu Xaydin.

"Taç giyme töreninden önce benimle evlenmek zorundasın."

Kadının isteğine güldü. "Bunu sana zaten söyledim. Ne zaman istersen ve nasıl istersen seninle evlenirim."

Doğru. Bunu birçok kez söylemişti ama kadın, fikrini değiştirip gitmek isteyebileceği ihtimaline karşı sürekli ertelemişti. Bu yüzden onu suçlayamazdı.

Tuzağa düşmekten nefret ediyordu. Taçtan daha büyük bir ilmek yoktu.

Ama burada kalacak olsaydı, bunu tek başına başaramazdı. Güvendiği birine, sırlarını paylaşabileceği birine ihtiyacı olurdu.

Ve güvendiği başka kimse yoktu.

Bu topraklar onun doğuş yeri idi. Onu şekillendiren yer burasıydı.

Şimdi bu onun geleceği olacaktı.

Korkunç geçmişim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Ama gelecek tamamen onun elindeydi.

Yaşamaya değer bir hayat yaratacağım.

Sadece kendisi için değil, değer verdiği ve sevdiği kişiler için de. Ve halkı için de.

Evlerindeydiler ve ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardı.

EpiLOg

Gisela tahtında oturuyordu, Xaydin de yanındaki tahtta. Kral olarak değil, her konuda tam ortağı olarak.

Hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahipti. Evliydiler ve üç hafta önce taç giymişti.

Hayatında ilk defa, delicesine mutluydu ve geleceğe umutla bakıyordu.

Etrafında artık sentor tarihini anlatan duvar halılarıyla kaplı parlak sarı duvarlar vardı. Soyunu ve kısmen tek boynuzlu at, kısmen de şekil değiştiren bir varlık olduğunu bildikleri halde onu kraliçe olarak kabul etmeleri hâlâ biraz tuhaf geliyordu. Ama buna itiraz etmeyecekti.

Şu ana kadar herkes yaptığı seçimden memnun görünüyordu. O ise sadece bunun böyle devam etmesini diliyordu.

O ayağa kalkmaya başlarken, kürsüsünün hemen altındaki zeminde bir portal açıldı.

Xaydin hemen ayağa kalktı ve kendisini onunla içeri giren kapüşonlu figürün arasına yerleştirdi.

Masakage'yi onlara göstermek için başlık indirilene kadar rahatlamadı.

"Burada ne işin var, kardeşim?"

Masakage derin bir nefes aldı. "Keşke iyi haberler olsaydı. Maalesef, Ferrell'in kaçtığını size bildirmek için buradayım."

Gisela lanet okudu. Ferrell, Meara'nın en küçük oğluydu. Tahtı istemediğine ve onları rahat bırakacağına yemin ettiği için onu bağışlama hatasını yapmıştı.

Açıkçası, o da annesi ve kardeşleri kadar büyük bir yalancıydı.

Ağız açık kaldı. "Ne? Ne zaman?"

"Gecenin bir vakti. Meara'nın sadık adamlarından biri onu serbest bıraktı. Suçluyu yakaladık, ancak Ferrell ortadan kayboldu ve şüphesiz hainlerle barıştı."

Bu da tahtı ele geçirmeye çalışacağı anlamına geliyordu.

Kahretsin.

"Onu öldürmemiz gerektiğini biliyordum," diye hırladı Xaydin boğazının derinliklerinden. "Neden öldürmedim ki?"

Gisela da aynı fikirdeydi. Suikastçı kendisi olmalıydı, merhamet gösteren bir kraliçe değil. Yapılabilecek onca hatadan sonra...

"Bu tarafa doğru geliyor." Gisela kapıdaki muhafızına işaret etti. "Lütfen konseye bir toplantıya ihtiyacımız olduğunu bildirin ve kapıdaki muhafızları daha sıkı tutun."

"Evet, kraliçem." Emrini yerine getirmek için acele etti.

Pişmanlık içini kemiriyordu. "Eğer Meara'ya benziyorsa, asla pes etmeyecektir." Bu, Gisela'nın çok iyi bildiği bir gerçektir.

Xaydin başını salladı. "Merak etmeyin. Bize ulaşamayacak."

Masakage, "Dash takviye kuvvete ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istiyor?" diye sordu.

Gisela, karnında her geçen gün büyüyen çocuğunun neden olduğu hafif şişliği ovuşturdu. Kabul etmek istiyordu ama tek boynuzlu atların yardımının kendi halkı tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordu. Hatta bunu bir istila olarak bile görebilirlerdi.

Çoğu kişi onu kabul etse de, özellikle kardeş oldukları göz önüne alındığında, Dash tarafından fethedilmekten ve onun krallığına katılmaktan korkanlar da vardı.

"Dash'e teşekkürlerimizi iletin. Ama şu an olmaz. Ferrell bizim sorunumuz ve biz onunla ilgileneceğiz."

Masakage başını eğdi, sonra başka bir portal açıp ayrıldı.

Xaydin onun elini tuttu ve ellerini kalbinin üzerinde kenetledi. "Geri dönmeyecek. Bundan emin olacağız."

"Ama deneyecek."

"Ve onu da tıpkı anneni yendiğimiz gibi yeneceğiz. Bana güven."

Gisela'nın gülümsemesinin tek bir sebebi vardı. Ona güveniyordu ve o yaşadığı sürece huzur içinde olacağını biliyordu.

Ve onlar, kendilerinden sonra gelen çocukları gibi bu topraklara hükmedeceklerdi. Kardeşinin gelmesine izin verin.

Bu krallık onların krallığıydı ve öyle de kalacaktı.
Sonsuza kadar.

SHERILYN KENYON'IN DİĞER ESERLERİ

(DOĞRU OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR)

EFSA NELER VE KANUN KAÇAKLARI

Ateş ve Büyü Evi

Buz ve Gölgeler Evi

NICK GÜNLÜKLERİ

Sonsuzluk

Yenilmez

Rezil

Cehennem

Yanılsama

İçgüdü

Vizyon

Yoğunluk

ATEŞİN GÖLGELERİ

Sabotaj

Geçen Noel

Vahşi

Simi

Lig

Geceden Doğmuş

Ateşten Doğmuş

Buzdan Doğmuş

Ateş ve Buz

Gölgelerden Doğmuş

Sessizlikten doğdu

Pelerin ve Sessizlik

Öfkenin Doğuşu

İsyanın Doğuşu

İhanetten Doğdu

Efsaneden Doğdu
İntikamdan Doğmuş
Kandan Doğmuş
Sorunlardan Doğdu
Karanlıktan Doğmuş

LİG: YIKIMIN ARİFESİ

Yıkımın Arifesi
Kandan Doğmuş
Öfkenin Doğuşu
Yıkımın Arifesi

KARANLIK AVCI

Gece Zevkleri
Gece Kucaklaşması
Şeytanla Dans Et
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Karanlığın Kılıcı
Karanlığın Şövalyesi
Geceyi Yakala
Gecenin Günahları
Geceyi Serbest Bırak
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı
Şeytanlar da ağlar
Gece Yarısı Berraklığında
Hayal Peşinde Koşan
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay Yükseliyor
Merhamet Yok
İntikam
Muhafız
Karanlık Avcı Yoldaşı
Zaman Zamansız

Styxx

Koyu Isırıklar

Hiç Kimsenin Oğlu

Ejderha zehri

Ejderha İşareti

Ejderha Yeminlisi

Stygian

ÖLÜ ADAMIN HAÇI

Yürüten Ölüler

Ölüm pazarlık yapmaz.

Ölümün Eşiğinde

AVALON LORDLARI

(Kinley MacGregor olarak yazılmıştır)

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın Şövalyesi

BAĞIMSIZ ÜRÜNLER VE KOLEKSİYONLAR

[Karanlık Yerler](#)

YAZAR HAKKINDA

Tüm zorluklara meydan okumak, New York Times ve uluslararası çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazar Sherrilyn Kenyon'ın en iyi yaptığı şeydir. Çocukluğunda aşırı yoksulluk içinde büyüyüp, sonunda bebeğiyle evsiz bir anne olan Kenyon, dünyanın en popüler ve etkili yazarlarından biri haline geldi (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgusunda), Paladinler olarak bilinen sadık hayran kitlesine sahip ve binlercesi, türler arası sınırları zorlayan sayısız serisinden dövmeler gururla taşıyor.

1993 yılında, henüz üniversitedeyken ilk kitabını yayınladığından beri, manga ve çizgi romanlar da dahil olmak üzere her format ve türde 80'den fazla romanı New York Times listesine soktu ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basıldı. Mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: Dark-Hunters®, Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League®.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlanmış, Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® serileri ise New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer alan manga ve çizgi romanlar olup, yetişkinler için en çok satan boyama kitapları arasında da 1 numaradır.

Ona ve Paladinlerine QueenofAllShadows.com ve www.facebook.com/mysherrilyn adreslerinden çevrimiçi olarak katılın.

Her sesin önemli olduğuna inanan küçük bir yayınevi.

Yeni ürünler ve daha fazlası hakkında bilgi edinmek için bültenimize kaydolun.
<https://oliver-heberbooks.com/subscribe/>

Bizi sosyal medyada takip edin:

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM